

ШЕСТТЕ СВЕЩЕНИ КАМЪКА

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩ БАРД

МАТЮ РАЙЛИ

"Древна история, спиращи сърцето капани и безумно приключение -
никой не пише екшън като Матю Райли!"

— "Пъблишърс Уикли" —

МАТЮ РАЙЛИ

ШЕСТТЕ СВЕЩЕНИ КАМЪКА

Превод: Иван Златарски

chitanka.info

Краят на света е тук!

Разгадаването на тайната на Седемте древни чудеса на света беше само началото... След вълнуващите подвизи в „Седемте смъртоносни чудеса“ свръхвойникът Джак Уест младши и верният му екип от търсачи на приключения са отново на ход.

Тайнствена церемония, извършена на неизвестно място, стартира обратното броене преди катастрофа, която ще доведе до унищожаване на живота на Земята.

Но има една последна надежда... Ако Джак и отрядът му успеят да намерят и възстановят древно устройство, известно като Машината. Само че единствените данни за Машината се съдържат в митичните Шест свещени камъка, отдавна загубени в мъглата на историята. Така започва надпревара за Камъните и критично важното знание, съдържащо се в тях. Но в хода на страхотното приключение Джак и хората му ще открият, че не са единствените, които търсят Камъните и че има други играчи, чиято цел съвсем не е спасението на света.

От Стоунхендж в Англия, през пустините на Египет до живописните Три клисури в Китай, „Шестте свещени камъка“ ще ви грабне в задъхващо препускане през древната история и съвременните оръжия на страниците на най-изумителния екшън, който сте разлиствали.

„Неудържимо лудуване по следите на «Седемте смъртоносни чудеса». Само не забравяйте да си вземете парашута“

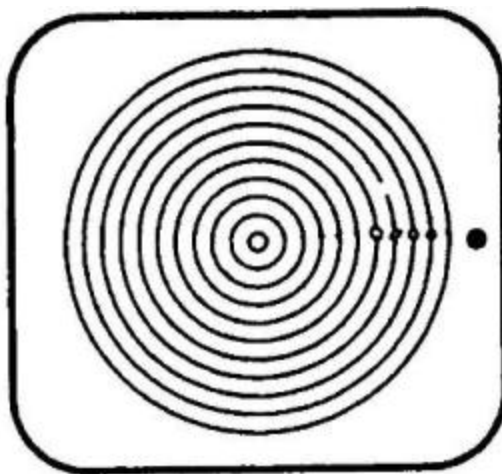
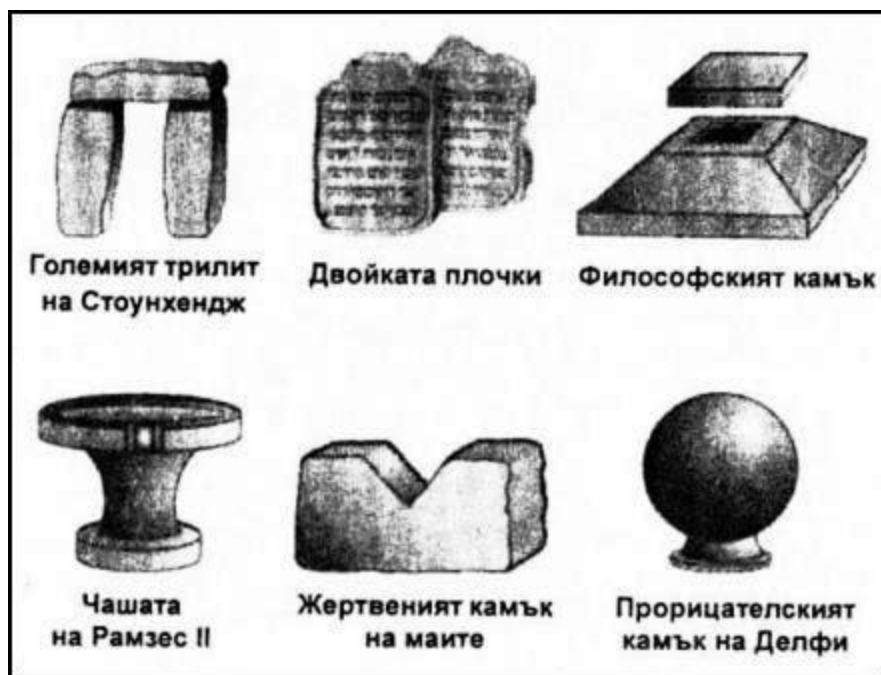
Джеймс Ролинг

„Древна история, спиращи сърцето капани и безумно приключение — никой не пише екшън като Матю Райли!“.

„Пъблишърс Уикли“

На Джон Шрутън, един голям и верен приятел

МИСТЕРИЯТА НА КРЪГОВЕТЕ

УВОД

ЗАГАДЪЧНАТА ЦЕРЕМОНИЯ

0:00 Полунощ

20 август 2007

Място — неизвестно

В тъмна крипта под голям остров в най-отдалеченото кътче на света се провеждаше тайнствена церемония.

Поставяше се на мястото му безценен златен камък с пирамидална форма и кристал на върха.

Във въздуха се разнесе древно заклинание, чиито думи не бяха изговаряни от хилядолетия.

В мига, в който заклинанието бе изречено, мощен син лъч раздра звездното небе и освети Пирамидиона.

Единствените свидетели на церемонията бяха петима гневни мъже.

Когато всичко свърши, водачът на групата съобщи по сателитното радио:

— Ритуалът е извършен. На теория силата на Тартар е пречупена. Това обаче следва да се провери. Убийте един от тях утре в Ирак.

На следващия ден, на другия край на света, в разкъсвания от войната Ирак, командосът от австралийските специални сили Стивън Оукс бе прострелян от метежници. Шестима маскирани нападатели го издебнаха от засада в джипа му на един контролно-пропускателен пункт и буквално го разкъсаха с автоматни откоси.

Убийците му така и не бяха открити.

Това че войник на съюзническите сили е загинал по време на окупацията на Ирак, не бе нищо ново. Вече над 3200 американски войници бяха намерили смъртта си там.

По-необичайното в случая бе, че ставаше дума за *австралиец*.

А беше необичайно, защото курioзно или не, но след март 2006 не бе имало нито един случай на загинал австралиец по време на сражение, където и да било по света.

В действителност сред бойците на съюзническите сили в Ирак се знаеше, че австралийските войници имат свръхестествен късмет. През последните пет месеца те бяха оцелели до един при всички атаки и засади... в някои случаи просто като по чудо.

В действителност тази им способност да оцеляват във всякакви обстоятелства бе толкова добре известна на американските им колеги, че те смятаха за проява на здрав разум да стоят до австралиец по време на битка.

Но със смъртта на Стив Оукс на 21 август 2007 на този свръхестествен късмет бе сложен кървав и окончателен край.

На другия ден на един от най-влиятелните мъже в света бе предадено шифровано съобщение. Текстът му беше:

РАЗШИФРОВКА 061-7332/1A

НИВО: АЛФА-СУПЕР

САМО ЗА А-1

22 АВГУСТ 2007-10-24

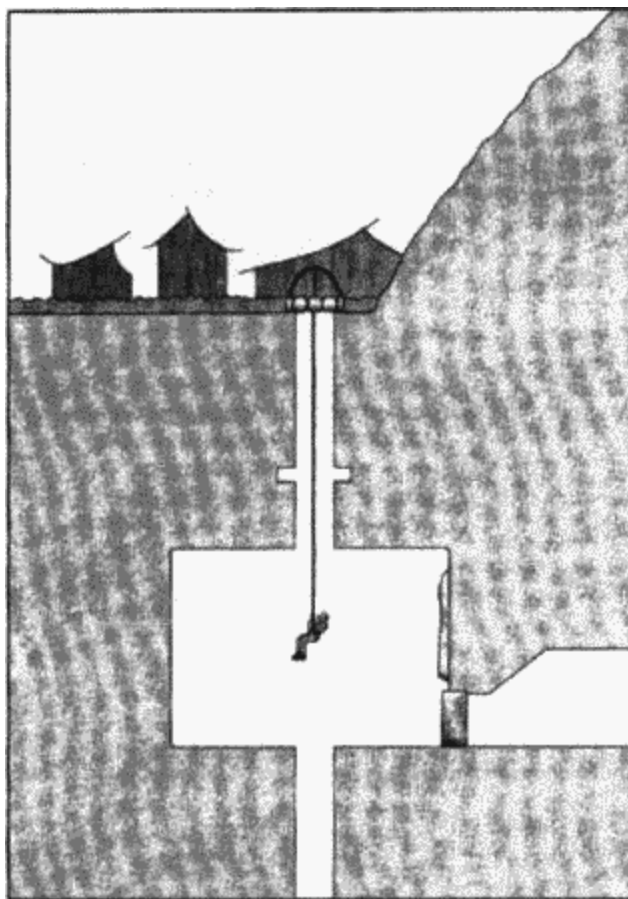
НАЧАЛО НА ШИФРОГРАМАТА:

Обърни внимание на смъртта на австралийския войник Оукс в Ирак. Силата на Тартар е неутрализирана. Някой притежава другия Пирамидион.

Играта започва отново.

Сега трябва да намерим камъните.

КРАЙ НА ШИФРОГРАМАТА.

ВХОДНАТА ЗАЛА

ПРОЛОГ

МАГЪОСНИЧЕСКАТА ПЛАНИНА

*Недалеч от клисурата Ву,
Районът на Трите клисури
Провинция Съчуан, Централен Китай
1 декември 2007*

Седнал на седалка, окачена на дълги въжета, и увиснал в почти пълен мрак, професор Макс Епер отчупи върха на сигнална ракета и освети подземната камера, в която се намираше.

— О... боже... — ахна той. — О... боже... мой...

Гледката наистина бе такава, че можеше да ти спре дъха.

Камерата представляваше почти идеален куб, изсечен в недрата на скалата, с размери може би 15 x 15 x 15 метра. И всеки квадратен сантиметър от стените беше покрит с издълбани надписи: знаци, символи, изображения и фигури.

Трябваше да внимава.

Кехлибарената светлина на ракетата разкриваше, че в пода точно под него има шахта, идеално подравнена с отвора в тавана. Зееше застрашително, а дълбочината на кладенеца не можеше да се определи.

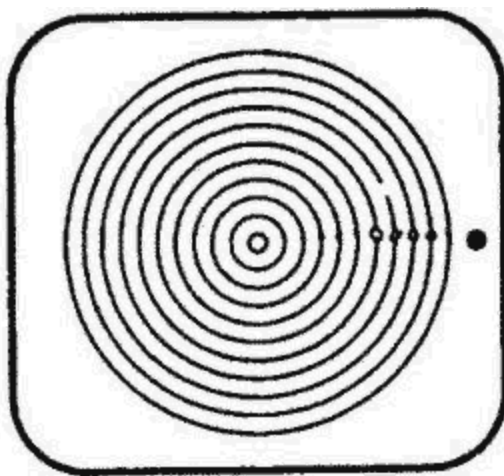
В някои среди Макс Епер бе известен с позивната Магъосника — доста сполучливо избрано прозвище.

Беше на шейсет и седем, с развяваща се бяла брада и воднисти сини очи, които излъчваха топлина и интелигентност, и приличаше на съвременен Мерлин. Беше професор по археология в дъблинския Тринити Колидж и се говореше, че бил в състава на таен международен екип, който намерил и отново издигнал Златния пирамидион на Голямата пирамида в Гиза.

Магъосника отпусна въжетата, стъпи на пода, разкопча карабините и със страхопочитание загледа изписаните стени.

Някои от символите познаваше... китайски и дори тук-там египетски йероглифи. Това не бе неочаквано — преди много години собственик и проектант на тази тунелна система бе великият китайски философ Лао Дзъ. Освен че бил почитан мислител, Лао Дзъ бил още и велик пътешественик: беше известно, че през 4-ти век преди новата ера стигнал чак до Египет.

В центъра на стената имаше голям барелеф. Магьосника го бе виждал и преди:

Известен бе като Мистерията на кръговете, а смисълът му досега не бе разгадан. По-невнимателните наблюдатели допускаха, че това е представяне на Слънчевата система, но в това предположение имаше един малък проблем — обикалящите около слънцето планети бяха с една повече.

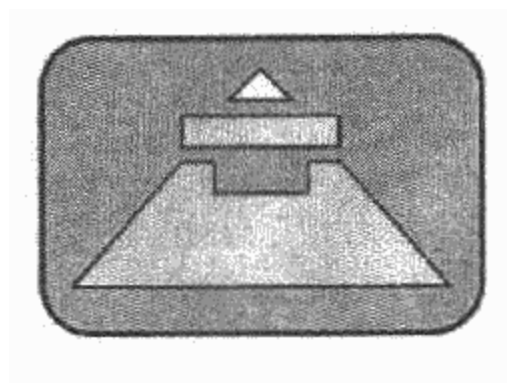
Магьосника бе виждал Мистерията на кръговете много пъти навсякъде по света — в Мексико и Египет, дори в Уелс и Ирландия — при това в различни форми, като се започне от грубо надраскани схеми върху гола скала и се стигне до изкусни гравюри в древни коридори, но нито един от тези варианти не можеше да се сравнява по изящество и сложност с този.

Защото този бе просто замайващ.

Беше инкрустиран с рубини, сапфири и нефрит и всеки от концентричните кръгове бе с позлатени ръбове. Барелефът блестеше под ярката светлина на сигналната ракета.

Точно под Мистерията на кръговете започваше нещо като тясна ниша. Широчината ѝ бе към половин метър, а височината малко под

два, но беше плитка — влизаше в плътната скала на около половин метър. Напомняше на Магьосника на вертикално разположен ковчег, взидан в скалата. Странното бе, че задната му стена бе гравирана. Над нея в скалата се виждаше малък символ, който накара Магьосника да се ококори от радост.

— Символът за Камъка на Лао Дзъ — възкликна той. — Философският камък. Господи! Намерихме го.

Заобиколен от това хранилище на древно знание от безценни съкровища, Магьосника извади напълно съвременно високотехнологично УКВ радио на „Моторола“ и каза по него:

— Танк. Няма да повярваш. Открих преддверието. Изумително е. Има запечатан вход, зад който, предполагам, е системата с капани. Близко сме. Много близко. Искam да слезеш и...

— Магьосник — разнесе се в отговор, — току-що ни се обадиха от наблюдателния пост на кея, по-надолу по Яндзъ. Китайската армия слухти наоколо. Патрул от девет канонерки наближава нашата клисура. Идват насам.

— Това е Мао. Как ли ни е открил?

— Може и да не е той. Възможно е да се окаже редовен патрул — каза Йобу Танака по прякор Танка.

— Кое то може да е и по-лошо. — Китайските военни патрули бяха известни с безцеремонното си отношение към всякакви археологически експедиции из тези части на страната и с откровеното искане на по-голям или по-малък подкуп.

— С колко разполагаме, преди да се изтърсят тук? — попита Магьосника.

— Час... а може и по-малко. Струва ми се разумно да ни няма, когато пристигнат.

— Съгласен съм, приятелю — въздъхна Магьосника. — По-добре да побързаме. Слизай тук и донеси повече средства за осветяване. Кажи на Чоу да пусне компютъра — започвам да записвам тези изображения и ще му ги изпращам горе.

Подземната пещера, в която бе попаднал Магьосника, се намираше в района на Трите клисури в Китай — място, което особено го устройваше.

Причината за това бе, че китайският йероглиф „ву“ означава според контекста „магьосник“ или „вещица“ и е често използван в имената на обектите в тази област: клисурата Ву — втората от прочутите Три клисури, Вушан — древният град крепост, намирал се някога на брега на Яндзъ, и разбира се, планината Вушан, високият три километра връх, издигащ се точно над подземната пещера, където се намираше Магьосника.

В превод: Магьосническата планина.

Клисурата Ву беше известна с историята си — храмове, пагоди, надписи като например плочата Конг Мин, и издълбаните в камъка пещери като Зелената пещера — почти всичко вече потопено под водите на дългото близо 600 километра езеро, образувано пред гигантската стена на язовира Трите клисури.

Но тази местност беше известна още и с необичайните събития, които ставаха в нея.

В подобие на някакъв китайски вариант на Розуел, тук в продължение на стотици години бяха виждани странни неща — необяснени небесни феномени, метеоритни дъждове и призрачни сияния като полярното. Твърдеше се дори, че в един ужасен ден през 17-и век от облаците над Вушан завалял кървав дъжд.

Изобщо местността около клисурата Ву имаше особена история.

Но днес, през 21-ви век, тази история бе потопена в името на прогреса, погълната от водите на Яндзъ — великата река, усмирена в прегръдката на най-големия строеж, създаван от човешка ръка. А някогашният град Вушан сега лежеше на 100 метра под вълните.

Бързите планински притоци, изливали се някога в Яндзъ през зрелищни странични ждрела, вече също бяха усмирени от водата, която продължаваше да пълни язовира — някогашните високи над 120 метра водопада сега едва разклащаха от 30 метра водите в основата на скалите.

Малките села с каменностенни къщи по бреговете на тези малки реки — още тогава намиращи се твърде далеч от погледа на останалия

свят — вече бяха напълно изчезнали за историята.

Но не и за Магьосника.

В една частично запълнена клисура, врязана дълбоко в планината на север от Яндзъ, той бе открил изолирана планинска махала, построена във високата част на склона, и в нея — вход за тази система пещери.

Махалата бе древна и както можеше да се очаква, примитивна — само няколко къщи, иззидани от камъни с неправилна форма и с наклонени сламени покриви. Беше изоставена пред триста години и местните смятаха, че е обитавана от духове.

Сега, благодарение на ултрамодерната язовирна стена на сто и петдесет километра от това място, изоставената махала вече бе залята почти до коляно.

Входът към пещерната система не се охраняваше от капани и не бе защитен от сложен портал. Ако нещо можеше да обясни как е останал тайна в продължение на над две хилядолетия, това бе именно неговата невзрачност.

Магьосника намери входа във вътрешността на малка каменна хижа, опряла гръб в скалата. В тази непривличаща погледа малка хижа, обитавана някога от великия китайски философ Лао Дзъ — основателя на даоизма и учител на самия Конфуций, — имаше каменен кладенец, чийто отвор бе иззидан с тухлен перваз.

А в дъното на кладенеца, скрит под слой воняща черна вода, имаше фалшив под, под който бе входът за тази великолепно пещера.

Магьосника се залови за работа.

Извади от раницата си лаптоп Asus, свърза към него цифрова камера с висока разделителна способност и започна да натиска бутона, правеше снимки на стените на камерата.

Докато камерата снимаше изображенията, на екрана на лаптопа светкавично протичаха сложни обработки.

Извършваше ги програма за превод, използваща база данни, която Магьосника попълваше от години. В нея се намираха записи за хиляди древни символи от много страни и култури, заедно с общоприетия им превод. Програмата можеше да извършва „размити“ преводи — нещо от рода на най-добро предположение за символи с нееднозначен смисъл.

Всеки път, когато цифровата камера уловеше някакъв символ, той се сканираше от компютъра и за него се предлагаше превод. Например:

石头寺

ПРЕДЛОЖЕНИЯ ЗА ПРЕВОД НА ЕЛЕМЕНТА:

ши тоу (камък) си (храм)

ПРЕВОД НА ПОСЛЕДОВАТЕЛНОСТТА:

„Каменният храм“

РАЗМИТИ ВЪЗМОЖНОСТИ ЗА ПРЕВОД:

„Каменната пагода“, „Каменният храм на тъмното слънце“,

„Стоунхендж“ (съответствие със запис ER:46–2B)

Сред другите йероглифи и релефи по стената компютърът намери и най-знаменитото философско откритие на Лао Дзъ, *тайджиту*:

Преводът на компютъра беше:

Тайджиту, вж. Тао те чин, известно в западната култура като „Ин-Ян“. Общоприет символ за дуалността на всички неща: всяко нещо съдържа малка част от своята

противоположност, напр. в злото има малко добро и в доброто има малко зло.

В други случаи компютърът не можеше да намери вече установено съответствие:

НЯМА СЪОТВЕТСТВИЕ
ПРЕВОД НА ПОСЛ.: НЕИЗВЕСТЕН
СЪЗДАДЕН Е НОВ ФАЙЛ

В тези случаи компютърът създаваше нов файл и го добавяше към базата данни, така че ако символът се срещнеше пак, в базата данни да има препратка към него.

Но какъвто и да бе случаят, компютърът на Магьосника тихо бръмчеше и гладно поглъщаше изображенията.

След около три минути сканиране един от преводите привлече вниманието на Магьосника. Гласеше:

ПЪРВИЯТ **СТЪЛЪ**# ТРЯБВА ДА БЪДЕ ВЛОЖЕН
ТОЧНО СТО ДНИ ПРЕДИ ЗАВРЪЩАНЕТО.
НАГРАДАТА Е **ЗНАНИЕ##**.

НЕЕДНОЗНАЧНИ ТЕРМИНИ:
„пръчка“, „диамантено блокче“
„мъдрост“

— „Първият Стълб“ — прошепна Магьосника. — О, господи...

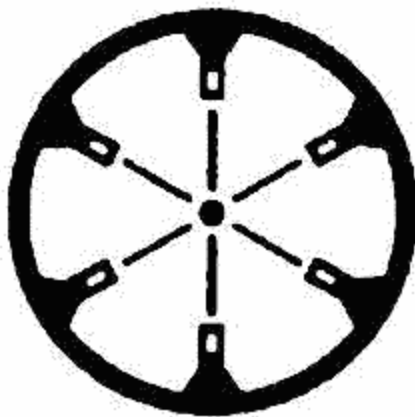
След десетина минути — Магьосника продължаваше да въвежда все нови и нови снимки в компютъра — в пещерата се спусна втори човек.

Това бе Танака — Танка: здраво сложен японски професор от Токийския университет, научен партньор на Магьосника в този проект и стар приятел. С изразителни кафяви очи; симпатично овално лице и снопчета сива коса по слепоочията, Танка бе олицетворение на мечтания професор за всеки студент по история.

Той се залюля, за да стъпи край отвора на кладенеца, и в същия момент компютърът на Магьосника издаде звуков сигнал, за да сигнализира за следващ превод.

Двамата се взряха в екрана. На него пишеше:

ПРИСТИГАНЕТО НА УНИЩОЖИТЕЛЯ НА РА

ПРИСТИГАНЕТО НА УНИЩОЖИТЕЛЯ НА РА
ЩЕ ОЗНАМЕНУВА ПУСКАНЕТО# НА
ВЕЛИКАТА МАШИНА##,
А С НЕЯ И ИЗКАЧВАНЕТО НА СА-БЕНБЕН.
ВЪЗВЕЛИЧАЙ СА-БЕНБЕН,
НЕКА Е БЛИЗО, НЕКА Е СКОРО,

ЗАЩОТО ЕДИНСТВЕН ТОЙ ВЛАСТВА НАД
ШЕСТТЕ,

А САМО ОВЛАСТЕНИТЕ ШЕСТ МОГАТ
ДА ПОДГОТВЯТ СТЬЛБОВЕТЕ,
ДА ТЕ ОТВЕДАТ ДО ХРАМА И ТАКА
ДА ЗАВЪРШАТ МАШИНАТА
ПРЕДИ **ВТОРОТО ПРИШЕСТВИЕ###**.
НО БЛИЗКО Е КРАЯТ НА ВСИЧКО.
НЕЕДНОЗНАЧНИ ТЕРМИНИ:

„започване“, „запускане“ „стартуване“

„механизъм“, „свят“

„завръщане“

СЪОТВЕТСТВИЕ СЪС ЗАПИС:

*XR:5–12 Частично възстановен надпис, намерен в
манастира Жоу-зу, Тибет (2001)*

— Са-Бенбен? — каза Танака.

Магьосника се беше ококорил от възмущение.

— Това е рядко използвано име за най-горната и най-малка част на Златния пирамидион на Голямата пирамида. Целият Пирамидион се нарича *Бенбен*. Но върхът му е много специален, защото за разлика от останалите части, които имат формата на пресечени пирамиди, той представлява малка пирамида и по този начин е малък Бенбен. Оттук и името му Са-Бенбен. Източното му име е Огненият камък. — Магьосника погледна символа над превода: — Машината... — прошепна той. — Прочете още веднъж превода внимателно и забеляза малката препратка най-долу. — Да, да... виждал съм това. Върху една натрошена каменна плоча, изровена в Северен Тибет. Само че поради лошото ѝ състояние можеха да се четат само първият и третият ред: „Пристигането на унищожителя на Ра“ и „А с нея и възкачването на Са-Бенбен“. Тук обаче имаме пълния текст. Велико откритие. — И Магьосника започна бързо да мърмори под нос: — „Унищожителят на Ра“ е Тартар, слънчевото петно Тартар... Но Тартар бе предотвратен... Само че... Дали Тартар не е задействал нещо друго, нещо, което не сме очаквали... И ако Огненият камък контролира шестте свещени камъка,

ако ги „овластява“, тогава той е фундаментален за всичко... за Стълбовете, за Машината и за завръщането на Тъмното слънце... о, боже! — Той рязко се изправи. — Танк... Събитието Тартар при Голямата пирамида е било свързано с Машината. Никога не съм допускал... не че не трябваше да съм по-подозрителен... че... да, трябваше да предвидя всичко, но... Кога изчислихме, че е Завръщането?

Танка сви рамене.

— Не преди пролетното равноденствие следващата година: 20 март 2008.

— А какво беше онова за поставянето на Стълбовете? Имаше тук нещо за първия Стълб. А, ето го: „Първият Стълб трябва да бъде вложен точно сто дни преди завръщането. Наградата е *знание*“.

— Сто дни — повтори Танака. — Това е... по дяволите... на 10 декември *тази* година.

— С други думи, след десет дни — уточни Магьосника. — Господи, знаехме, че моментът наближава, но това просто е...

— Макс, да не ми каваш, че разполагаме със само девет дни да поставим на място първия Стълб? Та ние дори още не сме го намерили...

Но Магьосника не го слушаше. Погледът му се бе зареял в безкрайността.

— Танк... Кой друг знае за това?

Танка сви рамене.

— Само ние двамата. Всъщност... може би и онези, които са виждали този надпис. Знаем за плочата в Тибет, но ти спомена, че била реставрирана частично. Къде се озова тя в крайна сметка?

— Китайското бюро за културни паметници се самообяви за собственик и я прибра в Пекин. Оттогава никой не я е виждал.

Танка се взря в смръщеното лице на Магьосника.

— Допускаш ли, че китайските власти са намерили останалите парчета на натрошената плоча и са сглобили „пъзъла“? Дали вече не знаят за това?

Магьосника внезапно попита:

— Колко канонерки каза, че идват насам?

— Девет.

— Девет... Кой изпраща девет канонерки на рутинен патрул? Не, китайците знаят и идват за нас. Но ако знаят за това, знаят и за Пирамидиона. Проклятие! Трябва да предупредя Джак и Лили.

И бързо извади от раницата си книга. Колкото да бе странно, това не бе справочно издание, а добре известен роман. Започна да прелиства страниците и да записва в бележника си някакви числа.

После сграбчи радиото и се обади на лодката горе:

— Чоу! Бързо запиши едно съобщение и веднага го изпрати до центъра за уведомяване. — И издиктува на Чоу дълга поредица числа. — Окей, това е всичко, действай! Качи го веднага, в момента, на секундата!

На трийсет метра над тях една очукана стара речна лодка подскачаше сред полузалетите къщи на древното планинско село. Беше закотвена до старата хижа с входа към подземната пещера.

В кабината на лодката изпълнителният студент Чоу трескаво набираше шифрограмата на Магьосника, за да я изпрати — от милионите други възможности — до уебсайт, посветен на филмите от поредицата „Властелина на пръстените“.

Щом приключи, събщи на Магьосника по радиото:

— Изпратена е, професоре.

— Благодаря ти, Чоу. Отлично. Сега искам да препратиш с имейл до Джак Уест всички изображения, които вече ти изпратих. След това ги изтрий от твърдия диск.

— Да ги изтрия? — повтори Чоу, решил, че не е разбрал правилно.

— Да, всички. До последното. Или поне колкото успееш до идването на китайските ни приятели.

Без повече да се двоуми, Чоу се залови първо да препрати, а после и да изтрие невероятните снимки, направени от Магьосника.

Докато чукаше по клавиатурата, така и не забеляза първата канонерка на Народната освободителна армия да се плъзва зад него — бе влязла по ръкава над наводнената централна улица на селото.

Остър глас в мегафон го накара да вдигне сепната глава:

— *Е! Зоу чу лай дао жиа бан шан! Во яо кан де дао ни. Ба шоу жу же гао гао де!*

В превод това означаваше: „Ей! Излез на палубата! Така, че да те виждаме. Вдигни високо ръце!“.

Чоу приключи с последния файл, подчини се на заповедта и излезе на откритата предна палуба.

Челната канонерка се извисяваше до него. Беше модерна, бърза, с боядисани в защитен цвят бордове и оръдие на носа.

Китайските войници бяха насочили късоцевните си автомати „Колт Командо“ право срещу Чоу.

Това, че държаха съвременен американско оръжие, бе лош знак, защото означаваше, че става дума за елитна част на специалните сили. Обикновените китайски пехотинци носеха стари автомати „Тип 56“ — китайският вариант на АК–47.

Тези явно не бяха от обикновените.

Чоу вдигна ръце... и след секунда в гърдите му цъфнаха кървави дупки. Куршумите го запратиха назад със страшна сила.

Магьосника натисна бутона на радиото.

— Чоу? Чоу, чуваш ли ме?

Но отговор нямаше.

Внезапно седалката, която висеше от дъното на кладенеца в тавана, се вдигна нагоре като изплашена змия.

— Чоу! — извика Магьосника. — Какво правиш...

Миг по-късно седалката отново се показва...

... а в нея седеше Чоу.

Кръвта на Магьосника се вледени.

— О, господи, не... — Той се затича към нея.

Обезобразеното от многобройните рани тяло на Чоу се спусна до пода.

В същия миг радиото оживя.

— Професор Епер — чу се в него глас на английски, — аз съм полковник Мао Гонли. Знаем, че сте долу, и слизаме. Не правете глупости, за да не ви сполети съдбата на вашия помощник.

И като по сигнал в камерата с отработена прецизност се запускаха китайски войници.

Преди да бяха изтекли и две минути, Магьосника и Танка бяха заобиколени от десетина въоръжени с автомати мъже.

Полковник Мао Гонли слезе последен. Беше на петдесет и пет и вече понатежал, но се държеше с достойнство и с характерната за военен вдървеност. Като много други от неговото поколение, и той бе кръстен в чест на Председателя Мао. И нямаше оперативна позивна освен прозвището, което му бяха дали след действията му на площад Тянанмън през 1989 — Касапина от Тянанмън.

Възцари се тишина.

Мао гледаше Магъосника с очи, в които нямаше и капчица живот. Когато проговори, се разнесе вече познатият прецизен отсечен английски:

— Професор Макс Т. Епер, позивна Мерлин, известен за някои и като Магъосника. Канадец по рождение, професор в Тринити Колидж, Дъблин. Имащ отношение към доста необичайния инцидент, разиграл се на върха на Голямата пирамида в Гиза на 20 март 2006 година... И професор Йобу Танака от Токийския университет. Несвързан с инцидента в Гиза, но експерт по древни цивилизации. Господа, помощникът ви беше надарен и интелигентен младеж. Можете да се уверите какво мисля за такива като него.

— Какво искаш? — попита хладно Магъосника.

Мао се усмихна, но в извивката на тънките му устни нямаше никакво веселие.

— Ами, професор Епер... искам вас.

И пристъпи напред, и огледа пещерата.

— Настават велики времена, професоре. През идните месеци ще се извисят империи и ще се сринат нации. Във времена като тези Китайската народна република има нужда от знаещи хора, хора като вас. Поради това вече работите за мен, професоре. И съм сигурен, че с подходящо мотивиране — в една от моите килии за изтезания — в крайна сметка ще ми помогнете да намеря Шестте камъка на Рамзес.

ПЪРВОТО ИЗПИТАНИЕ ПОЛЕТЪТ НА ОГНЕНИЯ КАМЪК

АВСТРАЛИЯ

1 ДЕКЕМВРИ 2007

9 ДНИ ПРЕДИ ПЪРВИЯ КРАЕН СРОК

*Голямата пясъчна пустиня
Северозападна Австралия
1 декември 2007, 08:00*

В деня на атаката срещу фермата му Джак Уест-младши се успа до седем.

Обикновено ставаше към шест, по изгрев, но напоследък животът бе спокоен. В света му цареше мир вече почти единайсет месеца, така че реши веднъж да пропусне проклетия изгрев и да се наслади на един час сън в повече.

Децата, разбира се, бяха станали. Лили имаше компания за лятната ваканция — момче от нейното училище, казваше се Алби Калвин.

Шумни, възбудени и винаги готови за пакости, децата бяха играли неспирно през последните три дни: през деня изследваха всяко достъпно кътче на огромната пустинна ферма, а нощем наблюдаваха звездите през телескопа на Алби.

Това, че Алби бе частично глух, не смущаваше Лили и не означаваше нищо за Джек. В училището им в Пърт за надарени деца Лили бе звездата лингвист, а Алби — звездата математик и нищо друго нямаше никакво значение.

На единайсет години Лили знаеше шест езика, два от тях древни, а един — езикът на жестовете — не бе никакъв проблем за нея и всъщност бяха го учили двамата с Джек. Днес връхчетата на красивата ѝ дълга коса бяха оцветени в „електрическо розово“.

Алби бе на дванайсет, чернокож, и носеше очила с дебели стъкла. Имаше имплант на Кохлиър — чудото на съвременната технология, позволяващо на глухите да чуват — и говореше малко завалено, всъщност жестомимичният език му бе необходим, когато трябваше да разбере крайна емоция или наложителността на нещо, но глух или не, Алби беше напълно равностоен на най-добрите ученици.

Уест седеше на верандата без риза и пиеше кафе. Лявата му ръка блестеше под сутрешното слънце — от бицепса надолу бе изцяло от метал.

Беше се загледал в безкрайния пустинен пейзаж, потрепващ в утринната омара. Среден на ръст, със сини очи, той беше привлекателен по типично грубоватия мъжки начин. Някога бе четвърти сред най-добрите представители на специалните сили — единственото име на австралиец в списък, доминиран от американци.

Но бе приключил с армията. След като бе оглавявал десетгодишна мисия, чиято задача бе намирането на знаменития Златен пирамидион на Голямата пирамида сред останките на Седемте чудеса на света, Уест бе станал повече търсач на съкровища, отколкото воин, и беше по-способен да избегне заредена с капани система от пещери и да дешифрира древни загадки, отколкото да убива хора.

Приключението с Пирамидиона, завършило на върха на Голямата пирамида, бе заздравило взаимоотношенията между Джек и Лили.

Джак я бе отгледал след смъртта на родителите ѝ с помощта на наистина уникален екип бойци, събрали от различни страни. А скоро след финала на мисия „Пирамидион“ я бе осиновил официално.

След този ден — преди почти две години — се бе оттеглил в усамотение на прекрасно място, далеч от мисии, далеч от света; пътуваше до Пърт и обратно, когато учението на Лили го изискваше.

А самият Златен пирамидион — в целия си блясък и великолепиe — лежеше в изоставената никелова мина зад фермата му.

Преди няколко месеца една вестникарска статия бе разтревожила Джак.

Боецът от австралийските специални сили Оукс бе убит в Ирак — застрелян от засада: първият австралиец, загинал при изпълнение на дълга си по време на военен конфликт, от почти две години.

Случаят бе обезпокоил Джак, понеже той бе един от малцината на света, които знаеха истинската причина за неуязвимостта на австралийците в сражение през последната година и половина. Този невероятен късмет беше свързан със завъртането на Тартар през 2006 и с Пирамидиона: благодарение на древния ритуал, който бе изпълнил тогава, Джак бе гарантирал на Австралия неуязвимост, която трябваше да продължи много дълго.

Но смъртта на войника в Ирак означаваше, че този дълъг период е приключил преждевременно.

Още по-необичайна бе датата на инцидента: 21 септември.

Денят след есенното равноденствие.

Уест лично бе извършил ритуала Тартар на върха на Голямата пирамида на 20 март 2006, т.е. в деня на пролетното равноденствие.

Пролетното и есенно равноденствия са две астрономически събития, които възникват в противоположни моменти на годината.

„Противоположни, но еднакви — помисли си Джак. — Ин и ян“.

Някой някъде беше направил в деня на есенното равноденствие нещо, което бе неутрализирано Тартар.

Джак бе изтръгнат от замислеността си от малка кафява топка, която се стрелна от небето право към него.

Беше птица, кръжала допреди малко грациозно високо в прашната синева с широко разперени криле. Това бе Хор — неговият ловен сокол и верен спътник. Птичата кацна на перилата до него и изписка. Гледаше на изток.

Уест погледна натам и видя в небето няколко летящи във формация черни точки.

На 500 километра оттук, в околностите на крайбрежния град Уиндъм, военните веднъж на две години провеждаха съвместно с американците учението „Бумеранг“. Беше всеобхватно мероприятие и включваше всички родове войски на двете страни: флота, пехота и въздушни сили.

Тази година обаче в „Бумеранг“ имаше една особеност — за първи път участваха и китайците. Не че някой хранеше особени илюзии. Под егидата на неутрална Австралия (която поддържаше с Китай значителни търговски връзки, а с американците дългогодишно военно сътрудничество) Китай и Америка — „двете най-яки момчета в квартала“ — искаха да оценят взаимно потенциала си. Първоначално американците бяха отхвърлили китайското участие, но на свой ред китайците бяха упражнили върху Австралия значителен търговски натиск да се включат и на свой ред австралийците бяха измолили американците да се съгласят.

„Какъв късмет — мислеше си Джак, — че всичко това вече не ме засяга“.

Хвърли поглед към Лили и Алби, които лудуваха пред обора — ровеха с крака, за да видят кой ще вдигне повече прах. В този момент се обади компютърът му в кухнята.

Пинг, пинг, пинг, пинг...

Имейли.

Много при това.

Джак взе кафето, влезе в кухнята и погледна екрана.

Над *двайсет* имейла от Макс Епер току-що бяха постъпили в пощенската му кутия „Входящи“. Джак щракна с мишката върху едно от електронните съобщения и пред погледа му се появи цифровата снимка на издълбан в някаква стена древен символ. Доколкото можа да прецени, беше китайски.

— О, Магьосник — въздъхна той, — какво има пък сега? Да не би пак да си забравил да си вземеш резервен твърд диск?

Защото това се бе случвало на Магьосника. Трябваше да архивира някаква информация, но бе забравил да вземе втори твърд диск, така че бе изпратил снимките си на Джак под формата на електронна поща.

Джак изпъшка, влезе в интернет, отиде на страницата на чат рума „Властелинът на пръстените“ и се регистрира с потребителското си име там: STRIDER101.

Появи се малко използваното от другите табло за обяви. Това бе начинът, по който той и Лили комуникираха с Магьосника — чрез предлаганата от интернет анонимност. Щом Магьосника изпращаше имейли в голям обем, то сигурно бе изпратил и обяснение за това чрез функциите на чат рума.

И наистина, последното оставено на таблото съобщение бе от GANDALF101 — Магьосника.

Уест превъртя надолу, за да разгледа съобщението, очакваше да прочете обичайното притеснено извинение от Магьосника...

... но се изненада от това, което видя.

Защото видя числа.

Много числа, сред които имаше скоби и наклонени черти:

(3/289/5/5)   (3/290/2/6)   (3/289/8/4)   (3/290/8/4)
(3/290/1/12)
(3/291/3/3) (3/187/15/6) (3/168/9/11)
(3/47/3/4) (3/47/4/12) (3/45/163) (3/47/1/5)
(3/305/3/1) (3/304/8/10)
(3/43/1/12) (3/30/3/6)
(3/15/7/4) (3/15/7/3)
(3/63/20/7) (3/65/5/12)
(3/291/14/2) (3/308/8/11) (3/232/5/7) (3/290/1/9)
(3/69/13/5) (3/302/1/8)
(3/55/4/11–12) (3/55/3/1)

Джак се смръщи. Работата изглеждаше сериозна.

Това бе шифровано съобщение от Магьосника — специален код, известен само на членовете на най-вътрешния кръг съмишленици.

Да, явно ставаше дума за нещо сериозно.

Джак взе от лавицата роман с меки корици — същата книга, която Магъосника бе използвал, за да шифрова съобщението си в Китай — и бързо запрелиства страниците, за да дешифрира.

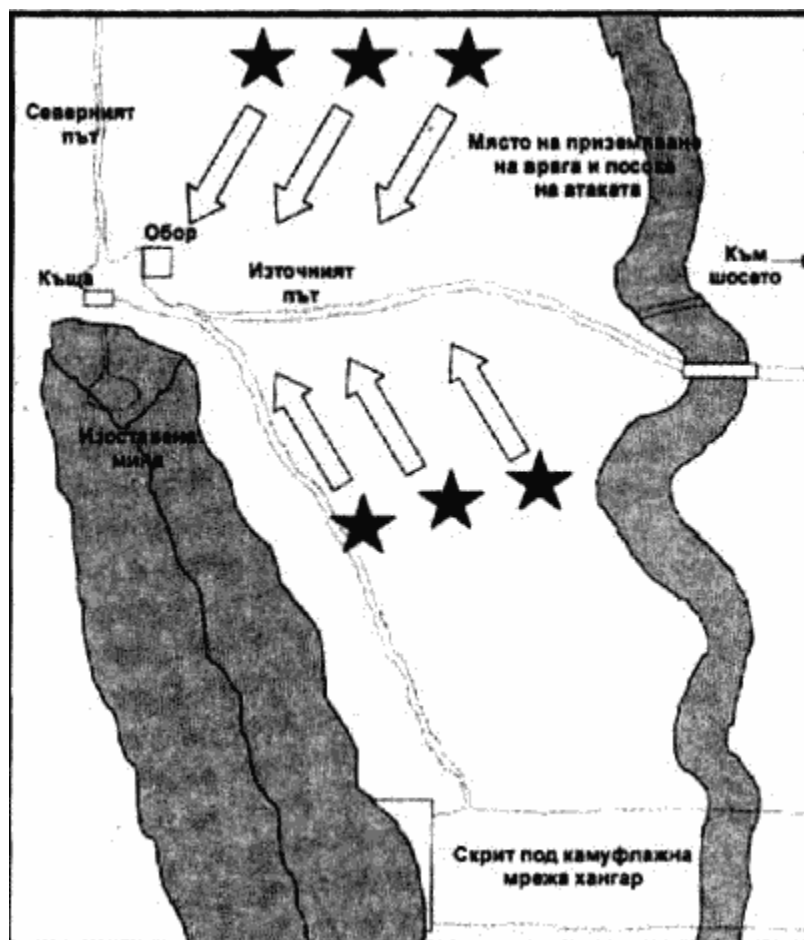
Вписваше думите под всяка числова препратка. Накрая може да прочете цялата шифрограма... и кръвта му изстина.

(3/289/5/5)	(3/290/2/6)	(3/289/8/4)	(3/290/8/4)	(3/290/1/12)
МАХНИ	СЕ	МАХНИ	СЕ	СЕГА
(3/291/3/3)	(3/187/15/6)	(3/168/9/11)		
ВЗЕМИ	ОГНЕНИЯ	КАМЪК		
(3/47/3/4)	(3/47/4/12)	(3/45/163)	(3/47/1/5)	
И	МОЯТА	ЧЕРНА	КНИЖКА	
(3/305/3/1)	(3/304/8/10)			
И	БЯГАЙ			
(3/43/1/12)	(3/30/3/6)			
НОВА	КРИЗА			
(3/15/7/4)	(3/15/7/3)			
КРАЙНО	ОПАСНА			
(3/63/20/7)	(3/65/5/12)			
ВРАГОВЕТЕ	ИДВАТ			
(3/291/14/2)	(3/308/8/11)	(3/232/5/7)	(3/290/1/9)	
ЩЕ	СЕ	СРЕЩНЕМ	ПРИ	
(3/69/13/5)	(3/302/1/8)			
ГОЛЯМАТА	КУЛА			
(3/55/4/11–12)	(3/55/3/1)			
НАЙ-ЛОШОТО	ПРЕДСТОИ			

— Проклет да съм — прошепна Джак.

Хвърли поглед през прозореца. Лили и Алби все още лудуваха пред обора. После погледна оранжевото небе зад тях, така прекрасно в утринното слънце...

... а небето започваше да се изпълва с падащи фигурки...
десетки и десетки... фигурки, над които разцъфваха парашути.
Десантчици. Стотици десантчици.
Идваха във фермата му.

АТАКАТА СРЕЩУ ФЕРМАТА НА ДЖАК

Джак изскочи от къщата и извика:
— Деца! Бързо тук! Бързо!
Лили се обърна озадачена. Алби също — след миг.
Джак едновременно говореше и обясняваше с жестове:
— Лили, събери си нещата в куфара! Алби, ти също! Тръгваме след две минути!
— Тръгваме? Защо? — попита Алби.
Лили обаче познаваше това изражение върху лицето на Джак.
— Защото трябва — каза/показа тя. — Хайде.
Джак изтича в къщата и удари с юмрук по вратите на двете стаи за гости:
— Зоуи! Скай Монстър! Събудете се! Загазихме!

От стаята за гости номер 1 излезе Скай Монстър — космат новозеландец, приятел на Джак и дългогодишен пилот.

С голяма черна брада, увиснало бирено шкембе и рошави вежди, Скай Монстър не беше най-приятната първа гледка рано сутрин. Имаше си нормално име, но то, изглежда, бе известно само на майка му.

— Не викай толкова, Ловецо — изръмжа той. — Какво става?

— Нападат ни. — И Уест посочи през прозореца.

Все още с насълзени очи, Скай Монстър погледна, видя рояка спускащи се парашути, които изпълваха утринното небе, и се ококори.

— Нападат Австралия?

— Не, само нас. Само фермата. Обличай се и слизай при „Халикарнас“. Почни подготовка за незабавно излитане.

— Ясно — каза Скай Монстър и тръгна да изпълнява задачата. В този момент се отвори и вратата на спалнята за гости номер 2 и разкри далеч по-приятна гледка.

От нея излезе Зоуи Кисейн, облечена в една от пижамите на Уест. С небесносините си очи, късата руса коса и покритото си с фини лунички лице тя беше истинска ирландска красавица. Беше в отпуск от Скиатан фианоглах ан Ейрм — прословутия корпус командоси на ирландската армия. Зоуи бе ветеран от приключението с Пирамидиона и оттогава с Джак бяха близки, според някои ставаха още по-близки. И

нейните връхчета на косата бяха в „електрически розово“ — спомен от фризьорската сесия с Лили предния ден.

Тя отвори уста да попита какво става, но Джак я изпревари, като ѝ посочи през прозореца.

— Е, това определено не можеш да го видиш всеки ден — беше коментарът ѝ. — Къде е Лили?

Джак се вмъкна в стаята си, навлече едно брезентово миньорско яке, сложи си пожарникарска каска и препаса на кръста си колан с два кобура.

— Събира си нещата. Алби е с нея.

— О, боже... Алби. Какво ще...

— Вземаме го с нас, разбира се.

— Имах предвид какво ще кажем на майка му? „Здрасти, Лоуис, децата прекараха страхотно лято в надбягване с атакуващи ни десантчици“.

— Нещо подобно — каза Джак, хвърли се в кабинета си и миг по-късно изскочи оттам с голяма черна кожена папка. Изтича покрай Зоуи към задната врата. — Събери си нещата и вземи децата. Тръгваме след две минути. Аз отивам да взема върха на Пирамидиона.

— Кое? — попита Зоуи, но Джак вече беше изскочил на двора. Вратата с мрежата против мухи се затвори зад него.

— Вземи и кодовата книга! — извика той отвън. — И твърдите дискове!

В следващия миг Скай Монстър изскочи от своята спалня, хванал пилотския си шлем. Стрелна се покрай Зоуи с едно дрезгаво „Добрутро, принцесо“ и също изтрополи през задната врата.

Това вече напълно я разбуди.

— Мамка му! — прошепна и изтича в стаята си.

Джак Уест изтърча през задния двор на фермата и се хвърли във входа на старата изоставена мина.

Тръгна бързо в тъмната шахта, ориентираше се само по тънкия лъч на фенерчето, закрепено към пожарникарския му шлем. След стотина метра излезе в разширение, където се намираше...

... Златният пирамидион.

Два и седемдесет висока, блестяща и златна, пирамидата, някога увенчавала Голямата пирамида в Гиза, внушаваше респект и излъчваше нещо, което винаги бе карало Джак да притихва, когато я погледне.

Около Пирамидиона имаше и други артефакти от предишното му приключение — неща, които по един или друг начин имаха отношение към седемте чудеса на древността: огледалото на Фара в Александрия, главата на Родоския колос...

Джак от време на време идваше тук и просто седеше, загледан в безценната колекция от съкровища, прибрани в пещерата.

Но не и днес.

Днес той сграбчи стоящата наблизо стълба, подпря я на Пирамидиона, изкачи няколко стъпала по нея и внимателно свали най-горната му част, която сама по себе си също беше пирамида — Огнения камък.

Огненият камък беше малък — квадратната му основа бе колкото книга с твърди корици. На върха му имаше прозрачен кристал, голям само два-три сантиметра. Останалите части на Пирамидиона също имаха подобни кристали в центъра — те се съединяваха в колона при сглобяването на седемте части.

Уест пхна Огнения камък в раницата си и затича по тунела към изхода.

Докато тичаше, щракна ключовете на няколко черни кутии, сложени на дървени поставки покрай стената. Светнаха червени лампички. Когато стигна при последната подпорна греда, щракна и нейния ключ и взе дистанционното управление, оставено върху капака на кутията за точно този случай.

После излезе от старата мина и каза тъжно:

— Не вярвах, че ще се наложи да го направя.

И натисна бутона на дистанционното. Откъм тунела се разнесоха няколко приглушени експлозии, забавени във времето, защото най-вътрешните експлодираха по рано.

От входа на мината с тежка въздишка изпълзя пращен облак. Експлозията на последния заряд бе изчислена така, че да предизвика свличане на земя от ниския хълм над мината — лавина от камъни, пясък и прах.

Джак се обърна и затича към къщата.

Ако бе имал време да погледне назад, щеше да види как пращият облак бързо се сляга. След секунди единственото, което остана, бе могила — обикновен нисък хълм, покрит с камъни и пясък, с нищо неразличаващ се от десетките като него наоколо.

Скай Монстър прелетя покрай него с един пикап — караше бясно на юг към хангара.

Парашутите продължаваха да се сипят от небето — някои вече бяха съвсем ниско над земята. Бяха буквално стотици. Под куполите на повечето съвсем ясно се виждаха въоръжени мъже, но имаше и по-големи — за джипове и камиони.

— Дево Марийо... — прошепна Джак.

Зоуи тъкмо дърпаше Лили и Алби през задната врата.

— Взе ли кодовите книги? — извика Джак.

— У Лили са!

— Към обора! — Той им махна да тичат натам.

Затичаха заедно — двама възрастни и две деца. Хор летеше над тях.

Алби видя пистолетите на Уест и насмалко не се спъна.

— Спокойно, момче — викна Джак. — На нас тези неща ни се случват доста често.

Джак почти натика децата и Зоуи в обора и се обърна да хукне след пикапа на Скай Монстър, който се носеше на юг, като оставяше след себе си пращан облак...

И този момент един напълно екипиран китайски десантник се приземи между него и пикапа, ловко се претърколи, освободи се от ремъците на парашута и вдигна автомата си.

И затича право към къщата.

Последва го друг. След това трети...

Уест преглътна. Бяха отрязани от Скай Монстър.

— По дяволите, по дяволите...

Хвърли се обратно в обора. Вече над стотина десантчици кацаха от всички страни на фермата му.

Източният път

След броени секунди вратите на обора се разтвори ха с трясък и две компактни многоколесни машина излетяха отвътре като изстреляни.

Изглеждаха като извадени от филмите за „Лудия Макс“.

Бяха модифицирани високопроходими коли на „Лонглайн“ — олекотени двуместни бългита за придвижване по дюни, с масивни гуми за всъдеход, Y-образно окачване с висока устойчивост и издължени корпуси.

Джак и Алби бяха в първото бълги, Зоуи и Лили — във второто.

— Скай Монстър! — извика в микрофона на гърлото си Джак. — Отрязани сме от теб! Ще се срещнем на шосето! Тръгваме по източния път и ще пресечем реката.

— Разбрано — отговори Скай Монстър. — Шосето.

— Джак — обади се Зоуи. — Кой са тези и как, по дяволите, са ни намерили?

— Не знам — каза Джак. — Наистина нямам представа. Но Магъосника е знаел, че идват. Изпрати ми предупреждение и...

В същия момент дъжд от куршуми проряза линия в черния път пред колата на Джак. Той рязко завъртя волана и мина през облака прах.

Обстрелваха ги от голям всъдеход, който с гръм и трясък се носеше през равната пустиня северно от тях.

Машината бе триосна, бронетранспортьор WZ-551, построен от китайската корпорация „Северна индустрия“ за китайската народна армия. Имаше тежка броня и френска оръдейна кула „Драгар“ и приличаше на кутия с плосък нос. Оръдейната кула бе оборудвана със застрашително изглеждащо 25-милиметрово оръдие и 7,62-милиметрова коаксиална картечница.

И това бе само един от многото бронетранспортьори, които се задаваха от север. Джак преброи седем... не, девет... машини зад първата, в добавка към няколко по-малки превозни средства — джипове и камиони, — всичките натъпкани до максимум с въоръжени войници.

Подобна бе картината и на юг: там небето също бе изсипало товар от коли и мъже, които трескаво се освобождаваха от въжетата на

парашутите и вече се отправяха на север към източния път.

Армада тежки машини напираше към тях както от север, така и от юг.

— Джак! Тези бронетранспортъори ми приличат на китайски! — викна Зоуи.

— Позна — отвърна той, извади радиото си и набра честотата, на която се провеждаше учението „Бумеранг“. Някакъв глас крещеше:

— „Ред форс три“! Обади се! Приземихте се на грешно място! Какво правите, по дяволите?

Умно, прецени Уест. Нападателите полагаха усилия всичко да изглежда като сгрешен десант.

Прецени какви са възможностите им.

Източният път водеше към Фицрой — река, течаща в посока север-юг; в момента бе пълноводна, понеже бе дъждовният сезон. През нея имаше един-единствен мост. От другата ѝ страна имаше старо шосе, което — в единствения си прав участък — играеше ролята на частна самолетна писта, обслужваща нуждите на Джак.

Ако успееха да прекосят реката, преди приближаващите ги нападатели да им отрежат пътя, можеше и да се доберат до шосето, където беше срещата със Скай Монстър.

Но бърз поглед назад към двете колони военни коли, които ги преследваха от север и от юг, разкриваше една проста математическа истина: успехът висеше на косъм.

Бъгито на Уест се носеше по източния път за коли.

На седалката до него Алби стискаше с всички сили дръжката, беше се облецил от ужас.

Уест го погледна и подметна:

— Май никога не си участвал в такова надбягване, а?

— Не съм! — извика Алби; вятърът свистеше в ушите им.

— Бойскаут ли си, Алби?

— Да!

— И какъв е девизът на бойскаутите?

— Бъди готов!

— Точно така! Сега, младежо, ще разбереш защо не ви позволявах да си играете на моста за добитък.

Двете бъгита летяха по пътя, следвани от двете страни от приближаващите преследвачи. Двата лъча щяха да се съберат точно

при моста. Зад преследвачите се развяваха гигантски облаци прах.

— Зоуи! Мини отпред! — извика Уест.

Зоуи даде газ и задмина бѣгито на Уест точно когато наближаваха моста.

Бѣгито ѝ се стрелна по моста. Уест обаче зави наляво и блъсна със своето пътния знак „За добитък“.

Колът на знака — никой, освен Уест не го знаеше — бе свързан с жица, която се скъса в мига, в който бѣгито мина през него, и задейства скрит механизъм, който изхвърли на пътя зад тях стотици заварени един за друг и извити пирони.

Алби се обърна и видя как импровизираните „таралежи“ подскочат по черния път и се разпиляват по цялата му широчина точно когато първият преследващ ги джип — войниците на него вече ги обстрелваха — нагази в тях.

И четирите гуми се спугаха, джипът се завъртя и войниците изпопадаха на пясъка.

Вторият джип пострада по същия начин. Останалите обаче имаха време да реагират и заобиколиха опасния участък.

Каращият малко по-бавно бронетранспортѳор обаче стигна опасния участък и с безкамерните си гуми най-невъзмутимо мина през пироните.

Преследването продължаваше.

Зоуи караше бѣгито и продължаваше да следи радиочестотите със скенера на колата. Малко след като двата джипа се преобърнаха, устройството улови разговор на мандарин по шифрован радиоканал.

— Джак! — извика тя в микрофона. — На 610.15 са!

Джак превключи на посочения канал и чу гласовете на враговете:

— Отиват на изток с две коли...

— Наземна група седем преследва...

— Наземна група шест приближава моста...

— Командване, тук Наземна група две. Точно зад тях сме. Моля, повторете инструкциите за вземане в плен...

Разнесе се нов глас, по-спокоен, глас, който явно бе свикнал да заповядва:

— Наземна група две, тук Черен дракон. Инструкциите за вземане в плен са следните: приоритет номер едно е Огненият камък, приоритет номер две са момичето и Уест — и двамата трябва да бъдат заловени живи, ако е възможно. Всички останали пленници да се екзекутират. Не трябва да останат свидетели.

Уест погледна за миг Алби. После погледна напред към Зоуи, която водеше пред него.

Едно е да знаеш, че дори всичко да завърши лошо, все пак ще оцелееш, съвсем друго е да знаеш, че това не се отнася до скъпи за теб хора.

— Чу ли? — попита Зоуи по радиото.

— Аха — отговори Уест и стисна зъби.

— Ако обичаш, Джак, измъкни ни оттук.

Голямата бронирана машина спря с поднасяне и от нея слязоха двама души — китаец и американец. Китаецът беше видимо по-възрастен, но и двамата носеха майорски нашивки. До тях спряха няколко джипа.

Китаецът беше Черния дракон — онзи, който бе издавал заповеди по радиото. Стриктен и напрегнат, Черния дракон бе известен със студената си методичност — бе от онези хора, които довеждат започнатото докрай.

Американецът, висок и широкоплещест, бе с униформата на командос от американските специални сили. Имаше ниска подстрижка и непримигващия поглед на психопат. Позивната му бе Рапирата.

— Отцепете къщата — нареди Черния дракон на десантчиците. — Внимавайте обаче да няма никакви импровизирани адски машини. Капитан Уест определено е човек, който би се подготвил за евентуалности като тази.

Рапирата не каза нищо. Просто гледаше втренчено къщата и се опитваше да попие в съзнанието си всички подробности.

ПРЕЗ РЕКАТА

Мостът вече се виждаше на около километър и половина пред тях — стар дървен тесен мост.

В момента обаче три китайски бетеера и пет джипа заковаха точно пред него и блокираха пътя им.

Бяха ги изпреварили!

Проклятие!

Водещият бетеер заплашително наклони оръдието си. В същия момент четири други китайски джипа настигнаха бѳгитата и подкараха от двете им страни.

Войниците в джиповете — ядосани и изнервени след подскачането по неравния терен — без замисляне насочиха автоматите към гумите на Джак.

— Джак! — извика по радиото Зоуи. — Джак!...

— Остани на пътя! Каквото и да става, на всяка цена остани на пътя, докато не минеш между вятърните агрегати!

Пред тях, на половината разстояние до моста, от двете страни на черния път имаше два ветродвигателя.

Зад бѣгито — на малко повече от метър — на Джак се разнесе експлозия и цѣфна кратер. Предупредителен изстрел от оръдието на бетеера.

— Мамка му! — Джак се обърна към Алби. — Обещай ми нещо, хлапе: няма да казваш на мама на какво сме си играли тук, нали?

Бѣгито на Зоуи стигна до ветродвигателите и се стрелна между тях, бѣгито на Джак и Алби го последва, зад тях ревяха четирите китайски джипа.

Джак също се промуши между агрегатите, но четирите джипа зад тях се разделиха: първият го последва, но останалите три ги заобиколиха и...

И първият просто изчезна. Същото се случи и с втория, който го следваше, както и с третия, който бе заобиколил от другата страна на пътя.

Трите джипа сякаш бяха погълнати от земята.

Всъщност точно това се бе случило. Те бяха пропаднали в индийски „тигрови капани“ — големи замаскирани ями, подготвени от Джак за случай на бягство като сегашния.

— Зоуи! Бързо! Пусни ме да те задмина, после карай точно по следите ми!

Джак заобиколи бѣгито на Зоуи, зави наляво и подкара през шубраците. Зоуи го последва. Преследваше ги единственият останал китайски джип.

Летяха през ниските храсти. Реката беше точно пред тях. Блокираният мост бе останал вдясно.

— Следвай ме *точно* по следите! — повтори Джак на микрофона.

И се спусна по крайбрежния склон право към река Фицрой — маршрутът изглеждаше самоубийствен. Нямаше никакъв начин да пресече бързото течение с ниското бѣги.

Но въпреки това той влезе право в реката. При това на пълна скорост.

Бѣгито изхвърли зрелищни струи от двете си страни и заразсича водите... странно плитките води... и мина по необичайно равна част на дъното, всъщност скрит брод.

После изскочи от другата страна на реката. Зоуи го последва. В следващия момент на брега пристигна и китайският джип.

Като следваше максимално точно маршрута на Джак, Зоуи излезе след него на другия бряг. Преследващият ги джип обаче нямаше същия късмет, защото бродът съзнателно бе направен колкото по него да минат тесните бъргоуи. Джипът беше по-широк, така че се заби са носа надолу и спря, заливан от срещналите непредвиденото препятствие в коритото води на реката.

Щом видяха, че двете бъргоуи пресичат успешно реката на север от тях, китайските войници, блокиращи началото на моста, скочиха в трите си джипа и двата бетеера и тръгнаха да минат по моста.

Мостът обаче рухна още под тежестта на първия джип — гредите му бяха предвидливо подсечени.

На преследвачите им се наложи да спрат.

А двете бъргоуи вече се носеха към шосето.

Бягство със самолета

Докато Джак и Зоуи се носеха на изток, ръсеха след себе си заварени пирони и търсеха спасение по безумно тесния речен брод, Скай Монстър също не бе останал без работа.

Стигна до най-южната точка на фермата и изчезна в един хълм — хълм, който всъщност представляваше огромна и умело камуфлирана с мрежа постройка. Или по-точно хангар.

В който се намираше голям черен „Боинг“ 747.

Ако човек се вгледаше внимателно в корема на самолета, може би все още щеше да види там полуизтрит надпис на арабски: „ПРЕЗИДЕНТ 1 — ВОЕННОВЪЗДУШНИ сили НА ИРАК: ХАЛИКАРНАС“.

Това бе самолетът, укриван на тайни места из Ирак, готов в случай на нападение над страната да прехвърли Саддам Хюсеин в безопасно убежище някъде из Източна Африка. Събитията обаче се бяха развили така, че Саддам така и не бе могъл да се възползва от този самолет. За разлика от него, през 1991-ва, заобиколен от врагове и изоставен от своите, Джак Уест-младши бе успял.

И сега самолетът — прекръстен на по-простото „Халикарнас“ — бе негова собственост.

„Халикарнас“ излезе с рев от хангара и пое по широкия път, който също пресичаше реката по скрит бетонен брод на няколко мили на юг от моста.

Гигантският самолет пое по пустото шосе като огромно чудовище, тръгнало по изпечената от слънцето пустиня. След малко Скай Монстър видя двете бългита да приближават асфалта на няколкостотин метра пред него.

От задницата на самолета падна наклонена рампа, задра настилка и почна да хвърля искри. Макар Скай Монстър да не намали, двете бългита с лекота се центрираха зад него и се качиха в търбуха на чудовището. Хор влетяха след тях.

В мига, в който и втората кола се озова вътре бе пристегнатата надеждно намясто, рампата шумно се вдига на и се затвори, а самолетът ускори, набра скорост за отделяне и бавно и грациозно се

отлепи от пустинната „писта“, като остави далече зад себе си фермата — вече изцяло на разположение на сновящите из нея китайци!

Уест влезе с широка крачка в кабината на „Халикарнас“.

— Още не сме се измъкнали от кашата, шефе — предупреди го Скай Монстър. — Засичам четири приближаващи цели. Приличат ми на изстребители Джей девет, китайският вариант на МИГ.

Уест бързо се върна в салона. Зоуи все още слагаше коланите на децата.

— Зоуи — каза той, — при оръдията.

След секунди двамата със Зоуи бяха на седалките на оръдейните кули в крилата на „Халикарнас“. Самолетът разполагаше и с въртящи се оръдия на покрива и под корема на фюзелажа — Скай Монстър можеше да стреля с тях от пилотската кабина.

— Едва ли ще стрелят по нас — каза Скай Монстър по интеркома. — Нали може да унищожат Огнения камък.

— Той е почти изцяло от злато — отговори му Уест. — Ще оцелее след всичко освен възпламеняване на горивото. Ако бях на тяхно място, щях да ни сваля и да се надявам да го намеря сред останките.

— Уф! Е, съвсем скоро ще разберем какво са решили...

Четири китайски J-9 се стрелнаха в преследване на „Халикарнас“. Носеха се с рев над пустинята и когато наближиха, изстреляха ракетите си.

Четири стрели излетяха със съскане изпод крилата им, оставяха след себе си спирални следи от изгорялото гориво.

— Средствата за противодействие! — каза Уест.

— Средствата за противодействие! — отвърна веднага Скай Монстър.

Натисна няколко бутона и няколко диполни отражателя излетяха от търбуха на „Хали“. Три от ракетите захапах стръвта и безопасно за бегълците се взривиха в тях.

Уест се прицели в четвъртата, последната, и я пръсна на парчета с оръдието си.

— Скай Монстър! Насочи се към каньона Роусън! Да видим дали „Супер Бети“ все още работи. Давай! Давай! Давай!...

„Халикарнас“ направи вираж и се спусна към плоския терен на пустинята. Два от прихващачите се впуснаха в преследване, другите два останаха високо горе.

„Халикарнас“ наближи каменистия каньон, който лъкатушеше между хълмовете, и се стрелна в извития улей, завършващ внезапно с отвор между две плата. Формално погледнато, това бе терен, притежаван от военните, но никой освен Джак Уест-младши не бе припарвал тук от години.

„Халикарнас“ полетя на пределно ниска височина — следваше релефа на някакви трийсетина метра над каньона, — преследван от двата китайски изстребителя.

Китайците започнаха да ги обстрелват.

Джак и Зоуи отговориха на огъня от въртящите се оръдейни кули.

Засвистяха трасиращи куршуми. Земята изчезваше назад, размита от скоростта.

Трасиращите куршуми на Зоуи напипаха левия китайски самолет и с лека корекция тя го улучи в двигателя. Изстребителят се разтресе, изхвърли черно кълбо дим, наклони се опасно наляво, пилотът катапултира и самолетът се разби в стената на каньона със скорост 800 км/час.

Другият изстребител продължаваше да ги обстрелва, но Скай Монстър ловко следваше извивките на каньона, така че куршумите безопасно прелитаха край тях. Имаше все пак няколко попадения в краищата на крилата.

„Халикарнас“ излетя от каньона и в същия миг Джак извика в микрофона:

— Скай Монстър! Супер Бети!

И Скай Монстър мигновено натисна един бутон на пулта пред себе си. На бутона пишеше „Суп. Бети“.

На трийсет метра под и зад тях се задейства соленоидът на мощен експлозив, чакал невъзмутимо своя час, заровен под повърхността на пустинята.

Експлозивът бе на принципа на мината „Скачащата Бети“. Щом се задействаше, тя възпламеняваше малък подготвителен заряд, който изстрелваше самата мина на трийсет метра във въздуха.

След три секунди — точно както при „Скачащата Бети“ — се разнесе тътенът на основния заряд, само че този беше много по-могътен. Пригоден за самолети. И зареден с шрапнели.

„Супер Бети“.

Мощна насочена експлозия раздра въздуха зад измъкващия се „Халикарнас“ точно на пътя на преследващия го втори прихващач.

Част от шрапнелите улучи кабината и образува паяжина от пукнатини в армираното стъкло. Други попаднаха в засмукващите въздуховоди на самолета и разкъсаха вътрешностите му на парчета.

Пилотът катапултира частица от секундата, преди експлозията да направи изстребителя на парчета.

— Не бях проверявал „Бети“ от месеци — призна си Уест. — Радвам се, че сработи.

„Хали“ започна да набира височина.

Горе обаче го дебнеха другите два изстребителя.

Скай Монстър вече летеше на северозапад, над Индийския океан. Изстребителите се залепиха зад него.

Ракети, картечници — вложиха всичко от себе си.

Уест и Зоуи отговориха с не по-малка огнева мощ. Уест улучи единия прихващач, но... свърши мунициите.

— Дясното оръдие е без муниции — съобщи той по интеркома. — Как е при теб, Зоуи?

— Имам още малко... — отговори тя, без да спира стрелбата по последния изстребител. — Мамка му! И аз свърших!

Нямаха муниции, а оставаше още един преследвач.

— Тъ... Ловецо! — обади се Скай Монстър. — Какво ще правим сега, ще ги замеряме с камъни ли?

Изстребителят се носеше зад тях, изчакваше и ги наблюдаваше, сякаш доловил, че нещо не е наред.

— Мамка му... мамка му... мамка му... — промърмори Джак.

Разкопча се от седалката на стрелеца и бързо отиде в салона. Мислеше трескаво.

И изведнъж го осени.

— Скай Монстър! Започни изкачване — колкото можеш по-остро.

— Какво си намислил?

— Ще видиш. Отивам в товарното отделение отзад.

„Халикарнас“ насочи нос към небето.

И започна да набира височина.

Прихващачът ги последва.

Джак почти се свлече в задното товарно отделение, закачи осигурително въже към колана си и отвори товарната рампа.

В отделението нахлу студен въздух, но той видя зад отвора прихващача — под тях! — на фона на синия океан.

Нажежени от триенето във въздуха трасиращи куршуми зачаткаха в метала около Джак, но в същия мил той ритна заключващия лост, който задържаше задното от двете бъгита.

Пружината мигновено прибра лоста и колата налетя в небето.

Гледана отстрани, ситуацията сигурно би изглеждала много странно.

„Халикарнас“ се носеше нагоре, преследван отблизо от последния J-9. Бъгито — а макар и малка, това си беше истинска кола — полетя надолу от „Хали“ и...

... прелетя *покрай* изстребителя, защото китайския пилот отклони машината си в последния възможен миг.

И се усмихна сурово, горд с рефлексите си.

Те обаче не се оказаха достатъчно бързи, за да му позволят да избегне и второто бъги, което излетя от товарния отсек на самолета и с превъртане се заби в носа на преследвача. Той се превъртя и полетя надолу към океана. Пилотът катапултира миг преди самолетът и бъгито да се забият във водата и да вдигнат два огромни фонтана от пръски.

Високо над тях „Халикарнас“ изравни, затвори задната рампа и продължи на северозапад в пълна безопасност.

— Ловецо? — разнесе се по интеркома гласът на Скай Монстър.
— А сега накъде?

Джак — тъкмо си поемаше дъх — си спомни съобщението от Магьосника: „ЩЕ СЕ СРЕЩНЕМ ПРИ ГОЛЯМАТА КУЛА“.

Натисна бутона за предаване и каза:

— Дубай, Скай Монстър. Курс към Дубай.

Във фермата на Джак китайските войници стояха на пост на всеки вход.

Двамата майори, Черния дракон и Рапирата, чакаха на предната веранда. От небето се спусна хеликоптер и кацна на прашната земя пред тях.

От хеликоптера слязоха двама души — възрастен американец и неговият телохранител, двайсетинагодишен морски пехотинец от азиатски произход.

Възрастният мъж се отправи към верандата уверен, че никой няма да го спре.

И наистина, никой не посмя да му попречи. Всички знаеха кой е той и с каква власт разполага.

Беше висш служител на Пентагона, полковник, към шейсетте, в отлична физическа форма, с огромен гръден кош и сини очи с пронизващ поглед. Косата му бе руса, макар и посивяваща, лицето му бе обветрено и с дълбоки бръчки. Стойката му бе достойна за Джак Уест след двайсет години.

Бодигардът му беше известен с прозвището Ножа. Изглеждаше като куче убиец в човешка форма.

Черния дракон посрещна полковника с поклон.

— Сър — започна китайският майор, — изплъзнаха ни се. Пристигнахме с огромна военна сила и извършихме десанта по всички правила, но те... те бяха...

— Те бяха подготвени — довърши вместо него американецът. — Били са подготвени за именно такова развитие на нещата.

Мина покрай двамата майори и влезе в къщата.

Разходи се бавно из изоставения дом, разгледа всичко, спираше често, за да огледа по-подробно една или друга дреболия — окачената в рамка на стената снимка на Уест в компанията на Лили и Зоуи на фона на някаква водна пързалка, наградата от балетен конкурс на Лили. Най-дълго се задържа пред една снимка на Голямата пирамида в Гиза.

Черния дракон, Рапирата и Ножа го следваха дискретно и търпеливо чакаха евентуалните му инструкции.

Военният взе снимката на тримата. Лицата им бяха щастливи, усмихнати, огрени от слънцето.

— Добре, Джак — каза полковникът сякаш на себе спа — Този път ми се изплъзна. Явно не си загубил бдителността си и си имал план за спасение. Но започваш да допускаш грешки. Откри ни късно и несъмнено си разбрал пропуска си. — Погледа още няколко секунди усмихнатите лица на снимката и изви горната си устна в подобие на озъбване. — О, Джак, домашният живот, изглежда, ти се е полюбил. Изглеждаш ми дори щастлив. И това е слабостта ти. Слабост, която ще ти донесе провал. — Той пусна снимката на пода — стъклото от пръсна — и се обърна към двамата майори. — Черен дракон, обади се на полковник Мао. Кажи му, че все още не разполагаме с Огнения камък. Но нека това не го спира в задачите му. Кажи му да започне разпита на професор Епер и да го направи без никакво снизхождение.

— Слушам. — Черния дракон се поклони и отстъпи няколко крачки, за да се обади по сатфона си.

Военният го изчака да свърши, без да го изпуска от поглед. След минута Черния дракон приключи и се върна.

— Полковник Мао изпраща поздравите си и казва, че ще направи както нареждате.

— Благодаря — каза полковникът. — Сега, Дракон, ако не възразяваш, се застреляй в главата.

— Какво!?

— Застреляй се в главата. Джак Уест се измъкна заради некадърно проведената под твое командване атака. Забелязал те е да се приближаваш и е организирац изтеглянето си. Аз обаче не мога да толерирам провала на тази акция. Ти си отговорен и трябва да понесеш максималното наказание.

— Аз... не мога да го направя — заекна Черния дракон.

— Рапира — само каза полковникът.

Бърз като светкавица, грамадният мъж извади пистолета си и стреля в слепоочието на китаеца. Пръсна кръв. Черния дракон се свлече на пода в дневната на Джак Уест.

Полковникът дори не мигна.

Извърна се, сякаш не се бе случило нищо особено.

— Благодаря, Рапира. Обади се на хората ни в Диего Гарсия. Кажи им да предприемат общо сателитно наблюдение на цялото южно полукълбо. Целта е въздушен обект — „Боинг“ 747, черен, със стелт профил. Да използват всички сигнатури за разпознаване: транспондер,

инверсна следа, инфрачервено наблюдение и така нататък — всичко. Самолетът да бъде открит. Когато го намерят, да бъде известен веднага. Изгарям от желание да събера капитан Уест с ямайския му приятел.

— Слушам, сър. — Рапирата бързо излезе.

— Нож — обърна се полковникът към телохранителя. — Искam да остана замалко сам.

Младият американец от азиатски произход почтително кимна и напусна стаята.

Останал сам в дневната на Джак Уест, полковникът извади сатфона си, набра един номер и докладва:

— Сър, обажда се Вълка. Те разполагат с Огнения камък и ни се изплъзнаха.

По време на всички тези събития в Австралия на другата страна на света ставаха други неща.

В Дубай един американец на средна възраст беше брутално удушен в хотелската си стая.

Бори се с тримата си нападатели, мята се и се извива в леглото, но всичко се оказа напразно.

Когато се отпусна безжизнен, един от убийците набра някакъв номер на мобилния си телефон и докладваш.

— Пилотът е готов.

Отговориха му:

— Уест е тръгнал. Ще продължим да го наблюдаваме и ще ви кажем кога да действате.

Убитият бе Ърл Макшейн от Форт Уърт, Тексас — пилот на товарен самолет за транспортната компания „Трансатлантик Еър Фрайт“. Беше най-обикновен човек — може би най-голямото нещо, което бе направил през живота си, бе след 11 септември, когато бе писал до местния вестник: осъждаше „мръсните мюсюлмани извършили това“ и настояваше за възмездие.

По същото време в Ирландия — по-точно в графство Кери — ударна група от 12 души в черно крадешком напредваше към една усамотена ферма.

След седем минути всичко бе свършило.

Бяха постигнали целта си.

Всичките шестима телохранители в къщата лежаха мъртви, а в центъра на изтеглящата се група бе единайсетгодишният Александър.

Що се отнася до „Халикарнас“, самолетът се носеше над Индийския океан на път за Дубай. Но не попадна там направо. Вместо това избра заобиколен курс, включващ кацане с нощувка за една нощ на изоставена самолетна писта в Шри Ланка, просто като предпазна мярка в случай, че китайците бяха предугадили крайната им цел.

Това означаваше, че наближиха Дубай по тъмно, късно в нощта на 2 декември.

В „Халикарнас“ всичко бе тихо и спокойно. Светеха само няколко лампи. Двете деца спяха в отделна каюта, Зоуи клюмаше на дивана в основния салон, а Скай Монстър бодърстваше в кабината, загледан към звездите. Лицето му бе осветено от индикаторите на таблото пред него.

В кабинета отзад обаче една лампа продължаваше да свети.
Лампата на Джак Уест.

Още щом излетяха от Шри Ланка — едва тогава малко се бе поотпуснал, — Уест почна да чете черната папка, която бе взел със себе си, преди да напуснат фермата му: стара кожена папка със спирали, натъпкана с бележки, чертежи, изрезки и фотокопия.

Това бе „черната книжка“ на Магьосника — онази, която му бе заръчал да вземе.

Очите на Уест се отваряха все по-широко и по-широко от удивление.

— Боже господи, Магьосник. Защо не си ми казал всичко това?!
Господи...

СРЕЩА НА НАЦИИТЕ

ДУБАЙ,

ОБЕДИНЕНИ АРАБСКИ ЕМИРСТВА

2 ДЕКЕМВРИ 2007

8 ДНИ ПРЕДИ ПЪРВИЯ КРАЕН СРОК

*Небостъргачът Бурж ал Араб
Дубай, Обединени арабски емирства
2 декември 2007, 23:30*

Бурж ал Араб е една от най-зрелищните сгради на света.

Оформена като гигантско триъгълно платно, тя е изумителна във всяко отношение. Висока е 81 етажа и в нея се помещава единственият седемзвезден хотел на света. На осемдесетия ѝ етаж, издаваща се изпод основите на въртящ се панорамен ресторант, се разстила

огромна хеликоптерна площадка, на практика създадена, за да се правят снимки. Тайгър Удс е изпращал във въздуха голф топки от нея, Андре Агаси и Роджър Федерер са играли тенис на нея.

Това е най-добре познатият строеж на най-съвременната арабска нация на света — Обединените арабски емирства.

Велик небостъргач биха казали някои.

Голямата кула би казал Магъосника.

Малко след пристигането им в Дубай — „Хали“ кацна в една военновъздушна база — Уест и групата му бяха прехвърлени с хеликоптер в Бурж ал Араб, където ги съпроводиха до президентския апартамент, огромен луксозен комплекс от спални, дневни и гостни, заемащ целия седемдесет и девети етаж.

Това кралско посрещане не бе случайно. Емирствата бяха партньор в предишното приключение на Уест, свързано с Пирамидиона — приключение, в което бе взела участие коалиция от малки държави, надделяла над мощта на Съединените щати и Европа.

Един от най-големите герои в екипа на Уест бе вторият син на един от най-високопоставените шейхове на Емирствата, шейх Анзар ал Абас.

Така че Уест, Зоуи, Скай Монстър и най-вече Лили бяха винаги добре дошли в Дубай.

Алби обаче бе силно впечатлен и извика:

— Леле!

Лили само сви рамене. Вече беше отсядала тук.

На вратата се позвъни, макар да наближаваше полунощ.

Уест отвори и видя шейх Анзар ал Абас и антуража му.

С величествената си брада, издутия корем, тъмната кожа и националното облекло — пустинна роба и парче плат около главата, излъчващият царственост шейх беше като изваден от филма „Лорънс Арабски“.

— Късен час, а капитан Уест идва забързан — каза шейхът с плътния си глас. — Надушвам неприятности.

Уест кимна навъсено, но каза кротко:

— Благодаря ви за гостоприемството, повелителю. Моля, заповядайте.

Абас влезе с развяваща се роба, следван на почтително разстояние от шестимата в свитата си.

— Синът ми Захир ви изпраща поздравите си. В момента той работи като старши инструктор в базата за подготовка на специалните ни сили в пустинята, обучава най-добрите ни пилоти на много от стратегиите, която е научил от вас. Помоли ме да ви съобщя, че е на път за тук по най-бързия начин.

Уест тръгна редом с шейха.

— Опасявам се, че обстоятелствата са тревожни... много, много по-обезпокоителни, отколкото когато и да било. Преди време се бяхме съюзили срещу посегателствата на себични хора, но сега — ако проучванията на Магъосника са верни — сме изправени срещу много по-зловеща заплаха. Магъосника още не е пристигнал, но предполагам, че когато дойде, ще ни информира за подробностите.

Нещо в погледа на Абас трепна и той каза:

— Значи не знаете?

— Какво да знам?

— Какво се случило с Макс Епер.

Уест замръзна.

— Какво се е случило?

— Снощи прихванахме фрагмент от китайски сателитен радиообмен. Магъосника е арестуван преди двайсет и четири часа от китайски военни недалеч от язовира „Трите клисури“. Опасявам се, че няма да може скоро да се появи тук.

Уест нямаше отговор на това.

— Магъосника е оставил този файл в дома ми — започна Уест, след като двамата с шейха седнаха в една от гостните на апартамента. Зоуи и Скай Монстър също присъстваха, както и Лили, и малко обърканият Алби. Антуражът на Абас бе останал във външната стая. — Файлът резюмира неговото проучване на набор от шест камъка, наречен Камъните на Рамзес, и тяхната връзка с шест издължени паралелепипеда, известни днес като Стълбовете на света, а някога — като Стълбовете на Вишну.

— Вишну? — повтори Абас. — Като в...

— Да — потвърди Уест. — Като в „Аз съм Вишну, унищожителят на света“. Изследването на камъните на Рамзес е нещо, с което Магьосника се е занимавал през целия си живот. Десетгодишната ни мисия, имаща за цел да намерим Седемте чудеса на света и чрез тях да стигнем до Златния пирамидион, за него не е било нищо повече от странично занимание. Това, за което говоря, го е вълнувало винаги... само че сега е арестуван в Китай и по същото време китайците нападنا моята никому неизвестна ферма в Австралия. Китайците знаят.

Знаят за работата му и знаят, че ние притежаваме Огнения камък — най-горната част на Пирамидиона.

Абас се намръщи.

— Пирамидионът е имал по-голямо значение? Бил е свързан с нещо повече от Тартар?

— От онова, което прочетох снощи, има по-голямо значение, отколкото изобщо бихме могли да си представим — уточни Уест. — Слънчевият лъч през Пирамидиона по време на завъртането Тартар е бил само началото. — Замълча за миг и се замисли. — Трябва ми още малко време да прегледам бележките на Магьосника да позвъня тук-там. След това трябва да свикаме съвещание. Нова среща на ангажираните нации. Дайте ми ден да науча каквото мога и нека след това се съберем пак тук за може би най-важната среща в историята и човечеството.

Уест прекара целия следващ ден в четене и подреждане на обстойните записки на Магъосника.

Сред тях имаше споменати някои имена, които му бяха познати, както и други, които не бе чувал.

Например познаваше Танака Танка. Танка беше стар колега на Магъосника и Уест се бе срещал с него по много поводи.

За други само бе чувал, например за ужасните близнаци, т.е. Лаклан и Джулиъс Адамсън — двама гении математици от Шотландия, следвали при Магъосника в Дъблин. Темпераментните и обожавани от Магъосника близнаци говореха скорострелно, действаха като общ мозък и представляваха най-забележителната некомпютърна сила на света. В свободното си време се забавляваха, като разбиваха казината в Лас Вегас на блекджек просто като „смятаха наум“.

Вниманието му обаче бе привлечено от един лист, на който Магъосника бе резюмирал нещата. Това беше визуално възпроизвеждане на мислите на Магъосника, комбинация от чертежи, списъци и бележки, направени от ръката на стария професор.

Уест разпозна някои от термините на листа: Са-Бенбен, Огнения камък и Абидос.

Абидос бе малко известна, но изключително важна египетска археологическа площадка. Това бе място, свещено за древните египтяни от самото начало до края на тяхната цивилизация — период, обхващащ три хилядолетия. Там имаше храмове на Сети I и сина му Рамзес II, там бяха и едни от най-ранните светилища на Египет.

Джак вече бе виждал Мистерията на кръговете, но нямаше ни най-малка представа какво означава тя.

НАГРАДА

(според Рамзес II #1 Ацидон)

1. ЗНАНИЕ
2. ТОПЛИНА
3. ЗРЕНИЕ
4. ЖИВОТ
5. СМЪРТ
6. ВЛАСТ

ШЕСТТЕ СЪЛБА

Нешлифовани диаманти с форма на паралелепипед
Трябва да са били „очиствани“ от
Философския камък
Къде са? Държани в „Големите къщи“
до 17-и век?

Са-Бенбен (известен още като Философския камък)
Взаимодейства по уникален начин с всеки от
Камъните на Рамзес

1. Философският: пречиства Слъбвете
2. Стоунхендж: дава местоположението на
върховете на Великата машина
3. Делфийският: позволява на човек да вижда
Тъмното слънце
4. Плочите: съдържат текста на последното
заклинание
5. Жертвеният: дава детите, на които трябва да
бъдат положени Слъбвете
6. Чашата: неизвестно

*„Яйцето на Фаберже...
Два хилядолетия опити на Нютон
Великден и епикюрите!
Западнате пролет...“*

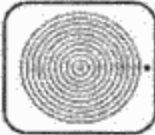
ВЕЛИКАТА МАШИНА

Слъбове???

Но какво тогава
означават
ТРИЪГЪЛНИЦИТЕ?

*Трябва да е било
както от Са-Бенбен,
така и Философският
камък! Те имат
централно значение за
всичко!*

Скоростта на
приближаване
трябва да се
изчисли.
Да се обади на
Близнаците!

*16.467 x 388,25
Ср. ск. 125.445 км/сек
Макс. мощност през 1962 е
10,87. Но през 1991 е 16,72.
Нарастава.*

Вотъването и използването
на „Титаник“ (дек. 2007)
Възможност за наблюдение?

Други неща обаче бяха напълно нови за него.

Великата машина.

Шестте сълба. Възможността те да са нешлифовани диаманти му се стори крайно интригуваща.

Загатнатите препратки към „яйцата на Фаберже“, Великден и потъването на „Титаник“ в долната част на листа... е, това вече бе крайно озадачаващо.

И разбира се, необичайните чертежи, „разхвърляни“ по листа.

Уест реши да използва този лист като основа и продължи да чете.

На други места из бележките на Магъосника намери цифрови снимки на издялани в камък надписи на език, който не бе виждал от времето на мисията „Седемте чудеса“.

Беше древно писмо, известно като Словото на Тот — на името на египетския бог на знанието.

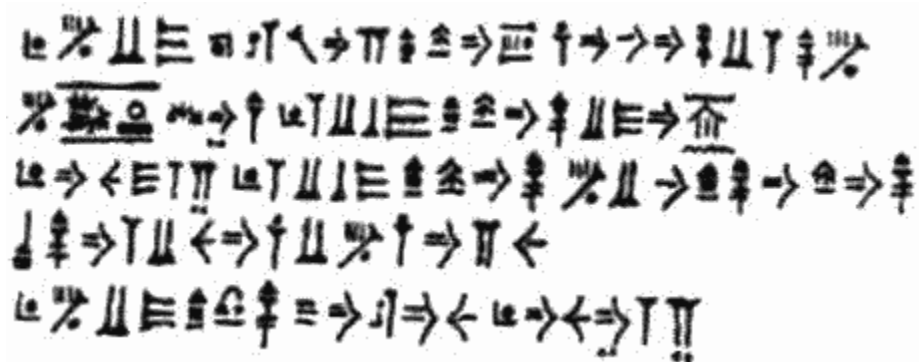
Мистериозен и непонятен, този език се противопоставяше на опитите да бъде разчетен дори от съвременни суперкомпютри. Но за клиновидните знаци се смяташе, че съдържат тайно древно познание.

Исторически погледнато, един-единствен човек на земята можеше да го чете: Оракулът на оазиса Сива в Египет. Това лице, по силата на някаква магия, се раждаше способно да чете Словото на Тот. Родословието на оракулите датираше от най-ранни времена, за да стигне до наши дни, и макар това да бе неизвестно за учителите на Лили и приятелите ѝ в училище, тя бе една от наследниците.

Тя беше дъщеря на последния Оракул на Сива — гаден покварен тип, умрял скоро след раждането ѝ.

Крайно необичайно за Оракул обаче, Лили имаше близък. Както Джак бе открил по време на мисията „Пирамидион“, тя имаше брат, Александър — неприятно разглежено дете, — който също можеше да чете Словото на Тот. След онази мисия Александър бе отведен на уединено място в Ирландия, в графство Кери.

Джак накара Лили да му преведе някои от бележките в „книжката“ на Магъосника. Много от тях нямаша никакъв смисъл за него, а други бяха откровено озадачаващи: например в един от надписите се твърдеше, че древномесопотамският град Ур, знаменит с огромния си зикурат, бил точно копие на „Втория голям Храм светилище“, каквото и да означаваше това. Джак показва на Лили един открояващ се надпис на езика на Тот, който се намираше сред бележките на Магъосника:

Лили погледна подредените йероглифи, сви рамене и преведе текста моментално. В него се казваше:

С моята любима Нефертари
аз, Рамзес, син на Ра,
се грижа за най-свещения храм.
Ние ще бдим над него вечно.
Велики часови,
с третото ни око ние виждаме всичко.

— С третото ни око? — Джак се намръщи.

— Така пише тук.

— Нефертари е била любимата жена на Рамзес II — каза Джак.

— И двамата заедно са бдели над най-свещения храм, каквото и да е това. Благодаря, фъстък.

Лили се усмихна. Харесваше й, когато я наричаше и така.

По-късно същата вечер външната врата на президентския апартамент се отвори и Лили се хвърли в ръцете на застаналия на прага мъж.

— Мечо Пух! Мечо Пух! Ти дойде!

Мъжът беше по-ниска и по-яко сложена версия на шейх Абас. Беше вторият син на шейха, Захир ал Анзар ал Абас, позивна Саладин, но прекръстен от Лили на Мечо Пух. Нисък, топчест, с буйна брада, той имаше глас, голям като сърцето му... а то бе много голямо.

Придружаваше го по-висок и по-слаб мъж, почти скелетоподобен: изключителен снайперист, някога известен като Стрелеца с лък, а сега — просто като Стреч, след като също бе прекръстен от Лили.

Евреин по рождение, Стреч някога беше агент на Мосад, но след известен... конфликт... с тях по време на търсенето на Пиримидиона, сега бе обявен за персона нон грата в Израел. Нещо повече, знаеше се, че заради действията му тогава Мосад е обявила награда за главата му.

Появиха се Зоуи и Скай Монстър, всички започнаха да се поздравяват и накрая извадиха Уест от кабинета му.

— А това е моят приятел Алби — каза Лили на Мечо Пух. — Гений с компютрите и в математиката.

— Приятно ми е да се запознаем, Алби — изгърмя Мечо Пух. — Надявам се намеренията ти по отношение на моята малка Лили да са почтени. Не, нека го кажа по друг начин: ако я разстроиш, момченце, ще те преследвам до края на земята.

— Ама ние сме само приятели. — Алби преглътна тежко.

Мечо Пух се усмихна, намигна на Лили и попита:

— И така, млади Алби, ще се присъединиш ли към нас в това начинание?

— Родителите на Алби в момента са в Южна Америка — обясни Лили — и не можем да се свържем с тях по телефона. Алби трябваше да ми гостува във фермата. Но ми се струва, че сега ще трябва да дойде с нас, където и да отидем.

— Е, Ловецо! — възкликна Мечо Пух. — Какво те мъчи сега?

— Възможно е да се окаже нещо много лошо, Пух, много, много лошо. Тартар е неутрализиран и някоя хора са готови на всичко, за да се доберат до Огнения камък. Едва се измъкнахме.

— Намерили са ви в Австралия?

— Да. Свиках среща, която трябва да призове обратно стария екип. Фъзи е последният. Той е на път от Ямайка.

— А Магьосника?

— Магьосника за момента е извън играта, но ми изпрати информация, която е достатъчна, за да започнем. С помощта на Лили успях да разшифровам някои от последните му открития.

Пух погледна Лили.

— Така ли? Колко езика станаха вече, дребосък?

— Пет, плюс езика на знаците.

— Браво, което момиче. Никога не спирай да учиш. Никога не преставай да шлифоваш уменията си. — Пух пак се обърна към Уест, вече сериозен. — Баща ми ти изпраща съобщение. Утре сутринта тук ще има представени и няколко нови страни. Някои, които не бяха сред първоначалните седем. Доколкото разбирам, започва да се разчува.

Уест се намръщи. Нещата се движеха прекалено бързо и то със скорост, върху която нямаше контрол. Струваше му се, че започват да му се изплъзват.

Извади няколко копия на петстраничното резюме, което бе намерил сред бележките на Магьосника, и ги раздаде на останалите.

— Това е изложението, което ще направя утре сутринта. Свързано е изцяло с труда на Магьосника. Запознайте се с него предварително. Така изумлението ви ще е по-малко. — Погледна ги всичките, неговите стари приятели, хора, с които бе създавал здрави връзки по време на трудна, опасна и понякога изглеждаща напълно невъзможна мисия, и се усмихна. — Доволен съм, че отново сме заедно.

*Срещата
Небостъргачът Бурж ал Араб
4 декември 2007*

На следващия ден при пристигането на всяка делегация в президентския апартамент всички участници получиха петстраничното резюме.

Беше странен сбор от национални представителства.

От първоначалните седем нации, спонсорирали мисията на Уест по издирването на Златния пирамидион, сега присъстваха само четири: Австралия (Уест), Ирландия (Зоуи), ОАЕ (Мечо Пух) и Нова Зеландия (Скай Монстър).

Канадският представител — Магъосника — отсъстваше.

Испания, която бе загубила своя участник по време на първата мисия, бе отклонила поканата да изпрати нов представител. А представителят на Ямайка, Фъзи, закъсняваше — нещо нетипично за него.

— Все още чакаме Фъзи и няколко други — обяви Уест. — Така че, ако обичате, докато чакате, се запознайте с раздадения ви материал.

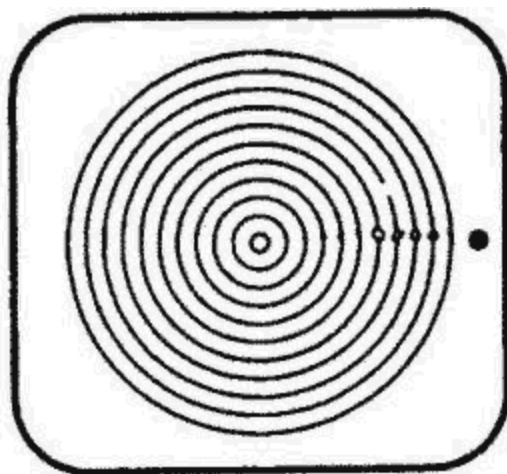
И те го направиха.

Материалът бе озаглавен: „Шестте камъка на Рамзес и Стълбовете на света...“.

ШЕСТТЕ КАМЪКА НА РАМЗЕС И

СТЪЛБОВЕТЕ НА СВЕТА

от професор Макс Епер,
Тринити Колидж, Дъблински университет

МИСТЕРИЯТА НА КРЪГОВЕТЕ

Краят на света е тема, която ангажира вниманието на човечеството, откакто свят светува.

Според хиндуистите Вишну ще унищожи Земята. Християните се страхуват от Апокалипсиса, предсказан в последната книга на Библията. Самият свети Петър е написал: „Но близо е краят на всичко“.

Страхувам се, че може да се окаже по-близо, отколкото всички сме смятали.

СЪЮЗ НА СВЕТЛИНА И МРАК

Малката ни планета не съществува в празно място.

Тя съществува в хармония със Слънцето и останалите планети на Слънчевата система.

Някои древни цивилизации са знаели за тези връзки: майте, ацтеките, египтяните и дори хората от неолита на територията на Великобритания — всички те са виждали в нощното небе повтарящи се неща.

И както самият аз открих за себе си по време на Тартар през 2006, Земята е пряко свързана с нашето слънце.

Слънцето ни ражда живот. То осигурява нужната за фотосинтезата светлина и топлината, позволяваща на човешките ни тела да съществуват, без кръвта във вените ни да замръзне или да закипи.

Ситуацията обаче е доста по-деликатна, отколкото много хора съзнават.

Ако перифразирам китайския философ Лао Дзъ, нищо не съществува само за себе си. За да съществува живот, трябва да има баланс. Балансът предполага хармоничното съществуване на две неща, което философите наричат „дуализъм“.

Не само е нужно от всичко да има по две — мъж/жена, топло/студено, светлина/тъмнина, добро/лошо, — но и вътре в доброто трябва да има малко лошо, точно както и в лошото трябва да има малко добро. Това е най-добре изразено в прословутия тайджиту — „ин и ян“.

Какво означава тази концепция за дуализма в контекста на слънчевата ни система? Означава следното: Слънцето не съществува само.

То има близник, обратна страна. Невидимо тяло от тъмна материя, известно като „поле с нулева енергия“. Това сферично поле се носи по периферията на нашата Слънчева система като масивна черна дупка, в която се съдържа не толкова негативна енергия, а по-скоро няма никаква енергия. То поглъща светлината. То е невероятно студено и разлага кислорода на молекулно ниво. Накратко казано, то представлява разновидност на енергия, която е анатема за познатия ни живот.

И ако това поле с нулева енергия — това Тъмно слънце, ако предпочитате — нахлуе във вътрешността на нашата Слънчева система, това ще унищожи целия живот на Земята.

Обърнете внимание на изображението в началото на този материал. Това представлява стенен надпис, открит в Абу Симбел в Египет, но намерен още в Нюгрейндж, Ирландия, и в Перу в Южна Америка.

Нарича се Мистерията на кръговете.

Бърз поглед върху него води наблюдателя до заключението, че това е изображение на Слънчевата система, като в центъра се намира Слънцето, заобиколено от девет планети.

Само че не е така.

Ако се вгледате по-внимателно, ще видите, че Мистерията на кръговете съдържа десет планети, обикалящи около Слънцето в центъра. На рисунката има също — донякъде необяснимо — странно черно кълбо, намиращо се извън орбитите на десетте планети, равно по размер на Слънцето в центъра.

Аз мисля, че Мистерията на кръговете наистина е изображение на Слънчевата система, но не както я виждаме днес. Това е картина на Слънчевата система такава, каквато е била преди много години.

Забравете планетите за момент и задръжте поглед върху черното кълбо, реещо се извън кръговете.

Това е фокусът на нашето разследване.

Защото то изобразява тъмния близник на нашето слънце, който сега се приближава и носи разрушение.

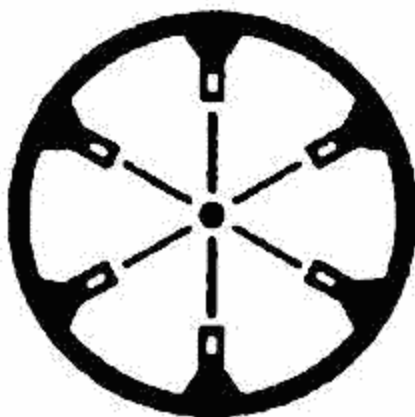
МАШИНАТА

Но ние разполагаме и с механизъм да избегнем разрушението.

За нещастие знанието, нужно за спасението ни — за работата на тази Машина, — което е било притежание на древните, отдавна е загубено поради войни, преследвания на вещици и холокости.

Обаче през историята е имало велики мъже и жени, притежавали частици от това знание: Лао Дзъ и най-знаменитият му ученик Конфуций, могъщият фараон Рамзес II и неговият жрец строител Имхотеп II. Клеопатра VII — обречената египетска царица, великият вожд на майте Пакал и в по-късни времена Исак Нютон, който маниакално търсел тайните на алхимията.

В техните писания има една обща черта. Машината е представена по следния начин:

Какво точно обаче означава това изображение остава тайна.

ШЕСТТЕ КАМЪКА НА РАМЗЕС

Един от най-впечатляващите индивиди, които са знаели за Машината, е Рамзес II — най-великият сред фараоните, по-велик дори от Хеопс, строителя на Голямата пирамида, — оставил ни най-много информация за нея и всъщност дал ключа за разрешаване на загадката.

Шестте свещени камъка.

Шестте камъка, които в негова чест, днес наричаме Камъните на Рамзес, са:

1. Философският камък
2. Олтарният камък от Храма на тъмния близък на Ра (Стоунхендж)
3. Двете плочи на Тутмос
4. Жертвеният камък на майте
5. Прорицателският камък на Южното племе (Делфи)
6. Чашата на Рамзес II

В своя храм в Абидос, намиращ се в отдалечено кътче на Южен Египет — но не толкова далече от знаменития му списък от 76 фараона, изписани на стена, — Рамзес е оставил плоча, на която се говори за Шестте пътеводни камъка на тъмния близък на Ра.

Макар да не е невъзможно Рамзес да е виждал всички тези камъни, това изглежда малко вероятно. Смята се

обаче, че е имало период, когато и шестте камъка са се намирали в Египет, дори този от Стоунхендж и другият — на майте. Каквато и да е истината, Рамзес, изглежда, е притежавал някакво допълнително познание за тях и от всички фараони единствен той оставя писмено доказателство за това знание.

Тези пътеводни камъни, казва той, „заченати някога от Са-Бенбен“, щели да ни осигурят „нужната мъдрост“, когато „тъмният близък на Ра се върне, за да си отмъсти на света“.

Както можете да си представите, в продължение на много години тази фраза озадачавала египтолозите. Ра е Слънцето. Но кой или какво тогава е „тъмният близък на Ра“? Друго слънце?

Откриването му стана възможно само благодарение на техническото развитие на съвременната астрономия: тъмното слънце в момента се приближава към слънчевата ни система.

Но какво стои зад Шестте камъка на Рамзес? Защо Рамзес ги е нарекъл „пътеводни“?

Отговорът е съвсем прост: те ни водят до Машината.

А Машината спасява нашата планета.

Ние смятахме, че проблемите ни свършват с издигането на Пирамидиона на върха на Голямата пирамида, но се оказа, че изобщо не е така, понеже с това само сме изпълнили едно от предварителните условия за основното събитие: зареждането на Са-Бенбен.

Сега Са-Бенбен е зареден от Слънцето. По този начин е готов за взаимодействие с Шестте. Аз смятам, че когато Са-Бенбен започне да взаимодейства с всеки от Шестте камъка, съответният камък ще ни позволи да надникнем по уникален за него начин в приближаването на Тъмното слънце и в спасителната за Земята работа на Машината.

Близко е краят на всичко...

... но още не е настъпил.

Някъде се затръшна врата. Събраните делегати вдигнаха поглед от материала, който четяха.

— Аха! Синът ми! — Шейх Абас скочи от мястото си и прегърна симпатичния младеж, който бе влязъл в помещението.

Това бе капитан Рашид Абас — командир на елитния Първи десантен полк на ОАЕ. Първородният син на шейха бе изключително симпатичен: твърда, сякаш изсечена от камък челюст, мургава арабска кожа и тъмносини очи. Позивната му също звучеше величествено — Ятагана на Аллах, макар да го наричаха само Ятагана за по-късо.

— Татко — каза той и прегърна Абас. — Извинявам се за закъснението, но трябваше да изчакам моя приятел.

И посочи придружителя си, който бе влязъл почти незабелязано и бе останал в сянката на Ятагана. Беше фин акуратен човек с плешива глава и подчертано дълъг нос. Неспкойният му поглед обгърна стаята, попиваше всяка подробност. Изглеждаше и се държеше като невестулка — напрегнат и неспокоен, подозрителен.

— Татко — продължи Ятагана, — позволи ми да ти представя Абдул Рахман ал Сауд от кралство Саудитска Арабия и по-точно от тяхната високоуважавана Кралска разузнавателна служба. Позивната му е Лешояд.

Лешояда се поклони на шейх Абас — ниско и бавно.

Лили не хареса Лешояда от пръв поглед. Поклонът му бе прекалено нисък, твърде раболепен, ненужно подчертан.

Що се отнася до Ятагана, тя го бе виждала един-два пъти и бе забелязала, че Мечо Пух се отдръпва в мига на появата на своя красив по-голям брат — сега направи същото. Според Лили самото присъствие на красивия елегантен брат потискаше по-младия и пълен Мечо Пух, което допълнително я караше да не харесва Ятагана.

Джак също бе обезпокоен, но по-различни причиня. Беше очаквал Ятагана, но не и появата на саудитския шпионин като първи от непоканените гости на шейх Абас.

— Лешояда? — попита той. — Да не става дума за Кървавия лешояд, станал известен покрай затвора Абу Гариб?

Лешояда видимо замръзна. Както и Ятагана.

По време на официалното разследване на варварщината в печално известния иракски затвор се бе разбрало, че агенти на саудитското разузнаване са провеждали изтезанията, в които на

американските войници бе забранено да участват. Изтезанията, извършвани от един от тези агенти, били толкова брутални, че агентът заслужил прозвището Кървавия лешояд.

— Посетих затвора на няколко пъти, капитан Уест — тихо отговори Лешояда, без да отмества погледа си от очите на Уест, — но не по времето на тези ужасни престъпления.

— Готов съм лично да гарантирам за този човек — раздразнено се намеси Ятагана. — Заедно с него сме изживели доста неща по време на двете войни в Залива и още повече между войните. Слуховете за Абу Гариб са безпочвени лъжи. Той е практически мой брат.

Лили видя, че при тези думи Мечо Пух сведе поглед.

Лешояда отново се обади:

— Нося информация, за която съм уверен, че ще бъде полезна на вас и вашата кауза. Например... знам какви са планове на китайците.

Това привлече вниманието на Уест.

— Така ли?

Телефонът иззвъня. Зоуи вдигна слушалката и се обърна към Уест:

— Джак. Обажда се мениджърът на хотела. Казва, че долу има двама души, които искат среща с теб. Американци.

След малко вратата на апартамента се отвори и на прага застанаха двама мъже: единият висок и сивокос, с костюм, вторият — по-млад, облечен в обикновени дрехи, които не можеха да скрият физиката му на добре трениран военен.

Шейх Абас позна по-възрастния.

— Аташе Робъртсън? Какво правите тук?

Джак остана да стои на пътя на двамата американци към вътрешността на помещението.

— Имената. Веднага.

По-възрастният не трепна дори за миг.

— Капитан Уест, казвам се Пол Робъртсън и съм специален аташе на американския посланик в Обединените арабски емирства. Това е лейтенант Шон Милър от американската морска пехота, позивна Астро. Тук сме във връзка със... загрижеността... на нашата страна от определени действия на китайците, както чисто военни, така

и в сферата на археологията, и да изразим надеждата си да ви помогнем по някакъв начин.

„Специален аташе — помисли си Джак, — разбери «агент на ЦРУ»“.

Личните отношения на Джак със Съединените американски щати бяха до известна степен напрегнати. Мисията му, имаща за задача да се открият седемте чудеса на древността, беше в пряко противоборство с групата „Колдуел“, в която участваха влиятелни американци и която по онова време се бе ползвала с доверието на президента. Всичко това бе довело до няколко смъртни случая, сред които на скъпи за Джак хора.

Робъртсън остана безстрастен, беше ясно, че е изключително хладнокръвен човек.

— Знаем например къде китайците държат вашия приятел професор Епер.

Джак веднага отстъпи встрани.

— Влезте и седнете.

В точно същия този момент голям транспортен „Боинг“ 767 без прозорци излиташе от международното летище на Дубай.

На едната му страна бе изписано „Трансатлантик Еър Фрайт“.

В документите на пилота пишеше: капитан Ърл Макшейн.

Така в президентския апартамент на Бурж ал Араб седяха представители на шест нации: Австралия, Ирландия, Нова Зеландия, Емиратите, Саудитска Арабия и Съединените щати.

— Всички сте прочели документа за начално запознаване — започна Уест. — Ето сега и превод на надписа, който Магьосника ми прати от Китай малко преди да го пленят китайските военни.

Уест раздаде на всички нов материал от три страници. Първият лист съдържаеше споменатия превод:

ПРИСТИГАНЕТО НА УНИЩОЖИТЕЛЯ НА РА

ПРИСТИГАНЕТО НА УНИЩОЖИТЕЛЯ НА РА

ЩЕ ОЗНАМЕНУВА ПУСКАНЕТО# НА
ВЕЛИКАТА МАШИНА##,
А С НЕЯ И ИЗКАЧВАНЕТО НА СА-БЕНБЕН.
ВЪЗВЕЛИЧАЙ СА-БЕНБЕН.
НЕКА Е БЛИЗО, НЕКА Е СКОРО,
ЗАЩОТО ЕДИНСТВЕН ТОЙ ВЛАСТВА НАД
ШЕСТТЕ,
А САМО ОВЛАСТЕНИТЕ ШЕСТ МОГАТ
ДА ПОДГОТВЯТ СТЬЛБОВЕТЕ,
ДА ТЕ ОТВЕДАТ ДО ХРАМА И ТАКА
ДА ЗАВЪРШАТ МАШИНАТА
ПРЕДИ ВТОРОТО ПРИШЕШТВИЕ###.
НО БЛИЗО Е КРАЯТ НА ВСИЧКО.

НЕЕДНОЗНАЧНИ ТЕРМИНИ:

„започване“, „запускане“, „стартиране“

„механизъм“, „свят“

„завръщане“

СЪОТВЕТСТВИЕ СЪС ЗАПИС:

*XR: 5–12 Частично възстановен надпис, намерен в
манастира Жоу-зу, Тибет (2001)*

Уест продължи:

— Както ще видите, в разшифровката се споменава за Великата машина и значението на Са-Бенбен. „Второто пришествие“, за което също става дума, се отнася до пристигането на Тъмното слънце.

— Това Тъмно слънце или Звезда, този приносител на Апокалипсиса... защо астрономите досега не са го забелязали? — поинтересува се шейх Абас.

— Според Магъосника — обясни Уест — то съществува само в неизвестен на човечеството спектър на светлината, така че няма как да го видим през нашите телескопи, в който и да е от известните ни спектри, например инфрачервения, ултравиолетовия или ултравиолетовия. Неговото наличие е засечено само благодарение на това, което то блокира за погледа ни... От онова, което знам, то като че

ли обикаля в периферията на Слънчевата система по свръхиздължена елиптична орбита. Когато се приближи, а това става много рядко, веднъж на шест милиона години, движението на Юпитер го скрива от нас и за наше щастие блокира убийственото му излъчване. Но дори това да не ставаше, простото наблюдаване на Тъмното слънце би било невъзможно... Във всеки случай то отново се намира близко и този път — поне така изглежда — ще се покаже иззад Юпитер, така че има предпоставки нещата да загрубят. Този път постоянно излъчваната от него нулева енергия ще залее планетата ни и ще убие всякакъв живот на нея... ако не възстановим тази Машина. Машината, изглежда, излъчва неутрализираща енергия, която противодейства на потока от Тъмното слънце и по този начин спасява Земята. Както може да се очаква, отговорът е в баланса, хармонията.

— Господи, Джак — не се сдържа Зоуи, — чуй се само какво говориш. Сериозно ли ни убеждаваш, че съществува някакво зло небесно тяло, което има за цел да унищожи Земята?

— Не е зло, Зоуи. То е такова, каквото е. Наречи го антивещество. Наречи го сингуларност или движеща се черна дупка. В крайна сметка това е празно място с отрицателна енергия. Плътна движеща се дупка във въздуха. Не е зло и не ни мрази. Просто сме на пътя му.

Обади се Стреч:

— И все пак някъде, някога, някой е построил тук на Земята, Машина, която по някакъв начин е свързана с това Тъмно слънце. За висша технология ли говориш, Джак? Извънземна технология?

Джак наведе глава.

— Не знам. Магьосника не казва нищо по този въпрос.

Лешояда вметна цитат:

— „Всяка достатъчно развита технология е неотличима от магия“ — Артър Кларк.^[1]

— И как ще построим наново тази Машина? — попита шейхът, деликатно напомняше на всички да говорят по същество. — И защо китайците толкова силно желаят да направят това сами? Струва ми се, че дори за тях би трябвало да е напълно ясно, че най-сигурният начин да се постигне успех е чрез глобална коалиция.

— Както винаги, повелителю, вие стигнахте до същността на проблема — отбеляза Джак. — Моля обърнете на втора страница.

Всички се подчиниха. Там имаше фотокопие на резюмето на Магьосника.

НАГРАДА

(според Рамзес II #1 Ацидон)

1. ЗНАНИЕ
2. ТОПЛИНА
3. ЗРЕНИЕ
4. ЖИВОТ
5. СМЪРТ
6. ВЛАСТ

ШЕСТТЕ СЪЛБА

Нешлифовани диаманти с форма на паралелепипед. Трябва да са били „очиствани“ от Философския камък. Къде са? Държани в „Големите къщи“ до 17-и век?

Са-Бенбен (известен още като Философския камък)

Взаимодейства по уникален начин с всеки от Камъните на Рамзес

1. Философският: пречиства Сълбовете
2. Стоукиндж: дава местоположението на върховете на Великата машина
3. Делфийският: позволява на човек да вижда Тъмното слънце
4. Плочите: съдържат текста на последното заклане
5. Жертвеникът: дава детите, на които трябва да бъдат положени Сълбовете
6. Чашата: неизвестно

*„Всичко на фоберт...
Азискическият опит на Нитон
Великите и еквивалентът?
Западна проза...“*

ВЕЛИКАТА МАШИНА

Сълбовете???

Но какво тогава означават ТРИЪГЪЛНИЦИТЕ?

Трябва да е било както от Са-Бенбен, така и Философският камък! Те имат централно значение за всичко!

Скоростта на приближаване трябва да се изчисли. Да се обади на Близнаците!

18.487 x 388.25
Ср. ск. 125.445 км/сек
Макс. мощност през 1962 е 10.57. Но през 1991 е 16.72. Нарастава.

Воткването и коплуването на „Титаник“ (дек. 2007).
Възможност за каблиране?

Уест насочи вниманието им към центъра на страницата:

— На първия ви въпрос. — И погледна шейха. — Как да построим наново Машината? Забелязахте ли шестте Сълба и описанието им от Магьосника като „нешлифовани диаманти с форма на паралелепипед“. На друго място в бележките си той споменава, че всеки от тези Сълбове е с размерите на тухла. Казва освен това, че...

— Диамант голям колкото тухла? — недоверчиво го прекъсна Ятагана. — Дори само един такъв би бил по-голям от Кулинан — най-големия намиран някога диамант. Да не говорим, че би бил безценен. А ти твърдиш, че има *шест* такива.

— Да, шест. Магьосника уточнява още, че всеки от тях трябва да бъде „пречистен“ с помощта на Философския камък, преди бъде сложен в Машината, като дори стига дотам да заяви, че това трябва да стане „както от Са-Бенбен, така и от Философския камък! Те имат централно значение за всичко“... Аз виждам задачата така: за да се построи Машината, трябва да сложим шестте Стълба — „пречистени“ от Философския камък — на мястото им в тази загадъчна всемогъща Машина... Кое то ни води до втория ти въпрос, Абас: защо Китай иска да постигне това сам? Искат да го направят, понеже, какви то изглеждат, онзи, който постави Стълб в Машината, ще бъде *възнаграден*... Вие виждате изброените от Магьосника награди: знание, топлина, зрение, живот, смърт и власт. Какво точно представляват те, аз не мога да кажа. Допускам, че Магьосника знае, но в бележките му не се съдържа нищо конкретно по този въпрос. Но като се има предвид онова, което китайците вече направиха — че са пленили Магьосника в Китай и се опитаха да вземат от мен Са-Бенбен, — имам чувството, че тези награди дяволски си заслужават.

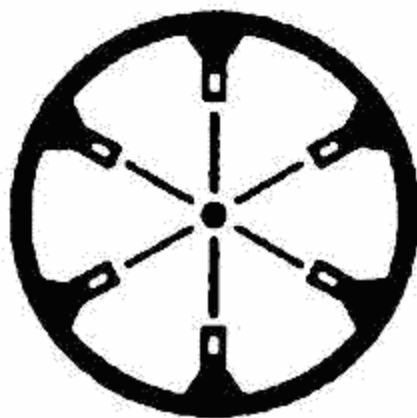
Уест хвърли поглед на двамата американци — Робъртсън и Астро.

— Не съм посветен в резултатите от проучването, проведено от моята страна по този въпрос, така че няма никакъв смисъл да ме питате — каза Робъртсън. — Но, да, по принцип Съединените щати не изгарят от желание да позволят на Китай да се сдобие с описаните от вас блага.

— Скоро ще искаме да говорим с *някой* ваш сънародник, който знае повече за споменатите от вас резултати — натърти Уест.

— Момент, момент, момент — намеси се Зоуи. — Да се върнем на нещо за момент. Шестте камъка на Рамзес плюс Са-Бенбен ни дават информация за тази Машина. Философският камък, след като бъде зареден от Са-Бенбен, „прочиства“ шестте Стълба, които след това трябва да бъдат сложени в Машината. Но какво представлява самата Машина? И колко голяма би могла да е тя?

Уест почука с пръст върху стилизираното изображение на Машината:

След като бе чел в продължение на два дни бележките на Магьосника, той бе размишлявал върху Машината доста време, както и върху горното изображение и драсканиците на Магьосника около него.

Накрая каза:

— Магьосника не разкрива какво е Машината или колко е голяма. Но аз имам теория.

— И?

Уест се обърна към Зоуи.

— Мисля, че Машината е другото име на нашата планета. — И посочи изображението. — Този кръг символизира Земята. Тъмните триъгълници са площадки, разположени по Земята — шест площадки, където — подходящо „пречистени“ или активирани — трябва да бъдат сложени шестте Стълба, което ще възстанови Машината в работещо състояние, преди Тъмното слънце да излъчи фаталния си импулс.

— Мили боже... — каза някой.

— Да — съгласи се Джак. — И ако не построим тази Машина за нужното време, планетата ни ще бъде унищожена. Повярвайте, краят на света действително се задава.

---

[1] От неговата книга „Профили на бъдещето“, 1961 г. Мисълта е известна като „трети закон на Кларк“ — Б.пр. ↑

Шейх Абас въздъхна:

— Краят на света...

Огледа стаята и видя, че американецът Робъртсън не е впечатлен от заключението на Джак — впрочем същото се отнасяше до Ятагана и саудитския му партньор Лешояда.

— Спомнете си, че Магьосника споменава за черното кълбо, изобразено в Мистерията на кръговете. Изказва предположението, че това е тъмна звезда — близък на нашето Слънце, негова противоположност. Споменава още, че Мистерията на кръговете изобразява Слънчевата система с десет планети вместо с девет.

— Да...

— Днес Слънчевата система се състои от девет планети и астероиден пояс между Марс и Юпитер — продължи Джак. — Но е възможно невинно да е било така. По-нататък в статията си Магьосника стига до извода, че астероидният пояс между Марс и Юпитер някога е бил малка планета, не много по-различна от нашата. Така... Ако на това място някога е имало планета и тя е била унищожена, парчетата от нея биха образували именно нещо като астероидния пояс, който днес наблюдаваме между Марс и Юпитер. — В стаята се бе възцарила абсолютна тишина. — Да — каза Джак, сякаш четеше мислите им. — Онова, което ни застрашава днес, вече се е случвало в миналото.

— Дами и господа — продължи той, — трябва да обединим ресурсите си и да се борим срещу тази заплаха, жизненоважно е да възстановим Машината, преди да се Доближи Тъмното слънце... За беда в момента липсват много парчета от пъзъла, например кога ще пристигне Тъмната звезда, което на свой ред определя срока, в който трябва да бъде възстановена Машината. Магьосника знае много от отговорите на тези въпроси, но аз предполагам, че и вашите учени знаят поне някои на тях. Да не говорим за възнаграждението и интереса на Китай в създалата се ситуация, каквото и да им е известно. — Джак помълча и огледа събралите се. — Искам да знам какво мисли всеки един от вас.

Възцари се тишина. Беше време някои хора да разкрият тайните си.

Някой се изкашля.

Беше саудитският шпионин, Лешояда:

— Моята фамилия, домът Сауд, притежава един от описваните от теб Стълбове — каза той. — Това действително е огромен нешлифован диамант с форма на паралелепипед, полупрозрачен, но спиращ дъха с великолепието си. Имаме го от поколения и го държим на сигурно място. Два други идентични диамантени Стълба се държат от два велики европейски дома — Сакс-Кобург-Гота и Олденбург. За останалите три обаче нямам никаква представа.

— Благодаря — отвърна Джак.

Беше ред на американския „аташе“ Робъртсън.

— Упълномощен съм да разкрия, че Съединените американски щати притежават един от описваните от вас камъни на Рамзес — Жертвения камък на майте. Упълномощен съм още да направя този камък достояние на всяко международно усилие, насочено срещу ефекта от приближаващото Тъмно слънце.

Имаше и други не толкова съществени разкрития, но в крайна сметка се разбра, че най-големият източник на важна информация по въпросите на Машината, Камъните и Стълбовете си остава професор Макс Т. Епер.

— Трябва да си върнем Магьосника от китайците — каза Джак. — Господин Робъртсън, време е да платите таксата за влизане.

— Професор Епер е в затвора Синтан, на отдалечено планинско място в провинция Съчуан, Централен Китай — каза Робъртсън. — Категоризиран е като затворник Клас Д — крайно ценен, но подлежащ на динамичен разпит.

— Искате да кажете с изтезания — уточни Мечо Пух.

Ятагана допълни:

— Освен всичко друго Синтан е и крепост. Никой, който е влизал в него непоканен, не е излизал жив.

— Е, тази статистика е на път да се промени — сурово каза Уест.

Лешояда подкрепи Ятагана:

— Човек не може просто ей така да влезе в крилото за изтезания на Синтан и да си тръгне, сякаш нищо не се е случило. Говорим за укрепена... непревземаема сграда.

Робъртсън сметна за уместно да заяви официално:

— Съединените щати биха имали сериозни възражения срещу участието ни във враждебен спрямо Китай акт, особено такъв, който може да се възприеме като форма на агресия. Ако присъстващият тук лейтенант Милър би бил пленен при участие в такава акция, този факт ще намери място на челните страници на всички сериозни вестници по света...

— Тогава не участвайте — спря го Стреч с нескривана неприязън от другия край на стаята. Ветеран от първата мисия, Стреч се отнасяше с подозрение към всички привидно добронамерени натрапници.

— Ще решаваме проблемите, като възникнат — каза Джак. — Има ли още нещо? Някой да има да предложи още нещо?

Всички мълчаха.

Срещата беше приключила...

И изведнъж във въздуха се вдигна ръка — плахо, неуверено. Мъничка ръчичка — в дъното на стаята.

Алби.

Пол Робъртсън се обърна и каза:

— Е, добре, щом е ред на въпросите от деца, аз съм дотук. Имам по-важна работа.

Джак обаче не бе толкова пренебрежителен. В действителност той смяташе, че Алби е наистина смел, за да вдигне ръка, особено в тази компания.

— Какво има, Алби?

— Мисля, че мога да помогна с нещо от страницата на Магьосника — каза момчето, като си помагаше с жестове.

— И какво по-точно? — Джак се изненада, че Ал използва жестомимика, още повече че тук не се налагаше.

— Ето тук — каза Алби. — Където казва „Потъването и изплуването на «Титаник» (дек. 2007)“. Това не се отнася до кораба „Титаник“. Става дума за залязването и изгряването на Титан — луната на Сатурн — зад Юпитер, Това е използван от астрономите жаргон: „потъване на Титаник“ и „изплуване на Титаник“. Събитието е доста рядко наблюдавано, но когато Юпитер и Сатурн са подравнени — а това ще се случи отново следващия март, — става два пъти седмично.

— И кога по-точно ще бъдат Земята, Юпитер и Сатурн отново подравнени? — попита Зоуи.

Алби сви рамене и отвърна:

— Може би след триста-четиристотин години.

— Това е важно уточнение — отбеляза Абас.

— Несъмнено — съгласи се Джак и хвърли поглед на Алби... той го гледаше втренчено, право в очите. После направи бързо знак „Има още нещо“.

Джак кимна едва забележимо — „По-късно“ — и каза:

— Благодаря ти, Алби. Помогна ни много с това уточнение — надявам се Магъосника скоро да ни го разясни допълнително.

Седналата до Алби Лили гордо бутна с рамо своя приятел.

В този миг се случиха едновременно две неща: на вратата се позвъни и телефонът на шейх Абас иззвъня. Старият шейх отговори с тих глас:

— Да...

... а Джак отиде да отвори вратата.

Там чакаше камериер: носеше за Джак пакет... кутия от модна шапка. Върху нея имаше картичка: „За Джак Уест. От Ямайка“.

Джак отвори кутията и като видя съдържанието ѝ, се вкамени от ужас. Лицето му пребледня.

— О, Фъзи...

В кутията имаше отрязана човешка глава.

Беше на приятеля му от Ямайка и ветерана от мисията „Пирамидион“ — В. Дж. Уедърли, позивна Фъзи.

В същия момент Абас смръщено каза по телефона:

— Обади се на хотела. Да се евакуира. Веднага!

Всички се извърнаха към него. Братият шейх затвори телефона и каза високо:

— Трябва незабавно да напуснем сградата. Всеки момент в нея ще се забие самолет.

Джак примигна и бързо затвори кутията, преди някой друг да е видял какво има в нея.

Прозвуча сирена.

В хотела се обявяваше тревога.

Започнаха да мигат червени светлини, а по вътрешната аудио система се разнесе глас, който първо на арабски, а след това и на английски съобщи: „Умоляваме всички гости да се евакуират от хотела. Това не е учение. Умоляваме всички гости да напуснат хотела и да се съберат на паркинга“.

Гласът продължи на други езици.

В този момент зазвъняха много телефони.

Първо този на Робъртсън, след това на Лешояда.

— Какво става? — обърна се Джак към Абас.

Лицето на шейха беше мъртвешки бяло.

— От международното летище съобщили, че някакъв самолет се отклонил от регистрирания полетен план и напуснал въздушния си коридор. Сега се насочва към нас... към тази сграда.

Джак замръзна.

— Това не може да е съвпадение. Всички навън! Бързо! Среща при „Халикарнас“. Действайте!

Всички напуснаха стаята... Абас бе буквално изнесен от телохранителите си. Робъртсън излезе сам. Астро остана и се обърна към Джак:

— С какво мога да помогна?

Джак обаче вече бе поел нещата в ръцете си:

— Зоуи! Мечо Пух! Изведете децата! Аз отивам да вземе нещата на Магъосника. Стреч, помогни ми. Лейтенанте — обърна се той към Астро, — и вие можете да помогнете. Трябват ми двама.

С тези думи Джак машинално погледна през широкия панорамен прозорец на президентския апартамент.

И челюстта му увисна.

Един транспортен „Боинг“ 767 се насочваше по курс, който свършваше право в небостъргача Бурж ал Арав.

— Сега вече я закъсахме... — прошепна той.

Макар вписаният в полетния план пилот да беше Ърл Макшейн, в кабината изобщо не бе той. Там седеше самотник, подготвен да умре. И за него това бе въпрос на чест.

Боингът се бе прицелил точно в небостъргача.

Хората в хотела тичаха във всички посоки.

Всички асансьори бяха претъпкани до краен предел. Стълбището за евакуация в случай на пожар бе пълно с тичащи надолу гости, някои във фракове, други по пижами.

От хеликоптерната площадка на покрива се отлепи хеликоптер и се отдалечи от обречената сграда.

Оповестителната система гърмеше: „Това е истинска тревога. Умоляваме всички гости незабавно да напуснат хотела...“

Зоуи и Мечо Пух изскочиха от стълбищната шахта във фойето, хванали Лили и Алби за ръка.

— Това е лудост — прошепна Зоуи. — Просто лудост.

После изскочиха навън под утринното слънце, повлечени от тълпата.

Джак, Стреч и Астро бяха останали в президентския апартамент.

Бързо събираха багажа в няколко големи сака, обръщаха основно внимание на бележките на Магъосника.

Щом се увериха, че не са пропуснали нищо важно, изскочиха от апартамента; обърнаха се за последен път към прозореца — самолетът видимо растеше, приближаваше с всяка секунда.

После пропадна под нивото на прозореца и в следващия миг Джак усети как цялата сграда се разтърсва по Пачин, който си пожела никога повече да не изпитва.

Ускоряващият боинг се заби в небостъргача Буржал Араб на около една трета от височината му, смяташ отгоре надолу, т.е. около петдесетия етаж.

Целият самолет избухна в огнена топка, превърна се в пламтящ метеор, който изхвърли огнен език от другата страна на величествената сграда.

Сградата се разтресе, разлюля се и изплю нагоре колона дим. Гледката поразително напомняше за ужасния последен миг преди рухването на небостъргачите на Световния търговски център на 11 септември 2001 година.

— Откъснати сме! — извика Стреч от стълбищната площадка. — Не можем да слезем по стълбите!

Уест се извърна. Светът около него в буквалния смисъл на думата се рушеше. Небостъргачът се поклащаше. Покрай прозорците се издигаше димна стена, която скри слънцето.

— Нагоре — реши той. — Отиваме нагоре.

След няколко минути тримата изскочиха на хеликоптерната площадка на обхванатия от пламъци Буря ал Араб.

Пред тях се разкриваше гледка на крайбрежната ивица на Дубай — абсолютно равната пустиня се срещаше с водите на Персийския залив. Слънцето бе кървавочервено и забулено от дим.

— Това е абсурдно! — изкрещя Астро.

— Добре дошъл в моя свят — извика в отговор Уест и отвори вратите на малкото сервизно помещение в края на площадката.

Изведнъж сградата се наклони. Носещите елементи оглушително изскърцаха.

— Ловецо! Няма време! — извика Стреч. — Хотелът всеки момент ще рухне.

— Знам! Знам! — Уест продължаваше да рови в малкото помещение. — Ето!

И хвърли през вратата нещо в ръцете на Стреч — някаква раница.

Беше парашут.

— Стандартни мерки за безопасност по отношение на хеликоптерна площадка, намираща се на тази височина — обясни Уест и се измъкна с още два парашута. Хвърли единия на Астро. — Още веднъж добре дошъл в моя свят.

Затегнаха коланите на парашутите и изтичаха към края на площадката. Нямаше перила, а височината бе замайваща — цели осемдесет етажа над земята.

Стоманеният скелет на сградата изкрещя предупредително. Въздухът около тях започваше да трепти от горещината. Всеки момент щяха да рухнат...

— Скачайте! — викна Уест.

И те го направиха — скочиха едновременно от горящата сграда...

... миг преди горната третина на Бурж ал Араб да прекъсне връзката си с останалата част на небостъргача и да падне!

Величествената игла, хеликоптерната площадка и горните двайсет етажа се наклониха като едно цяло и паднаха на една страна като в каданс, огънаха се на мястото, където се бе разбил самолетът, преди да се откъснат напълно и да полетят надолу, сякаш преследвайки трите фигурки, които бяха скочили само миг преди това.

Но в следващата секунда над фигурките разцъфнаха куполите на парашутите и смелчаците умело се насочиха встрани от пъкъла. След няколко секунди се разнесе оглушителният грохот на стоварващата се върху земята горна част на изящия допреди малко най-красив хотел на света.

Невероятната гледка щеше да се появи във всички вестници по света на следващия ден, редом с изображенията на обезглавения небостъргач.

За извършител бе обявен самотникът Ърл Макшейн, който изгарял от желание за мъст след катастрофата на 11 септември. По дяволите, той дори беше писал до местния си вестник след трагичната дата и бе призовал за възмездие.

Така че в един момент явно бе решил да вземе нещата в свои ръце и да отмъсти на една ислямска страна по абсолютно същия начин, по който ислямските терористи бяха атакували Америка: чрез забиване на самолет в най-големия им и най-известен небостъргач.

За щастие — и това бе съобщено от всички вестници — благодарение професионализма на хотелския персонал, на безукорната процедура по евакуация и бързото реагиране на съобщението от летището за отклонилия се самолет, кошмарната атака не бе отнела нито един човешки живот.

Всъщност единственият живот, който Ърл Макшейн бе успял да отнеме, бе неговият.

Естествено в часовете след събитието бе спрян целият въздушен трафик.

Небето над Емирствата остана празно през цялото следващо денонощие. Нямаше нито един полет.

Не, имаше един.

На един самолет бе дадено разрешение да излети от строго охранявана самолетна писта в периферията на Дубай.

Черен 747, който отлетя на изток... към Китай.

Първият самолет на следващия ден бе частен „Лиърджет“, собственост на Шейх Анзар ал Абас, и на борда му имаше трима пасажери — Зоуи, Лили и Алби.

След къс разговор между Уест и Алби на пистата на военната база предния ден беше взето решение екипът да се раздели на две, така че Зоуи и децата отлетяха в точно противоположната посока — към Англия.

ВТОРОТО ИЗПИТАНИЕ ИЗМЪКВАНЕТО ОТ КИТАЙ

КИТАЙ 5 ДЕКЕМВРИ 2007

5 ДНИ ПРЕДИ ПЪРВИЯ КРАЕН СРОК

*Въздушното пространство
над Югозападен Китай
5 декември 2007*

„Халикарнас“ мина високо над Хималаите и навлезе в китайското въздушно пространство.

Черната му абсорбираща лъчите на радара боя и начупеният многостен на фюзелажа гарантираха, че няма да се покаже на екрана на нито една радарна система. Тези характеристики обаче не означаваха, че няма да бъде засечен от по-съвременна сателитна система за наблюдение.

Малко след излитането им от Дубай Джак се бе обърнал към двамата нови членове на екипа — американския десантник Астро и

саудитския шпионин Лешояда:

— Окей, господа. Време е да ми разкажете каквото знаете. Темата е ясна — затворът Синтан.

Младият американски лейтенант отговори с въпрос:

— Сигурен ли си, че онова, което смятаме да направим, е разумно? — попита с основание. — Струва ми се, че се справяш отлично и без този... Магьосник. Защо не тръгнем веднага по следите на Камъните и Стълбовете? Магьосника може само да стане повод да изострим отношенията си с китайците.

— Аз знам само онова, което Магьосника ми е казал или е написал черно на бяло — отговори Джак. — Единствено необятните му познания по тази тема могат да ни дадат някакъв шанс да стигнем до успех. И дори само това съображение е предостатъчно да се изправим срещу китайците. Но... има и друга причина.

— И тя е?

— Магьосника е мой приятел — отсече Джак. „Точно както и Фъзи беше мой приятел, а ето какво му се случи. Господи...“

— И си готов да рискуваш живота ни и репутацията на нашите нации, за да спасим твоя приятел?

— Абсолютно. — Джак даже не примигна. Картината на главата на Фъзи в онази кутия не можеше да напусне съзнанието му. Това бе приятел, когото не бе съумял да спаси.

— Не мога да не призная, че подобна лоялност е забележителна — каза Астро. — А дали би рискувал по същия начин и за мен?

— Все още не те познавам толкова добре — откровено отговори Джак. — Ще ти кажа по-нататък... ако оцелееш. А сега — затворът.

Лешояда разгърна някакви карти и сателитни снимки, които беше донесъл от саудитското разузнаване.

— Китайците държат професор Епер и Танака в китайския затвор за изтърпяване на присъди в условия на принудителен труд Синтан, който спада към така наречената Категория 4 и се намира в отдалечения западен регион на провинция Съчуан... Сега, Синтан е специален затвор за политически затворници и такива изтърпяващи присъди при строг режим. Затворниците копаят тунели и работят на проходите, през които минава високопланинската жп система на Китай, каквато е например линията Цингхай-Тибет, известна още като Покрива на света. Китайците са най-добрите жп строители в света —

построили са линии над, под и през най-планинските терени на планетата и много от тях свързват равнинните провинции с Тибет.

В този момент в разговора се намеси Ятагана — братът на Мечо Пух:

— Използват новите линии, за да залеем Тибет с китайски работници. Опитват се да заличат местните със самия факт на многочисленото си население. Това е просто нова форма на геноцид. Геноцид чрез помитаща емиграция.

Джак изглежда Ятагана. Беше просто невъзможно да е различен от по-младия си брат. Докато Мечо Пух бе закръглен, направо топчест, брадат и земен, Ятагана беше строен, гладко избръснат и с изтънчени маниери. Имаше бледосини очи, мургава кожа и оксфордски акцент — класически съвременен арабски принц. А и се бе изказал за китайското железопътно строителство в политически контекст.

— Във всеки случай — каза Лешояда — строежът на жп линии е опасна работа. Много затворници измират по време на този робски труд и биват погребвани направо в бетона. Епер обаче е отведен в Синтан, защото там има крило за разпит и снемане на показания.

— Килии за изтезания? — попита Уест.

— Килии за изтезания — потвърди Лешояда.

— Синтан е печално известен с крилото си за изтезания — намеси се Астро. — Последователи на Фалун Гонг^[1], протестиращи студенти, тибетски монаси. Всички те биват превъзпитавани, както се изразяват китайците, в Синтан. Истината е, че благодарение на необичайния си терен Синтан има уникалното местонахождение да бъде идеалният център за разпити. Разбираш ли, Синтан е построен върху не един, а два разположени в непосредствено съседство планински върха, известни като Рогата на дявола... Синтан Едно — основният затвор, е на основния връх и до него се стига по високопланинска жп линия, която влиза направо в затвора през огромен железен портал.

— Истински Аушвиц — подметна Стреч.

— Подобен, но не съвсем — подчерта Астро. — След като разтовари новопостъпилите затворници, влакът минава през цялата територия на основния затвор и излиза през друг портал от другата страна. Там линията минава по дълъг мост и едва тогава пристига в

Синтан — по-малкия комплекс, където е крилото за изтезание разположено на другия връх. Линията влиза в Синтан Две през трети масивен портал и там свършва. Единственият изход от Синтан Две е отново през този портал.

— Като в Аушвиц — повтори Стреч.

— В този смисъл — да, така е, евреино — каза Лешояда.

Седящият наблизко Мечо Пух вдигна поглед и каза остро:

— Лешояде, аз те уважавам като приятел на брат ми. Бих искал да те помоля да уважаваш моя приятел. Той е известен като Коен, Стрелеца с лък или Стреч. Не го наричай отново „евреино“.

Лешояда се поклони ниско в знак на извинение и с бавна, премерена реч — в която имаше повече презрение, отколкото съжаление, — каза:

— Смирено моля за прошка.

Астро разчупи неловката тишина с допълнителна информация:

— Според нашите разузнавателни данни, китайците разполагат в Синтан с хеликоптер за преследване в случай, че някой от затворниците избяга.

— Какъв модел? — поинтересува се Джак, наклонил глава на една страна.

— Голяма шибана тежковъоръжена летяща машина „Хайнд“ — обясни Астро. — От онези, с които не ти се иска да се забъркваш. Капитан Уест, говори се, че затворниците в Синтан Едно чуват писъците на жертвите на изтезания в Синтан Две през цялата планинска клисура. Ако има място в Китай, където никой не би желал да бъде, това е Синтан Две. Никой никога не се е измъквал оттам жив.

— Никога?

— Никога — твърдо отговори Астро.

* * *

Този разговор бе проведен преди няколко часа.

Сега, докато навлизаха в китайското въздушно пространство, Ятагана влезе без почукване в кабинета на Уест и каза:

— Ловецо! Получихме нещо от американците. Разшифровка от АНС. Китайците преместват приятеля ти днес. След един час.

Уест скочи от креслото.
Новината не беше добра.
Никак не беше добра.

Магьосника и Танака щяха да бъдат преместени от Синтан 2 в Синтан 1. А оттам щяха да бъдат откарани с влак във Вушан. Съпровождани от тежка охрана. Присъствието им там се изискваше лично от полковник Мао Гонли.

— Кога? — попита Уест и тръгна към основния салон.

— Влакът тръгва от Синтан Две по пладне! — съобщи Астро от стола си пред главния пулт.

— Възможно ли е да са разбрали, че идваме? — попита Ятагана.

Уест си мислеше за абсолютно същото.

— Напълно е възможно — каза Лешояда. — След доста шумното напускане на Австралия от капитан Уест преди три дни и след вчерашния атентат в Дубай може да са заподозрели, че сме намислили нещо.

— Не вярвам китайците да допускат сериозно, че някой може да атакува Синтан — възрази Ятагана.

— Скай Монстър! — извика Уест към тавана. — Предполагаме време на пристигане в Синтан?

По интеркома се разнесе гласът на Скай Монстър:

— Но косъм е, но мисля, че ще успеем да стигнем до пладне.

— Постарай се да стигнем — отново извика Уест.

Нещата се развиваха доста по-бързо, отколкото бе допускал. Беше разчитал да има повече време за планиране.

Отиде при централната маса и се загледа в картите на Астро — карти на планинския комплекс Синтан.

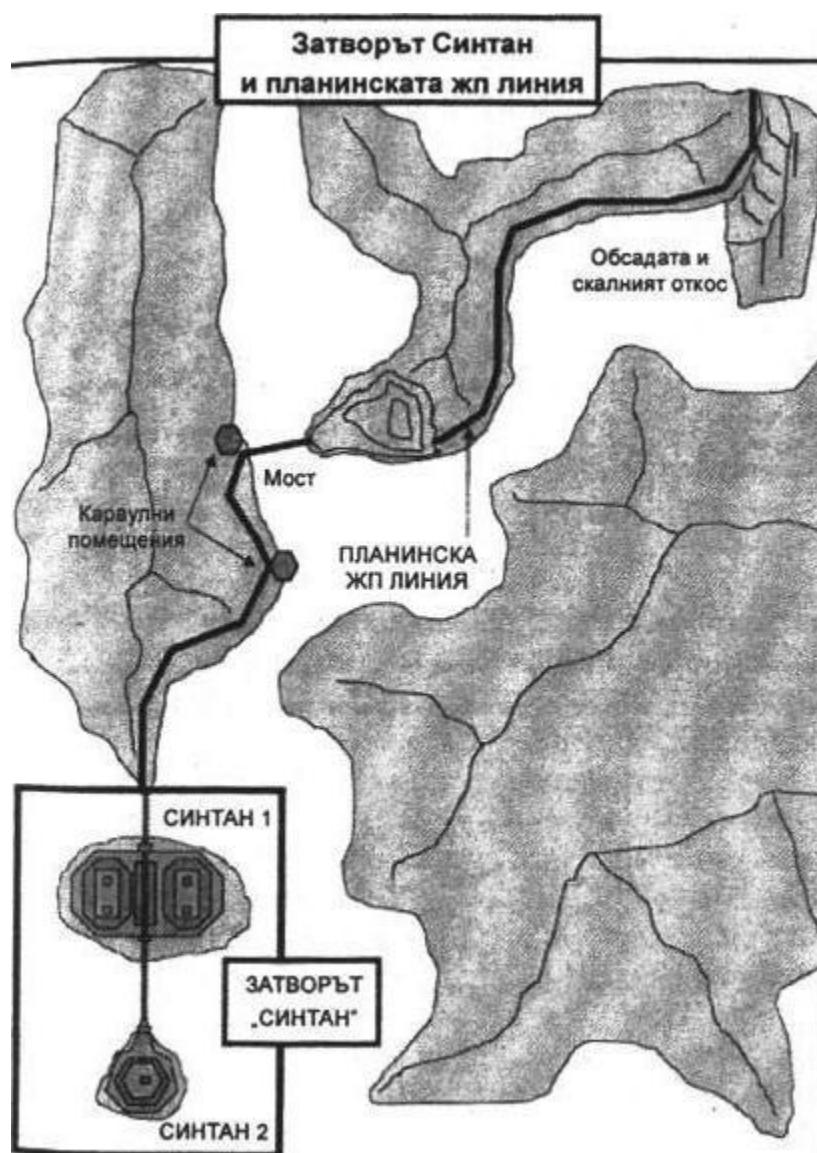
— Слабото им място е в прехвърлянето... мостът между Синтан Едно и Синтан Две. Там ще ги атакуваме.

— Мостът ли? — попита Астро. — Ти не чу ли, капитане? Въпросният мост е в очертанията на комплекса. Няма ли да е по-правилно да се опитаме да измъкнем Епер и Танака по-късно, когато вече пътуват във влака извън периметъра на комплекса?

Уест продължаваше да разглежда картите; в главата му вече се формираше план.

— Не... Тази отсечка от пътуването ще е под контрола на допълнителна охрана... може би военна част. Но за вътрешното

прехвърляне ще използват само обикновена затворническа охрана. — Джак прехапа устна. — Няма да стане красиво... всъщност ще е доста грозно, ако изобщо сработи... но това е единственият ни шанс да ги измъкнем, стига изобщо да е възможно.

[1] Фалун Гонг — древна система за култивиране на духа и тялото, интегрираща космически принципи и пет упражнения, която има за цел да подобри характера и увеличи дълголетието на човек — Б.пр. ↑

*Затворът „Синтан“
Провинция Съчуан,
Югозападен Китай
11:59*

Двете сиви бетонни постройки бяха кацнали на съседните планински върхове като два замъка във фантастичен свят, извисени високо в облаците над суровата планинска пустош.

По-голямата постройка, Синтан 1, бе на шест етажа. Беше се разположила лениво на своя връх, издадеш над пропастта, сякаш някакъв бог бе пуснал отвисоко парче пластилин върху най-високата част. Построен изцяло от мръсносив бетон — комунистическия принос в архитектурата, — сградата имаше четири високи кули, забити в небето.

По-малката сграда, Синтан 2, се намираше южно от голямата си сестра. Тя бе само на три етажа и имали само една кула. По-компактният ѝ размер я правеше да изглежда по-непристъпна, по-уверена в непристъпността си всъщност. Беше си живо доказателство, че не е нужно да си голям, за да вдъхваш страх.

Двете постройки бяха свързани с мост, дълъг почти километър — прехвърляше страховита планинска клисура, дълбока поне сто метра. Този ден клисурата бе затисната от ниски облаци, които се промъкваха из планината като река от бяла мъгла.

Потъналата в тишина — ако се изключеше свистенето на планинския вятър — сцена можеше да бъде възприета и като красива, ако не бе усещането на смърт и отчаяние, надвиснало над това място.

Точно в дванайсет по обяд големият железен портал на Синтан 2 се разтвори с грохот и се видя затворническият влак.

С черните си железни вагони и подсилените с решетки прозорци по всичките пет вагона на композицията с изключение на онези на локомотива, влакът наподобяваше озъбен брониран звяр. Задържан сякаш насила на прага на портала, той пуфтеше като бик и изпускаше пушек.

Затворниците вървяха към средния вагон на композицията.

Бяха с разпокъсани дрехи и превръзки на очите и едва влачеха окованите си крака. Впрочем и ръцете им бяха в окови. Бяха само двама — Магьосника и Танка.

Подкарваха ги строги надзиратели — дванайсет на брой, точно колкото се полагаше за вътрешно прехвърляне. Всички надзиратели знаеха, че в Синтан 1 ги чакат два взвода на китайската армия, готови да поемат затворниците за пътуването им извън затвора.

Магьосника и Танка бяха вкарани в третия вагон. Заклучиха оковите на краката им в метални полупръстени, заварени към пода.

Плъзгащата се врата на вагона се затвори с трясък, разнесе се пронизително изсвирване и бронираният влак излезе през портала: приличаше на зло изчадие, изтръгнало се на свобода от дълбините на пъкъла.

Влакът започна късото си пътуване по моста — нищожен на фона на величествената планина — и в същия миг в небето над него се появиха два летящи обекта, които бързо пикираха, загубиха всякаква прилика с птици и се видя, че са... хора, и по-точно двама облечени в черно мъже с криле.

Джак Уест-младши се стрелна надолу със скоростта на куршум. На лицето му имаше кислородна маска, а на гърба — свръхлеки криле от въглеродно влакно, известни като „Гълуингс“^[1].

„Гълуингс“ бяха СВП — средство за внезапно проникване, — разработено преди много години от Магьосник за американската армия. Бързи, безшумни и трудни за откриване, те представляваха едноместни планери, но с малки двигатели на сгъстен въздух, позволяващи продължителен полет с постоянна скорост. Американската армия в крайна сметка се бе въздържала от използването им, но Магьосника бе задържал за себе си няколко прототипа и Уест ги държеше на „Халикарнас“ за подобни ситуации.

Редом с Уест, екипиран по същия начин, пикираше Стреч.

Двамата бяха въоръжени до зъби, препасани с множество кобури с пистолети, автомати и гранати, и — това се отнасяше до Стреч — с компактно изглеждащо противотанково устройство за изстрелване на ракети „Предатор“^[2]

Влакът громолеше по високия мост.

На по-малко от километър от него се извисяваше грамадата на Синтан 1: жп линията опираше във високата 30 метра стена, единственият вход, през която бе внушителен железен портал.

Но докато влакът се носеше по моста, двете крилати фигури се спуснаха над него, полетяха хоризонтално над петте бронирани вагона и увиснаха над локомотива.

Появата им остана незабелязана дори от пазачите на Синтан 1 — за тях вътрешното прехвърляне на затворници не бе нищо повече от безинтересна рутинна процедура. В крайна сметка историята на затвора не познаваше такова нещо като успешно бягство. И поради тази причина никой нямаше за задача да наблюдава преминаването на влака.

В мига, в който се изравниха с локомотива, Уест и Стреч прибраха крилата и кацнаха меко отгоре му.

Трябваше да действат без забавяне. Влакът вече бе изминал две трети от късото разстояние и порталът на основния комплекс вече се виждаше съвсем ясно.

Уест извади двата си пистолета „Дезърт Игъл“, залегна на предницата на локомотива и стреля в двата прозореца на машинистите.

Прозорците се пръснаха на парчета и той се плъзна през единия и скочи на пода на кабината.

Машинистите изкрещяха изненадано и посегнаха към пистолетите си, но ръцете им така и не стигнаха до тях.

Стреч също се плъзна ловко като гимнастик в кабината — и видя труповете на двамата китайци. Уест вече стоеше пред лостовете за управление.

— „Предатор“ — извика Уест с цяло гърло, понеже вятърът нахлуваше със свистене през пръснатите прозорци.

Стреч зареди противотанковото устройство, вдигна го и се прицели през дупката в предното стъкло.

— Готов! — извика на свой ред той.

В същия миг железният портал на Синтан 1 започна да се отваря, за да приеме приближаващия влак.

А Уест натисна лоста на скоростта докрай.

[1] „Крила на чайка“, (англ.) — Б.пр. [↑](#)

[2] „Хищник“ (англ.) — Б.пр. [↑](#)

Докато порталът се отваряше, двата взвода китайски войници, строени на перона на Синтан 1, се обърнаха към бронирания влак — очакваха да намали скорост.

Онова, което видяха, бе точно обратното.

Бронираният влак нахлу през огромния портал на пълна скорост, без изобщо да намалява.

И от разбитото предно стъкло излетя струйка дим — следата на противотанковата ракета „Предатор“, насочена към...

... външния портал на Синтан 1.

Към външния!

Ракетата се заби в желязната врата. Дим и прах обгърнаха перона и скриха всичко.

Грамадният портал изстена, вратите се огънаха — а това беше всичко, от което се нуждаеше Уест, понеже в следващия момент влакът се заби в тях с феноменална скорост, разби ги и ги изтръгна от масивните им панти... и изскочи от затвора.

В първия момент китайците бяха изумени, но последвалата реакция бе енергична.

След четири минути два компактни хеликоптера руски машини, модел „Камов“ Ка-50, известни като „Уерулф“^[1] — се издигнаха над Синтан 1 и се насочиха след влака беглец.

А след още една минута излетя и много по-голям хеликоптер. Той също бе руски, но от несравнимо по-високо качество. Това бе бойна машина Ми-24 „Хайнд“ — един от четирите най-опасни хеликоптери на света. „Обрасъл“ с оръдия, стрелкови установки, дюзи за изхвърляне на различни видове химическо оръжие и ракети, хеликоптерът разполагаше с уникална двукуполна кабина. На всичко отгоре в него имаше достатъчно място, за да помести десет напълно въоръжени китайски десантници.

В мига, в който се издигна над стените на затвора, машината наклони нос напред и с рев се понесе след измъкващия се влак.

Последната реакция на китайците имаше електронен характер.

В комплекса на затвора влизаха два караулни помещения, разположени на жп линията на няколко километра северно от затвора — караулки, покрай които влакът не можеше да не мине.

До караулните бяха направени няколко трескави телефонни обаждания, но странно... никой не вдигна.

И на двете места сцената бе идентична — всички войници от караула лежаха на пода в несвяст, с оковани на гърба ръце.

Хората на Уест вече бяха минали оттук.

---

[1] „Върколак“ (англ.) — Б.пр. ↑

Бронираният влак се носеше през планината с главозамайваща скорост, а през разбитото предно стъкло навяваше сняг.

Влакът прелетя покрай първата караулка и отнесе бариерата ѝ като счупена кибритена клечка.

Стреч управляваше локомотива и внимателно наблюдаваше местността — покрити със сняг планински склонове отляво и тристаметрова пропаст отдясно.

Влакът взе на скорост остър ляв завой и изведнъж пред тях се показва втората караулка и дълъг висящ железен мост зад нея.

— Виждам външния мост! — извика Стреч.

Уест се бе измъкнал до кръста през разбития прозорец и монтираше подобно на минохвъргачка устройство. На няколко пъти тревожно погледна назад към затворническия комплекс. Вмъкна се обратно и каза:

— Преследват ни хеликоптери. Два малки „Камов“ и един голям „Хайнд“...

— Три хеликоптера! — възкликна Стреч. — Астро нали каза, че в Синтан държали само един, онзи големия?

— Оказва се, че разузнавателните им данни не са точни — навъсено констатира Уест. — Питам се в какво ли още е сбъркал. Както и да е, вече е късно да се безпокоим за това. Мрежата е монтирана и е в ръцете ти. Дано само се доберем до моста, преди някой в онзи звяр да е разбрал кои сме и да реши, че може да го пожертва, ако това ще ни спре. Дръж ме в течение. Имам още работа.

Уест взе от таблото микрофон, включи оповестителната система на влака и заговори на мандарин:

— Внимание! До цялата охрана на този влак! Внимание! Влакът е под наш контрол. Единственото, което искаме, са затворниците...

* * *

Всички китайски надзиратели в петте вагона на влака вдигнаха глави към високоговорителите в тавана.

Един друг човек също погледна нагоре, но за разлика от другите, ахна. Това бе единственият човек, който позна гласа.

Магьосника. Беше окървавен и пребит. Но очите му светнаха, като чу гласа на своя приятел.

— Джак... — дрезгаво изграчи той.

— Няма да ви направим нищо лошо. Разбираме, че вие просто изпълнявате задълженията си и че сте хора със семейства и с деца. Но ако ни се противопоставите, ще пострадате. Сега ще минем през влака, така че ви давам избор: оставете оръжията си на пода и няма да пострадате. Вдигнете ли оръжие срещу нас, ще умрете.

Гласът по високоговорителите заглъхна.

В кабината на локомотива Уест отвори свързващата врата към първия вагон.

След това влезе във влака с автомат MP7 в едната ръка и „Дезърт Игъл“ в другата.

Тримата надзиратели в първия вагон се бяха вслушали в съвета му: стояха с вдигнати ръце, опрели гръб до стената и оставили автоматите си „Тип 56“ в краката си. Уест внимателно мина покрай тях, готов да стреля. Един от надзирателите измъкна пистолет и...

Бам!

Надзирателят се блъсна в стената, закован от куршума на мощния „Дезърт Игъл“.

— Казах да не се вдига оръжие — заплашително съобщи Уест на останалите двама. След това направи знак с брадичка към близката килия. — Вътре, веднага!

Четиримата надзиратели във втория вагон се оказаха по-умни. Бяха заложили капан. Първо бяха изгасили лампите и вагонът бе потънал в мрак; след това бяха скрили един от своите на тавана, над свързващата врата, а тримата се престориха, че се предават.

Уест влезе във вагона, поклащаше се в синхрон с движението на влака, и видя трима вдигнали ръце мъже.

— Милост! Милост! Не ни застрелвай! — викаха те, за да отклонят вниманието му от скрития в сянката над вратата.

А той протегна ръка и почти опря пистолета си в главата на стоящия под него Уест...

... Уест вдигна поглед, но беше прекалено късно...

... само че точно тогава вагонът се разлюля под напора на дълъг откос, изстрелян от тежка картечница.

Преследвачите ги бяха настигнали и започваха да обстрелват влака.

Надзирателят над него се изпусна от скривалището си и се стовари на пода.

В същия момент тримата надзиратели извадиха *своите* оръжия и мракът във вагона се разкъса от проблясъците на изстрели. Джак Уест-младши бе в центъра на престрелката и също стреляше във всички посоки, отскачаше встрани и не спираше да стреля наляво, надясно и надолу... Накрая отново се възцари мрак. После димът се разсея. Джак бе единственият останал прав.

Тръгна към поредната врата.

Към вагона със затворниците.

Междувременно двата по-малки хеликоптера от Синтан бяха настигнали влака и го обстрелваха с 30-милиметрови картечници.

Стреч мина покрай втората караулка, като разби и нейната бариера, и пое по дългия извит мост.

Само че на моста не разполагаха с никакво естествено прикритие.

Един от преследвачите се спусна над локомотива... и в същия миг Стреч задейства подобното на минохвъргачка устройство.

То издаде приглушен звук и изхвърли нещо високо над движещия се влак.

Беше широка найлонова мрежа с тежести в четирите краища. Разтвори се над локомотива като гигантска паяжина — паяжина, създадена за сваляне на хеликоптери.

Обхвана перките на водещия хеликоптер и се омота около тях.

Витлото заяде, раздруса се и спря, а пикиращият хеликоптер изведнъж се превърна в планер с аеродинамиката на тухла.

Понесе се към речното корито под моста, превъртя се няколко пъти във въздуха, падна и се разби в титанична експлозия.

Стреч за миг погледна встрани и видя грамадния „Хайнд“ — летеше успоредно на дългия мост и на локомотива.

— Мамка му...

Хеликоптерът изстреля ракета от една от страничните си установки. Ракетата обаче беше насочена не към влака, а по-скоро към *моста* — ракета, имаща за цел да попречи на Уест да измъкне Магьосника и Танка. Фактът, че това щеше да доведе до смъртта на десетина надзиратели, изобщо не смущаваше китайските генерали, които бяха заповядали стрелбата.

— Проклет да съм! — изруга Стреч и повика Уест по радиото: — Ловецо! Взривяват моста...

— Ами карай по-бързо! — беше отговорът.

— Прав си всъщност!

Ракетата улучи моста точно в средата... само секунда след като през тази точка бе минал носещият се като стрела влак.

Детонацията разпиля на парчета железните ферми и към дъното на клисурата полетяха натрошени носещи греди.

Но мостът устоя... поне за момента.

Влакът се носеше напред, до отвора на тунела в склона на планината му оставаха само стотина метра.

И тогава се разнесе протяжен стон. Прощалният писък на огъващи се стоманени греди.

Величественият мост бавно се разлюля и започна да се разпада от средата към двата края.

Гледката бе невероятна.

Бавно рухващият мост, който пропадеше в центъра, и бронираният влак — *по някакво чудо все още върху моста*, — който се носеше към източния му край, преследван от разширяващата се празнина, пълзяща към склоновете.

Само че влакът бе със съвсем мъничко по-бърз.

Стрелна се по края на моста и изчезна в зейналия тунел само секунда преди релсите зад последния вагон — всъщност това бе локомотивът, използван при движение в обратна посока, — да изчезнат завинаги в пропастта.

Джак стигна до третия вагон — онзи със затворниците — в момента, когато изведнъж настъпи мрак.

Надзирателите не желяеха да отстъпят без борба, особено в тъмнината на тунела, погълнала в себе си целия влак.

Джак смъкна върху очите си очилата за нощно гледане и влезе във вагона. Пред него се разкри гледка във флуоресциращо зелено и той видя...

... двама яки китайски надзиратели. Държаха пред себе си Магьосника и Танка, опрели пистолети в главите им. Върху очите на двамата професори имаше превръзки. Нито един от пазачите не разполагаше с очила за нощно виждане, така че те изплашено се оглеждаха... но пък нямаха никаква нужда от висши технологии, за да пръснат мозъците на заложниците си.

Щом чуха шума от отварящата се врата, единият пазач извика:

— Хвърли оръжието или ще им...

Бум-бум!

И двамата надзиратели се свлякоха на пода. В челата им имаше дупки — на едно и също място, в центъра.

Джак дори не забави ход.

Другите двама надзиратели във вагона не се оказаха толкова смели и Джак бързо ги затвори в една от резервните килии, после залости задната врата с брадвичката от противопожарното табло: не искаше да се занимава с други противници.

Върна се при Магьосника, дръпна превръзката от очите му и ужасен погледна подутото му лице.

— Магьосник, аз съм... Господи, какво са ти направили...

Лицето пред него бе плетеница от порезни рани и смъкната кожа. По ръцете и гърдите на Магьосника се виждаха характерните белези от изгаряне с електричество. Дългата му бяла брада бе сплъстена от засъхнала кръв.

— Джак! — изпъшка Магьосника. — Джак... Съжалявам! Съжалявам, че те забърках в това. Мислех, че ми е дошъл краят. И през ум не ми мина, че ще дойдеш...

— Ти нали щеше да направиш същото за мен — каза Джак и огледа дебелиите халки в пода, за които бяха заключени оковите на двамата. — Но да не бързае да празнуваме. Още не сме се измъкнали.

После свали от колана си с инструменти малка горелка, запали я и се залови за работа.

Влакът се носеше в мрака.

В същото време вторият атакуващ хеликоптер заобикаляше планината, за да стигне изхода на тунела.

Много по-високата му скорост му позволи да изпревари влака и той увисна във въздуха с готови за стрелба оръдия, насочени срещу тъмната дупка.

Но нещо съвсем друго излетя от тунела малко преда влака.

Ракета „Предатор“.

Ракетата остави права като стрела струя дим след себе си, заби се в увисналия пред входа хеликоптер и го взриви на милиони парчета.

След това с гневен рев от тунела изхвъркна и влакът, и като следваше трасето на жп линията, остро зави наляво.

Само че оставаше най-гадният от всичките му преследвачи.

Тежкия хеликоптер „Хайнд“.

Той вече летеше успоредно на влака, следваше Стреч по всички извивки и не му даваше и миг покой. Обстрелваше локомотива с безмилостен огън.

Но изведнъж огънят престана.

Стреч се намръщи. Не бе очаквал това.

Какво ставаше?

Чу тропот по покрива.

И в следващия миг през един от разбитите прозорци скочи тъмна фигура.

Два тежки ботуша се забиха в гърдите на Стреч и го запратиха на пода.

„Проклятие! Какъв глупак съм! — помисли, докато падаше. — Това са надзирателите от задните вагони. Промъкнали са се по покрива...“

Надзирателят, който го бе повалил, вдигна пистолета си, но Стреч го изрита жестоко в капачката на коляното. Китаецът изквича от болка, залитна и така даде на Стреч секундата, нужна му, за да извади своя пистолет и да го простреля веднъж, два пъти, три пъти... в гърдите.

Но трополенето откъм покрива не спираше.

Стреч стана... точно навреме, за да види три нови чифта ботуши да се смъкват пред прозореца. Вече почти скриваха гледката напред —

дълга права отсечка, свършваща с ляв завой. От другата страна на завоя се виждаше стръмен планински склон, скрит под снега.

— Ловецо! — извика той в микрофона. — Как е отзад?

— Намерих Магьосника и Танка. Сега им режа оковите.

— Атакуват ме! Дойдоха по покрива от задните вагони! Налага се да ни изстрелям...

— Действай — със спокоен глас каза Уест. — После ела отзад.

— Разбрано.

Стреч знаеше какво трябва да направи.

Без да намалява максималната скорост, на която бе способен влакът, той залости една граната между лоста за скоростта и този на спирачките и изтегли щифта.

Това беше еднопосочен билет.

После се хвърли назад, скочи в първия вагон, затръшна вратата...

... и в този миг граната експлодира и...

... взриви лостовете за управление...

... миг преди цялата кабина на машиниста да бъде направена на парчета от всепомитащ картечен откос и сред останките ѝ да скочат нови трима надзиратели.

Бяха извадили пистолетите си, готови да посрещнат всяка изненада. Капитанът им — възрастен мъж, явно по-опитен от останалите, по-закоравял в битки, капитан от гвардията, бесен на наглия опит да отвлечат *неговия* влак — се огледа да намери противника.

Влакът се носеше неудържимо към приближаващия лъв завой — бе невъзможно да го вземе при тази безумна скорост.

Стреч влезе в третия вагон и видя Уест, коленичил до Магьосника и Танка. Горелката съскаше в ръката му.

Танка вече бе свободен, но Уест още не бе свършил с оковите, задържащи Магьосника към халките в пода.

Капитанът от гвардията гневно нахлу в първия вагон. Изобщо не се интересувахе какво става с влака — след като нямаше как да го управлява, му оставаше само да накаже натрапниците.

Видя двама от хората си сгъшени в клетка номер 3, изслуша жалките им обяснения и заби по куршум в главите им като наказание за страхливостта им.

След това продължи назад към следващите вагони.

Горелката на Уест прегризваше остатъка от оковите на Магьосника.

— Още колко? — неспокойно попита Стреч.

— Свършвам... — отговори Уест, лицето му бе осветено от магнезиевия пламък на горелката.

Люшкането на влака ставаше все по-заstraшително.

— Нямаме много време, Джак...

— Само... още... секунда...

Но в същия миг вратата на вагона се отвори с трясък и нахлу капитанът от гвардията!

Стреч се извърна.

Уест също.

Капитанът стоеше и зловещо се усмихваше. После стисна дръжката на пистолета си по-здраво.

Което изобщо не бе необходимо, защото вече бе твърде късно.

Понеже в следващия миг влакът стигна до завоя.

Набраната скорост бе огромна за влак, а инерцията — чудовищна.

Можеше да се случи само едно — дерайлиране.

Локомотивът излетя от релсите и задра по права линия стръмния снежен склон.

Останалата част от черния влак последва примера му и също изскочи от релсите.

Локомотивът започна да се плъзга надолу. Решетката на носа му беше като снегорин. Вагоните го следваха като извит по невъзможен начин акордеон. Цялата композиция започна да се свлича неумолимо към скалния откос и тристаметровата пропаст.

Над всичко това бе увиснал хеликоптерът „Хайнд“.

Във влака светът налудничаво се превърташе.

Гласъкът при излитането им от релсите бе забил гвардейския капитан в дясната стена на вагона, която след миг се превърна в под, и тялото му се свлече.

Уест и Стреч се оказаха по-добре подготвени: вкопчиха се в решетката на най-близката затворническа клетка и като използваха всичките си сили, успяха да се задържат на крака през цялото време на лудешкото подскачане след дерайлирането. Стреч държеше Танка, Уест — Магьосника.

Колкото и безконтролна да изглеждаше ситуацията, тя бе част от плана на Уест. Още от самото начало той бе възнамерявал да дерайлира именно тук. Да свърши на снежната планина, затрупан под дебелия сняг.

Защото му трябваше още нещо.

Искаше китайците да...

Само че в този миг с шокираща внезапност се случи нещо, което *не беше* планирал.

Влакът стигна до ръба на снежния склон.

За нещастие снегът не се бе оказал достатъчно дълбок, а ледът под снежната покривка стана причина извиващият се като змия влак да се плъзне до самия ръб на пропастта.

Така че плъзгащият се странично и назад влак започна да пропада в пропастта. През ръба премина най-напред задният вагон с локомотива за движение в обратна посока, после свързаният с него следващ вагон, след това третият...

Уест усети какво ще стане част от секундата преди то да се случи.

Съзнанието му регистрира отчетливото дръпване при пропадаването на всеки от трите вагона миг преди собственият им вагон да се наклони застрашително и...

— Дръжте се! — изкрещя той на другите, включително на Магьосника, който все още не бе напълно освободен от оковите си.

И тогава вагонът им мина през ръба.

Светът стана вертикален.

Всичко незакрепено полетя по дължината на вагона, в това число един от хората на гвардейския капитан.

С ужасен вик нещастникът прелетя по станалия вертикален коридор и с гаден звук на смазвана човешка плът се натресе във вратата на дъното.

Гвардейският капитан и другият му подчинен се оказаха с побързи рефлексии — когато вагонът започна да пада, те захвърлиха пистолетите си в полза на възможността да използват и двете си ръце и съобразително се изтърколиха в най-близката до тях клетка в горния край на вече вертикалния вагон.

Уест и Стреч държаха едновременно решетката на клетката до тях и заедно с това Магьосника и Танка. И тогава... падането на вагона престана.

По някаква причина целият влак преустанови скока си от скалата и застина. Чувахе се само затихващо скърцане.

Те не можеха да видят това, но локомотивът се бе плъзнал покрай грамадна канара на самия ръб на пропастта и се бе заклинил

там, и сега държеше под себе си целия увиснал влак, който се поклащаше над зейналата тристаметрова пропаст!

Уест бързо прецени особеностите на новата ситуация, в която се бяха озовали: той, Стреч, Магьосника и Танка бяха по средата на вагона. Капитанът и подчиненият му бяха близо до върха, стъпили върху сега хоризонталната стена на клетката, недалеч от вратата — а вратата бе единственият път към спасението.

Раздиращо слуха скърцане.

С нов тласък влакът пропадна още метър. Зад решетките на прозорците се посипа сняг. Локомотивът над тях се плъзгаше. Метър по метър...

Уест и Стреч се спогледаха.

Нов стон на протестиращ метал, този път малко по-различен — това бе звукът на разкъсващи се метални свързки: тежестта на цял влак се оказваше непосилна за тях.

— Ще паднем — каза Уест на Стреч. — Нагоре! Давай!

— А ти? — Стреч кимна към халката в пода. Оковите стареца продължаваха да са заключени.

— Тръгвай! — каза Уест. — Не мога да го оставя. Върви! Все някой трябва да се измъкне оттук жив!

Стреч не влезе в спор. Просто сграбчи Танка и започна да го тегли след себе си, използваше решетките на клетките вместо стъпала.

Изкачваха се от лявата страна на централния коридор и подминаха гвардейския капитан, който тъкмо излизаше от клетката си замаян и невъоръжен.

Уест отново насочи пламъка на горелката към веригите на Магьосника. Трябваше да се справи много бързо.

Нов стон на метал. Ново посипване на сняг отгоре.

Ново пропадане с метър.

Пламъкът бързо прерязваше остатъците от веригата. След секунди Магьосника най-сетне бе свободен.

— Хайде, приятелю — каза Уест. — Да се размърдаме.

Погледнаха нагоре. Стреч и Танка вече изчезваха през вратата в горния край на вагона. А след това... след това гвардейският капитан застана на пътя им, пронизваше Уест с поглед.

— Насам — каза Уест и повече Магьосника надолу.

— Надолу? — озадачи се Магьосника.

— Довери ми се.

Стигнаха до вратата в дъното на третия вагон точно когато със силно издрънчаване двата най-долни висящи вагона плюс задния локомотив полетяха в пропастта.

Като че ли падаха цяла вечност, преди да се разбият в назъбените скали в облак от пламък и черен дим.

— Нямаме време — викна Уест. — Насам.

Увиснаха под дъното на вагона. Под краката им зееше бездънната пропаст. После се прехвърлиха до стената и започнаха да се катерят нагоре, като използваха всяка издатина, всеки ръб за захващане, включително решетките от външната страна на прозорците, всички скоби, дръжки, панти и каквото друго имаше.

Уест подкрепяше Магьосника. Стигнаха до междината между техния вагон и този над тях едновременно с капитана и подчинения му — те се качваха от вътрешната страна. Джак и Магьосника продължиха да се изкачват по втория вагон с максималната възможна скорост и в един момент стигнаха до горния му край. Стъпиха на хоризонталната плоскост да си отдъхнат...

... и видяха, че капитанът влиза в най-горния от трите останали вагона, а последният останал жив надзирател го чака, за да се изкачи след него.

Капитанът видя Уест... и в очите му проблесна зъл пламък.

Той посегна към съединителя, въпреки че неговият човек все още се намираше в по-долния вагон. Когато видя какво ще стане, надзирателят изкрещя: „Не!“, но Уест, без да чака, скочи към решетката на по-горния вагон и извика на Магьосника:

— Макс! Хвани ме за краката!

Капитанът от гвардията разкачи съединителя.

Вторият вагон полетя надолу...

... и отнесе със себе си надзирателя: невярващите му ококорени очи се отдалечаваха в пропастта, устата му бе отворена в безмълвен писък до самата среща с дъното.

Но Уест и Магьосника все още бяха в играта: Уест висеше на дъното на първия вагон, а Магьосника висеше, хванат за колана му!

— Макс... изкатери се по мен! — извика Уест и Магьосника непохватно залази по тялото му; в един момент дори се хвана за крилете от въглеродно влакно на гърба му.

Погледът на капитана изразяваше най-точно какво изпитва — беше бесен. И нямаше да си позволи втори пропуск.

Хвърли се обратно във вагона и бързо започна да се катери.

Джак веднага разбра какво предстои.

Предстоеше надпревара кой ще стигне пръв до следващия съединител.

— Бързо, Джак! Бързо! — извика Магьосника. — Аз ще те настигна!

Уест се хвърли нагоре по външната стена на последния вагон. Капитанът правеше същото отвътре.

И двамата се катереха ловко нагоре.

— Стреч! — каза Джак в микрофона, докато се изкачеше. — Къде си?

— Горе сме, на ръба на пропастта, но имаме проб...

Джак знаеше какъв е проблемът. Всъщност вече го виждаше.

Хеликоптерът висеше точно над тях, съвсем ниско над ръба на пропастта и недалече от наклонения под остър ъгъл вагон. Явно ги чакаха, ако успееха да се спасят.

„Остани жив — каза си Джак. — Докато си жив, има надежда“.

И продължи да се катери по външната страна на вагона с ловкостта на маймуна.

Стигна до края на вагона и се изправи... в мига, в който гвардейският капитан се показва през свързващата врата.

Джак го беше победил в съревнованието с цели две секунди. Пристъпи напред, за да изрита безмилостно капитана...

... и видя в ръката му незнайно откъде появил се пистолет.

Замръзна, внезапно осъзнал всичко: бе стигнал пръв, защото капитанът се бе забавил за миг, за да вземе нечий захвърлен пистолет.

„Мамка му! Мамка му, мамка му, мамка му...“

Стоеше замръзнал, струята леден въздух от перките на хеликоптера се опитваше да разкъса дрехите му. Без да мисли, вдигна ръце.

— Губиш! — кресна на английски капитанът и се ухили зловещо. Магьосника надникна над ръба зад обувките на Уест и видя каква е ситуацията.

Капитанът вдигна пистолета към главата на Уест.

— Магьосник... — каза Джак. — Време е да полетим.

И докато капитанът натискаше спусъка, Джак хвана с вдигнатите си ръце подсигуряващия щифт на съединителя точно над главата си и го изтегли...

... и вагонът се откачи от локомотива!

Очите на капитана щяха да изхвъркнат. Джак току-що бе обрекъл всички на смърт.

Вагонът полетя надолу покрай скалата.

Джак не изгуби нито миг. Сграбчи Магьосника, извика му: „Дръж се за мен!“, натисна нещо на гърдите си и крилете „Гълуингс“ изскочиха от раницата на гърба му. За момент двамата продължиха да падат, но после пропадането им премина в красиво планиране. Под тях неистово крещящият капитан летеше към смъртта.

Джак улови възходяща термала и се понесоха встрани от планинската жп линия и двата върха, на които се намираше затворът Синтан, все едно не забелязваше увисналия на гърдите му Магьосник.

— Астро? — спокойно каза Джак в микрофона. — Ще трябва да ни вземете малко по-надолу по жп линията. Да кажем в околностите на фермата, която видяхме.

— Разбрано, Ловецо. Първо вземаме Стреч, после идваме за вас.

Стреч стоеше до колене в снега, Танка бе до него. Зад тях бе локомотивът на затворническия влак, на ръба на пропастта. Единствено той бе оцелял от цялата композиция.

За нещастие пред тях във въздуха висеше зловещо изглеждащият „Хайнд“.

От машината се разнесе усилен в мегафон глас, който изкомандва на английски:

— Не мърдайте!

— Щом толкова държите — измърмори Стреч.

Хеликоптерът кацна. Перките му вдигнаха снежна вихрушка.

Десетимата китайски десантници изскочиха от транспортното отделение, хвърлиха се през снега и обкръжиха Стреч и Танка в полукръг.

Седящите в кабината двама китайски пилоти видяха Стреч да вдига ръце, миг преди вихрушката да обгърне всичко в бял облак.

Именно поради това пилотите така и не забелязаха как снежната равнина около тях оживява и от нея се надигат три призрачни фигури,

облечени в бяло камуфлажно облекло и стиснали автомати МР7: Астро, Ятагана и Лешояда.

Тримата превзеха неохранявания хеликоптер с лекота, след което Лешояда насочи шестцевната картечница към десетимата десантници и им нареди веднага да хвърлят оръжието. Кое то те побързаха да направят.

След няколко минути пилотите и десантниците зъзнеха в студа по белъо, а хеликоптерът се издигна отново във въздуха, този път без тях, пилотиран от Астро и Ятагана, с Лешояда на основното оръдие и Стреч и Танка в транспортното отделение.

Това беше финалният щрих в плана на Джак — те се нуждаеха от кацането на голямата машина... за да могат да я отвлечат за следващата фаза на мисията в Китай.

ЕДНА ДРЕВНА МИСТЕРИЯ КАМЪНИТЕ ОТ СОЛСБЪРИ

РАВНИНАТА СОЛСБЪРИ, АНГЛИЯ

5 ДЕКЕМВРИ 2007

5 ДНИ ПРЕДИ ПЪРВИЯ КРАЕН СРОК

Равнината Солсбъри, Англия

5 декември 2007, 03:05

Наетата „Хонда Одисей“ се носеше по А303 самотна в нощта.

Безкрайните ниви на Уилтшир се простираха до хоризонта от двете страни на шосето, окъпани в призрачната светлина на ярката пълна луна.

Зад волана бе Зоуи, Лили и Алби бяха до нея.

На задната седалка на джипа седяха двамата млади мъже, които я бяха посрещнали с децата на летище „Хийтроу“ — уникалните братя Адамсън, Лаклан и Джулиъс.

Бяха високи и стройни, с дружелюбни луничави лица, морковена коса и силен шотландски акцент.

И двамата бяха облечени в прости тениски — едната бяла, другата черна. На черната тениска на Лаклан пишеше малко загадъчно „Виждаш съм нивото с кравата“^[1], докато бялата на Джулиъс гръмко обявяваше: „Няма ниво с крава“.

Освен това двамата имаха навика да довършват взаимно изреченията си.

— Зоуи! — възкликна Лаклан, когато я зърна.

— Прекрасно е да те видим пак! — добави Джулиъс. — Хей... това ми намираш на тайна мисия.

— Тайна мисия ли е? — попита Лаклан.

Джулиъс:

— Ако е, не смяташ ли, че с Лаки трябва да имаме кодови имена? Нали се сещаш, например Бунтаря или Гъската?

— Бих предпочел да ми казват Острието — уточни Лаклан.

— Аз пък харесвам Тореро — не остана назад Джулиъс!

— Острието? Тореро?

— Сурово и героично, а? — каза Джулиъс. — Обмисляхме го, докато те чакахме.

— Това ми е ясно — каза Зоуи. — А защо не Ромул и Рем? Кастор и Полукс?

— О, не! — възрази Лаклан. — Не и кодови имена на близнаци. Всичко друго само не имена на близнаци.

— Съжалявам, момчета, има едно важно правило, когато става дума за позивни.

— И то е?

— Не можеш да избираш сам — усмихна се Зоуи. — Освен това понякога прозвището ти може да се промени. Аз например бях Блъди Мери, преди да срещна това мъниче. — Тя кимна към Лили. — Сега вече всички ме наричат Принцесата. Имайте търпение, стане ли необходимо, ще си получите позивните. Освен това... да, тази мисия е тайна, толкова тайна, че просто не може повече...

И ето че в момента се носеха по А303 на път за едно място, което им бе подсказано от Алби.

Военновъздушната база край Дубай. Два дни по-рано. Веднага след забиването в Бурж ал Араб на пилотирувания от Ърл Макшейн транспортен самолет.

Джак Уест стоеше на пистата, надвесен над Лили и Алби. Около тях разни въоръжени мъже и агенти на ЦРУ, наричащи себе си „аташета“, говореха в мобилните си телефони, а в далечината над Бурж ал Араб се издигаше черна колона дим.

— Казвай, Алби — нареди Джак.

По време на срещата Алби бе дешифрирал една от по-неясните бележки на Магьосника: „Потъването и изплуването на «Титаник»“. Но едновременно с това бе показал само на Джак, че това не е всичко.

Алби обясни:

— Знам също какво означава един от символите в резюмето на Магьосника. — Джак извади резюмето и Алби продължи: — Символът най-долу вдясно, до фразата „Потъването и изплуването на «Титаник»“.

— Да? — подкани го Джак.

— Това не е символ. Скица е.

— На какво?

Алби го погледна съвсем сериозно.

— На Стоунхендж.

НАГРАДА

(според Рамзес II #1 Ацидон)

1. ЗНАНИЕ
2. ТОПЛИНА
3. ЗРЕНИЕ
4. ЖИВОТ
5. СМЪРТ
6. ВЛАСТ

ШЕСТТЕ СЪЛБА

Нешлифовани диаманти с форма на паралелепипед
Трябва да са били „очиствани“ от
Философския камък
Къде са? Държани в „Големите къщи“
до 17-и век?

Са-Бенбен (известен още като Философския камък)

Взаимодейства по уникален начин с всеки от
Камъните на Рамзес

1. Философският: пречиства Слъбвете
2. Стоунхендж: дава местоположението на
върховете на Великата машина
3. Делфийският: позволява на човек да вижда
Тъмното слънце
4. Плочите: съдържат текста на последното
заклинание
5. Жертвеният: дава детите, на които трябва да
бъдат положени Слъбвете
6. Чашата: неизвестно

*Всичко на фабриката...
Двадесет и шестте години на Нептон
Великите и великите!
Западната пролет...*

ВЕЛИКАТА МАШИНА

Слъбове???

Но какво тогава
означават
ТРИЪГЪЛНИЦИТЕ?

*Трябва да е било
както от Са-Бенбен,
така и Философският
камък! Те имат
централно значение за
всичко!*

Скоростта на
приближаване
трябва да се
изчисли.
Да се обади на
Близнаците!

16.467 x 388,25
Ср. ск. 125.445 км/сек
Макс. мощност през 1962 е
10,87. Но през 1991 е 16,72.
Нарастава.

Вотъването и използването
на „Титаник“ (дек. 2007)
Времетраеност на наблюдение?

СТОУНХЕНДЖ

---

[1] Митично ниво в компютърната игра Diablo (съществуващо в Diablo II), при което на картата на село се появяват три крави — като се щракне върху тях, те мучат, като се щракне неколkokратно — появяват се забавни цитати на вашия герой ↑

Хондата се изкачи на билото на поредния хълм и пред тях се разкри гледката на величествените камъни.

Зоуи изненадано ахна — разбира се, вече бе идвала тук. При това неведнъж. Всички във Великобритания бяха идвали. Но винаги ахваше от изненада.

Стоунхендж!

Казано съвсем просто, Стоунхендж бе поразителен.

И понеже я бе запленил веднъж завинаги още преди много време, Зоуи знаеше всички митове около него: че този пръстен от извисяващи се камъни е древен календар, че е древна обсерватория, че сините камъни — по-малките двуметрови долеритови камъни образуваха подкова в очертанията на много по-известните трилители^[1] — са докарани в равнината Солсбъри около 2700 пр. н.е. от неизвестно племе от хълмовете Пресели, намиращи се на 250 километра в съседен Уелс. И до днешен ден много хора вярваха, че сините камъни са топли на пипане, дори в най-студените зимни дни.

Но сто и петдесет години по-рано, около 2850 г. пр. н.е., египетският фараон Хеопс завършил забележителното си дело на платото Гиза в Египет — Голямата пирамида.

Зоуи знаеше, че най-различни астрономи и космолози безуспешно са се опитвали да свържат по някакъв начин Стоунхендж с Голямата пирамида. Единствената потвърдена връзка бе близката датировка на създаването им.

Но около Стоунхендж имаше други необичайни и интригуващи неща.

Например рядката цианобактерия, която живееше в самите величествени трилители. Разновидност на лишеите, тя бе крайно необичайна, нетипичен хибрид между водорасли и гъби, които се намираха само на голите морски брегове... само че Стоунхендж беше на 80 километра от най-близкото море — Бристолския канал. Подобната на мъх субстанция правеше камъните да изглеждат пъстри.

Или пък необяснените теории за местоположението на площадката: уникалният начин, по който Слънцето и Луната изгряват над 51-вия паралел и необикновено големият брой неолитни площадки

по дължината на британските острови, намиращи се на географската дължина на Стоунхендж.

В крайна сметка за Стоунхендж можеше да се каже със сигурност само едно: в продължение на вече над 4500 години той бе устоял на дъжд, на вятър и на самото време, като поставяше много въпроси и предлагаше много малко отговори.

— Окей — каза Зоуи, без да спира да шофира, — как ще подходим? Някакви идеи?

— Идеи? — повтори Лаклан. — Мога да предложа следната мисъл: за онова, което предстои да направим, не съществува прецедент. През годините и учени, и побъркани са свързвали Стоунхендж със Слънцето и Луната, с девици и друиди, с равноденствия и затъмнения, но никога с Юпитер. Ако хипотезата на Магъосника е вярна и този Огнен камък наистина съществува, значи ще видим нещо, което не е виждано от 4500 години.

Намеси се и Джулиъс:

— Мога ли да допълня, че милите души в служба „Английско наследство“ не гледат с добро око на разни хора, които прескачат въжетата около Стоунхендж и се разхождат сред камъните, да не говорим за ненормалници като нас, които са решили да изпълнят древен окултен ритуал? Там ще има охрана.

— Остави охраната на мен — каза Зоуи. — Вие се оправате с окултния ритуал.

Близнаците отново извадиха бележките на Магъосника и се загледаха в скицата на Стоунхендж:

— В тези бележки Магьосника пише, че камъкът на Рамзес при Стоунхендж е Олтарният камък — обади се Джулиъс. — Но защо да не е Големият трилит? Та нали олицетворява Стоунхендж.

— Не, не... и аз бих избрал Олтарния камък — отговори Лаклан. — Той е във фокуса на композицията. Направен е от син камък, сложен е заедно с оригиналния пръстен от сини камъни, така че е по-стар от трилитите. И за наше щастие си е все още на мястото.

В продължение на четири и половина хилядолетия Стоунхендж бил разграбван от местните жители, които търсели строителен материал за домовете си. Така че от вложените първоначално сини камъни бяха останали съвсем малко. По-големите трилити бяха оцелели — високи по пет и половина метра (почти шест и половина на Големия трилит), те просто се бяха оказали прекалено тежки.

Лаклан се обърна към Алби:

— А ти какво мислиш, хлапе?

Алби вдигна поглед, изненадан, че някой се интересува от мнението му. Беше решил, че понеже са деца двамата с Лили са тук само за разходката и са поверени на Зоуи да се грижи за тях.

— Е? — Лаклан го гледаше очаквателно. — Джак Уест смята, че си умен, а той е дяволски критичен съдник и Зоуи не обича компанията на загубеняци... ха-ха, след като ние сме в тази компания, това е повече от ясно.

Лили повдигна вежди.

Джулиъс допълни:

— И не си ли точно ти онзи, дето е видял връзката между „изплуването на Титаник“ и Стоунхендж?

Алби преглътна. Лили му се усмихна окуражително. Лично тя отдавна бе свикнала с подобно отношение от страна на възрастните.

— Ами... добре... — заекна Алби. — Камъкът, който ни трябва, трябва по някакъв начин да съответства на Огнения камък. Аз специално не виждам по какъв начин Огненият камък може да съответства на Големия трилит. Но Олтарният камък — ако бъде издигнат отново — ще се окаже в самото сърце на композицията. Другото, което трябва да си спомним, е изгряването на Титан на североизток...

— А, да, да. Много уместно съображение — одобри Джулиъс.

Вече бяха говорили за това.

Както Алби бе обяснил накратко на срещата в Дубай, *изплуването и потъването на Титаник*, т.е. изгряването и залязването на Титан, възникват само когато Земята, Юпитер и Сатурн са подравнени, което се случва веднъж на всеки 400 години и което — очевидно съвсем не случайно — се наблюдаваше точно сега.

„Изгряването“ на най-голямата луна на Сатурн в действителност се предшества от преминаването на самия Сатурн, който се издига над грамадния Юпитер. Скоро след това изгряване Сатурн залязва зад Юпитер. Поради наклонените орбити и на двете планети спрямо еклиптиката на Слънцето, това изкачване и спускане става осем пъти месечно през времето, когато планетите са подравнени.

Ако се наблюдава от Стоунхендж, над североизточния хоризонт първо се издига Юпитер, след това Титан и накрая Сатурн.

— Но защо е толкова важно изплуването на Титаник? — попита Зоуи. — Какво общо имат Титан, Юпитер или Сатурн със Са-Бенбен и Тъмната звезда?

— Връзката със Са-Бенбен е пряка — отговори Джулиъс. — Това е търсената от векове връзка между Стоунхендж и Голямата пирамида. Теорията ни е проста: пирамидата е храм на Слънцето. Стоунхендж е храм на Тъмната звезда.

— А двата паметника почти сигурно са свързани географски — добави Лаклан. — Нали знаеш как сините камъни са били донесени в равнината Солсбъри от хълмовете Пресели в Уелс?

— Да, Лаклан — търпеливо отговори Зоуи. — Все пак имам две научни степени по археология. Просто обаче не съм вземала изпитите по налудничава британска неолитна космология, на които вие явно сте се явявали.

— В такъв случай знаеш за четириъгълника, образуван от оригиналните четири ъглови камъка на Стоунхендж?

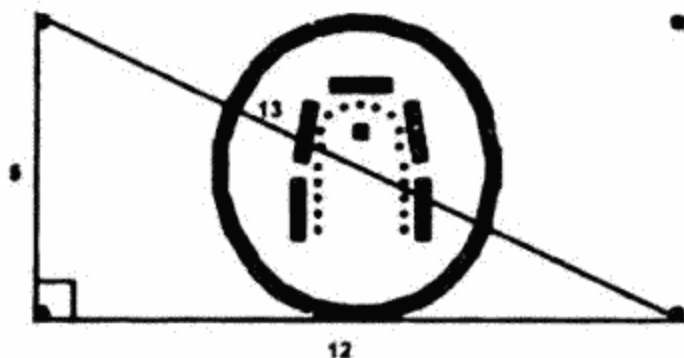
— Да.

— Аз не знам — обади се Лили.

За да илюстрира, Лаклан разтвори една книга и показа на Лили разположението на камъните на Стоунхендж. Около кръга в ъглите на правоъгълник бяха разположени четирите Ъглови камъка. Отношението на раните беше 5:12.

— Ако сега прекараш диагонала на този правоъгълник, най-обикновената геометрия ни казва, че ще получи правоъгълен триъгълник със съотношение на страните 5:12:13. — Той очерта правоъгълника с молив и попита:

- Ясно ли е дотук?
- За момента — отговори Лили.
- Хубав триъгълник, нали?
- Не знам... предполагам.

Лаклан извади карта на Великобритания, показва мястото на Стоунхендж в долната част на картата и после начерта подобен триъгълник 5:12:13, като използваше Стоунхендж за връх на триъгълника и хоризонталния катет, успореден на екватора.

— Този триъгълник със съотношение на страните 5:12:13 разкрива оригиналното местонахождение на сините камъни в Уелс — разясни Лаклан. — Изключителни познания по геометрия за едно примитивно племе. Толкова изключителни, че според някои изследователи на древните са им помогнали.

— Мислех, че ще доказваш връзката между Стоунхендж и Голямата пирамида — напомни Зоуи.

Лаклан се усмихна и намигна на Лили.

— Помниш, че го нарекох „хубав триъгълник“, нали?

— Да.

— Ами... ако сега продължим хипотенузата на този чудесен триъгълник ето по този начин...

— ... да видим през къде ще мине.

Лаклан прелисти на карта на света и направи каквото казваше.
— Не е възможно... — ахна Лили, като видя крайния резултат.
Стрелата минаваше точно през Египет... делтата на Нил и...
Гиза.
— Стоунхендж и Голямата пирамида в Гиза — гордо заключи
Лаклан. — Най-сетне обединени.

— Което ни довежда до втората връзка — каза Джулиъс. — Връзката между всичко това и Титан, Сатурн и Юпитер. Разбираш ли... не са важни нито Титан, нито Сатурн, нито Юпитер. Важно е онова, което се намира зад тях.

— Зад тях? — не разбра Лили.

Лаклан се усмихна.

— Да. Проверихме данните, които ни изпратихте от Дубай, данните от бележките на Магъосника във връзка с Тъмната звезда и скоростта на нейното приближаване. Оказва се, че тя идва към нас иззад Юпитер. Оттук и важността на онова астрономическо събитие — изгряването на Сатурн над Юпитер. Просто казано, то е изключително важно, понеже ни позволява — за пръв път! — да видим тази страховита Тъмна звезда.

— Как? — попита Зоуи и дори се извърна от шофьорската седалка.

— Известна ли ти е концепцията за пространство-времето? — попита Джулиъс.

— И по-конкретно кривината на пространство-времето? — допълни Лаклан.

— Да, много уместно уточнение, брат ми — похвали го Джулиъс.

— Благодаря.

— Донякъде — отговори Зоуи. — Гравитационното поле на дадена планета изкривява пространството около нея. Чух веднъж да го сравняват с опъната гумена мембрана, върху която са сложени камъни...

— Точно така — каза Лаклан. — И всеки камък прави вдлъбнатина в гумената мембрана, което олицетворява кривината на пространство-времето. Така че ако се намираш в космически кораб и летиш покрай тези планети, траекторията ти ще се изкривява при преминаване в близост до всяка от тях, освен, разбира се, ако не използваш повече мощност.

— Да...

— Е, същото се получава и със светлината — каза Джулиъс. — Светлината също се изкривява при преминаване през гравитационните полета на планети и звезди.

Лаклан:

— А големите планети като Юпитер изкривяват траекторията ѝ в по-голяма степен от малките планети като Меркурий, да речем.

— Правилно — отново подхвана Джулиъс. — Така че тази нощ, като погледнем към Юпитер от Стоунхендж, ще видим изгряването на Сатурн над него и — макар и само за момент — благодарение на особеното изкривяване на светлината в пътя ѝ около тези две планети, ще зърнем част от пространството, скрито зад Юпитер.

Зоуи се намръщи.

— И ако в този момент е поставен Са-Бенбен... примерно върху един от камъните на Рамзес в Стоунхендж... какво ще стане тогава?

Джулиъс погледна Лаклан.

Лаклан погледна Джулиъс.

След това двамата се обърнаха към Зоуи и едновременно свиха рамене.

— Именно това предстои да установим — каза Джулиъс.

---

[1] Трилит — вид неолитен паметник: мегалит, представляващ три големи камъка, поставени под формата на врата или вкопани в земята успоредно един на друг. — Б.пр. ↑

Стоунхендж
5 декември 2007, 03:22

Паркираха на чакъления банкет на няколкостотин метра от хенджа.

Луната светеше над широката равнина като прожектор — осветяваше скучния равен пейзаж чак до хоризонта.

Стоунхендж се намираше на отклонението от А303 към малък страничен път.

Под лунната сянка на величествените камъни се открояваха силуетите на двама пазачи. Те видяха хондата, но не се заинтересуваха какво става — пътуващите от Лондон често спираха да огледат камъните, докато се поразгъпчат.

Зоуи се приближи на петдесетина метра до пазачите, и бързо вдигна нещо, което приличаше на голям пистолет, насочи го към тях и извика:

— Ей!

Пазачите се обърнаха към нея.

Зоуи натисна спусъка. Устройството проблесна ослепително, разнесе се нисък вибриращ звук и двамата пазачи паднаха на земята като марионетки с прерязани конци.

— Какво е това, по дяволите? — попита Джулиъс.

— И откъде можем да се снабдим с него? — добави Лаклан.

— ЛаСон-V — обясни Зоуи. — Несмъртоносно парализиращо оръжие. Комбинация от лазерен и звуков импулс. Създадено е с идеята да се използва по време на полет от охранителите, за да се справят с евентуални похитители, без да се рискува със стрелба и разхерметизиране на салона. Смята се, че дори само звукът е достатъчен, за да нокаутира агресивен нападател, но лазерният импулс ги заслепява допълнително. Никакви вредни последствия с изключение на разцепваща главата болка. Някои смятат, че точно това е било използвано срещу шофьора на принцеса Даяна малко преди фаталната катастрофа.

— Леле! — впечатлено каза Джулиъс. — Е, след тази жизнерадостна нотка нека се хващаме на работа.

Срязаха отвор в теленото заграждение около Стоунхендж и Зоуи и близнаците бързо вкараха през него количка с разнообразно оборудване. Децата ги последваха.

Приблжиха се до камъните и спряха в напълно обяснимо благоговение.

Каменните колони се извисяваха в небето над тях, сякаш увеличени от лунната светлина. Излъчваха сила и бяха застрашителни и... древни. Най-впечатляващият — самотната колона на Големия трилит — се издигаше на почти осем метра. На върха му имаше коничен каменен „език“, подсказващ, че някога там е лежала хоризонтална каменна греда.

— Кога е „изплуването на Титаник“? — попита Зоуи.

— Юпитер вече би трябвало да е над хоризонта — отговори Алби и разгъна триножника на доста сериозно изглеждащ телескоп между древните камъни. — Титан ще се покаже в нула три четирийсет и девет, Сатурн — две минути по-късно. При неговото изгряване между Сатурн и Юпитер ще се покаже междина.

— И тогава ще видим Тъмната звезда?

— Точно така.

На светлината на тънко като химикалка фенерче Джулиъс разгледа една по-нова скица на Стоунхендж. На която се виждаше точното разположение на камъни — тези, които бяха останали изправени:

— Три от петте централни трилита са си непокътнати — каза той. — Един подпорен до Големия трилит, който е все още изправен, и

друг подпорен ето тук, долу също вдясно. Може да е проблем.

— А Олтарният камък? — попита Лаклан.

— Паднал е.

— Но кой е той? — попита Зоуи.

— Този. — Лаклан изтича между извисяващите се камъни, стигна до един от падналите — голяма плоча в кръга, очертан от централния пръстен камъни. Беше дълга около два и половина метра. Земята до единия ѝ край бе хлътнала.

Лаклан огледа плочата и извика:

— Тук има дупка! Квадратна. Някъде... двайсет на двайсет сантиметра.

— Точно като за Са-Бенбен — каза Зоуи. Погледна падналата плоча и сама се удиви на думите, които произнесе в следващата секунда: — Ами... да я вдигнем, а?

Започнаха работа веднага, като действаха много внимателно.

Преметнаха през Олтарния камък въжета и бавно го вдигнаха с помощта на окачена на тринога система от макари, задействана от дизелов двигател, който навиваше макарата.

Докато се занимаваха с всичко това, Лили разчисти дупката до основата на Олтарния камък. Междувременно Алби бе насочил телескопа към североизточния хоризонт и след малко извика:

— Виждам Юпитер!

И наистина през телескопа се виждаше малка оранжева точка, увиснала над хоризонта, идеално подравнена с външния кръг подпорни камъни и най-известния сред тях — Петата.

— Побързайте! — каза Зоуи на близнаците.

— Не можеш да ме прищипорваш, когато работя с национално съкровище — възмути се Джулиъс.

Бавно, безкрайно бавно, макарата повдигна голямата каменна плоча... после още по-нагоре, и изведнъж... с изненадващ глух звук, от който Джулиъс подскочи, внезапно се плъзна надолу и се намести в квадратната дупка, където бе стояла преди 4500 години.

Зоуи си погледна часовника.

3:48.

Оставаше им само една минута.

Зоуи бръкна в раницата си и извади от нея...

... горната част на Златния пирамидион.

Са-Бенбен.

Огненият камък.

Самият факт, че го държеше в ръцете си, я изпълваше с удивление. Са-Бенбен блестеше в нощта, златните МУ стени отразяваха лунната светлина, кристалният му връх блещукаше.

Зоуи се качи на разгъваемата стълба и погледна върха на вече издигнатия Олтарен камък.

Видя вдлъбнатината в горната му част и видя, че... тя идеално съответстваше на основата на Огнения камък.

— Добре... — прошепна тя. — Голямата пирамида и Стоунхендж. Да видим какво ще стане.

И сякаш свещенодействайки, постави квадратната основа на Огнения камък във вдлъбнатината на Олтарния камък... и изведнъж Олтарният камък сякаш смени облика си: сега приличаше на малък обелиск, заобиколен от застаналите като стражи в нощта трилити.

В този момент стрелките на часовника й показаха 3:49.

— Виждам Титан... — каза Алби.

В мощния телескоп най-голямата луна на Сатурн изглеждаше като обикновена точка, едва показваща се зад оранжевото кълбо на Юпитер. Точка, която бавно се издигаше.

Изминаха две минути.

— А сега виждам и Сатурн... Леле!

Една по-голяма точка се издигна зад Юпитер, движеше се почти забележимо. Пръстените едва се забелязваха. После Сатурн изплува над хоризонта на Юпитер и между двете планети се образува междина.

И в същия миг Стоунхендж, останал мълчалив и загадъчен цели четиридесет и пет столетия, внезапно оживя.

Невидим лъч с източник Тъмната звезда се стрелна над хоризонта, разряда небето над Петата, премина през външния кръг от подпорни камъни и се *заби* в Огнения камък, поставен върху Олтарния камък.

Огненият камък засия.

Ослепителна виолетова светлина се разля около него и освети с призрачното си сияние пръстена от трилити.

А после мечове от същата тази виолетова светлина — ярки, мощни лъчи, шест на брой — разсякоха пространството около Огнения камък като спици на колело и... *улучиха* няколко от върховете на изправените трилити.

И се случи още нещо.

Мъхът по повърхността на трилитите — странната комбинация от водорасли и гъби, която просто нямаше място тук, толкова далеко от морето — започна да излъчва бледозелено сияние.

И внезапно слабото сияние на мъха се комбинира с пукнатините и вдлъбнатините по повърхността на трилитите и върху тях се появиха *изображения*... изображения, за чието съществуване никой не бе подозирал.

Зоуи се вторачи онемяла в тях.

Изображенията върху трилитите изглеждаха странно познати, донякъде подобни на земните континенти... но не *точно* като тях. Различаваха се в известна степен, а познатите очертания на бреговете им линии бяха странно изкривени. На два от трилитите имаше нещо, което приличаше на граници на континенти.

— Това е светът — ахна Лаклан. — Всички те комбинирано показват карта на Земята, каквато е била преди милиони години.

— Какво? — прошепна Зоуи, без да съзнава, че шепне.

Лаклан кимна към сияещите изображения върху камъните.

— Това са континентите на нашата планета. Те са на сегашните си места, но преди издигането на нивото на океаните да им придаде познатите ни очертания. Създателят на това чудо го е направил както е било преда: много време.

Зоуи се завъртя, за да огледа всички изображения, и осъзна, че той е прав. Ето там беше Африка...

ПРЕДИ

ПО ВРЕМЕ НА

А това изглеждаше донякъде като Азия...

Камъкът, изобразяващ Африка, бе пронизан от два от виолетовите лъчи: единият се забиваше в близост до северния му край, а вторият попадаше в най-южната му точка.

— Снимайте! — заповяда Зоуи. — Бързо, преди всичко да свърши!

Близнаците светкавично измъкнаха цифровите си фотоапарати и започнаха да снимат осветените камъни и светлинните лъчи.

— А тези? — попита Зоуи и посочи два от изправените камъни, на които се изобразяваха границите на континенти.

— Предполагам, че са океани — каза Джулиъс, — но е трудно да се каже кои точно при тези променени очертания. На света има три основни големи океана — Тихия, Индийския и Атлантическия. Възможно е на един от падналите подпорни камъни да е имало трети океан. Би било логично. В крайна сметка никой така и не е могъл да обясни защо в Стоунхендж има десет подпорни камъка. Е, това би го обяснило: седем континента и три океана.

Зоуи примигна.

„Господи!“

В този момент Алби извика:

— Залязва... Сатурн залязва!

И в следващия миг настъпи тъмнина.

Виолетовата светлина на Огнения камък изгасна и величественият кръг от камъни се скри в мрака.

Зоуи се обърна към близнаците и децата и изхъмка:

— Доста впечатляващо, нали? Хайде... — тя бързо се качи по стълбата, за да прибере Огнения камък, — свършихме. Лаклан, Джулиъс: свалете Олтарния камък както си беше. И изчезваме. Магьосника и Джак направо няма да повярват...

След два часа двамата пазачи се свестиха, замаяни и зашеметени, и установиха, че Стоунхендж си е на мястото и съвсем същият — нищо не бе пипнато.

Имаше наистина човешки следи около централните камъни, но пък нищо не липсваше. Единствената забележима промяна бе с дупката, в която някога се бе намирал Олтарният камък — пръстта в нея бе разчистена, — но слава богу, самият камък си бе на мястото.

На следващия ден се появиха съобщения от местните за някаква виолетова светлина, излъчвана от този район, но те решително бяха отхвърлени като недостоверни. Всяка година имаше поне по десетина съобщения за НЛО над Солсбъри, но пък тоя свят е пълен с откачалници.

Още повече, че когато се зазори, Стоунхендж си бе същият както от хиляди години — висок и смълчан, многовековен страж, изправил се сред древния пейзаж.

ТРЕТОТО ИЗПИТАНИЕ ДЖАК УЕСТ-МЛАДШИ И ФИЛОСОФСКИЯТ КАМЪК

КИТАЙ 5 ДЕКЕМВРИ 2007

5 ДНИ ПРЕДИ ПЪРВИЯ КРАЕН СРОК

*Планината Съчуан
5 декември 2007, 17:35*

Горе-долу по същото време, когато Зоуи и близнаците наблюдаваха удивителното светлинно шоу край Стоунхендж, Джак и Магьосника се носеха над дивите зъбери на планините в Централен Китай в пътническото отделение на откраднатия хеликоптер „Хайнд“. Бяха съвсем наясно, че значителна част от Китайската народна армия — някъде 1,2 милиона души — в този момент се вдига по тревога някъде там долу с единствената задача да ги издири и залови.

С тях бяха Стреч, Астро, Ятагана, Лешояда и раненият Танк Танака.

Скай Монстър бе отлетял с „Халикарнас“ на юг, през границата с Бирма, и сега търпеливо чакаше указания за изваждането на групата.

— Абсолютно важно е да се сдобием с Философския камък — каза Магьосника на Джак в един момент, когато бяха останали сами в отделението. Беше изгледал и дъвчеше, докато се преобличаше.

— И аз останах с това усещане, след като прочетох жежките ти — съгласи се Джак. — Значи сега отиваме там. И това е причината, поради която ни трябваше хеликоптерът.

Джак разказа на Магьосника за срещата в Дубай и за новата коалиция от нации, която сега им помагаше в мисията сред тях Америка и Саудитска Арабия, — но най-вече какво бяха успели да разберат от проучването на Магьосника.

— Трябва да знам повече, Макс — завърши той. — Бележките ти са добри, но от тях е невъзможно да се досетим за всичко.

— Да, да...

— Например онази част, където споменаващ, че Бенбен и Философският камък имат централно значение за всичко. Добре, но защо?

Магьосника рязко вдигна глава.

— Божичко, Джак, нали не си взел със себе си Огнения камък? Не можем да позволим на враговете ни да притежават едновременно него и камъка на Лао Дзъ.

— Не, не съм го взел — отговори Джак. — У Зоуи е. А тя замина за Стоунхендж с камъка, близнаците и децата.

— Свързал си се с близнаците? О, чудесно! — каза Магьосника и въздъхна облекчено. — И Стоунхендж. Стоунхендж и Са-Бенбен. Но почакай, то трябва да се направи по време на изплуването на Тива...

— Погрижил съм се да стане.

Магьосника се загледа в пространството и се усмихна.

— Какво не бих дал да съм там и да го видя. Радвам се, че си се досетил за това.

— Не бях аз. Трябва да благодарим на приятеля на Лили — Алби.

— А, Алби. Умно момче. И толкова верен приятел на Лили. Нещата стават все по-трудни и тя ще има нужда от приятели като

него... — Гласът на Магьосника заглъхна и погледът му се замъгли от безмерна тъга.

Джак огледа белезите от изтезания по измъченото лице на възрастния мъж, синините, порязванията, засъхналата по брадата му кръв. Всичко говореше, че Магьосника е оцелял след опасно премеждие в затвора.

— О, Джак — проговори отново Магьосника, — ситуацията е бедствена. Почти отчайваща. Несравнима е с нищо, което сме преживявали.

— Разкажи.

— Светът е достигнал критична фаза в съществуването си. Намираме се в повратна точка, точка на *изпитание*, момент, когато Земята или ще се обнови, или ще загине. Завъртането на Тартар беше само началото, само първата стъпка в несравнимо по-голяма драма.

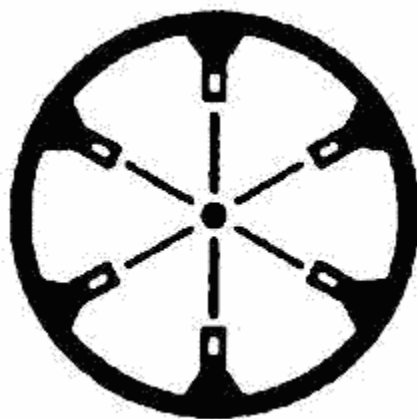
— Появата на Тъмното слънце? — подсказа му Джак.

— Появата на Тъмното слънце е само част от надвисналата трагедия. В нашия свят има много необяснени неща, Джак, и с появата на полето с нулева енергия, на тази Тъмна звезда, много от тях ще разкрият истинската цел на съществуването си. Голямата пирамида и нейният Пирамидион са просто началото. Стоунхендж... Наска... Великденският остров. Всичко ще се сглоби в едно с появата на Тъмното слънце. Древните неща ще се слоят. Но най-голямата опасност — онова, от което трябва най-много да се страхуваме, — както винаги е самият човек.

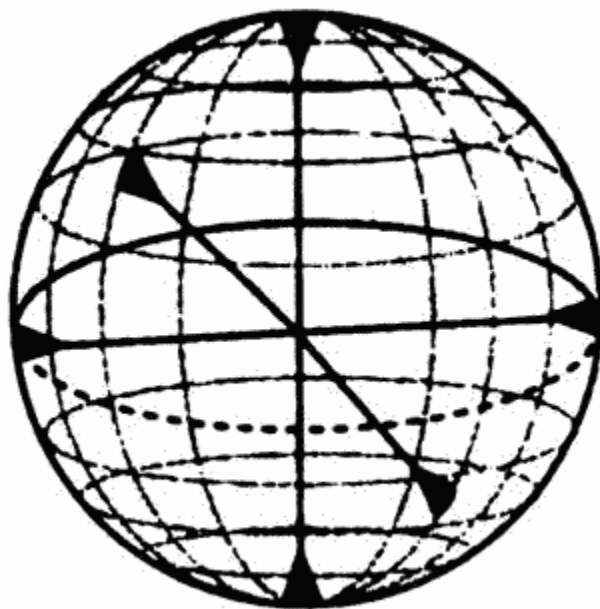
— Защо?

— Нека се върна малко назад — каза Магьосника.

Извади от бележките си лист и показва на него чертеж, който Джак вече бе виждал:

— Това е общоприетият символ за Великата машина — каза Магьосника. — Сега, както правилно си разбрал от бележките ми, Машината е просто нашата планета. Както показва скицата, на шест места по планетата има шест подземни светилища, с пирамидална форма, но обърнати, гигантски и сочещи надолу, към центъра на земята. Забележи шестте сочещи надолу пирамиди и обърни внимание на белите правоъгълни стълбчета във върховете им... Макар Машината на този чертеж да е обикновена двуизмерна рисунка, представи си я в три измерения, като шестте върха се намират точно под повърхността на Земята и са пръснати по сферичната планета. Ето така... — И той начерта груба скица.

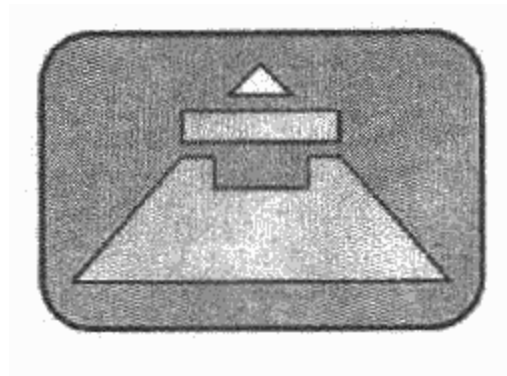
— Във всяко от тези места трябва да бъде сложен *пречистен* Стълб, като самите стълбове представляват нешлифовани диаманти с форма на паралелепипед, чието местонахождение общо взето ни е неизвестно.

— Не съвсем — поправи го Джак. — Работим по въпроса.

— О... добре. Нека сега обясня за Камъните на Рамзес и уникалната им роля в това предизвикателство. Наричаме ги Рамзесови, но точното им наименование би трябвало да е пътеводни: Шестте пътеводни камъка на Тъмния близък на Ра. Защото когато всеки от тях влезе в контакт със заредения от Слънцето Са-Бенбен, те ще ни разкрият нещо за тази Машина... Например, когато Са-Бенбен бъде сложен на върха на пътеводния камък, който се намира в Стоунхендж, това ще ни покаже *местонахожденията* на шестте Върха. Дали това вече се е случило при Стоунхендж — не знам. Но искрено се надявам Зоуи вече да знае.

— А Философският камък? — попита Джак.

Магьосника отново разрови бележките си и извади друга картина:

— Това е издълбано изображение на Камъка на Лао Дзъ — обясни Магьосника, — известен още под името Философски. Обърни внимание на пирамидиона, който се рее отгоре, и на вдлъбнатината в него... За да се пречисти Стълб, са нужни три неща: Са-Бенбен, Философският камък и един от Стълбовете. Стълбът се поставя във вдлъбнатината на Философския камък, капакът се затваря и върху него се поставя зареденият Са-Бенбен. Това пречиства Стълба и той става готов за поставяне в един от шестте върха.

— Поради което Са-Бенбен и Философският камък са с ключово значение за всичко — довърши Джак.

— Именно. Следващият по важност Камък на Рамзес е Жертвеният камък на майте: събран със Са-Бенбен, той ще ни съобщи астрономическите дати, към които Стълбовете трябва да са на местата си във върховете. Аз вече знам, че поставянето на шестте Стълба е разделено в два различни периода — първите два трябва да бъдат на местата си горе-долу до края на следващата седмица, а останалите четири трябва да се сложат по-късно, приблизително след три месеца, преди равноденствието на 20 март 2008, когато Тъмното слънце ще направи отдавна очакваното си завръщане.

Джак усещаше някакво замайване. Всичко това бе прекалено голямо и значимо: звезди, камъни, стълбове, върхове, астрономически дати. В някакво ъгълче на мозъка му се събуди споменът, че американците притежават Жертвения камък на майте.

Разтърси глава, за да прочисти мислите си, и върна Магьосника назад:

— Но защо трябва най-много да се страхуваме от самия човек?

Магьосника въздъхна:

— Заради възнагражденията — простичко обясни той. — Възнагражденията. „На онзи, който сложи всеки Стълб, се полага баснословна награда“ — така е изписано на стените на Абидос. Там намерих списък на шестте награди, изброени под гравюра на Рамзес II и баща му Сети I — издълбан в камъка надпис, който археолозите отдавна са решили, че е само за украса. Но шестте изброени награди са: *знание, топлина, зрение, живот, смърт, власт*. — Лицето на Магьосника потъмня. Джак... Никой не знае какви точно са наградите, но те определено са безценни. Например аз вярвам, че „топлина“ означава източник на енергия — забележи, *неизчерпаем* източник на енергия, а „знание“ означава някакво велико проникновение, до което още не сме достигнали.

Джак слушаше внимателно. Изведнъж интересът на Съединените щати в успеха на мисията ставаше съвсем обясним, да не говорим за възмутителното нападение на китайците срещу фермата му и опита им да сложат ръка на Огнения камък.

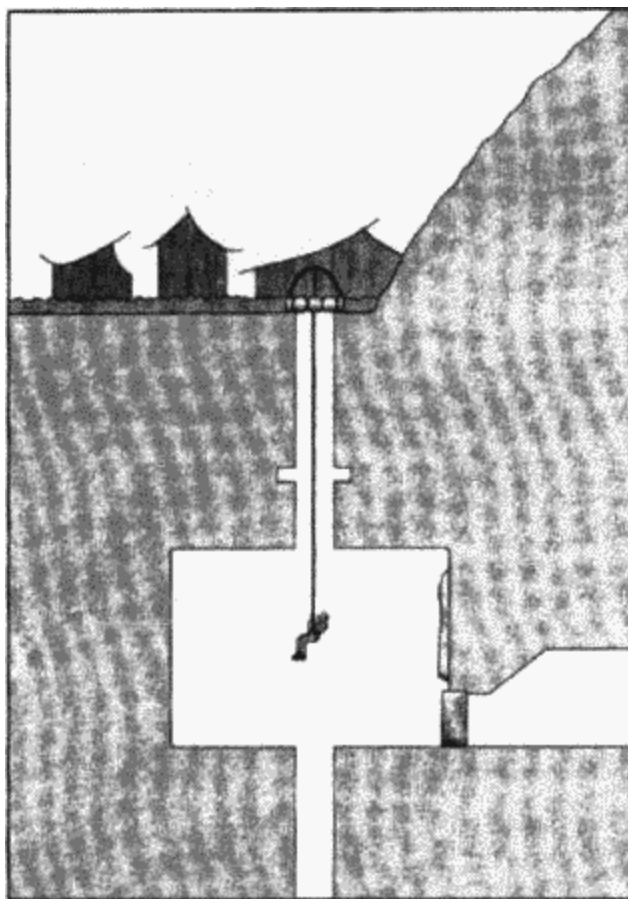
Магьосника продължи:

— При този залог, пристигането на Тъмното слънце и възможния край на нашия свят мога да разбера поемането на риск от страна на някои нации, за да се сдобият със Стълбовете и да ги сложат, където трябва. Ако не друго, историята ни е научила на едно: когато залогът е голям, хората са способни на всичко.

В този миг пътническото отделение на хеликоптера потъна в мрак, но веднага се освети от червеникавата светлина на резервното осветление. Едновременно с това се разнесе звън на предупредителна аларма. Високоговорителят на интеркома над главата на Джак изпука.

— Ловецо, приближаваме системата на клисурата Ву — разнесе се гласът на Астро. — Приблизително време на пристигане — девет минути. И ще цъфнем на техните радари като голяма шибана коледна свещ. Надявам се, че си бил прав.

— Хайде — каза Джак и стана. — Да се облечем. Целта ни е под охрана, ние оглавяваме местния списък на най-издирваните лица, така че трябва да влезем дръзко и най-вече да го направим бързо. Просто стой близко до мен. Време е да свършим започнатото от теб и да се сдобием с Философския камък.

ВХОДНАТА ЗАЛА

*Системата от капани на Лао Дзъ под Магьосническата планина,
провинция Съчуан, Централен Китай
5 декември 2007*

Полковник Мао Гонли изруга гръмогласно.

За четирите дни, откакто бе пленил Макс Епер и го бе изпратил в Синтан за разпит, неговият отряд бе напреднал съвсем малко в системата подземни тунели, защитаваща легендарния камък на Лао Дзъ.

Напредването им бе затруднено от многобройните препятствия срещу неканени гости — капаните.

Мао отново изруга. Трябваше да предвиди това.

В продължение на над 3000 години китайските гробници бяха известни с изобретателните си защитни механизми: например комплексът от гробници на император Цин в Сиан — домът на забележителните китайски теракотени воители — беше оборудван с автоматични арбалети и „убиващи дупки“, от които непредпазливите археолози бяха поливани с масло и течен катран.

Но клопките, защитаващи тази система, бяха на порядък по-сложни и надминаваха всичко, което Мао бе виждал — изобретателни, но едновременно с това непрощаващи.

Вече бе загубил деветима... и всички по ужасяващи начини.

Първите трима, на които бе писано да умрат, така и не бяха влезли много навътре след мястото, където бе монтиран капанът — цилиндричен вход в стената. Вратата внезапно се завъртя, заключи ги... а после от една кухня в тавана бликна жълта течност с гадна миризма, която обля залостените в капана нещастници. По-късно установиха, че става дума за примитивна форма на сярна киселина.

Това накара хората му да взривят вратата с пластичен експлозив С-2, за да влязат по този начин във вътрешната зала, единственият изход, от която бе ниско разположен тесен тунел в отсрещната стена.

Следващият обречен легна по корем, за да може да пълзи в тунела, само че преди да се придвижи в него, беше промушен в сърцето от желязно острие, подадо се от невинно изглеждаща дупка в пода; то бавно и болезнено проби тялото на мъжа и се показа откъм гърба му.

Двама други пострадаха по аналогичен начин — от други дупки в пода на тунела, — преди на заместника на Мао, млад лейтенант, да му хрумне идеята да залее тунела и гадните му дупки с бързо втвърдяващ се цимент, който да ги запечата.

Така че изпратиха за цимент до отстоящия на над 150 километра язовир „Трите клисури“ и след двудневно чакане най-сетне успяха да преодолеят тунела.

Тук един от войниците на Мао умря, когато теракотен войник с разтворена в широка прозявка уста внезапно повърна струя живак в лицето му. Войникът загина по отвратителен начин, крещеше до побъркване. Гъстата течност бе задръстила всяка пора на лицето му и бавно се просмукваше в кръвта му. Няколко часа след инцидента войникът умря в агония.

Това доведе до докарването на още бързо втвърдяващ се цимент.

Наляха го в устата на всеки теракотен войник в голямата зала, което ги забави допълнително, но в крайна сметка отново можеха да продължат напред.

Което почти веднага доведе до поредната смърт, този път в резултат на изстрелването на стрела от един от теракотените войници — стрела, която излетя от *очната му ябълка*.

Друг войник, който наливаше цимент в съседната статуя, едва успя да отбегне нейния защитен механизъм: оловни сачми, изстреляни от барут, скрит в очите на статуята. Смъртоносните топченца пропуснаха войника по чудо, понеже той инстинктивно се изви настрани...

... и се подхлъзна в наклонения проход и безконтролно полетя надолу, проснат в цял ръст, а после буквално *излетя* отвъд края на коридора в тъмнината и изчезна от погледите на другарите си. След това разбраха, че е паднал в непрогледно тъмна и неизвестно колко дълбока пропаст — коридорът свършваше над нея като отсечен с нож.

Пропаст, която все още не можеха да преодолеят.

И точно това бе причината рано тази сутрин да се обадят в Синтан и да поискат докарването на Магьосника и Танка с надеждата, че те ще измислят начин да преодолеят това препятствие и да разкрият тайните на системата от капани на Лао Дзъ.

Залятото село

При звука на приближаващия се хеликоптер четиримата китайски войници, оставени на повърхността на подземната система от капани, погледнаха към небето, но се отпуснаха, щом видяха, че е от техните — тежковъоръжен „Хайнд“ с обозначенията на Китайската народна армия.

Грамадният хеликоптер се спусна на плаващата върху понтони площадка, носеща се между полупотопените каменни къщи, и издуха боклуците по страничните улички на древното село.

Часовите тръгнаха към хеликоптера, метнали безгрижно автоматите си на рамо... и зяпнаха, когато една от плъзгащите се врати се отвори и се озоваха пред насочени към тях автомати.

Джак Уест-младши и хората му бяха пристигнали, облечени в униформи на китайската армия, взети „назаем“ от екипажа на хеликоптера.

Входната зала

Във входната зала — същата, на която Магьосника се бе удивявал само преди четири дни, малко преди Мао да убие кроткия му помощник Чоу — имаше още двама китайски часови.

Изведнъж през кладенеца в залата влетя странно изглеждаща сребриста граната.

Гранатата се изтърколи по пода на залата, подскочи няколко пъти, пропусна широката дупка в центъра, но накара часовите да се обърнат.

И след това избухна.

Непоносимо ярко проблясване изпълни древната зала и часовите паднаха на колене с ръце върху очите, крещяха от болка, защото ретината им беше почти изгоряла. Слепотата нямаше да е трайна, но щеше да продължи поне два дни.

След това през вертикалната шахта се смъкна Джак, залюля се над пода и се пусна. Държеше пистолет.

— Пазачите са обезвредени — съобщи той в микрофона на радиостанцията си. — Залата е чиста. Слизайте.

И едва тогава забеляза чувалите за трупове.

Бяха девет на брой и в тях бяха войниците, загубили живота си заради капаните.

След малко към него се присъединиха и останалите. Стреч бързо завърза и запуши устата на двамата хлипаци часови. Магьосника поемаше с труд въздух през стиснати зъби, заради вонята, разнасяща се от чувалите. Междувременно Джак изучаваше изписаната стена на входната зала.

Огледа величественото триметрово изображение на Мистерията на кръговете.

Точно под него се виждаше нишата на тесен вход с извити стени. Над входа бе изписан вече познатият му символ на Философския камък, оформен с висящия над него Са-Бенбен:

Почти цилиндричната ниша бе приблизително с размерите на ковчег, а от едната ѝ страна имаше три лоста и беше изписан китайският йероглиф за „жилище“:

Таванът на тясната ниша бе грубо замазан с цимент — очевидно с идеята да се запуши тръба, от която се бе изливала някаква явно неприятна течност.

— Не бих казал, че решението е елегантно — коментира Уест. — Но е ефективно.

Магьосника поклати глава и каза:

— Тази система е проектирана от великия китайски архитект Сун Май — съвременник на Конфуций и също като него някогашен ученик на Лао Дзъ. Сун Май бил истински гений в занаята. Освен това строил замъци, крепостни укрепления и други подобни, така че е бил особено подходящ за тази задача. И как Мао се опитва да се пребори с него? С цимент. *Цимент*, моля ви се. Колко се е променил Китай през вековете!

— Тази система от капани... — сериозно каза Уест, загледан в тъмнината отвъд входната ниша. — Проучена ли е? Известен ли е примерно редът на отделните капани?

— Няма как да се изследва предварително — отговори Магьосника. — В нея има множество точки на задействане, които могат да се преодолеят само чрез намиране отговора на някаква загадка в естественото ѝ обкръжение.

— Решаване на загадки в естественото им обкръжение. Любимото ми занимание...

— Само че тези загадки са свързани с трудовете на Лао Дзъ.

— О, става все по-интригуващо.

Магьосника огледа циментираната ниша и залата от другата ѝ страна, после кимна към чувалите с трупове и каза:

— Виждам, че китайските ни съперници са се сблъскали със сериозни затруднения. Ако по време на разпита ми бяха задали правилните въпроси, може би щях да им бъда повече в помощ.

— Какъв е номерът? — поинтересува се Уест.

Магьосника се усмихна.

— Какъв е най-известният принос на Лао Дзъ във философията?

— Ин-ян.

— Да — концепцията за *дуализма*. Идеята е, че всичко съществува или в две разновидности, или има съставни части: добро и зло, светло и тъмно и т.н. Но нещата са малко по-сложни: компонентите на чифта са *свързани*. В доброто винаги има малко зло и в злото — малко добро.

— Което означава? — подкани го Уест.

Магьосника не отговори. „Сети се сам“.

— Че ако от всичко има по две неща, то и към тази зала има два входа — изхъмка Уест.

Магьосника кимна и каза само:

— И?

Уест се смръщи.

— Вторият вход е свързан с този?

— Браво, приятелю. Отличен.

Магьосника тръгна към широката кръгла шахта в пода, която съответстваше на входния кладенец в тавана, и надникна в нея.

— Действително има втори вход в системата от капани. Ето тук — надолу. Системата от тунели, която се разклонява нататък след тази зала, се нарича Пътят на Учителя. Втората тунелна система под нас е Пътят на Ученика.

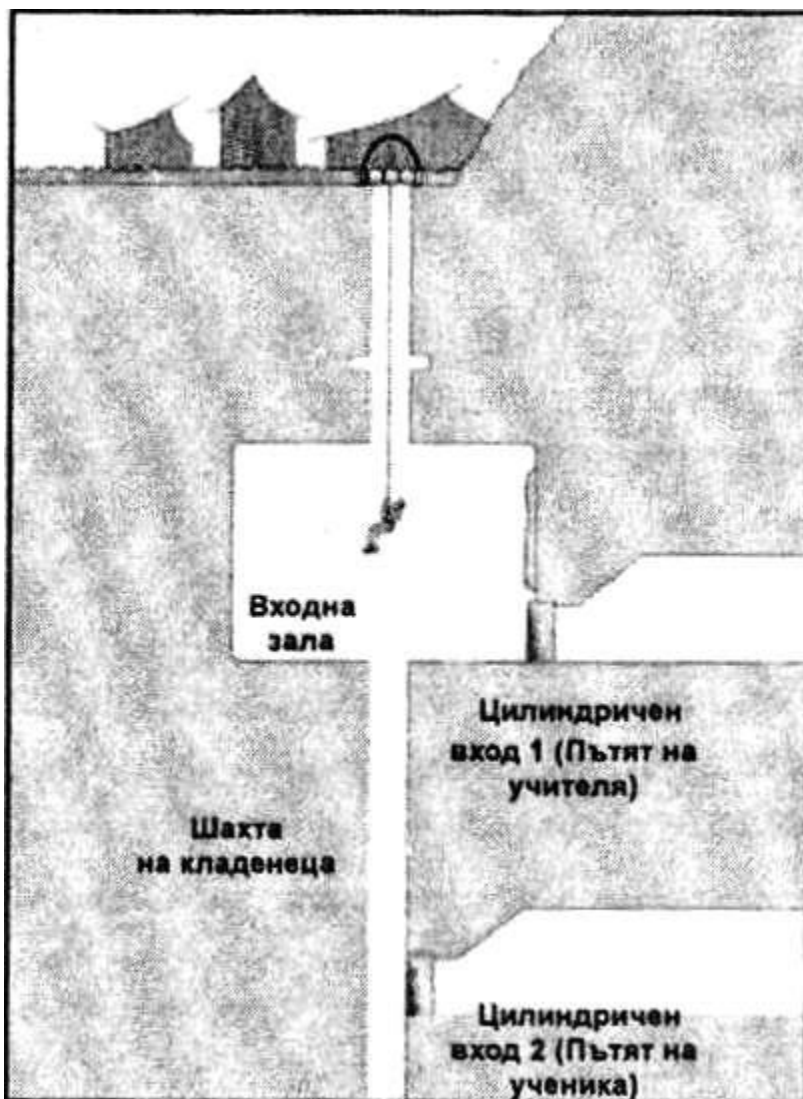
— И как са свързани двете?

— Много просто. Трябва да бъдат преодолявани едновременно: двама души, всеки в своя тунел, преминават алтернативно през своите капани, като всеки обезврежда капаните на другия.

— Ти да не се шегуваш с мен? — Уест бе преодолявал най-различни системи от капани, но досега не се бе натъквал на такава.

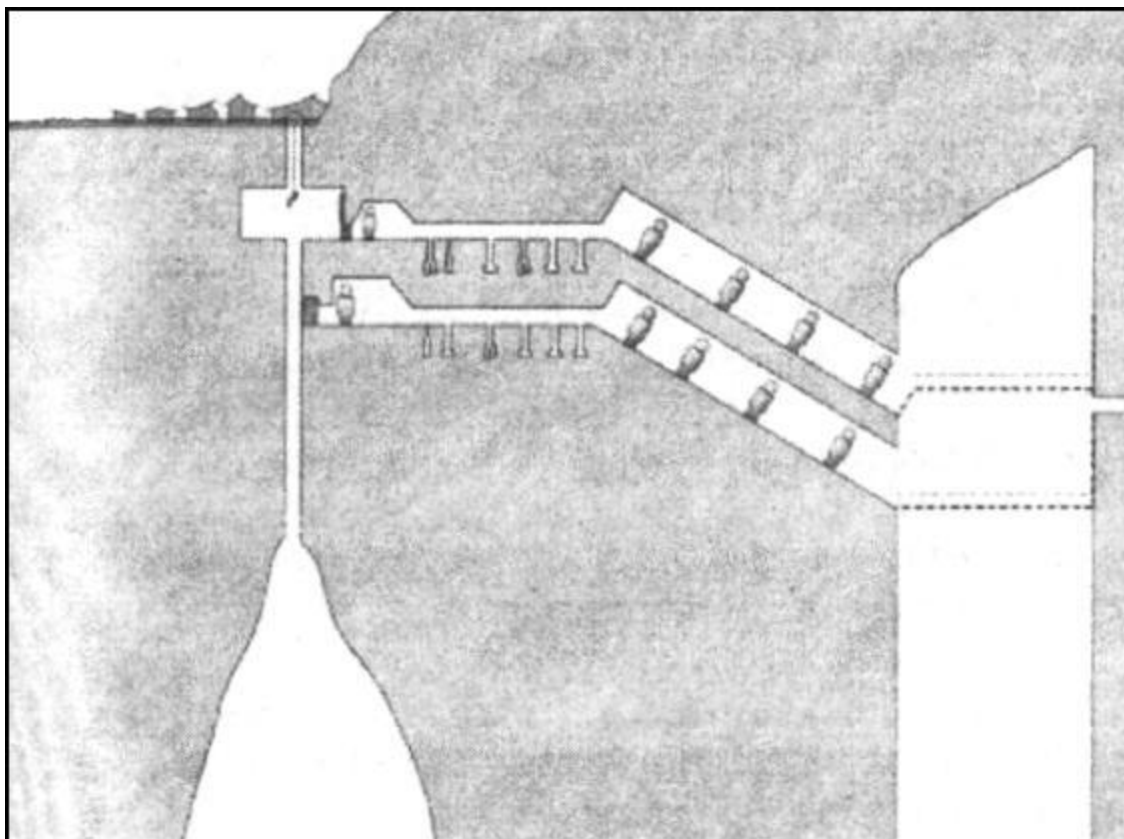
— Това е върховното изпитание в доверие — обясни Магьосника. — Аз поемам по горния тунел и задействал капан. Но той се деактивира не от мен, а от теб — в долния тунел. Моят живот е в твоите ръце. После става обратното — ти задействаш капан, а аз трябва да те спася. Това обяснява затрудненията на китайските ни приятели — те не са знаели за долния маршрут. Затова са използвали цимент и груба сила и по типично китайски начин — той кимна към

деветте чувала — са претърпели сериозни загуби и са се придвижили съвсем малко напред. Да, в крайна сметка ще преминат, но това ще им струва много жертви и значително забавяне.

— Уест замислено захапа устна.

— Добре тогава. Стреч... Вземи Ятагана и намерете долния вход. Аз влизам тук с Астро и Магьосника. Танк, ти оставаш тук с Мечо Пух. Поддържайте връзка с Лешояда в хеликоптера — предполагам, че ще ни се наложи бързо да се евакуираме. Окей... до всички: затегнете коланите. Влизаме.

СИСТЕМАТА ОТ КАПАНИ НА ЛАО ДЗЪ

ВХОДНИТЕ ТУНЕЛИ

Долният цилиндричен коридор

След няколко минути в слушалката на Уест се разнесе гласът на Стреч:

— Намерихме втория вход. Намира се на около осемнайсет метра под вас. Тесен е и е издълбан в стената на шахтата. Същият като вашия. Но е непокътнат — никакви циментови тапи в дупките по тавана.

— Влизайте — нареди Уест.

Стреч и Ятагана висяха на отделни въжета пред тесен цилиндричен вход, изсечен в камъка на вертикалната шахта.

Тя продължаваше под тях в непрогледния мрак и беше невъзможно да се определи дълбочината ѝ. Като си светеше със закрепената към каската му лампа, Стреч стъпи в отвора и влезе във входа...

... и целият вход внезапно се завъртя заедно с него около оста си: извитите му стени се завъртяха на 90 градуса, така че входният отвор бе запечатан и той се озова в помещение с размера на ковчег без никакъв изход.

Обхвана го пристъп на клаустрофобия. Пулсът заби оглушително в ушите му. Изведнъж светлината на лампата му стана непоносимо силна в тясното пространство.

После нещо забълбука някъде над него и кръвта на Стреч се вледени.

— Тъ... Джак...

* * *

Горе, във входа на Пътя на учителя, Джак разглеждаше разположените един над друг три железни лоста в стената: намираха се непосредствено до китайския йероглиф за „жилище“. На нито един от тях нямаше никакъв надпис, нито се виждаше нещо изгравирано — бяха възможно най-безличните железни лостове.

— Тъ... Джак — разнесе се гласът на Стреч. — Каквото и да правиш там горе, моля те, направи го *бързо*...

— Изтегли долния лост — подсказа Магьосника. — Веднага.

И Джак без колебание дръпна долния лост...

... и в същия миг долу, в тунела на Стреч, от тавана се плъзна каменна плоча, цилиндърът се завъртя на нови 90 градуса и Стреч видя от другата страна нова зала — издълбана в камъка стая с кубична форма.

Той бързо изскочи от смъртно опасния цилиндричен вход и каза:

— Минах. Благодаря, момчета. Ятаган — твой ред е.

В горния тунел Уест се обърна към Магьосника и попита:

— Как се сети?

— Лао Дзъ има прословут цитат: „В мисленето се придържай към простотата. В конфликтите бъде справедлив и щедър. В жилището си живей близко до земята“. Нашият ключ бе „жилище“, затова избрах най-близкия до пода лост.

— Чудесно.

След като вкараха Ятагана по същия начин, Уест, Магьосника и Астро минаха без проблеми през своя вход — неговият капан вече беше обезвреден с цимент от войниците на Мао.

ТЕСНИЯТ ТУНЕЛ

И двата екипа се намираха в идентично изглеждащи кубични стаи.

В четирите ъгъла на всяка имаше по един теракотен воин — статуите бяха изработени с всички подробности. В стаята на Уест устите на всичките бяха запълнени с цимент, но в тази на Стреч зееха широко разтворени и зад тях не се виждаше нищо, освен мрак.

— Не пристъпвайте към статуите — предупреди Магьосника.

В дъното на всяка стая, почти при пода, се виждаше нисък тунел. Отворът бе квадратен — половин метър на половин метър — и приличаше на тръбопровод. По-важното бе, че предлагаше единствен изход от стаята.

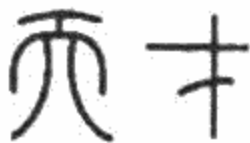
Уест надникна в техния — тунелът продължаваше напред стотина метра, може би дори повече. По дължината му се виждаха многобройни дупки с размер, колкото през тях да мине топка за тенис — всичките запълнени с цимент.

— Дупки за остриета — досети се Магьосника. — Стреч?

— При нас има тунел, близко до пода... изглежда дълъг и доколкото мога да преценя, можем да минем през него само с пълзене по корем. В пода му има много дупки.

— Внимавайте — предупреди го Уест. — Крийт железни остриета.

Магьосника забеляза над тунела надпис, този път придружен от единствен лост, който можеше да бъде натиснат нагоре или надолу. Надписът гласеше:

— Гений — каза Магьосника. — Това означава на китайски „гений“.

В двата края на лоста имаше по две изображения: горното бе на издълбано в камъка дърво, долното — на съвсем обикновено семе.

— Аха... — каза Магьосника. — „Да види нещата в семето може само геният“. Друга максима на Лао Дзъ. Натисни лоста надолу, Джак.

И Уест го направи.

— Окей, Стреч, при вас би трябвало всичко да е наред — съобщи в микрофона си Магьосника.

— Би трябвало?! — озъби се Ятагана и погледна Стреч.

— Тази ситуация започва да ме тревожи все повече и повече.

— Това е изпитание в доверие. Тревожно може да е само ако нямаш доверие на приятелите си.

Ятагана го изгледа продължително.

— От моите източници знам, че лично Стария господар е определил голяма награда за главата ти.

Стреч замръзна. „Стария господар“ бе прозвище на легендата на Мосад генерал Мордехай Мюниц — бивш директор на Мосад, за когото се говореше, че дори след пенсионирането си остава най-влиятелната фигура в организацията — майстор кукловод, който дърпа конците на подчинените си, без да се двоуми.

— Шестнайсет милиона долара — проточи замислено Ятагана.
— Добро възнаграждение. Може да се каже, че е едно от най-солидните, предлагани някога. Изглежда, Стария господар иска да станеш за урок на останалите.

— Предпочетох да съм лоялен към брат ти, отколкото на Мосад — отговори Стреч.

— Затова значи сте толкова големи приятели. Брат ми често мисли със сърцето си, вместо с главата си, което е глупаво и е признак на слабост. Виж докъде те доведе същото.

Стреч се замисли за Мечо Пух във входната зала.

— Бих жертвал живота си за твоя брат, защото му вярвам. Но ти, изглежда, не му вярваш. Кое то ме кара да се запитам, сине първородни на шейха, в какво вярваш ти?

Ятагана не отговори на въпроса му.

Стреч поклати глава, приклепна, вмъкна се в тесния тунел и залази по корем. Мокрите стени сякаш го натискаха.

Плъзна се над първата дупка в пода и затаи дъх в очакване на...

... но отдолу не изскочи нищо.

Ятагана го следваше. Пълзяха сякаш вечно. Накрая излязоха в следващата стая и се озоваха в горната част на плавно спускащ се коридор.

На стената зад тях, точно над изхода на тунела, имаше лост, подобен на онзи, който бе натиснал Уест, а до него се виждаше йероглифът за „знание“.

Над лоста имаше рисунка на ухо, а под него — на око.

Стреч предаде тази информация на Магьосника и Уест.

— Правилният отговор е „ухо“ — веднага отговори Магьосника.
— Понеже сте в Пътя на ученика, вашите загадки са конфуциански — Конфуций е бил най-талантливият ученик на Лао Дзъ. Той казва „Чувам и зная, виждам и помня“. В такъв случай знанието е слушане. Що се отнася до нас, благодарение на зидарите на Мао ние засега нямаме нужда от помощ.

Отне им известно време, но скоро групата на Уест също мина през тесния тунел. Така че сега те, също като Стреч и Ятагана, се намираха в горната част на величествен спускащ се надолу коридор.

Беше изумително красив, със стъпаловидни тавани, поне шест метра високи, а отстрани бяха подредени гигантски статуи на двуметрови воители, всеки въоръжен с различно оръжие.

Коридорът продължаваше сякаш поне сто метра и се спускаше надолу, но не предлагаше стъпала за задържане на движението. Навлизаха сякаш в търбуха на Земята. Подът беше влажен и определено хлъзгав. Покрай стените продължаваха да светят оставените от хората на Мао лампи на батерийно захранване — създавала впечатлението за самолетна писта нощем.

И в този момент Уест долови нещо в края на дългия коридор.

Гласове.

А едновременно с това движение на лампи и светещи палки.

Бяха полковник Мао и хората му, спрени от пропастта в края на коридора. Бяха ги настигнали.

Астро се изправи до Уест и двамата се взряха в тъмнината. Без да каже дума, Астро извади граната, маркиращ с жълта лента. Уест се обърна и я видя.

— Направо не ми се ще да знам какво е това.

— Разновидност на сълзотворно-нервнопаралитичен газ и едновременно с това димка — обясни Астро. — Малко по-силен е от обикновения газ, който се използва в ситуации със заложници. Този е специално създаден за ситуации като нашата, когато трябва да се премине през враг, блокиращ вход, но без да се ликвидират всички. Което ми напомня да попитам дали не искаш последното...

— Сълзи и безсъзнание са предостатъчни, капитане — отвърна Уест. — Не искам да убивам никого, докато не се налага. Макс, слагаме кислородните маски...

След няколко секунди надолу по коридора се затъркаляха три от специалните гранати на Астро с жълта лента и се пръснаха сред събраните пред пропастта войници на Мао.

Сух пукот...

Съскацията газ и гъстият дим обгърнаха китайците. Те веднага се разкашляха задавено и от очите им рухнаха сълзи.

БЕЗДНАТА И СТЕНАТА

Тримата пристъпиха в задушливия облак като призраци.

С кислородните маски на лицата Уест, Астро и Магьосника вървяха сред крещящите и гърчещи се китайци, които един по един рухваха в безсъзнание на пода... макар че Джак не пропусна възможността да счупи носа на полковник Мао с дръжката на пистолета си и да го повали в безсъзнание.

А после стигна до мястото, където подът на коридора пропадеше... в нищото.

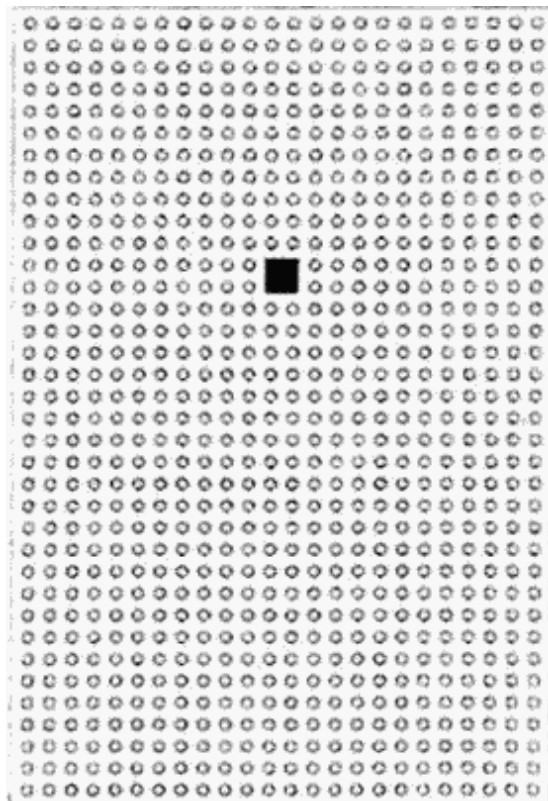
— Дево Марийо... — прошепна на себе си.

Мао и хората му бяха монтирали дизелов генератор и прожектори, за да осветят мястото, така че сега, в мъглата на задушливия газ, огромното пространство пред тях имаше мистичен, почти извънземен вид.

Бездънна пропаст — трийсетина метра широка и неизвестно колко дълбока. Отсреща се виждаше стена от гладък камък, буквално

надупчена от стотици кръгли дупки, подредени в решетка, всяка с размерите на човешка длан.

Малко над центъра на стената имаше тунел с малък квадратен отвор.

Застанал на ръба на пропастта, Джак ритна в нея един изпуснат китайски автомат.

Той полетя надолу в мрака.

Дълго не се разнесе никакъв звук.

Най-накрая дълбоко под тях нещо изтрака.

— Виж ти... — прошепна Джак.

— Джак! — разнесе се глас едновременно в слушалката му и някъде наблизо. — Гледай надолу!

Джак погледна и видя Стреч и Ятагана да гледат нагоре. Стояха на подобен перваз на осемнайсет метра под тях.

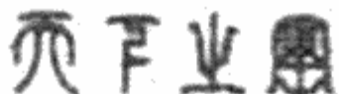
Единствената връзка между техните тунели и невероятната надупчена стена бяха два тесни корниза — по един за всеки коридор: по-високият на Уест минаваше по късата лява свързваща стена, а по-долният, на Стреч, беше отдясно.

Покрай корнизите имаше още дупки — бяха за захващане, досети се Джак, но от тях дебнеше смърт. Над всяка дупка без изключение, забеляза той, имаше изгравиян малък китайски йероглиф.

— Класическа китайска гробница капан — каза Магьосника. — Най-лесният начин да различиш грабител на гробове в Древен Китай било да гледаш за мъже без ръка. Това са дупки за отрязване на ръката. Някои позволяват да бръкнеш в тях, за да се хванеш по-здраво. Но в другите има задействана с пружина ножица. Ако; знаеш кои са безопасните, нямаш проблем да минеш. Но ако не знаеш... ще загубиш ръката си и най-вероятно ще паднеш в пропастта.

— И какъв е ключът? — попита Джак.

— Ключът е това. — И Магьосника отиде до стената, на която беше написано:

— „Най-голямото съкровище“ — преведе Магьосника. — Какво според Лао Дзъ е било най-голямото съкровище? — запита той на глас. — Аха... — И се усмихна.

Беше се сетил за древната аксиома на великия мъдрец:

Здравето е най-голямото притежание,
удовлетворението е най-голямото съкровище,
увереността е най-големият приятел,
самоотричането е най-голямата радост.

— Удовлетворението е — каза той на Джак.

И наистина, една от дупките по дължина на левия корниз бе надписана със съответния символ. Така бе и с петата, седмата и още няколко.

— Давай! — извика Магьосника. — Давай! Давай! Давай!

Без да губи време, напълно доверявайки се на своя приятел, Джак бръкна в първата дупка...

... и напипа ръб, за който да се вкопчи.

След това тръгна по корниза над бездънната тъмнина на подземната пропаст.

— И при нас има надпис — извика Стреч: — „Най-благородният път към мъдростта“.

Магьосника, който вече следваше Джак, обясни:

— Това поне е лесно. Търсете китайския йероглиф за „размишление“. Става дума за поговорка, която дължим на Конфуций: „Има три пътя към мъдростта: първият е чрез размисъл, който е най-благородният; вторият — чрез подражание, който е най-лесният, и третият — чрез опита, който е най-горчивият“.

Стреч изслуша обяснението на Магьосника и каза:

— Ясно... виждам го тук през една-две дупки.

— Използвайте само тях, Стреч — предупреди го Джак. — Ако бръкнеш в някоя от другите, ще си изгубиш ръката. Хайде... ще се видим от другата страна.

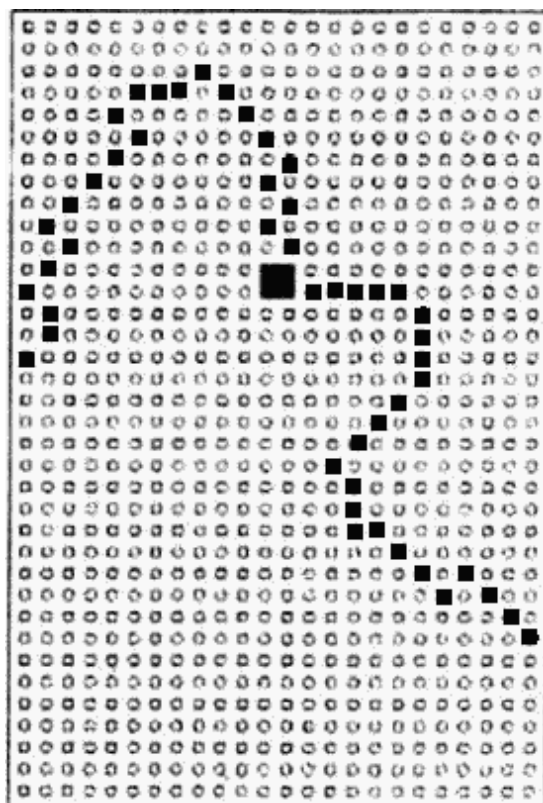
В крайна сметка Джак се добра до надупчената стена и видя вече отблизо, че и там дупките са надписани.

Гледката беше много объркваща и със сигурност ще — 1116 Да е абсолютно неразбираема за непосветения в тайната.

Но като избираше само дупките, надписани с „удовлетворение“, той откри, че съществува път, който свършва до квадратния отвор на тунела.

Този път водеше нагоре, но след това се спускаше надолу. Междувременно Стреч и Ятагана следваха сходен път от техния корниз от дясната страна на коридора.

През това време Мао и хората му лежаха на пода на коридора; само неколцина тежко пъшкаха на ръба на съзнанието. Другите бяха отпуснати като трупове.

Уест, Магьосника и Астро стигнаха до отвора. След малко към тях се присъединиха Стреч и Ятагана.

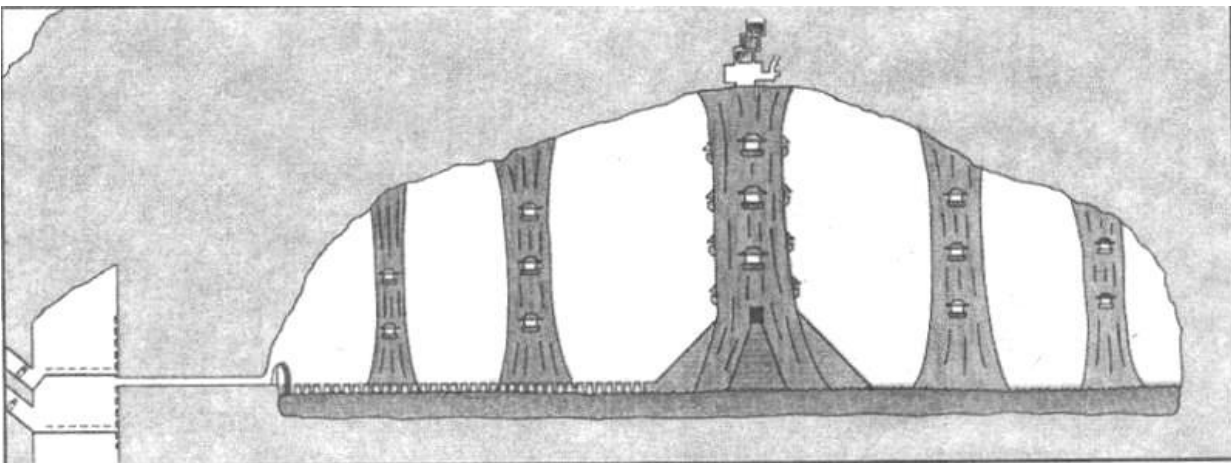
— Както изглежда, оттук нататък ще продължим заедно — отбеляза Джак.

Пречупи светеща палка, за да я запали, и я хвърли в тъмната дупка. Разкри се нов дълъг тунел, с квадратно сечение, достатъчно голям, за да може да се пълзи.

— Имаме ли избор? — добави риторично.

После се изкатери до отвора, вмъкна се в него и воден от светлината на лампата на каската си и нова светеща палка, запълзя напред.

ПЕЩЕРАТА НА КУЛАТА

Пещерата на кулата

След като пропълзля около двеста метра, Джак излезе в някаква тъмна зала, където можа да се изправи. Свали си маската и се огледа.

По някаква причина светлината на лампата му не можеше да разпръсне тъмнината. Виждаше някакво езеро право пред себе си, но не и стени. Единствено тъмнина, непрогледно черна тъмнина. И все пак около него определено беше просторно.

Запали палка, но и тя не разкри кой знае какво повече.

Затова изстреля ракета...

... и ахна.

Джак Уест-младши бе виждал доста големи пещери, включително една в югозападните планини на Ирак, където някога се бяха намирали Висящите градини на Вавилон.

Но дори *онази* пещера бледнееше пред тази.

Наложи се да изстреля още няколко ракети, за да я освети изцяло.

Пещерата бе необятна — невъобразимо огромна, приблизително кръгла и почти половин километър в диаметър.

И бе шедьовър на строителното инженерство: несъмнено представляваше природно образувание, макар и дооформена с помощта на човешки труд — тук бяха работили десетки хиляди работници, прецени на око Джак, — за да стане още по-впечатляваща, отколкото я бе създала природата.

Осем извисяващи се каменни колони подпираха високия таван. Това явно бяха някогашни варовикови сталактити, които с течение на хилядолетията се бяха срещнали със съответните им сталагмити и бяха образували масивни носещи колони. Но по време на този процес цели армии китайски труженици бяха вложили огромен труд, за да ги оформят в красиво орнаментирани колони, окомплектовани с декоративни балкони.

А над всичко това доминираше колоната в самия център на пещерата.

По-дебела от останалите и изцяло дело на човешка ръка, тя изглеждаше като изящна кула, величествена *двайсететажна*

подсилена кула, стигаща до самия таван на пещерата, където се съединяваше с него.

Това определено бе най-украсената от всички колони — по нея имаше много балкони, фортифицирани входи, сводести процеци, а в основата ѝ се виждаха четири каменни стълбища, които водеха до четири каменни портала.

Тази кула и останалите колони бяха заобиколени от широко застинало езеро, запълнено с тъмна маслоподобна течност, която определено не бе вода. Изглеждаше матова под светлината на изстреляните от Уест ракети. От тунела към кулата в центъра се простираше редица издигащи се на два метра височина стълбове с плочи за стъпване — несъмнено нещо като мост, само че мост, който очевидно криеше неприятни изненади.

— Живак — каза Астро, като отдръпна за миг маската от лицето си, за да подуши парите на езерото. — Издава го миризмата. Силно токсичен. Задръства порите и е способен да причини отравяне дори през кожата. Само не падайте в него.

Магьосника се присъедини към Джак и останалите и изрецитира:

В най-високата стая на най-високата кула
в най-ниската част на най-долната пещера
ще ме намериш.

— От Конфуций — поясни. — Книга трета на вечните максими. Досега не можех да си обясня смисъла.

От мястото, където се намираха, започваше сводест път от ковано желязо, който стигаше до първата плоча за стъпване. В нея бе издълбано ново послание на древнокитайско писмо:

Дългото пътуване
започва с една крачка.
Така и това последно предизвикателство
започва и свършва с една крачка.

Магьосника кимна и каза:

— Подходящ цитат. „Всяко пътуване започва с една крачка“ е цитат, приписван едновременно на Лао Дзъ и Конфуций. Историците просто не могат да решат на кого е тази мисъл. Така и тук, където двата пътя най-сетне се събират, има само един цитат.

— Къде е тогава уловката? — попита Ятагана.

Уест разглеждаше плочите, кулата и величествената пещера. Замисълът постепенно му се изясняваше.

— Това е капан за време и скорост — тихо каза той.

— Господи, прав си — съгласи се Магьосника.

Астро обаче се намръщи.

— Какво? Какъв е този капан?

— Голям — загадъчно отговори Магьосника.

— Този вид капани обикновено започват с първата стъпка — поясни Уест. — Тя задейства капана. След това трябва да влезеш и да излезеш, преди капанът да е сработил. Трябва ти бързина и точност — иначе няма да преминеш. Предполагам, че в мига, в който някой от нас стъпи на първата плоча, това включва механизма на капана. — Обърна се към Магьосника. — Макс?

Магьосника помисли малко:

— „В най-високата стая на най-високата кула в най-ниската част на най-долната пещера“. Предполагам, че е там горе — в най-високата стая на онази кула. Мисля, че е дошъл моментът за твоята скорост и умения, Джак.

— Не знам защо и на мен ми се върти същата мисъл — подхвърли Уест.

Той започна да сваля тежката си екипировка и накрая остана по тениска, панталоните си от здрава тъкан, обувката и долната половина на кислородната си маска, така че очите му не бяха скрити. Металната му лява ръка блестеше под мъждивата светлина. Сложи си пак пожарникарската каска и хвана в едната си ръка намотано катераческо въже. Запази колана си с двата пистолета.

— Да не отива сам? — попита изненадано и донякъде подозрително Ятагана.

— За това изпитание най-важното качество е бързината — отговори Магьосника, — а в такива места няма по-бърз на света от

Джак. Оттук нататък той е сам. Понеже е единственият, който би могъл да го направи.

— Добре, ясно — прекъсна го Уест. — Стреч, ако прецениш, че съм в опасност, няма да се разсърдя на малко помощ.

— Разбрано, Ловецо.

Джак се обърна към дългата редица плочи за стъпване, която водеше към колосалната кула.

Пое дълбоко дъх.

Засили се и скочи на първата плоча.

НАДПРЕВАРАТА

В мига, в който кракът му докосна плочата, в огромната пещера се размърдаха различни неща.

Първо от тавана се посипа откос от сталактити — всеки с човешки ръст; заваляха като дъжд по петите на бягащия Джак Уест.

Джак скачаше от плоча на плоча на два метра над повърхността на мъртвото живачно езеро, а зад него се сипеха островърхи варовикови снаряди. Някои се разбиваха в плочите, по които току-що бе минал, други се забиваха в езерото около тях. Но той съумяваше да изпреварва смъртоносния дъжд.

Най-лошото бе, че канонадата го разсейваше, но точно такъв бе замисълът — да накара стигналия толкова далеч натрапник да сбърка, — само че Джак запазваше концентрация и сили за последния двестаметров спринт.

Стигна до стъпалата в основата на кулата, без да намалява ход, изкачи ги, като прескачаше по две, и се изправи пред високия сводест портал в същия миг, в който на прага му се изсипа малък водопад киселина с кехлибарен цвят.

Джак се гмурна под струята и се претърколи с кълбо напред буквално част от секундата, преди киселината да образува непроходима завеса.

Хвърли поглед назад и видя, че дългата редица плочи за стъпване бавно потъва в езерото.

— Това вече е прекалено...

При тази скорост на потапяне разполагаше с около пет минути, за да се върне, преди единственият му изход от кулата да му бъде отнет.

— Джак! — тревожно извика Магьосника.

— Видях! — извика му в отговор той.

Погледна нагоре и под светлината на лампата в каската си видя, че кулата е изцяло куха — извисяваща се цилиндрична шахта, чезнеща в мрака над него. И тук имаше засечки за хващане с ръце и стъпване с крака.

Задъхан, той започна да се катери по стената. Минаваше покрай ниши с човешки размер. По-странното бе, че над всяка ниша бе издълбан китайският символ за „убежище“.

Протяжен като стон звук го накара да вдигна глава.

Беше характерният стържещ звук на търкалящ се голям камък, после... тихо изсвистяване.

Джак се шмугна в най-близката ниша и покрай него тежко прелетя двутонна канара: така запълваше почти целия диаметър на шахтата, че едва не му отнесе носа.

Джак поднови катеренето, но вече бе готов и предугади следващите два камъка. За щастие „убежищата“ бяха начесто, така че не беше проблем да се скрие навреме.

— Защо, за бога, са положили чак такива усилия да скрият съкровищата си... — измърмори под нос.

В следващия миг, след близо минута катерене, се озова на върха на кулата, там, където тя се съединяваше с тавана на суперпещерата, и влезе в някакво помещение точно под тавана ѝ.

Намираще се в красива квадратна камера, не много по-различна от входната, през която бяха влезли в цялата тази подземна система от пещери и тунели.

Стените бяха сложно орнаментирани: бяха изписани с изображения на Мистерията на кръговете и символа, изобразяващ Машината, а на една от тях, точно над ниска ниша, бе изобразен Философският камък.

Имаше и други гравюри, включително една на четирима царе в тронове, седнали рамо до рамо и заобиколени от петима прави воители, но Джак нямаше време за разглеждане.

Пресече помещението, стигна до нишата и се изправи над малък каменен олтар, на който бе положен изключително красив, изумително изящен и невъобразимо великолепен артефакт — най-забележителният, който бе виждал през живота си.

Философският камък.

Не беше голям, но чистотата на формите му внушаваше благоговение.

Страните му бяха идеално лакирани по характерния за Древен Китай начин — блестящите черни стени бяха покрити с червен лак и напръскани със златни точки.

Философският камък бе направен от две части, напречното му сечение беше трапецовидно, а в горната му повърхност беше издълбан триъгълен отвор. Втората част, капакът, бе идеално гладък квадратен блок и — Джак не пропусна да забележи това — бе с абсолютно същия размер като основата на Огнения камък.

Джак предпазливо надникна в нишата и видя, че тя няма таван, а прилича на нещо като комин над камина. Без да се бави, той бързо бръкна, грабна Философския камък и веднага се измъкна от нишата...

... буквално секунда преди тя — но не и олтарът, на който бе стоял камъкът — да бъде залята от сярна киселина, която бързо се оттече през решетката в пода.

Джак се отдръпна от нишата, напъха скъпоценната реликва в раницата си и пое по обратния изпълнен с рискове път.

Заслиза по вътрешната стена на шахтата, като се пазеше от падащите канари — те като че ли бяха повече, отколкото на качване... сякаш системата от капани бе разбрала по някакъв начин за вземането на Камъка и сега правеше всичко по силите си, за да спре измъкващия се крадец.

Джак вече се приближаваше към дъното... и в този момент отгоре отново със свистене полетя камък.

Уест скочи под главния портал — киселинната завеса вече бе спряла, — погледна за миг продължаващите да потъват пилони с плочите за стъпване... и това за частица от секундата отклони вниманието му и канарата се затъркаля към него, той отскочи, загуби равновесие, тя го забърса по рамото... и за свой ужас Джак видя как пада... пада... трескаво търсеше за какво да се хване, но нямаше... и той полетя в мрака на кладенеца при основата на кулата.

Но в следващия миг една ръка го улови за китката и я стисна здраво.

Увиснал над тъмната бездна, Джак вдигна поглед и видя изпотеното лице на Стреч.

— Подкрепата, която пожелахте, капитан Уест — мрачно каза той. — Хайде. Чака ни финалният спринт.

Измъкнаха се от кулата и видяха, че двуметровите пилони с плочите над притихналото живачно езеро вече стърчат само трийсетина сантиметра.

— Давай! — изкрещя Стреч.

И двамата се затичаха през езерото, скачаха в перфектен синхрон от плоча на плоча... а стълбовете продължаваха да потъват.

Когато им останаха десетина метра, долната страна на плочите вече опираше в живака и Стреч извика:

— Давай! Още малко, Джак... още съвсем малко!

Джак едва пазеше равновесие, беше изтощен до крайност, сърцето му пулсираше, в гърлото му се надигаше нещо гадно, кислородната маска го задушаваше.

И изведнъж краката му се подхлъзнаха в живака и с ужасно и непознато чувство на безпомощност той усети, че залита, неспособен да направи нищо... щеше да падне по лице в живака на някакви три крачки от спасението!

Залитащ, останал без дъх, той политна напред... но усети, че Стреч скача до него, хваща го под мишницата и го извлачва последните метри... и се проснаха на твърда земя точно пред краката на Магьосника.

— Господи! — възкликна той и помогна на Джак да се изправи.

Потен и задъхан, придържан едновременно от Магьосника и Стреч, Джак дишаше като риба на сухо.

А когато усети, че отново може да говори, изрече само две думи, две славни думи:

— Взех го!

Джак и отрядът му бяха на път да напуснат Китай преди края на деня. Бяха се измъкнали от подземната система капани през долния път — като по този начин заобиколиха хората на Мао — и отиваха на среща с „Халикарнас“ при границата с Бирма.

След като най-сетне се качиха на борда на „Хали“, Магьосника и Танка веднага влязоха в болничното отделение, за да бъдат обработени от Стреч.

Скай Монстър се обърна към Джак:

— Ловецо... обади ми се Зоуи. Каза, че мисията при Стоунхендж е протекла *много* успешно. Спомена, че разполага с маса данни, които Магьосника непременно ще иска да види.

— Отлично — отговори Джак; дрехите му бяха целите в кръв, пръст и капки живак. — Поеми курс към Англия и се обади на Зоуи. Кажи ѝ да ни изпрати без забавяне всички данни, които смята, че заслужават да бъдат анализирани предварително.

— Къде ще я вземем?

— Кажи ѝ, че идваме и че допълнително ще уточним времето и мястото допълнително. Ще трябва да използваме дългия маршрут.

— Разбрано.

— Астро, обади се на твоите началници и им кажи да изпратят в Англия Жертвения камък на маите. И ако са им известни местонахожденията на които и да било Стълбове — а нещо ми подсказва, че те знаят много неща, — нека добавят и тях.

— Ясно.

— О, кажи на твоя приятел от ЦРУ Робъртсън, че очакваме от него да използва влиянието си върху старите приятели на Америка, Сакс-Кобург-Гота, и да ги накара да донесат техния Стълб.

— Сакс кой?... — обърка се Астро.

— Той ще разбере.

— Окей... — каза Астро и тръгна към комуникационната конзола.

Джак се обърна към Лешояда, който седеше наблизо.

— Ще ми трябва и Стълбът на дома Сауд, Лешояд.

— Известна ми е репутацията ти на безразсъден човек, капитане, но това граничи с чиста проба наглост — отвърна Лешояда. — Изглежда, наистина си много смел.

— Да, адски смел. — Уест тръгна към кабинета си. — Сега, ако никой не възразява, безразсъдно смело ще взема душ, след което не помалко решително ще поспя. Събудете ме, когато навлезем над Източна Европа.

След няколко минути Джак вече беше чист и лежеше с отворени очи в каютата си. Изведнъж се сети за още нещо.

Той натисна бутона на интеркома над леглото си.

— Да, Ловецо? — разнесе се гласът на Скай Монстър от пилотската кабина.

— Говори ли вече със Зоуи?

— Преди секунда приключих.

— Обади ѝ се отново от мое име и ѝ кажи да предаде следното съобщение на Лили: „Тате казва, че те обича и че му липсваш. Лека нощ“.

— Разбира се, приятелю.

Джак изключи интеркома и след секунда вече бе дълбоко заспал.

Сънува много неща — основно разни спомени, повечето хубави, други ужасяващи, — но най-вече сънува Лили, ведрото ѝ усмихнато лице и дома, който заедно си бяха създали в едно отдалечено ъгълче на Северозападна Австралия...

МОМИЧЕТО, НАРЕЧЕНО ЛИЛИ

ТРЕТА ЧАСТ

АВСТРАЛИЯ

МАРТ 2006-ДЕКЕМВРИ 2007

МЕСЕЦИТЕ СЛЕД ТАРТАР

*Голямата пясъчна пустиня
Северозападна Австралия
Март 2006-декември 2007*

През месеците след завъртането на Тартар през март 2006 хората на Джак Уест се бяха върнали в страните си... с изключение на Стреч, понеже родната му страна, Израел, го бе обявила за персона нон грата, след действията му по време на мисията. И той бе стоял при Джак, Магьосника и Мечо Пух.

Трябваше да се пишат отчети, трябваше да се подновяват кариери. В крайна сметка не беше много типично за един

професионален войник да изчезне в десетгодишна мисия и подобно отсъствие трябваше по някакъв начин да бъде обяснено пред различни администрации. Една от положителните страни бяха дължимите повишения, които сега влизаха в сила със задна дата.

Разпускането на отряда естествено се отрази на Лили, защото тези воини бяха най-близкото нещо до семейство, което някога бе имала.

Тя се чувстваше като Фродо в края на любимата ѝ книга „Властелинът на пръстените“. След като бяха изпълнили успешно мисията, променила Земята, сега всички трябваше да се върнат към ежедневието... но възможно ли бе да намери удовлетворение в него след задъхващото приключение, което бяха изживели? И нещо още по-лошо: как да се държиш с обикновените хора, които не знаеха — дори не подозираха и нямаше как да узнаят — за великите дела, които си извършил за тяхното добро?

За щастие старите приятели често ги посещаваха във фермата на Джак, а след като получи като подарък свой собствен мобилен телефон — велик ден в живота ѝ — Лили поддържаха връзка с тях чрез SMS-и. И разбира се, винаги когато бе възможно, пътуваше, за да ги види: Мечо Пух в Дубай, Магьосника — навсякъде по планетата, Фъзи в Ямайка и Зоуи в Ирландия.

Зоуи.

Любимите моменти на Лили бяха свързани с посещенията на Зоуи в Австралия. Отначало това ставаше доста трудно, понеже един безчувствен дръвник, подполковник в ирландската армия — напълно неосведомен за героичната роля, изиграна от Зоуи по време на мисията „Седемте чудеса“ — бе настоял тя да бъде преобучена и преназначена в Сиатан Фиалноглах ан Ейрм.

„Обикновени хора. — Лили въздъхна. — Ужас!“

Уест естествено усещаше всичко това. Истината бе, че понякога и той се чувстваше по подобен начин.

Решението бе просто.

Трябваше да намерят нови предизвикателства, които да ги ангажират.

Най-хубавото за Уест, смяташе Лили, бе, че Магьосника често го питаше разни неща и му поставяше по имейла за решение разни ребуси. Например: „Джак, би ли проучил за мен племето неета от Конго?“ или „Можеш ли да ми намериш експертен превод на гатанки на Аристотел?“ или „Би ли разбрал какви са имената на всички хора птици от Великденския остров?“.

Но един ден, точно когато се чудеше как да подходи към една адски интересна загадка, Джак измисли Лили една изненадващо нова, за която тя се оказа и тотално неподготвена.

Училище.

Тъй като из северните пустини на Австралия не е като да не се разминеш от училища, Лили отиде в престижния пансион за надарени деца.

Престижен или не, децата са си деца, и за едно момиченце, израснало сред закоравели воители в отдалечена ферма в Кения, училището се оказа объркващо и сложно преживяване.

Джак, разбира се, знаеше, че ще се окаже именно така... но едновременно с това бе убеден, че това е абсолютно необходимо.

Колко трудно се бе оказало обаче стана ясно на първата родителска среща.

Облечен в джинси и сако, скриващо мускулестата му фигура, и с ръкавици, прикриващи изкуствената му лява ръка, Джак Уест-младши — командос, авантюрист и собственик на две дипломи по история на античността — седеше на нисък пластмасов стол пред мъничък пластмасов чип лице в лице с личната наставница на Лили — жена с очила, казваше се Брук. „Наставник“, бяха обяснили на Джак, означаваше просто учител, имащ за задача да следи изкъсо развитието на Лили в училище.

Дългият списък от забележки на Брук накара Джак да се усмихне в себе си — запази обаче загриженото си изражение.

„Лили излага учителката си по латински в клас. Позволява си да я поправа пред останалите ученици“.

„Представя се отлично по всички предмети и има средна оценка в тестовете над 90%, но оставам с убеждението, че може още повече. Струва ми се, че прави само колкото е нужно, за да заслужи «чавка» в

графата, без да показва онова, на което е способна. Нашата учебна програма е възможно най-натоварената в страната, а на нея — представяте ли си! — й е скучно“.

„Много е придирчива по отношение на приятелите си. Сдружила се е с Алби Калвин, което е чудесно, но доколкото знам, няма нито една приятелка“.

О, накара малкия Тайсън Врадли да се разплаче, като му изви китката със странна хватка. Училищната лекарка каза, че едва не му е счупила ръката.

Уест знаеше за този случай.

Малкият Тайсън Врадли — калпазанин и грубиян — един ден се опитал да тормози Алби: поискал му парите за обяд.

Лили се намесила и когато Тайсън посегнал към гърлото ѝ, го сграбчила за китката и я извила, принудила го да падне на колене и едва не му счупила ръката... точно както я бе научил да прави Уест.

Тайсън повече не бе посмял да се занимава нито с Алби, а още по-малко с Лили.

На тази родителска среща Уест се запозна с майката на Алби, Лоуис Калвин.

Симпатична плаха женица от Америка, тя живееше в Пърт със съпруга си — директор на минна компания бе разтревожена и неспокойна и просто не можеше да не се безпокои за даровитото си дете.

— Този ужасен учител по физкултура просто го тероризира — оплака се тя пред Джак на чаша кафе. — Наистина не разбирам защо нежно дете като Алби трябва да се занимава със спорт. Ами ако някой го удари по главата? Синът ме е способен на забележителни неща в математиката — неща, които учителите дори не се сещат, че може да бъдат направени — и всичко това може да отиде нахалост заради една-единствена травма в главата по време на футболен мач. Само че ужасният учител по физкултура твърди, че спортът е задължителен, и не мога да го разубедя.

Лоуис беше прекрасна жена и явно обожаваше Алби, но Джак подозираше, че малко пресилва нещата... да като по-късно същия следобед не се запозна с учителя по физкултура г-н Найсмит.

Г-н Тод Наймист се оказа як мъжага с впити тенис гащета и подчертаваща мощните му бицепси фланелка. Нямаше никакво съмнение, че за едно дете той изглежда истински гигант. Но за Джак това бе само по-голяма версия на Тайсън Врадли — възрастен грубиян.

Якият учител по физкултура, изглежда, оцени по достойнство габаритите и позата на Уест, когато той седна пред него. Извади папка с името на Лили. Разсеяно стискаше с другата си ръка тенис топка.

— Лили Уест... — започна той и запрелиства папката. — А, да. Та значи тя отказа да участва в игра на народна топка. Заяви, че е глупост, а аз съм „безмозъчен тъпанар, който не знае нищо за реалния свят“, ако си спомням правилно.

„О, боже!“, помисли Джак. Този случай не му беше известен.

— Божичко — каза на глас. — Наистина съжа...

— Вашето момиче не е много атлетично — продължи г-н Найсмит, като го прекъсна. — Но според другите учители е много умна. Сега, читанките са едно и аз разбирам, че училището ни наистина се съсредоточава върху академичните качества. Но между нас казано, аз обичам спорта. И знаете ли защо го обичам?

— Не мога да си представя...

— Защото той възпитава екипното мислене. *Екип*. Идеята за самоотвержеността. Ако нещата се обърнат и гърбовете им бъдат опрени в стената, ще излезе ли Лили пред редицата заради своите приятели? Аз бих го направил и знам, че съм способен на това, от изживяното в спорта.

Джак почти изскърца със зъби, защото прекрасно знаеше какво бе направила Лили заради лайнари като този пред него.

— Така ли било? — бавно попита той.

— Абсолютно — отговори Найсмит и подхвърли топката във въздуха.

Бърз като светкавица, Джак я улови под носа му с лявата си ръка, забил леденостудения поглед на сините си очи в лицето на физкультурника.

— Господин Найсмит... Тод. Дъщеря ми е добро дете. Аз Нямам никакъв проблем с нейната представа за лоялност и работа в екип. Извинявам се, че ви е нагрубила. Този неин инат... предполагам, че го е възприела от мен. Но... — Джак без видимо усилие стисна топката с механичната си лява ръка и тя с гръм се спуска. Той я хвърли на пода. Г-

н Найсмит разшири очи и от увереността му не остана и следа. — Но може би трябва да опитате да я заинтригувате на малко по-интелектуално ниво. Струва ми се, че реакцията ѝ ще ви хареса повече. О... и, господин Найсмит... Тод... ако малкият ѝ приятел Алби Калвин не иска да играе мач, не го насилвайте. Така тревожете майка му. Това, мисля, е всичко.

С тези думи Джак стана и остави Тод Найсмит да седи с провиснала челюст.

По този начин Лили заживя с мисълта за ваканциите и уикендите, когато можеше да се върне във фермата и да се срещне със старите си приятели.

Посещенията на Магьосника бяха особено специални, макар че с времето ставаха все по-редки. Имал работа, оправдаваше се той, работел върху много важен проект — проект, на който бил посветил живота си.

Лили изпитваше особена тръпка да чете бележките му, изпълнени както винаги с древни загадки и разни символи. В няколко случая дори помогна на Магьосника с превода на надписи, написани със Словото на Тот — древен език, който единствено тя и още един човек можеха да декодират.

На два пъти Магьосника доведе своя партньор в изследванията Танака.

Лили веднага хареса Танка. Умен, внимателен и забавен, той още при второто си посещение ѝ донесе играчка от Япония — малко кученце робот, създадено от „Сони Корпорейшън“, казваше се Айбо. Лили бързо го прекръсти на сър Лайселот и също толкова бързо се научи да го използва, за да тероризира Хор. Елементарна пренастройка от Магьосника подобри инфрачервените датчици на сър Лайселот, които се използваха при движение — промяната доведе до това, че играчката започна да лае при разпознаване на движение дори на тъмно. Това даде повод за няколко страхотни игри с Алби, в които задачата беше да се промъкнеш покрай свръхнаблюдателното куче робот, като лазиш по корем.

На дясната ръка под лакътя Танка имаше татуировка, която заинтригува Лили: изобразяваше японски йероглиф, скрит зад знамето на Япония. Вечно любопитна относно всичко, свързано с езиците, един ден тя се опита да открие в интернет значението на символа, но не го намери никъде.

Но у Танка имаше и нещо друго, което впечатляваше Лили още по-силно: в него се долавяше огромна тъга, в погледа му имаше празнота, която Лили бе доловила още при първата им среща.

Когато го попита защо, той ѝ разказа за детството си.

— Бях малко момченце, горе-долу на твоята възраст, когато моята страна влезе във война с Америка. Живеех в Нагасаки — много красив град. Но когато американските самолети започнаха да

бомбардират градовете ни, без да подбират, родителите ми ме изпратиха при баба ми и дядо ми в провинцията... И когато американците хвърлиха над Нагасаки ужасната си бомба... родителите ми бяха унищожени... превърнати в пепел.

Лили знаеше отлично какво означава да нямаш родители — тя така и не бе видяла своите, — поради което между нея и Танка се установи много особена връзка.

— Аз не съм много голяма — съвсем сериозно му каза тя, — но едно от най-важните неща, които научих в този живот, е следното: макар да е невъзможно то да замени истинското, винаги можеш да намериш ново семейство сред приятелите си.

Танка я погледна нежно и почти се просълзи.

— Ти си много мъдра за възрастта си, мъничка Лили бих искал да мога да виждам света с твоите очи.

Лили не разбра смисъла на коментара му, но вежливо се усмихна. На него това, изглежда, му допадна.

След всяко посещение на Магьосника бялата дъска в кабинета на Уест се изпълваше с бележки.

След едно от поредните му гостувания на нея беше изписано следното:

Тутмос V	Местонахождение на двойката плочки на Тутмос
Жрец ренегат по време на Акенат; съперник на Рамзес II — прокуден в изгнание от него под заплаха от екзекуция.	Кой би могъл да каже!! → Храмът на Соломон →
	area foederis →
Да се обърне внимание на египетското име — „мос“ означава „син на“ — този елемент обикновено бива последван от теорифичен или „свещен“ елемент.	Менелик — Етиопия → Мисията на тамплиерите в Етиопия през 1280 г. →
Така че: „мос“ (в различните му варианта на изговаряне) = син на; Рамзес = Ра мзес; = син на Ра.	Църквите в Лалибела?
Тутмос = Тот-мос = син на Тот!	В тях има много тамплиерски символи
	В Етиопия ли са плочките?

ПЛЕМЕТО НЕЕТА

- Изолирано племе в Демократична република Конго/Заир; войнствено; другите племена се страхуват от него; канибали.

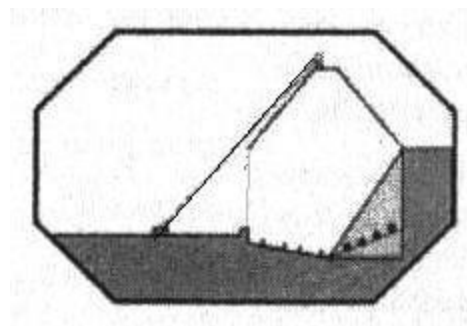
- Вродени уродства във всички членове, разновидност на синдрома на Протей (уголемени костни образувания по черепа, като при елфантиазиса)

- Открито е случайно от Хенри Мортън Стекли през 1876; воините на неета избили 17 души от експедицията му, а Стекли едва се измъкнал жив; години по-късно се опитал да ги намери пак, но не открил мястото.

- Може би на същото племе се е натъкнал гъркът Йероним по време на своята експедиция в Централна Африка (Йероним) споменава за племе с ужасни деформации по лицата в джунглата южно от Нубия. Точно от неета той открива прозрачното кълбо, използвано по-късно от Делфийския оракул)

- *Най-добрият експерт:* д-р Даян Касиди, антрополог от Университета в Южна Калифорния. Цялата ѝ 20-членна експедиция изчезва през 2002 по време на търсене на неета в Конго.

- Касиди намерила тази скална рисунка в пещера в Северна Замбия и я приписала на предците на неета:

- Тя като че ли изобразява кух конус на вулканичен кратер, на чийто връх е Делфийското кълбо, но смисълът не е ясен.

Но Лили се заинтригува най-много от следните бележки:

Великденският остров	Гатанките на Аристотел
(известен още и като Пасха и Рапа Нуи — Пъпът на света)	Няколко странни аксиоми, оставени от Аристотел на учениците му като

	„указатели в живота“
Координати: 27°09'S 109°27"	
Култ към Птицечовека (Тангата ману)	
<ul style="list-style-type: none"> Ежегодно съревнование, провеждано до Рано Кау най-южния вулкан на Велик. о-в, където млад, мъж се представя от името на вожда 	Авторството на Аристотел се оспорва, понеже те не се споменават никъде в трудовете му Започват така: Кой е най-добрият брой лъжи?
<ul style="list-style-type: none"> Всеки от тези младежи трябва да преплува до о-в Моту Нуи, да вземе там първото яйце на птицата рибарка за сезона и да са върне пак с плуване, без да стане жертва на акулите. Подкрепият победителя става Птицечовек или Вожд на вождовете за следващата година 	(Една, понеже за да подкрепиш една лъжа, трябва да кажеш още Кой е най-добрият брой очи? (Отново едно, по примера на Всевиждащото око на Египет) Кой е най-добрият живот? (Онзи след смъртта — ключов постулат на християнската теология) Каква е посоката на Смъртта? (Запад — египетски произход)

Най-много от всичко Лили обичаше да чете книгите на Уест за Великденския остров — можеше да гледа с часове снимките на величествените статуи, забележителните „моаи“, зареяли поглед над пустия пейзаж на далечния остров — най-отдалечения на Земята.

Уест често я намираше заспала в ъгъла на кабинета си с разтворена в скута книга. В такива случаи нежно я вдигаше, отнасяше я в стаята ѝ и я слагаше в леглото.

Влизането на Алби в живота на Лили донесе не само забавления и нови възможности за приятни моменти, но и нови неща за четене.

Лили беше заклет фен на „Властелинът на пръстените“, но Алби я запозна с момчето магьосник Хари Потър.

Лили погълна поредицата за Хари Потър и не спираме да я препрочита. Всъщност, където и да пътуваше — от или за училище, или в друга държава, за да гостува на приятелите си от експедиция

„Пирамидион“ — цялата поредица за Хари Потър неизменно беше до нея. Винаги.

Но както винаги досега най-голямата мистерия за Лили — дори след като я бе осиновил — си оставаше Джак Уест-младши.

Джак отговори на генерала, че не е виждал Морския рейнджър от години.

Но най-интригуващото в Джак за Лили бяха взаимоотношенията му със Зоуи.

Когато най-после стана възможно Зоуи да идва в Австралия често, Лили бе като наелектризирана от перспективата най-сетне да види колко близки са станали с Джак.

Двамата бяха винаги усмихнати, когато говореха на верандата или се разхождаха по залез-слънце.

Лили също много се наслаждаваше на „момичешките“ моменти в компанията на Зоуи: лакирането на ноктите, взаимното оправяне на прически, боядисването на връхчетата на косата в хармониращо електрическо розово. Но повече от всичко ѝ харесваше, че Зоуи прави Джак щастлив.

Веднъж я попита дали е влюбена в Джак. Зоуи само се усмихна и каза:

— Обичам го от първия миг, когато го видях. Но...

— Но какво? — внимателно подпита Лили, само че Зоуи не отговори. И очите ѝ май се наляха със сълзи.

Лили не я попита пак, но често си мечтаеше Зоуи и Джак да се оженят. Много ѝ се искаше Зоуи да ѝ стане майка.

Коледата на 2006 година бе събитие, което Лили щеше да помни дълго, много дълго.

С Джак посрещнаха празника в Дубай, в небостъргача Бурж ал Араб, с всички членове на отряда, намерил Седемте чудеса и Пирамидиона.

Там бяха Мечо Пух и Стреч, както и Фъзи, дошъл чак от Ямайка. Присъстваха естествено Зоуи и Скай Монстър, Магьосника и Танка.

Тоест събра се цялото семейство. Лили беше във възторг.

Прекара по-голямата част от следващата седмица с Мечо Пух и Стреч, посети и двореца на бащата на Мечо Пух.

Там се запозна с по-големия брат на Пух — Ятагана, — но той разговаряше с нея като с дете, поради което тя не го хареса много.

Онова, което ѝ хареса най-много, бе малкият полигон на Пух за експериментиране с експлозиви, разположен зад конюшната на имението. Пух беше експерт в тези неща и разполагаше с всякакви мунициии. Дори ѝ показа странна подобна на пяна смола, дадена му от Магъосника — наричаше я „антиексплозивна пяна“; беше от световноизвестната Лаборатория Скандия в Съединените щати. Пяната се разпръскваше от малък спрей около граната, след което можеше да абсорбира взрива ѝ.

Мечо Пух ѝ показва как да използва пластичния експлозив С-2, специално взривно вещество с малък радиус на действие, но голяма мощност, предпочитано от археолозите при разкопки на малки площадки. С негова помощ можеше да се взривяват части от твърди скали и камъни, без това да повреди намиращите се близо до тях антики.

— Може също така да взривява ключалки — прошепна ѝ Мечо Пух. — Точно затова Ловеца винаги си носи по малко в специално отделение на изкуствената си ръка. Аз също държа по мъничко ето тук... — И пипна орнаментирания бронзов пръстен, с който стягаше рошавата си брада. — Никъде не ходя без него.

Лили широко се усмихна. Мечо Пух беше просто жесток.

След седмица екипът отпразнува настъпването на новата година на хеликоптерната площадка на покрива на Бурж ал Араб. Наслаждаваха се на фойерверките над Арабско море в компанията на много от заможните и могъщи съдружници и приятели на шейх Абас.

Макар че трябваше да е в леглото, Лили се измъкна по нощница и гледа партито от складовото помещение до площадката.

Жените бяха с блестящи рокли — Зоуи също, разбира се; според Лили тя бе най-красивата, — а всички мъже бяха с фракове или арабски роби. Дори Джак бе облякъл по изключение фрак, което го правеше адски смешен в очите на Лили, защото изобщо не му отиваше, а и той явно се чувстваше много неудобно в него... но пък го правеше да изглежда крайно симпатичен.

Малко преди полунощ към новогодишното парти се присъедини пристигналият за целта зет на Джак, Джей Джей Уикам.

Уикам се оказа няколко години по-възрастен от Джак, и несъмнено бе страшно привлекателен с късата си кестенява коса и твърдата линия на небръснатата си челюст — и определено адски секси. Нито една от присъстващите жени не пропусна възможността да го изгледа крадешком, докато минава покрай нея.

Уикам дойде с един изключително висок и кльощав чернокож — Соломон Кол. Кожата му беше във възможно най-тъмния оттенък, но погледът му бе приветлив. Вървеше с дълги крачки, походката му бе пружинирай ща и стоеше леко прегърбен, сякаш за да не притеснява околните с ръста си.

Лили ги гледаше смръщено, неспособна да отмести поглед, поразена от необичайното усещане, че вече ги е виждала. Определено смяташе, че ги е виждала, но нямаше никакъв спомен къде би могло да стане това.

— Да пукна, ако това не е Морския рейнджър! — възникна Мечо Пух и топло стисна ръката на Уикам.

— Здравсти, Захир — тихо го поздрави Уикам. — Извинявам се, вече си Мечо Пух, така ли беше?

— Точно така и това е име, което нося с гордост. Голяма чест е да бъдеш кръстен от Лили. Надявам се един ден и ти да имаш тази чест.

Лили се усмихна. Как можеше човек да не обожава Мечо Пух?

— Уик. — Джак също се здрависа със зет си. — Радвам се, че можа да дойдеш. Соломон, приятелю, как я караш?

Върлинезият африканец се усмихна широко.

— Липсваш ни в Кения, Ловецо. Трябва скоро да ни посетиш пак. Магдала ужасно тъгува за Лили. Умира от желание да я види пораснала.

— О, мога да потвърдя, че наистина порасна — засмя се Джак. — А освен това точно в момента се крие в онзи склад, ето там. Лили! Вече можеш да излезеш.

Лили излезе с наведена глава, по нощница и пантофи.

Джак сложи ръка на рамото ѝ.

— Лили, не съм сигурен спомняш ли си Соломон. Беше ни съсед в Кения и често ни посещаваше. Сега наглежда фермата ни там, просто в случай, че някога се върнем.

— Боже, боже... колко сме пораснали — възкликна Соломон. — Та ти скоро ще ме стигнеш на ръст!

Уикам също разглеждаше Лили, но мълчеше. Беше видимо тъжен.

После се обърна към Джак.

— Не мога да остана много, Джак. Отново са ми по Петите. Все пак реших да се отбия и те поздравя.

— Миналия месец идвах и ме разпитвах за теб — каза Джак. — Контрабанда на оръжие. Казах ми, че по погрешка си присвоил американска пратка оръжие.

— О, не беше никаква грешка. Знаех точно за какво става дума — призна Уикам. — Както знаех и *закъде* пътува пратката.

— Внимавай, Уик. — Джак го погледна загрижено. — Онзи, който за едни е рицар, за други е пират.

— Вече пират ли ме изкараха?

— Ако продължиш да си присвояваш оръжие на ЦРУ предназначено за африканските главорези, скоро ще пратят по следите ти целия Седми флот в Индийския океан.

— Голяма работа! — Уикам сви рамене. — Американските военни могат да бъдат победени. Виж какво направи дори ти, да не говорим за мен.

Джак се усмихна.

— Казах само да внимаваш.

— Обещавам. Обади ми се, ако някога минаваш покрай Занзибар — каза Уикам. — Бирата е от мен.

В полунощ небето се озари от празничните илюминации. От покрива на Бурж ал Араб гледката бе поразяващо красива. Всички охкаха и ахкаха. Пустинното небе светеше в милиони цветове.

А когато фойерверките спряха и Лили се обърна Джей Джей Уикам си беше тръгнал.

След няколко дни, когато бяха сами, Лили попита Джак за него.

— Той е добър човек — обясни Джак. — Свестен мъж. В Съединените щати обаче го съди военен съд за това, че е направил каквото е трябвало.

— А какво е направил?

— По-важно е какао не е направил. Уик беше помощник-капитан на подводница в състава на американския флот — малка подводница, клас „Стърджън“, действаща в района на Диего Гарсия — американска база в Индийския океан — със задачата да патрулира по крайбрежието на Източна Африка... Както и да е, няколко дни след инцидента със сваления „Блек Хок“ в Сомалия подводницата му прихванала нерегистрирана подводница, клас „Кило“ на път за частен пристан на сомалийски главатар — руски пирати в стара руска подводница, контрабандиращи оръжие. Капитанът на Уик му заповядал да се качи на борда на руската подводница и да я откара в Диего Гарсия... Само че когато се качил на борда, Уик намерил там сандъци с американски ракети „Стингър“ в компанията на един разярен агент на ЦРУ. Оказало се, че ЦРУ било в процес на дестабилизиране на Източна Африка по пътя на въоръжаването на всички местни главатари.

— И какво направил?

— Изпълнил заповедта, обезвредил с малък отряд руските пирати, поел командването на подводницата и поел по курс към Диего Гарсия... Само че по средата на пътя получил нова заповед, този път от щаба на флота, да предаде подводницата на американския агент и да забрави, че изобщо я е виждал... Уик бил поразен. Зад тази операция наистина стояли големите клечки. Затова взел решение. Било му писнало, а понеже вече нямаше семейство, за което да се безпокои, решил да направи друго. Спрял наред Индийския океан и изхвърлил зад борда целия екипаж заедно с разярения агент — дал им надуваем спасителен сал все пак... Понеже знаел, че го чака трибунал, дал

възможност на подчинените си в отряда, с който превзел подводницата, да се оттеглят — всъщност настоял да го направят, да помислят за кариерите си. Повечето го послушали и той отпратил и тях на салове, дал им и предаватели, та да ги открият по-бързо... С останалата шепа хора задържал подводницата и оттогава я използва — патрулира на своя глава по източноафриканското крайбрежие и има за бази няколко станции за зареждане от времето на Втората световна война. Съдиха го задочно за неизпълнение на заповед и го осъдиха на двайсет и пет години военен затвор. Все още има валидна заповед за задържането му.

— Пират ли е? — Лили не разбираше.

— За африканския народ е герой — единственият, който се противопоставя на местните главорези, като им спира пратките с оръжие. Освен това снабдява безплатно хората с храна, без да иска нищо в замяна. Наричат го Морския рейнджър. За нещастие краде прекалено много от храната, изпращана от западни компании, така че за Съединените щати и Великобритания е пират.

Лили смръщи вежди.

— Когато го видях на Нова година, ми се стори... някак познат. Имам чувството, че вече съм го виждала.

— Да. Наистина си го виждала.

— Така ли? Къде?

— Когато беше много мъничка и още живеехме в Кения. Ти беше още бебе, а Уик едва бе започнал новия си живот. Криеше се, така че аз го подслоних при нас за известно време... Играехте си на криеница. Много ти харесваше. Сега вече официално си моя дъщеря, а *това* го прави официално твой вуйчо. Живее основно на остров Занзибар — намира се в океана близо до Кения и Танзания. Но където и да е той, и където и да сме нивя... винаги ще сме семейство.

Така протичаше животът на Лили — във фермата с Джак, в училище с Алби, и със Зоуи и Магьосника, когато им дойдеха на гости — до онзи чудесен летен ден, когато небето над фермата потъмня от парашути.

ВТОРАТА СРЕЩА ОТКРИВАНЕ НА ХРАМОВЕТЕ СВЕТИЛИЩА

АНГЛИЯ

9 ДЕКЕМВРИ 2007

1 ДЕН ПРЕДИ ПЪРВИЯ КРАЕН СРОК

*База за подводници К-10
Остров Мортимър
Бристол Чанъл, Англия
9 декември 2007, 21:45*

— Тате!

Лили скочи в ръцете на Уест в мига, в който той влезе в централната лаборатория на базата за подводници К-10, след като му

бе отнело цели три дни да се добере до Англия.

Разположената на помитан от ветровете остров в устието на Бристол Чанъл К-10 бе служила като място за зареждане и ремонт на американските военноморски съдове по време на Втората световна война. След войната, като жест на благодарност от страна на американците, на британците било разрешено да продължат да използват острова. И до ден-дневен обаче той си остава американска база на английска територия.

По американската класификационна система това е база „ниво Алфа“ — с най-висок коефициент на секретност — и заедно с Диего Гарсия в Индийския океан е единствената база извън континентална Америка, на която се поддържат и съхраняват така наречените SLBM — балистични ракети с ядрено оръжие, изстрелвани от подводници.

В напълно съвременната лаборатория имаше десетина души: Зоуи и децата, близнаците с техните тениски с надпис „Нивото на кравата“, двама саудитски командоси, които охраняваха малко кадифено куфарче, оставено помежду им (Лешояда веднага отиде при тях), и Пол Робъртсън — американският дипломат/шпионин, с когото се бяха запознали в Дубай и който бе пристигнал със значително по-голям куфар марка „Самсона“ Щом зърна Магьосника — белезите по лицето още розовееха, — Лили пусна Джак и прегърна възрастния мъж.

Уест веднага отиде при Зоуи.

— Здравсти. Казвай...

— Докато те чакахме, не стояхме със скръстени ръце. Данните от Стоунхендж са просто поразителни.

Джак хвърли поглед към Робъртсън.

— Той донесе ли жертвения камък на маите?

— Пристигна сам само преди половин час. С Камъка на маите в онзи куфар.

— Не носи ли и Стълб?

— Не. Каза, че Америка не притежава такъв.

— Хмм... А какво каза за Стълба, който е притежание на Сакс-Кобургите?

— Разбрах, че предстои да се появи не кой да е, а лично член на британското кралско семейство — и ще го донесе. Господин Робъртсън има известно влияние.

— Има си хас! А онези саудитци там?

— Те донесоха Стълба на дома Сауд — обясни Зоуи и неспокойно помръдна рамене. — Джак, можем ли наистина да се доверим на тези хора?

— Не — без колебание заяви Джак. — Изобщо. Но точно в момента те се проявяват като необичайно услужливи, а ние имаме нужда от помощта им. Големият въпрос ще дойде по-късно — доколко лоялни могат искат да бъдат? Засега просто стой с ръка близо до пистолета.

В този момент се отвори външната врата на лабораторията и влезе изключително привлекателна млада жена, следвана от двама охранители със заплашителни габарити, очевидно от британските Специални въздушни сили.

Пол Робъртсън веднага възкликна:

— А... Йоланте! Тъкмо се питах дали няма да изпратят теб...

И протоколно опря буза в бузата на младата жена — имитация на целувка. Жената носеше алена кадифена кутия с размера на ковчеже за бижута... или на Стълб.

Лили гледаше влязлата, онемяла от възхищение, защото бе малко да се каже, че тя е красива. Беше към 35-годишна, с черна коса, падаща върху раменете ѝ и очевидно професионално оформена; гримът ѝ бе поставен от експерт в занаята, а зелените ѝ очи явно не пропускаха нищо.

Най-впечатляващото в тази млада жена обаче бе увереността ѝ — небрежната ѝ, но абсолютна вяра, че има право да е тук. Лили не бе виждала досега човек с подобно властно излъчване.

Пол Робъртсън се нае със задължението на домакин.

— Госпожице Йоланте Комптън-Джоунс, позволете ми да ви представя капитан Джак Уест.

Джак забеляза, че Робъртсън представя него на нея — тънко в дипломатическия протокол, която освен кавалерството предполагаше и че жената е високопоставено лице.

Йоланте Комптън-Джоунс стисна ръката му здраво, по мъжки. Не скри, че го разглежда с интерес, и показа с усмивката си, че онова, което вижда, ѝ харесва.

— Ловеца — каза тя, сякаш вкушваше думата. — Репутацията ви ви прехождат.

— Благодаря, госпожице Комптън-Джоунс.

— Казвайте ми Йоланте. Аз съм официалният Пазител на Личния кралски архив на дома Уиндзор — длъжност, съществуваща от седемстотин години, която може да се заема само от роднина по пряка линия на монарха.

— При това само от талантлив такъв — допълни Робъртсън. — Човек, на който кралицата вярва абсолютно.

Йоланте игнорира комплимента и подаде на Джак Кадифената кутия.

— Инструктирана съм да ви връча това лично.

Той отвори кутията, за да види Стълба в нея.

И трябваше да положи максимални усилия, за да не ахне.

Виждаше Стълб за първи път в живота си и величественото му великолепие не можеше да не го изненада.

В подходящо оформената кухня на кутията лежеше нешлифован диамант с големината и размера на тухла. Не блестеше като диамантите, които бе виждал. Беше замъглен, полупрозрачен, и приличаше по-скоро на парче лед, отколкото на диамант. И въпреки това беше смайващ.

— Принцеса Йоланте е емисар на дома Уиндзор по въпроса — уточни Робъртсън.

— Принцеса Йоланте? — не се сдържа Лили. — Ти си истинска принцеса?

Йоланте се обърна и сякаш чак сега видя Лили. Усмихна се мило и се поклони по възможно най-женствения начин, който Лили бе виждала.

— Здравей. Ти трябва да си Лили. Чувала съм много за теб. Ти си също от кралски род, при това много по-стар от моя. За мен е удоволствие да се запозная с теб.

Двете се здрависаха. Бузите на Лили пламнаха, розовите връхчета на косата ѝ затрептяха.

— И да, предполагам, че формално съм принцеса продължи Йоланте. — По-скоро съм далечен член на кралското семейство, втора братовчедка на принцовете Уилям и Хари.

— Не е възможно...

Стоящата до Лили Зоуи завъртя поглед към тавана и в този момент Йоланте „забеляза“ и нея и вежливо се осведоми:

— А вие сте?

— Зоуи Кисейн, ирландски десантчик. Опасявам се, без кралска кръв.

Лили не пропусна да се намеси:

— Зоуи също е принцеса. Искам да кажа — прозвището ѝ е такова.

— Така ли било? — прошепна Йоланте и не пропусна да погледне розовите връхчета на русата коса на Зоуи, преди да коментира съвсем спокойно: — Колко чудно, наистина.

Джак забеляза, че очите на Зоуи пламват, и побърза да се намеси:

— Вие много по-добре от нас знаете, Йоланте, че имената са важни. Човек може да направи много неща с едно име, включително да скрие миналото си. Днес вие ни донесохте Стълба, принадлежащ на вашия род — предмет, който той съхранява много по-дълго, отколкото разполага с името си.

Сега проблесна погледът на Йоланте — тя веднага се досети накъде бие той.

Джак се обърна към Лили:

— Разбираш ли, домът Уиндзор — името, под което светът познава британското кралско семейство — фактически съществува от 1914 година. Но макар името да е отскоро, самият род е много, много стар. Първоначално са били известни като Тюдори, после Стюарт, през деветнайсети век стават Сакс-Кобург-Гота — съвсем немско звучащо име, което не само издава силните връзки на британското кралско семейство с европейската аристокрация, но и било доста притеснително през Първата световна война. За да запази престижа си, британското кралско семейство сменило името на своя род и се прекръстило на любимото си имение — Уиндзор.

— Наричате се на името на къща? — недоверчиво попита Лили.

Йоланте стисна челюсти.

— Симпатичният капитан в действителност е напълно прав. — После допълни малко по-тихо: — И освен това е лоялен на своите хора... — Последва кимване към Зоуи. — Както вече казах, репутацията ви е легендарна, капитане.

Джак също кимна. Малката битка за контрол в помещението беше приключила.

Уест се обърна към останалите.

— Окей. Да почваме — да отворим нашите сандъци със съкровища.

В базата имаше няколко изследователски лаборатории, две от които — известни с безличното Лаборатория 1 и Лаборатория 2 — представляваха стерилни помещения, позволяващи наблюдение през стъклени стени.

В Лаборатория 1 Магьосника беше поставил Философския камък на работна маса.

В Лаборатория 2 на работната маса лежеше Жертвеният камък на майте. Ръбат и масивен, с триъгълна засечка най-отгоре — съответстваща по форма на острието, отсичащо глава — изписан от всички страни с доста страховити надписи, разказващи за човешки жертвоприношения, камъкът сякаш излъчваше заплаха.

В Лаборатория 3 пък близнаците бяха разположен няколко проектора, готови да покажат изумителния материал, заснет при Стоунхендж.

Уест взе от Зоуи Огнения камък и обясни:

— Преди да пречистим, който да било от Стълбовете, трябва да знаем къде и кога трябва да бъдат сложени, така че започваме в Лаборатория 3. Лаклан, Джулиъс — ваш ред е.

Изгасиха осветлението и всички затаили дъх загледаха вълнуващия видеозапис на ритуала при Стоунхендж, заснет от Лаклан и Джулиъс.

Виолетова светлина обля лицето на Джак, докато наблюдаваше как Огнения камък избухва за живот в центъра на тъмния кръг от древни камъни.

Джулиъс коментираше:

— Обърнете внимание на изображенията върху камъните, получаващи се благодарение на вдлъбнатините по тях, на лишеите и на светлината, хвърляна от Огнения камък. По-късно ще разгледаме тези изображения в по-големи подробности, но сега...

В този момент Огненият камък излъчи шестте меча виолетова светлина и заби един по един тънките като от лазер лъчи в няколко от подпорните камъни.

Малко по-късно всичко свърши и Стоунхендж отново потъна в тъмнина. Джулиъс спря възпроизвеждането и започна да показва на екрана различни цифрови снимки.

— Окей — започна той отново. — Нека сега анализираме всичко това малко по-методично. Ето как изглежда един от трилитите преди светлинното шоу.

И показва следната цифрова снимка:

— По време на ритуала обаче, когато бе осветен от лъча на Огнения камък и лишеите по него оживяха, изглеждаше така:

— Погледнете десния подпорен камък — каза Лаклан — и вижте колко ясно различим е контурът на африканския континент. Отгоре дори се различава Средиземно море. Червено море, което се е образувало от разлив в по-скорошни геоложки епохи, още не съществува.

Лаклан набързо изложи теорията на близнаците, че изображенията върху камъните представляват континентите и океаните такива, каквито са били преди милиони години, много преди разтопяването на ледените шапки и повишаването на нивото на Световния океан, довело до оформяне на съвременните брегови линии.

— А какво представлява изображението върху левия подпорен камък? — разнесе се в тъмнината гласът на Робъртсън.

— При него нещата са малко по-трудни — каза Джулиъс. — Както можете да видите, то показва къс земя отдясно и горе, така че според нас става дума за част от океана, но все още не сме определили географското място.

Лаклан продължи:

— На десния подпорен камък може още да се видят три осветени звездообразни обекта. Това са точките, в които попаднаха лъчите от Огнения камък. Номерирали сме ги 1, 2 и 4, докато 6 — както ще видите — е на левия подпорен камък. Това беше редът, в който лъчите попадаха върху тях.

— Редът, в който трябва да бъдат сложени Стълбовете — обади се Магъосника.

— Да — съгласи се Джулиъс, — точно така. Така мислим.

— Радвам се, че годините, които съм вложил в изследване на този въпрос, заслужават одобрението ви. — Магьосника се подсмихна.

— О, извинете — каза Джулиъс. — Ето сега и другия трилит, който бе осветен от лъчи с номера 3 и 5.

— Отново трябва да поясня, че работим върху точните координати на тези точки. Виждате, предполагам, че бреговите линии са много стари — изобразени са очертанията отпреди може би стотици милиони години — и нямат почти нищо общо със съвременното. Така че, както и на предишната снимка, засега не разполагаме с точните съответствия на тези места.

Разказа пое Лаклан:

— Във всеки случай, според изследването на професор Епер, всяка от тези осветени точки представлява връх или ъгъл на една гигантска шествърха Машина.

Намеси се Джулиъс:

— Представете си две пирамиди със залепени основи, образуващи диамант във вътрешността на Земята.

Магьосника го прекъсна:

— Нека изясним нещо, момчета. Тези точки представят местоположенията на шест храма, или светилища може би гробници: изобщо — подземни съоръжения, чието великолепие ни е трудно дори да си представим. И във всяко едно от тези свещени места ние трябва да поставим по един пречистен Стълб.

— Да. — Джулиъс кимна. — Това уточнение е много важно.

— Но къде са те? — сопнато попита Пол Робъртсън. — Първото място, изглежда, е някъде из Египет...

— Доста добро предположение — одобри Лаклан. — Африканските места са най-лесни за уточняване благодарение на относителната неизменност на контура на континента през геоложките епохи. Използването на джипиес в комбинация със спътникови снимки се оказва доста ефективно.

— Да не говорим за Google Earth — напомни Джулиъс.

— О, да, и Google Earth също — съгласи се Лаклан. — В крайна сметка съгласно данните първото място се намира в Южен Египет, недалеч от границата със Судан, само че...

— Само че какво? — не се стърпя Ятагана.

Джулиъс примигна.

— Само че има малък проблем с анализа ни. Обработихме данните неколkokратно, но проблемът не може да се изчисти. Както изглежда, първото място се намира под вода.

— Под вода? — повтори Лешояда.

— Да, в язовир „Насър“ в крайния юг на Египет — уточни Лаклан. — Един от най-големите язовири на света.

— Колкото и да е неприятно — каза Джулиъс, — наличните данни не ни позволяват да прецизираме повече от това. И изобщо не сме сигурни как да намерите точното място на храма светилище, ако е под вода, да на говорим за входа му.

Разнесе се неодобрителен шепот и близнаците — Лили го видя съвсем ясно — се смутиха, че не могат да помогнат повече. Съчувстваше им.

Но тогава в мрака се разнесе глас.

Гласът на Джак Уест-младши.

— За кой край на язовира става дума?

— Най-южния — побърза да отговори Лаклан.

— Благодаря ви — каза Джак. — Отлична работа. Мисля, че знам къде се намира първият храм.

— Къде? — веднага попита Лешояда.

— Да, къде? — рязко се обади и Йоланте.

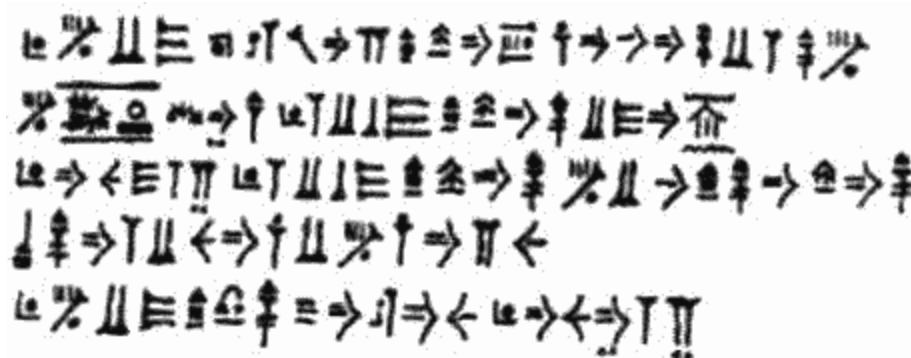
Джак стана и внимателно разгледа изображението на екрана.

— Строго казано, язовир „Насър“ си е част от Нил — простира се на над триста километра на юг от стената. Напълно възможно е водата да е заляла входа към древен подземен строеж... Освен това язовирът е построен от Съветите, при това след като американците се оттеглили в последния възможен момент. — Той погледна Пол Робъртсън. — Построяването му се превърнало в битка на Студената война за Египет. След големия първоначален ентузиазъм и многото обещания — фаза, по време на която американците направили мащабни геодезични проучвания на региона, — Съединените щати внезапно решили, че не искат проектът да премине към изпълнение. Може би американските геодези просто не са намерили онова, което са търсили. — Пол Робъртсън се беше намръщил. Джак го погледна открито и попита: — Вашите хора се занимават с Тъмното слънце отдавна, нали?

Робъртсън сви рамене:

— Всички имаме своите тайни.

Джак го гледа още няколко секунди, после извади от дебелия черна папка на Магьосника един лист и го сложи в проектора:

— Това е сканирано от бележките на Магьосника. Представява надпис на Словото на Тот върху саркофага на Рамзес II. Преведен е благодарение на уважавания ми колега — кимване към Лили — и гласи:

С моята любима Нефертари

аз, Рамзес, син на Ра,
се грижа за най-свещения храм.
Ние ще бдим над него вечно.
Велики часови,
с третото ни око ние виждаме всичко.

„С третото ни око ние виждаме всичко“ — до днес този ред нямаше смисъл за мен.

— Какво искаш да кажеш? — попита Астро.

— В най-южния край на язовира „Насър“ се намира един от най-великите паметници на Египет — четирите колосални седящи статуи на Рамзес II при Абу Симбел. Всяка е висока над осемнайсет метра. Те са просто гигантски... По времето на Рамзес се намирали на брега на Нил при границата между Египет и Нубия и представлявали предупреждение срещу евентуалния нашественик: „Виж мощта на царя на Египет. Помисли отново, преди да навлезеш в земите ни“... Абу Симбел — така се нарича паметникът — е най-старият в цял Египет: той е на огромно разстояние от основните египетски центрове Тива и Кайро. Освен това е и предмет на най-различни предположения. Защо например е трябвало да се строи толкова зашеметяващ паметник толкова далеч от центровете на цивилизацията? Работата е в това — уточни Джак, — че в Абу Симбел има *втори* комплект статуи на стотина метра от четирите добре известни статуи на Рамзес. Става дума за изсечен в скалата храм, посветен на любимата му жена — Нефертари. В този втори комплекс има няколко гигантски статуи на Нефертари и всички те гледат над езерото... Тези два комплекта огромни статуи и днес са там, разположени на бреговете на Нил, сега язовир „Насър“. Но те не само съзерцават старата граница. Според този надпис, снет от саркофага на самия Рамзес, те наблюдават храма светилище.

В помещението се възцари абсолютно мълчание. Всички осъзнаваха изключителния смисъл на думите му.

— И по какъв начин тези статуи ни разкриват место, нахождението на светилището? — наруши тишината Лешояда.

— С третите си очи — усмихнато отговори Джак.

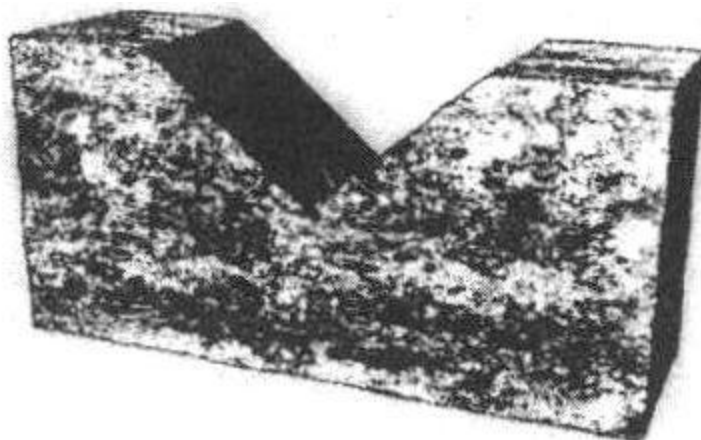
— О, Джак... — промълви Магьосника. — Ти си гений!

— Какво... Какво означава това? — не се стърпя Ятагана.

Джак заговори със светнал поглед:

— Предполагам, че ако отидем в Абу Симбел и внимателно продължим линията на погледа, започващ от третото око на всеки комплект от статуите — говоря за статуите на Рамзес и Нефертари, — те ще се пресекат в мястото на първия храм святилище.

ЖЕРТВАНИЯТ КАМЪК НА МАЙТЕ

Групата се прехвърли в Лаборатория 2, където на работна маса лежеше Жертвеният камък на майте. Всички се събраха в отделената със стъклена стена стая за наблюдение.

Магьосника започна да обяснява:

— В допълнение към местонахожденията на храмовете светилища трябва да знаем и датите, до които в тях трябва да бъдат сложени Стълбовете... Във входната зала на Лао Дзъ в Китай с Танка открихме следната препратка за поставянето на първия Стълб:

**ПЪРВИЯТ СТЪЛБ ТРЯБВА ДА БЪДЕ ВЛОЖЕН
ТОЧНО 100 ДНИ ПРЕДИ ЗАВРЪЩАНЕТО.**

НАГРАДАТА Е ЗНАНИЕ

Ние вече бяхме изчислили Завръщането — така се нарича пълното завъртане на Тъмното слънце, когато орбитата му го доведе до периферията на нашата слънчева система — и това е денят на пролетното равноденствие идващата година, т.е. 20 март 2008. Като отброяваме назад, не е сложно да се установи, че първият Стълб — подходящо пречистен — трябва да бъде сложен на мястото му на 10 декември тази година, на светлината на Тъмното слънце, което означава по време на „изплувана Титаник“.

— Десети декември — сухо отбеляза Стреч — е утре.

— Да.

— Не пришпорваме ли малко нещата?

Магьосника сви рамене.

— Когато бъде изгубено, древното знание не винен бива намирано своевременно. До момента имяхме късмет. С Танка знаехме за крайния срок през 2008-а, затова смятахме, че разполагаме с предостатъчно време. Изненадахме се, че слагането на първите два Стълба трябва да е толкова скоро и толкова по-рано от останалите четири. Зоуи? Огненият камък в теб ли е?

Зоуи извади Огнения камък от раницата си и му го подаде.

Старият професор излезе от стаята за наблюдение, мина пред къс коридор, ограничен с две херметично затварящи се врати тип въздушен шлюз, и влезе в Лаборатория 2, където бе Жертвеният камък.

Всички напрегнато наблюдаваха как Магьосника поднесе малката златна пирамида над Жертвения камък. Две видеокамери с висока разделителна способност тихо бръмчаха в тишината — запечатваха изображението на Жертвения камък от две страни.

Трудно беше да се намерят два по-различни камъка: Огненият беше много гладък, златен и блестящ, докато Жертвеният бе грапав, надраскан и целият в червеникави петна.

Но въпреки това те изглеждаха някак... свързани. Сякаш бяха изработени от един и същи майстор.

В една от двете плоски части отгоре на Жертвения камък бе издълбан квадратен отвор, който идеално съответстваше на основата на Огнения камък.

— Окей — разнесе се от говорителите гласът на Магьосника. — Сега ще поставя Огнения камък върху Жертвения...

Бавно и много почтително той поднесе Огнения камък над вдлъбнатината в Жертвения...

... и спусна основата на пирамидата в нея.

Затаил дъх, Джак напрегнато гледаше през стъклената стена.

Огненият камък влезе във вдлъбнатината. Вече свързан с Жертвения.

Магьосника отстъпи крачка назад.

Не стана нищо.

А после кристалът на върха на Огнения камък започна да блещука.

От сдвоените камъни се разнесе засилващо се басово бучене.

Магьосника гледаше невярващо.

Бръмченето внезапно спря.

Тишина.

Никой не помръдваше.

В следващия момент — тишината беше просто красива — върху повърхността на Жертвения камък започнаха един след друг да просветват ослепителнобели символи — различни и един по един.

Най-напред светваше по-ярко един символ — все така в абсолютната тишина, — после потъмняваше, за да светне следващ, и така нататък.

Беше някаква поредица.

Близнаците записваха всичко.

— Числа и епохите на майте — каза Магьосника по интеркома.
— Светят само числовите символи, изобразяващи дати. Критичните дати.

Възпроизвеждането продължи общо около четиридесет секунди, после просветването престана и двата древни камъка се върнаха към предишния си вид.

Половин час по-късно — след като Магьосника, Танка и близнаците наблюдаваха неколккратно видеозаписа на събитието и след като обработиха числата — Магьосника обяви:

— Датата от залата на Лао Дзъ е вярна. Първият Стълб трябва да бъде вложен на мястото му по време на „изплуването на Титаник“ преди изгрев-слънце утре, 10 декември. Вторият Стълб трябва да бъде сложен след една седмица, на 17 декември, отново по време на „изплуването на Титаник“.

— Абсолютно сигурни ли сте в тези изчисления? — настоя да знае Робъртсън.

— Да — отговори Танка. — Календарът на майте отдавна е синхронизиран с нашия. В интерес на истината, това е един от лесните за пресмятане древни календари.

— А как стоят нещата с останалите четири дати? — пак попита Робъртсън.

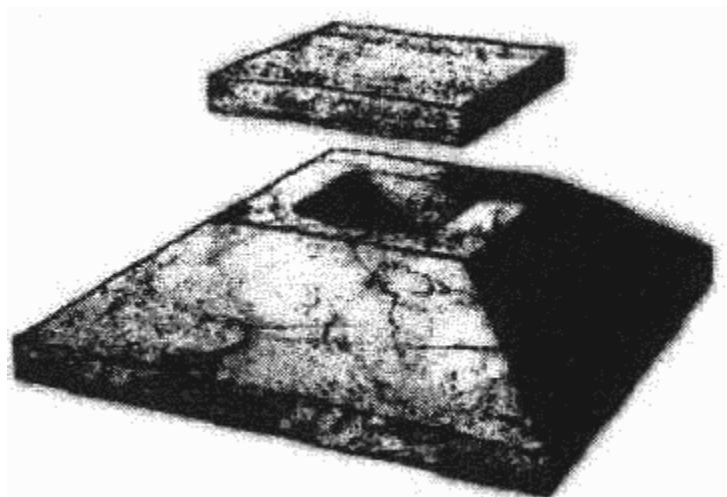
— Те засега не ни притискат — разясни Магьосника — Датите са след три месеца, но са струпани в десетте дни преди Завръщането в края на март 2008-а. По всичко личи, че сме изправени пред два отделни период на напрегната активност — единият сега, другият по-късно. Ако оцелеем след поставянето на първите два Стълба в предстоящата седмица, ще разполагаме с време за възстановяване и ще можем да се поотпуснем преди, след три месеца, отново да настъпи период на активност, свързан с поставянето за десетина дни на другите четири Стълба.

— С други думи, ако не се справим тази седмица — отбеляза Джак, — няма какво да се безпокоим за следващата година.

— Именно — потвърди Магьосника.

Отново се възцари кратко мълчание.

— Окей... — проговори пръв Джак, — в такъв случай следващата ни стъпка е да пречистим Стълбовете, с която разполагаме... Което ни води в другата лаборатория.

ФИЛОСОФСКИЯТ КАМЪК

Групата тръгна към Лаборатория 1, където на работната маса гордо и мълчаливо лежеше Философският камък.

Магьосника, Лешояда и Стреч влязоха. Магьосника носеше Огнения камък, Лешояда — кадифеното ковчеже със Стълба на саудитите, а Стреч — другото кадифено ковчеже с донесения от Йоланте британски Стълб.

Отново всичко се записваше.

Но макар никой да не забеляза това, камерата на охранителната система в ъгъла наблюдаваше *всички*.

В тъмна зала на друго място на островната база други хора също наблюдаваха.

Лешояда отвори своето ковчеже и внимателно постави на работната маса Стълба на дома Сауд. Стреч направи същото със Стълба на Йоланте. Сега двата Стълба лежаха един до друг.

Бяха почти идентични: два нешлифовани диаманта с размерите на тухла, необикновени с големината си, мътни, полупрозрачни.

Джак добре знаеше, че всички диаманти изглеждат по същия начин, преди да бъдат оформени от майстор и шлифовани до искрящ блясък.

Знаеше също, че тези два необработени диаманта са много по-големи от всички намирани някога на земята.

Всъщност най-големият досега беше Кулинан, огромен скъпоценен камък, намерен в Южна Африка през 1905 година. Бил разрязан на девет по-малки камъка, наречени от Кулинан I до Кулинан IX, най-големият от които — Кулинан I, — с размерите на бейзбол на топка, в момента бе част от Кралските диаманти на Британската корона.

Едва сега Джак забеляза нещо особено в Стълбовете. Всеки от тях имаше в центъра овална кухня, малка почти кръгла камера, в която като че ли имаше някаква... течност.

Прозрачна безцветна течност.

— Но как е възможно това... — прошепна той.

— Не може да се обясни — проговори стоящата до него Йоланте.
— Не подлежи на обяснение.

— Какво не може да се обясни? — обади се Лили.

Уест търпеливо обясни:

— Диамантите са от въглерод, който кристализира под огромно налягане и при висока температура. Това прави диаманта едно от най-твърдите и плътни известни вещества.

— Самата дума „диамант“ — намеси се Зоуи — идва от гръцката „адамас“ и латинската „диамас“, които означават...

— Непобедим. — Лили знаеше.

Уест продължи:

— Кое то означава, че в един истински диамант, след като е бил подложен на такова изключително налягане, просто не може да има кухни, да не говорим за кухни, пълни с течност. — Той натисна бутона на интеркома. — Лешояд, имаш ли някаква представа каква е течността в диаманта?

От лабораторията Лешояда отговори:

— Анализ на нашите изследователи подсказва, че това е форма на течния хелий, известна като хелий три.

Лаклан прошепна:

— Който не може да се намери на Земята. Макар да е намерен в твърда форма на Луната. „Аполо 15“ донесе образци от него.

— Ин-те-рес-но — проточи Джак.

После забеляза в Стълбовете още нещо необичайно. На горната плоска страна и на двата имаше някаква маркировка.

При Стълба на Лешояда това бе една права линия.

При този на Йоланте линиите бяха четири.

Дори Джак можеше да брои на Словото на Тот: това бяха първият и четвъртият Стълбове.

В лабораторията Магьосника се приближи до Философския камък, носеше Огнения. Със същата почителност, както преди, той сложи Огнения камък върху капака на Философския камък.

Огненият камък залепна на мястото си.

— Окей. — Магьосника кимна на Лешояда. — Сложи твоя Стълб във Философския камък.

Лешояда пристъпи напред и поднесе диаманта над вдлъбнатината в основата на Философския камък. Размерите ѝ съвпадаха съвсем точно с тези на Стълба.

С две ръце Лешояда спусна Стълба във вдлъбнатината.

После отстъпи назад и двамата с Магьосника внимателно взеха капака с намиращия се върху него Огнен камък и бавно го поставиха върху основата.

Джак напрегнато наблюдаваше.

Не по-малко напрегнато гледаха стоящите до него Йоланте и Робъртсън.

Капакът скри под себе си Стълба.

Сега двете части на Философския камък бяха едно цяло — заедно със заредения Огнен камък и изпълвалия кухнята в основата му Стълб.

Всички чакаха затаили дъх.

Никой нямаше представа в какво се състои така нареченото „пречистване“...

Ослепително проблясване стресна всички и ги накара за миг да затворят очи. Макар да проникна само през процепа между капака на Философския камък и основата му с форма на пресечена пирамида, проблясването озари цялата лаборатория.

Всички инстинктивно отстъпиха назад и вдигнаха ръце пред очите си.

От вътрешността на Философския камък продължаваше да се излъчва ослепително сияние.

Кристалът на върха на Огнения камък светеше като виолетов маяк.

Танка тихо каза:

— От незначайни времена Философският камък винаги е бил свързан с някаква трансформация. Според някои той бил способен на алхимия или както учените се изразяват днес, „превръщане на елементите“. Исак Нютон бил особено заинтригуван от това му свойство. Други твърдят, че той можел да променя водата в еликсир, който дарява дълъг живот. Но всички го свързват с думата „промяна“ — невероятна, изумителна промяна.

В следващия миг — също така внезапно, както се бе появило — яркото сияние изгасна. Помръкна и виолетовата светлина на върха на Огнения камък.

Отново се възцари тишина. Осветлението беше нормално.

Всички примигнаха.

Философският камък стоеше мястото си привидно безжизнен, но всички усещаха от него да струи невидима енергия.

Магьосника и Лешояда внимателно подхванаха капака му с щипци.

Капакът се отдели от основата...

... и под него се показа все така лежащият в предназначенията за него вдлъбнатина Стълб.

Магьосника го извади и ахна.

Полупрозрачният нешлифован диамант сега беше прозрачно чист — като сълза. А безцветната течност, която само допреди минута се бе намирала в него, сега представляваше капка блестящо сребро.

Първият Стълб бе трансформиран.

Вече бе пречистен.

— Нямаме време за губене — каза Джак, докато бързаха по коридорите на базата. — До изгрев трябва да сме занесли пречистения Стълб в светилището при Абу Симбел.

Йоланте — мъчеше се да го настигне — се примоли:

— Капитане! Капитане, ако обичате! Около Стълбовете има други проблеми, които се налага да обсъдя с вас.

— Можем да ги обсъдим на път за Египет — отговори Джак, без да се обръща.

— Да дойда с вас?

— С нас ли ще дойде? — поиска да се увери Зоуи.

— Тя вече е с нас.

Нещата започнаха да се развиват скорострелно бързо.

„Халикарнас“ чакаше в един хангар в съседство с базата в цялото си великолепие — грамаден и величествен, окъпан в светлината на прожекторите.

Порталът на хангара се разтвори и в него нахлу леден порив. Вятърът облиза носа на самолета и остави по него капки дъжд.

Отрядът на Джак бързаше към стълбите, опрени в корпуса на чудовището.

Тук бяха всички, на които Уест се бе осланял досега: Магьосника, Зоуи, Мечо Пух и Стреч.

Съпровождаха ги новите играчи: Лешояда, Ятагана, Астро, а сега и Йоланте.

Тук бяха и децата: Лили и Алби. Този път Джак бе решил да ги вземе. Предчувстваше, че в Египет, родила на Словото на Тот, уникалните лингвистични умения на Лили може да му потрябват.

Единствените, които не идваха с тях, бяха Танка и близнаците Лаклан и Джулиъс. Те щяха да останат на остров Мортимър и да продължат научните си изследвания — и да търсят местонахожденията на останалите храмове светилища.

В офис на друго място на острова американският полковник, известен като Вълка, наблюдаваше на екрана на монитор единайсетте члена на екипа на Уест да се приближават към „Халикарнас“.

До него както винаги неотлъчно стояха двамата му помощници: Рапирата и Ножа.

Вратата зад тях се отвори и Пол Робъртсън влезе и попита:

— Е, какво ще кажете, полковник?

Вълка не отговори веднага, продължаваше да наблюдава Джак на монитора.

— Джуда беше прав за него — каза накрая. — Уест е добър. Сглобява добре ребусите... находката му с Абу Симбел е достойна за уважение. Освен това умее да се изплъзва. Надделя над Джуда при Гиза и се измъкна от атаката на Черния дракон в Австралия.

— Йоланте? — поинтересува се Робъртсън.

— Тя трябва зорко да бъде наблюдавана — отговори Вълка. — Макар в момента да изглеждат услужливи, големите европейски родове действат само в свой собствен интерес. И имат свои агенти тук. Изобщо не трябва да си правим илюзии: кралските особи ще ни зарежат в мига, в който това им стане изгодно.

— Да предам ли на Астро или Лешояда някакви по-специални инструкции? — попита Робъртсън.

— Що се отнася до Астро — определено не. На този етап действията му трябва да са максимално разграничени от нашите. Астро трябва да остане в неведение за ролята си, защото в противен случай Уест непременно ще надуши нещо нередно. Що се отнася до саудитеца... той знае, че наблюдаваме всичко.

А тази експедиция до Абу Симбел с цел поставяне на първия Стълб? — зададе последен въпрос Робъртсън. — Не трябва ли да се намесим?

— Не, засега не. Първата награда не ни вълнува. Нашата цел е *втората*. Следователно в наш интерес е капитан Уест да успее да сложи първия Стълб. Още повече, че ние също можем да се поучим на база на неговия опит. — Вълка се обърна към Робъртсън с остър блясък в очите. — Нека младият Уест го сложи, а след това хванете това малко нищожество и хората му и ми ги доведете.

Под проливния дъжд „Халикарнас“ се издигна над остров Мортимър и полетя над Бристол Чанъл.

И докато поемаше по курс, който водеше към Египет, друг шифрован сигнал напусна островната база — сигнал, който нямаше нищо общо с Джак, Вълка или Йоланте. За онези, който можеха да го дешифрират, текстът гласеше:

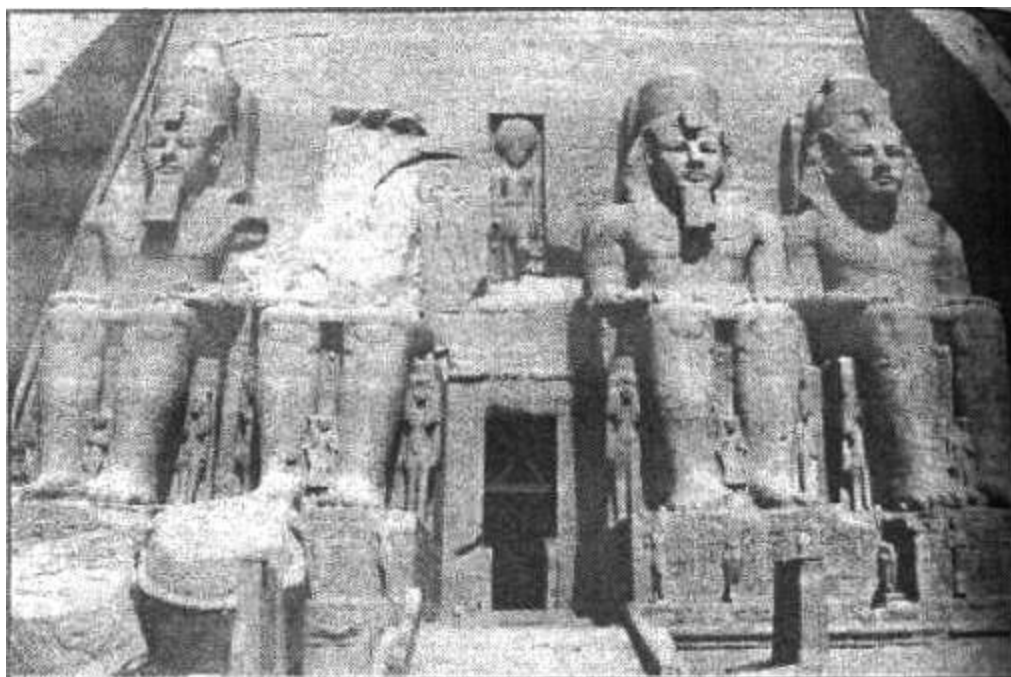
ПЪРВИЯТ СТЪЛБ Е УСПЕШНО ПРЕЧИСТЕН.
УЕСТ Е НА ПЪТ ЗА АБУ СИМБЕЛ, ЮЖЕН
ЕГИПЕТ, ЗА ДА ГО СЛОЖИ НА МЯСТОТО МУ.
НАПРАВЕТЕ КАКВОТО ТРЯБВА.

ЧЕТВЪРТТО ИЗПИТАНИЕ ПЪРВИЯТ ВРЪХ

АБУ СИМБЕЛ, ЕГИПЕТ

10 ДЕКЕМВРИ 2007

ДЕНЯТ НА ПЪРВИЯ КРАЕН СРОК

ХРАМЪТ НА РАМЗЕС II В АБУ СИМБЕЛ

ХРАМЪТ НА НЕФЕРТАРИ В АБУ СИМБЕЛ

*Въздушното пространство
над пустинята Сахара
10 декември 2007, 01:35*

„Халикарнас“ се носеше в нощното небе към Южен Египет.

Въпреки късния час навсякъде из самолета кипеше трескава активност: Джак и Йоланте изучаваха разположението на Абу Симбел и прилежащия район; Магьосника, Зоуи и Алби извършваха математически астрономически изчисления; Лили, Стреч и Мечо Пух разглеждаха картата на язовир „Насър“.

— И така — каза Джак, като се приближи до бюрото на Магьосника, — от какво точно имаме нужда, за да поставим Стълба на мястото му?

Магьосника почука с молив астрономическите карти пред себе си.

Отново всичко зависи от Юпитер. Според тези карти „изплуването на Титаник“ трябва да стане в шест и дванайсет местно време, което означава по зазоряване... Това означава, че заради

светлината на изгряващото слънце ще е трудно да се наблюдава Юпитер... затова ще се наложи да използваме инфрачервен телескоп. Продължителността на „изплуването“ също ще е по-кратка, отколкото е видяла Зоуи при Стоунхендж, защото сме на различна географска широчина — на голямата широчина на Стоунхендж Огненият камък е получил тангенциален лъч от Тъмното слънце. Но при Абу Симбел ще сме много по-близо до екватора, а следователно лъчът от Тъмното слънце ще ни достигне почти перпендикулярно, с други думи, пряко, но и за по-кратко време... примерно около минута.

Джак кимна и каза:

— Значи в шест и дванайсет.

— Как се развиват нещата с местонахождението храма? — попита Магъосника.

— Мисля, че разполагаме с кандидат.

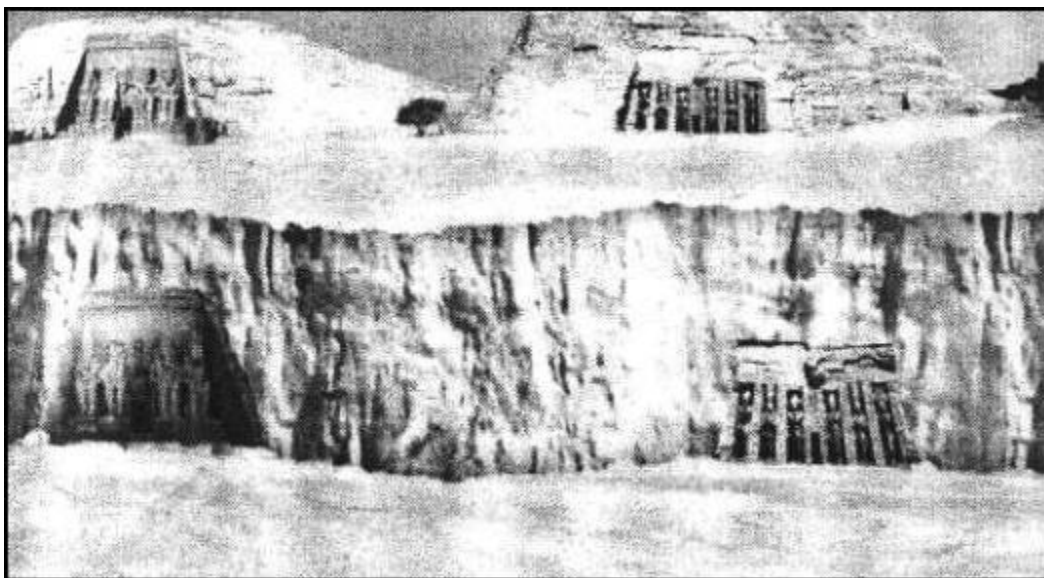
И показа на Магъосника и другите една отворена книга със снимки на двата храма в Абу Симбел, посветени на Рамзес II и жена му Нефертари.

На фасадата на по-големия храм имаше четири седящи на тронове осемнайсетметрови статуи на Рамзес, а на фасадата на втория — на стотина метра от първия — бяха разположени шест деветметрови статуи: четири на Рамзес и две на любимата му съпруга. И десетте статуи гледаха към странно струпване на пирамидални острови, подаващи се от гладките води на язовира.

— Онова, което трябва да имаме предвид във връзка с Абу Симбел — продължи Джак, — е, че той не се намира на първоначалното си място. Когато Съветите построили Асуанския язовир през 60-те години на миналия век, се знаело, че водата ще залее статуите. Затова от ЮНЕСКО организирали преместването им блок по блок, парче по парче. Така ги пренесли и ги сглобили наново на по-високо място, разположени една спрямо друга почти както дотогава.

— *Почти* както дотогава? — обезпокоено повтори Астро. — Искаш да кажеш, че статуите вече не са ориентирани както ни трябва? Но тогава...

— Има отместване от няколко градуса — спокойно отговори Джак. — Но разликата е известна, така че можем да я отчетем. Самата разлика се вижда на ето тази снимка, на която е изобразено оригиналното и днешното разположение на статуите.

— Не изглеждат чак толкова големи — коментира Астро.
— Повярвай ми, огромни са.
Самолетът летеше на юг.

В един момент Йоланте отиде в задната кабина за екипажа, за да се преоблече в нещо по-непретенциозно.

Щом тя излезе, Лешояда попита:

— Ловецо, можем ли да имаме доверие на британска кралска особа?

Джак се обърна към задната секция на самолета.

— Не бих казал — отговори след секунда. — Тя е тук като представител на своя род, кралската фамилия, точно както ти представляваш твоето кралство — Саудитска Арабия... така че й вярвам толкова, колкото вярвам я на теб. Засега ние сме нужни на нея, а тя на нас. Но в момента, когато тази взаимна необходимост престане да съществува, тя ще ни зареже.

— Или ще ни пререже гърлата — сухо коментира Зоуи.

Американският командос Астро се смръщи, явно объркан.

— Съжалявам, но просто не ви разбирам. Какво общо имат пък кралските родове?

Намеси се Стреч:

— Когато тръгнахме да издирваме Седемте чудеса на древния свят, го направихме в конкуренция със Съединените щати, от една

страна, и Стара Европа — от друга: Франция, Германия, Италия, Австрия. Католическата църква, която е по правило добре осведомена за всичко, имащо отношение към древността, също бе част от коалицията на Стара Европа.

— По-ясно е, ако се разглежда като противопоставяне на Старите пари и Новите пари — обясни Джак. — Америка е Новите пари, парите, натрупани относително наскоро. Европа е Старите пари — богатството, формирано чрез наследяване, собственост върху земя и просто заради името на рода. Спомнете си Джейн Остин: джентълменът не работи — той получава доход от земите си.

— Не сме изучавали Джейн Остин в гимназията! — Астро почервения.

— Макар да има тенденция днешна Европа да се разглежда като мозайка от съвременни демокрации, управлявани от и в името на народа, всичко това е само илюзия — продължи Стреч. — Почти петдесет и пет процента от континентална Европа е в ръцете на три фамилии: Сакс-Кобургите във Великобритания, които — чрез войни и бракосъчетания — на практика са придобили земите на Хабсбургите; руските Романови и датските Олденбург — най-лукавата и предпазлива кралска линия в историята. Чрез множество кралски бракосъчетания датската синя кръв сега тече в почти всички европейски дворове и по този начин датската кралска фамилия контролира самостоятелно една четвърт от континентална Европа.

— Романови? — недоверчиво повтори Астро. — Но нали царското семейство е избито до крак през 1918 от Съветите.

— Нищо подобно — спокойно възрази Стреч. — Оцелели са две от децата, Алексей и едно от момичетата^[1]. А кралските особи не обичат да бъдат свидетели на детронирането на други кралски особи — те се грижат едни за други. Оцелелите деца на цар Николай II намерили подслон при датската кралска фамилия в Копенхаген и в крайна сметка се оженили за други семейства от сой. И макар да не могат да използват официални титли, като „цар“ например, Романови определено продължават да съществуват, без да застават под светлината на прожекторите. — Стреч погледна за миг Лешояда, който мълчаливо стоеше в ъгъла. — Има обаче и един доста стар владетелски род, който продължава да има огромно влияние в съвременния свят — родът Сауд в Арабия. Той обаче не се смята за

особено престижен в Европа. След изплуването му от неизвестността през осемнайсети век европейците гледат на него като на странна банда съплеменници, които се държат като кралски особи. Дори откриването на петрола през двайсети век, благодарение на което Саудите се сдобиват с огромно богатство и голяма власт, не им е донесло уважението, към което те така упорито се домогват.

— Старите пари признават само Стари пари — отбеляза Джак.

Лешояда не каза нищо, но погледът му издаваше, че е съгласен с това.

— Та значи тези... кралски домове... каква е връзката им с Машината? — зададе основния въпрос Астро.

— Помисли за кралската институция през историята — опита се да обясни Магьосника, — до самото ѝ начало в примитивните племена. Какво прави един племенен род по-уважаван от другите в племето?

— Силата... способността им да се сражават от името на племето.

— Понякога да — съгласи се Джак. — Но невинаги.

— Какво друго може да има? — Астро сви рамене.

Отговори Магьосника:

— Най-често това е родът, притежаващ *някакъв свещен талисман*. И затова го смятали за достоен да застане начело на племето. Това можело да е жезъл, корона или свещен камък. Способността да се биеш често била свързвана със способността да запазваш притежанието на свещен предмет.

— Макбет убива Дънкан и му отнема жезъла — даде пример Джак. — И точно по този начин, като притежател на жезъла, става крал.

— А трите владетелски рода на Европа винаги са притежавали нещо, което ги е правело по-велики от другите благороднически фамилии... — подметна Магьосника.

— Стълбовете — досети се Астро, явно започваше да се ориентира.

— Именно — одобри Магьосника. — Както и знанието, което ги съпровожда: предаването от поколение на поколение наследствено знание за предназначението и употребата на тези Стълбове.

Джак допълни:

— И фактът, че нашата принцеса Йоланте е текущият Пазител на Личния кралски архив, предполага, че тя е ключовият притежател на това знание.

— Но щом има само три европейски рода, означава ли това, че те притежават само три Стълба? — досети се да направи връзката Астро.

— Смятам, че е така — въздъхна Магьосника. — Но...

— ... но това не означава, че не знаем къде са останалите три — разнесе се зад тях гласът на Йоланте.

Всички се извърнаха — тя стоеше на вратата на задната кабина.

Бе олицетворение на спокойствието и не изглеждаше ни най-малко засегната, че я обсъждат в нейно отсъствие.

Вече бе облечена в кремав жакет, боти „Оукли“ и тесни панталони от видимо здрава материя. Бавно се приближи и седна на един от незаетите дивани.

— Надявам се, бих могла да допринеса с нещо към дискусията — продължи спокойно. — В историята на човечеството хората от простолудието винаги активно са търсили някой, когото да поставят на пиедестал. Някой по-знатен, с по-благородна кръв или с по-изтънчена чувствителност. Кралска особа. Лица, готови да поемат бремето да защитават хората и... определени важни предмети. И понеже открай време е известно, че кралските особи се придържат към по-висше понятие за чест, на тях винаги им се е поверявало това бреме... От друга страна, простолудието — което усещало в сърцето си, че е твърде ненадеждно и прекалено алчно, за да остане вярно на този идеал за чест, — търсело фамилия, която е готова да поеме въпросното бреме. По този начин силните управлявали, а слабите само избирали да бъдат управлявани. Това е естественото състояние на нещата. И така е ставало от момента, когато човекът тръгнал изправен на два крака.

Лили внимателно гледаше Йоланте.

Силните управляват, слабите са управлявани. Беше чувала тези думи преди, изречени от побъркания ватикански свещенослужител Франческо дел Пиеро, човека, отгледал брат й, Александър, по такъв начин, че от него да стане деспотичен и жесток управник.

И Магьосника бе чувал същото, така че също наблюдаваше Йоланте крайно внимателно.

— След като хората толкова много обичат кралските особи, защо приемат демокрацията с разтворени обятия — осмели се да попита Астро. — Вижте Америка.

Йоланте насмешливо се усмихна.

— „Вижте Америка“? Нима не забелязвате, капитане, че през последните двеста години страната ви плавно и неумолимо върви към монархията? Проблемът ви е, че вашите управници не разполагат с талисман, някакво съкровище, което да притежават от името на народа ви. Това обяснява амбициите на някои да създадат кралство: бащата на Кенеди, Джоузеф, е мечтаел да създаде президентска династия Кенеди — Джон, Робърт и Едуард. В наши дни не се ли опитва фамилия Буш — да, подпомагани от приятелите си в Саудитска Арабия — да установи президентско родословие и не планира ли да сложи на трона трети Буш? Но те нямат талисман и съответно няма и кралство. Макар че, след края на това приключение, е възможно да имат и по този начин ще могат да седнат край масата редом с големите европейки родове.

Джак я изчака да свърши и каза:

— Така че за момента в това състезание участваме: ние, добрите момчета, подпомагани от няколко претенденти на Новите пари от Саудитска Арабия и Щатите; вие — кралските европейски династии; и Китай — подпомагани от знаете кой. Само че къде е мястото на Обединените арабски емирства в тази пъстра картина?

— Новите пари, разбира се — заяви Йоланте. — Незначително пустинно племе, разбрало с изненада, че седи върху огромни петролни залежи. — Тя извинително сви рамене в посока на Мечо Пух и Ятагана. — Нищо лично.

Мечо Пух изръмжа:

— Мадам, ще използвам речника на младата ми приятелка, Лили: майната ти!

Ятагана обаче се поклони и каза:

— Не сте ни засегнали, мадам.

— А другите страни? — продължи Джак. — Например Австралия?

— Все още британска колония — пренебрежително заяви Йоланте.

— Китай?

— Нация на корумпирани администратори и един милиард неграмотни селяни — дебели, бавни и оядени.

— Африка?

— Робите на света. Безполезни вече, след като всичко ценно там е плячкосано до шушка. Днес африканските нации са като леки жени, готови да продадат себе си и своите армии на всеки, който разполага с твърда валута.

— Япония?

— Интересен случай, понеже японците имат самостоятелно лице в нашата общност и представляват категория сама за себе си. Дори и най-скромният член на простолюдието там притежава дълбоко вродено чувство за чест. Но тяхната гордост е и тяхна слабост. Япония е най-расистката нация на света — японците искрено смятат, че са по-висши от всички други раси. И точно това им донесе неприятностите по време на Втората световна война.

— Но в Япония има императорска фамилия — напомни Зоуи. — При това най-старата на света.

— Вярно е — призна Йоланте. — Стара, благородна и не чак толкова слаба, колкото се преструва, че е. Капитулацията на Япония в края на войната едва не доведе до първото унищожение в наше време на владетелска династия. Но тя оцеля. Американците унижиха Хирохито, но не го свалиха от власт. Вероятно защото не можаха да намерят талисмана му.

Джак се намръщи. Това вече бе ново за него. Той се наведе напред и попита:

— И този талисман е...?

— ... нещо, което не съм склонна засега да споделя с теб, напористи ми Ловецо. — Йоланте го дари с палава секси усмивка. — Ще се наложи да използваш други методи, за да изтръгнеш тази тайна от мен... може да бъдат и романтични. Другата възможност е да попиташ американския си приятел. — И тя кимна към Астро.

— Е? — Джак повдигна вежда и впери поглед в Астро.

— Убий ме, ако знам — отвърна искрено Астро.

Йоланте подметна:

— Във всеки случай, макар да се преструват, че е иначе, и да твърдят, че са загърбили тези неща, японците не са забравили тази

дълбока обида. А хора с тяхната гордост могат да съхраняват трайна неприязън. Обръщайте гръб на Япония на ваш риск. — Никой не каза нищо и Йоланте продължи по-бавно, сякаш говореше на себе си: — Светът е сложно нещо. Войни се печелят и губят. Възходът на империите е следван от тяхното падение. Но в цялата история на човечеството властта е като поток, прехвърлян от една империя на следващата: от Египет на Гърция, после на Рим, или в по-близки времена — от Франция на Наполеон към Британската империя и сегашната доминация на Америка. Но сега — със запалването на Машината — ще е по-различно. Прехвърлянето на властта ще спре. Сега, за първи и единствен път в историята, абсолютната власт ще се установи завинаги в ръцете на една-единствена нация.

---

[1] Макар историците да са единодушни, че и Алексей, и четирите дъщери на Цар Николай II (Олга, Татьяна, Мария и Анастасия) са разстреляни заедно с родителите им в нощта на 16 (или 17) юли 1918, се смята, че над 40 наследници на Романови са успели по един или друг начин да напуснат живи СССР след Октомврийската революция. На 17 юли 1998 в Санкт Петербург е извършено символично погребение на царското семейство, на което са присъствали живи 57 преки наследници — втори, трети и четвърти братовчеди, племенници и племеннички на Николай II — Б.пр. ↑

След около два часа основният салон на самолета бе полутъмен и притихнал.

Единственият, който още работеше, бе Джак — изучаваше една подробна карта на Африка на светлината на настолна лампа, в компанията на Хор, който дремеше на облегалката на стола му. Останалите се бяха оттеглили в задната половина, за да дремнат преди настъпването на големия ден, който предстоеше. Всъщност без Лили, понеже тя бе заспала първа на дивана до Джак.

Хор изписка.

Джак вдигна поглед и видя Йоланте — стоеше на прага на салона, облечена в свободен анцуг, косата ѝ бе поразчорлена от спането.

— Да си командир е самотен занаят — каза тя.

— Понякога — отвърна той.

— Казаха ми, че вдъхваш лоялност у онези, които те следват — въздъхна тя и седна до него.

— Единственото, което правя, е да оставям хората да мислят с главите си. Изглежда, се получава.

Йоланте го изгледа продължително в полумрака, сякаш се затрудняваше как да оцени странното човешко същество, наречено Джак Уест-младши.

— Малко са способните да мислят самостоятелно — отбеляза тя.

— *Всички* са способни — бързо отговори той.

— Не. Не е вярно. Не всички го могат — тихо възрази тя и отмести поглед.

— Ти спомена, че може би знаеш местонахожденията на *останалите* Стълбове...

Думите му я извадиха от замислянето ѝ и тя му се усмихна и повдигна вежда.

— Може би.

— Проблемът ни, както се досещаш, е, че разполагаме със саудитския, който е маркиран с едно тире, и вашия — маркиран с четири, което ги прави първи и четвърти. Само че в рамките на следващата седмица ще ни трябва вторият.

— Ако оживеем след днешния ден.

— Нека бъдем оптимисти и допуснем, че все някак ще оцелеем — настоя Джак. — Къде е?

Йоланте стана и облиза горната си устна.

— Според източниците ми вторият Стълб трябва да се намира в джунглите на Централна Африка, ревностно охраняван от племето, което го притежава през последните две хиляди години — неета.

— Изучавал съм неета. Канибали. Неприятни.

— Капитане... „неприятни“ не дава дори представа за тях. Нито дори „канибали“. Кръвожадни ми се струва по-подходящо. Обикновените канибали ще те убият, преди да те изядат. Неета няма да се сетят за това... Смята се, че около хиляда бежанци от Руанда, спасяващи от геноцида през 1998, се изгубили в джунглата и без да знаят, навлезли в района на неета. Не се измъкнал нито един. Да навлезеш в територията на неета е като да се оплетеш в паяжината на паяк.

— Друг въпрос — продължи Джак. — Какво знаеш за последния камък на Рамзес II, Чашата? Магьосника няма представа къде се намира.

— Никой не знае къде се намира — отговори Йоланте. — За историята Чашата е изчезнала отдавна.

— А знаеш ли какво прави тя?

— Не, нямам представа. — И Йоланте тръгна към вратата.

— Не ти вярвам — каза след нея Джак.

— И не би трябвало — отговори тя, без да се обръща — Не би трябвало.

Излезе от салона. Джак продължи да чете.

И двамата не бяха забелязали, че Лили се бе събудила.

И бе чула всяка тяхна дума.

След час осветлението в салона се включи и по интеркома се разнесе звучен сигнал.

— Добро утро на всички! — прогърмя жизнерадостният глас на Скай Монсър. — Джак, забелязах прав участък от магистрала на около четиридесет километра западно от Абу Симбел. Наоколо има само пустиня. Не мога да кацна на северната магистрала, понеже там се задават няколко колони туристически автобуси — те потеглят рано всеки ден от Асуан, за да стигнат в Абу Симбел веднага след изгрев-слънце. Западният път ми се струва достатъчно дълъг, за да ни

послужи като писта, така че да можем да кацнем и да излетим, без
никой да ни усети.

— Благодаря, Монстър — отговори Джак и стана. — Давай да
кацаме тогава.

Абу Симбел Южен Египет
10 декември 2007, 04:00

В сумрака на зазоряване огромните статуи на Рамзес Велики се извисяваха като завинаги застинали в камъка гиганти.

Сега се извисяваха над екипа на Уест.

Зоуи бе използвала безшумно несмъртоносно оръжие, за да обезвреди охраната на Стоунхендж, но Джак изобщо не опита подобни деликатни методи. Двамата пазачи, имащи нещастieto да патрулират из популярния туристически обект, внезапно се озоваха пред дулата на четири автомата и след секунди лежаха в тясната караулка вързани и със запушени усти.

Джак се изправи пред четирите статуи на Рамзес, а Магьосника се отдалечи на стотина метра и застана пред по-малкия храм на Нефертари. Тук бе целият екип, с изключение на Скай Монсър и Стреч — те бяха на „Халикарнас“ и сега кръжаха високо над тях и наблюдаваха околността в очакване на сигнала за изтегляне.

— Далекомери — изкомандва Джак и двата лазерни далекомера — по един за всеки комплект статуи — бързо бяха извадени.

— Това ще бъде ли проблем? — попита Зоуи и кимна към втората от четирите статуи на Рамзес II. Незнайно кога главата ѝ бе паднала.

— Не — отговори Джак. — В Древен Египет са броили отдясно наляво. Следователно „третото око“ се отнася до тази. — И той посочи втората статуя отдясно наляво.

Астро взе единия далекомер и с помощта на Мечо дух се спусна на рапел от каменния корниз над въпросната статуя.

Ятагана направи същото в храма на Нефертари, подпомогнат от Лешояда: и там „третото око“ се падаше на втората статуя отдясно наляво — статуя на Нефертари.

Докато двамата заемаха позиция, Уест се обърна и се загледа към язовира.

Величествената водна шир се простираше до хоризонта, тъмна и смълчана, и над нея бе надвиснало свръхестественото спокойствие, характерно само за изкуствените езера. Над водата се стелеше лека мъгла.

Отвъдният бряг се извиваше в широка дъга и точно пред него се издигаха няколко острова с пирамидална форма.

Джак знаеше, че в основата на много от тези острови и по цялата дължина на някогашния бряг има издълбани надписи: ЮНЕСКО се бе оказала неспособна да ги спаси от покачващите се води. Също както с язовира „Трите клисури“ в Китай.

Астро и Ятагана вече бяха на позиция.

Каменната глава пред Астро бе огромна, много по-голяма от него.

— Поставете далекомерите в очните ябълки — нареди Уест. — Уверете се, че са ориентирани по дължина на „погледа“ на статуите.

Астро и Ятагана изпълниха нареждането и с помощта на щипки фиксираха далекомерите към очните кухини на двете статуи.

След като приключиха, Уест нареди да коригират ориентацията на устройствата два градуса на юг, което трябваше да отчете промяната в оригиналното разположение на комплекса Абу Симбел в резултат на операцията пренасянето му от ЮНЕСКО.

— Включвайте.

— Двамата включиха далекомерите.

... и изведнъж два идеално прави, червени лазерни лъча прорязаха пространството над езерото, пробиха мъглата, скриха се в далечината...

... и се събраха в една точка на около два километра намираща се на един от малките пирамидални острови подаващи се над водите недалеч от отсрещния бряг.

— Господи! — прошепна Магьосника. — Намерихме го!

Моментално надуха и пуснаха на вода две бързоходни моторни лодки.

Ятагана и Лешояда бяха оставени на брега като ариергард, а Джак и останалите се качиха в лодките.

След десет минути лодките вече бяха до брега на пирамидалния остров.

Наоколо се подаваха муцуните на десетки крокодили — образуваха около тях широк кръг. Очите им проблясваха в светлината на фенерчетата.

Докато се бяха приближавали, Зоуи бе разглеждала скалистото островче. Бреговете му се спускаха във водата отвесно, но по-нататък наклонът ставаше по-полегат.

— Повърхността изглежда като издълбана на ръка — отбеляза тя. — Сякаш някой нарочно е превърнал острова в пирамида.

— Археолозите отдавна се чудят над формата на тези острови — обади се Магъосника. — Още от времето, когато са били просто хълмове, преди да се образува езерото. Само че изследванията доказват, че това не е дело на човек, а е природно образуване.

— Странно — не се съдържа Лили.

— Ей! Хидролокаторът улови нещо — обади се Астро от своята лодка, на която имаше всевъзможни устройства за безконтактно сондиране на вода и земни пластове. — Не, почакайте... — Той въздъхна. — Нищо особено. Животно... може би кроко... момент... а, така е по-добре. Улавям тук някаква кухня в основата на острова... точно под нас. Акустичният резонанс я потвърждава. — Изглежда като хоризонтален тунел, който... който се забива в острова.

— Приближете лодките една до друга — нареди Джак и хвърлете котва. След това монтирайте въздушната шахта и врата за скачване. Астро, Пух — вашата задача е да запечатате входа херметично.

След двацет минути между двете надуваеми лодки можеше да се види странно съоръжение: надуваема гумена тръба, забиваща се във водата като вертикален тръбопровод с отворен горен край.

Астро и Мечо Пух — в пълна леководолазна екипировка и с харпуни за защита от най-нахалните крокодили — се отпуснаха гърбом в тъмните води с включени фенерчета.

На двацет и седем метра под лодките се озоваха на дъното на езерото в точка, където то се събираше с основата на скалната пирамида.

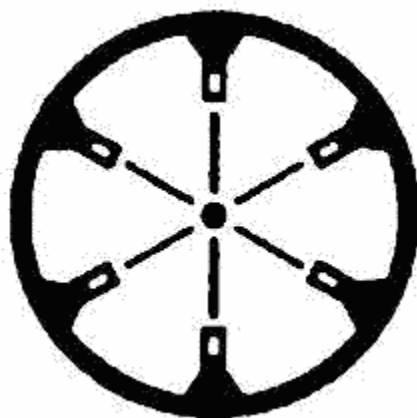
Осветиха с фенерчетата си повърхността и видяха стотици изображения, издълбани в каменната повърхност. В по-голямата си част това бяха главно стандартни египетски надписи: йероглифи и изображения на ръкостискащи се с боговете фараони.

— Джак — обади се Астро в микрофона на маската си, — тук има надписи. Много са. Издълбани са в камъка.

Мечо Пух прекара предния край на сондиращия радар пред изписаната стена. Подобно на рентгенов апарат той можеше да открива кухни под повърхността на скалата.

— Тук! Зад този надпис има кухня!

Астро насочи фенерчето си към подозрителния участък и освети нещо, което вече бе виждал.

Символът на Машината.

Астро и Мечо Пух се захванаха да прикрепят едно особено, подобно на палатка устройство, над точката, в която се събираха дъното на езерото и стената на пирамидалния остров, така, че да покрият гравирания символ на Машината.

Устройството беше с кубична форма и представляваше преносима врата за скачване на подводница, приета на въоръжение във военноморския флот на Съединените щати — дар за Магьосника от Морския рейнджър.

То обикновено се използваше за свързване на подводни апарати към подводници и представляваше конструкция с гумени стени за скачване на принципа на въздушния шлюз: след закрепването ѝ местата на свързване се херметизираха и следваше запълване с въздух; устройството се издуваше като балон и изхвърляше водата от вътрешността — което на свой ред осигуряваше суха „среда за скачване“ между две точки, намиращи се под вода.

На всяка от шестте стени на куба имаше отвори за преминаване и в момента един от тях — този върху горната стена — бе свързан към тръба, отиваща към двете надуваеми лодки.

След като устройството бе сглобено и нагласено в желаното място, Джак включи помпата.

Конструкцията бързо се изду и изведнъж се отвори място за слизване по вече абсолютно сухата свързваща тръба до стената в основата на пирамидалния остров.

Джак бавно се спусна по гумената тръба, държейки се за монтираните от вътрешната ѝ страна ръкохватки.

Носеше леководолазна маска, но още не си я бе сложил. Тя бе просто предпазна мярка в случай, че окачващата конструкция се спуска или започне да се пълни с вода по някаква друга причина. В раница на гърдите си носеше пречистения първи Стълб. На главата му бе неизменната пожарникарска каска.

Накрая стъпи на дъното на язовир „Насър“. В един пръст вода.

Право срещу него бе голата стена на пирамидалния остров — каменна, неравна и блестяща от влага.

Беше гравирана с някакви символи — калейдоскоп от изображения, в които това на Машината почти се губеше.

Най-важното — в стената не се различаваше никаква врата. Нямаше абсолютно нищо, само символи.

Джак се загледа в символа на Машината.

Изображението бе доста голямо, приблизително колкото отвор на улична шахта. Шестте правоъгълника, символизиращи шестте Стълба, изглеждаха в реален размер — бяха с големината на Стълба в раницата на Джак.

За разлика от останалите обаче, най-горният правоъгълник сякаш бе вдлъбнат, издълбан в изображението.

— Ключалка — каза Джак, извади Стълба от раницата си и го поднесе към вдлъбнатината. Изглежда, съвпаднаше идеално.

— Човек не знае, докато не опита...

И той натисна Стълба в мястото, което изглеждаше предназначено за него...

... и целият кръг със символа на Машината се завъртя около оста си, потъна в стената и зад него се разкри тъмен кръгъл тунел.

Джак изненадано отстъпи, без да пуска Стълба.

— Джак? Какво става? — чу се в ухото му гласът на Зоуи.

— Намерих входа — отговори той. — Слизайте.

Тунелът на Собек

Тесният тунел зад кръглият отвор на входа беше плъзгав заради влагата. Някъде навътре отекваше шум на падащи капки.

Захапал светеща в кехлибарено палка и воден от лъча на прожектора в каската си, Джак изпълзя по корем пет-шест метра в клаустрофобичния тунел... и стигна до първото препятствие: огромен нилски крокодил, поне пет и половина метра дълъг — блокираше пътя му и му се хилеше от по-малко от метър.

Джак замръзна.

Създанието бе чудовищно. Гигантски дебел праисторически звяр. От двете страни на муцуната му стърчаха страховити зъби. Стори му се, че дори хърка.

Освети с лампата на каската си продължението на тунела зад чудовището и видя, че там има поне още четири такива, подредили се в колона в тесния тунел.

Трябваше да има и друг вход. Някаква пролука, през която да са се вмъкнали.

— Ей, Джак? — обади се Зоуи зад него. — Защо спря?

— Спрях ме. Едно голямо животно с много зъби.

— О...

Джак присви замислено устни.

Междувременно Зоуи се приближи плътно и светна с Фенерчето си над главата му.

— Не може да бъде!

И в този миг Джак каза:

— Твърде студено е.

— Какво?

— Още е много рано и кръвта им е прекалено студена, за да са опасни.

— Какво какво? — не разбра Зоуи.

— Крокодилите са студенокръвни. За да може един крокодил, особено голям, да е енергичен, кръвта му трябва да се стопли, обикновено от слънцето. Тези приятелчета изглеждат страховити, наистина, но е още много рано, така че не вярвам да са способни на

действително агресивни действия. Можем да се промъкнем покрай тях.

— Не говориш сериозно!

В този момент зад тях се появиха Мечо Пух и Магьосника.

— Какъв е проблемът? — запита Мечо Пух.

— Ето го — отговори Зоуи и показа с брадичка колоната крокодили в тунела. — Но не се притеснявай: смелият ни капитан мисли, че можем да пропълим край тях.

Мечо Пух пребледня.

— Да пропълим!?

Магьосника погледна небрежно крокодилите и каза:

— По това време на деня кръвта им трябва все още да е много студена. Не вярвам, че в това състояние са способни на повече от това да хапят.

— Мен ме безпокои точно хапането — отбеляза Зоуи.

Джак си погледна часовника — беше 05:47.

— Нямаме избор — каза той. — Разполагаме с двайсет и пет минути да се доберем до върха, а това означава да минем покрай тези симпатяги. Аз влизам.

— Ъ-ъ... Ловецо — обади се Мечо Пух. — Знаеш... знаеш много добре... че бих те последвал... навсякъде. Но... и в най-добрата си форма... не понасям крокодили, а това тука...

— Няма нищо, Захир — успокои го Джак. — Никой не е абсолютно безстрашен и това се отнася дори и за теб. Остани тук. Няма да кажа на никого.

— Благодаря, Ловецо!

— Зоуи? Магьоснико?

Виждаше по лицата им, че мислят горе-долу същото.

Зоуи огледа тунела обречено.

— Не можеш да се справиш сам. Ще съм зад тебе.

А Магьосника каза:

— Цял живот съм мечтал да видя какво има точно зад тези крокодили. Проклет да съм, ако им позволя да ме спрат.

— Тогава да тръгваме — простичко каза Джак.

Запъля и стигна до първия крокодил.

Огромното земноводно го караше да се чувства нищожен.

Когато наближи муцуната му, крокодилът отвори огромната си паст и нададе ниско предупредително ръмжене.

Джак поспря, пое дълбоко дъх, събра решителност, промъкна се покрай челюстите и запълзя възможно по-близо до извитата стена на тунела.

Очите му се изравниха с очите на крокодила... и Джак разбра, че тези очи — студени и безжалостни — са го наблюдавали по всеки сантиметър от пътя му.

Но чудовището не го атакува. Не направи нищо повече от това само тежко да се размърда.

Джак се изсули покрай него, панталоните му се отъркаха в издутия му търбух... а после се озова до назъбената му опашка.

Чак сега изпусна сдържания в гърдите си въздух.

— Минах покрай първия — съобщи той в микрофона си. — Зоуи, Магьоснико... можете да минавате.

Стълбите на Атум

С много страх и безкрайно пълзене Джак, Зоуи и Магьосника успяха да минат покрай петте гигантски крокодила.

И стигнаха до квадратен иззидан от камък кладенец, по чиито стени имаше стълби, спускащи се в полумрака.

Надолу се виждаха площадки, стените им като че ли бяха изписани с хиляди йероглифи; различаваха се големи изображения на кръглия символ на Машината.

Джак се спусна до първата площадка...

... и символът на Машината хлътна в стената, явно задвижен от невидим механизъм, и на мястото му зейна голяма кухня — кухня, която можеше да съдържа бог знае какви отровни течности...

... но в същия миг Стълбът в ръцете на Джак леко присветна и кухнята моментално се затвори.

Джак се обърна към Магьосника и подметна:

— Човек май не може да мине покрай тези капани, без да държи Стълба в ръцете си.

— Така изглежда — съгласи се Магьосника.

Продължиха надолу.

На всяка площадка ги посрещаше и се отваряше символ на Машината, но щом по някакъв начин усетеше Стълба в ръцете на Джак, се затваряше.

Надолу и все по-надолу.

Магьосника съвместно броеше стъпалата. Най-сетне стигнаха до дъното. Стъпалата свършваха пред величествен сводест вход, висок поне шест метра. Зад него се простираше непрогледна тъмнина.

— Двеста шейсет и седем... — каза Магьосника. Джак пристъпи във входа и се взря в тъмнината. Дек полъх, студен и предупредителен, погали лицето му.

Извади ракетния си пистолет и стреля в тъмнината. След цели петнайсет изстрела продължаваше да стои на прага, зяпнал от удивление.

ЗАЛАТА НА МАШИНАТА

Шестметровият вход, под чийто свод стоеше Джак, изглеждаше микроскопичен в сравнение с пространството под него.

Входът бе на горния край на грамадна каменна стълба — стъпалата бяха поне петстотин, ако не и повече, — спускаща се до пода на огромна зала с кубична форма с дължина на страните поне сто и петдесет метра. Стъпалата обхващаха пълната широчина на залата, от стена до стена, и бяха с идеално правоъгълно сечение.

Таванът на фантастичната подземна зала се крепеше на гора от величествени колони, изсечени в пищния египетски стил и украсени в горната си част с ярки червено-синьо-зелени листа на лотос. Колоните бяха поне четиридесет, подредени в правилна решетка.

— Точно като в храма на Рамзес Втори в Карнак... — ахна Магьосника.

— А може би онзи храм е копие в чест на този — обади се Зоуи.

Застанал на върха на величественото стълбище, Джак се чувстваше като на най-горния ред на футболен стадион, вперил поглед към намиращия се далеч под него терен.

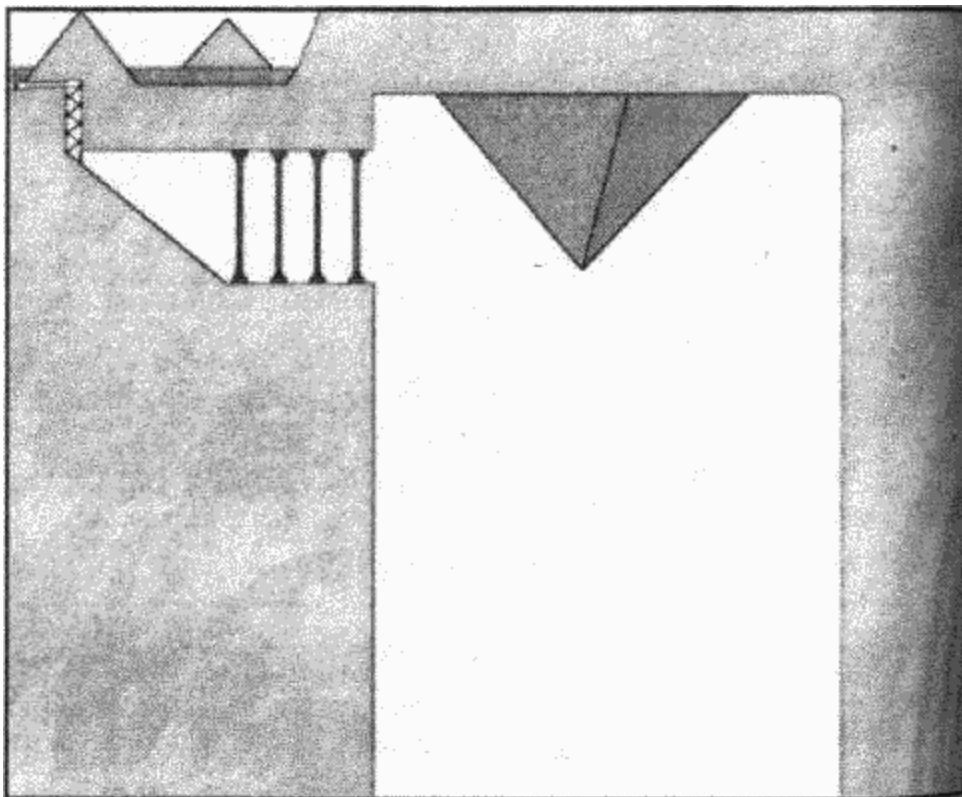
Но имаше една особеност.

Долу в залата... не се виждаше четвърта стена срещу тази, от която се спускаше стълбището.

И наистина, срещу стълбището, отвъд гората украсени колони, нямаше нищо: гладкият широк сто и петдесет метра под просто свършваше с остър ръб, като балкон без перила или по-скоро гигантска наблюдателна платформа, надвиснала над някакво още по-необятно пространство, скрито в тъмнина.

Оттук обаче не можеха да видят какво има там, така че заслизаха по стълбите. Приличаха на мравки в потресаващата зала.

Бяха стигнали някъде до средата, когато Джак изведнъж видя какво има пред тях. И се закова на място, и прошепна: — Ще ни трябват още ракети.

ВЪРХЪТ В АБУ СИМБЕЛ

Първият Връх на Машината

Джак, Магьосника и Зоуи тръгнаха, но необятния под на залата, криволичеха през гората от свръхвисоки колони, за да стигнат до края, до ръба, откъдето започваше още по-голяма подземна кухня.

Защото зад ръба зееше бездънна пропаст. Дълбока и непрогледно черна.

А точно над нея, окачена по непонятен начин на тавана, висеше колосална пирамида — висеше обърната с върха надолу — идеално изсечена и доколкото можеше да се прецени, със същите габарити като Голямата пирамида в Гиза. Изглеждаше повече от древна, изглеждаше по-стара от всичко, което човечеството би могло да построи. Стените ѝ лъщяха с бронзов блясък.

Джак си спомни за обърнатата пирамида пред Лувъра в Париж — красивата стъклена пирамида, висяща над по-малка. Макар да бе добила славна известност благодарение на бестселъра „Шифърът на Леонардо“, построяването ѝ бе скрито зад масонски и неоезически митове.

Сети се и за Висящите градини на Вавилон, създадени върху гигантски сталактит в една огромна пещера в Южен Ирак, и си помисли, че те може би са били построени в знак на преклонение пред тази конструкция.

Каквато и да бе истината, невероятният размер на пирамидата сякаш смаляваше залата, в която се намираха и която само допреди съвсем малко им бе изглеждала необятна.

— Джак, Зоуи... Представям ви Машината — намери сили да проговори Магьосника.

Джак си погледна часовника.

6:02. Астрономическото събитие трябваше да настъпи в 6:12.

Бяха успели да стигнат навреме.

В този момент радиото на Джак изпраця.

— Ловецо, живи ли сте? — тревожно запитва Мечо Пух.

— Вътре сме. И намерихме Машината.

— Току-що се обади Скай Монстър. Уловил е на радара голяма група превозни средства, идват по пътя от Асуан. Зад туристическите автобуси се движели над сто най-различни коли и камиони.

— Време на пристигане? — попита Джак.

— Час, може би по-малко.

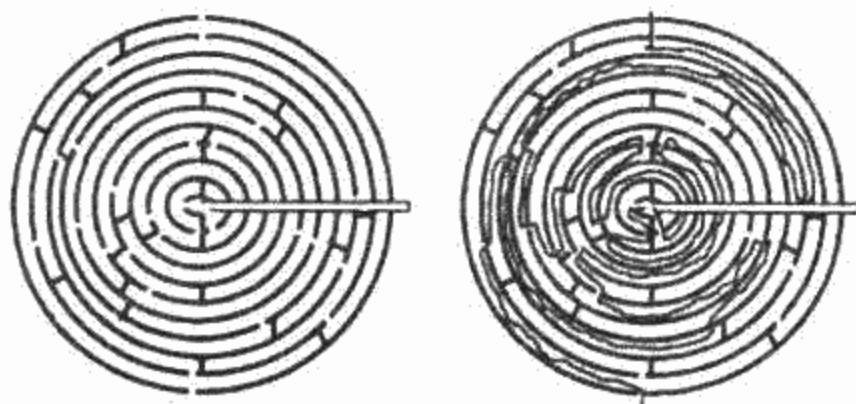
Джак пресметна набързо.

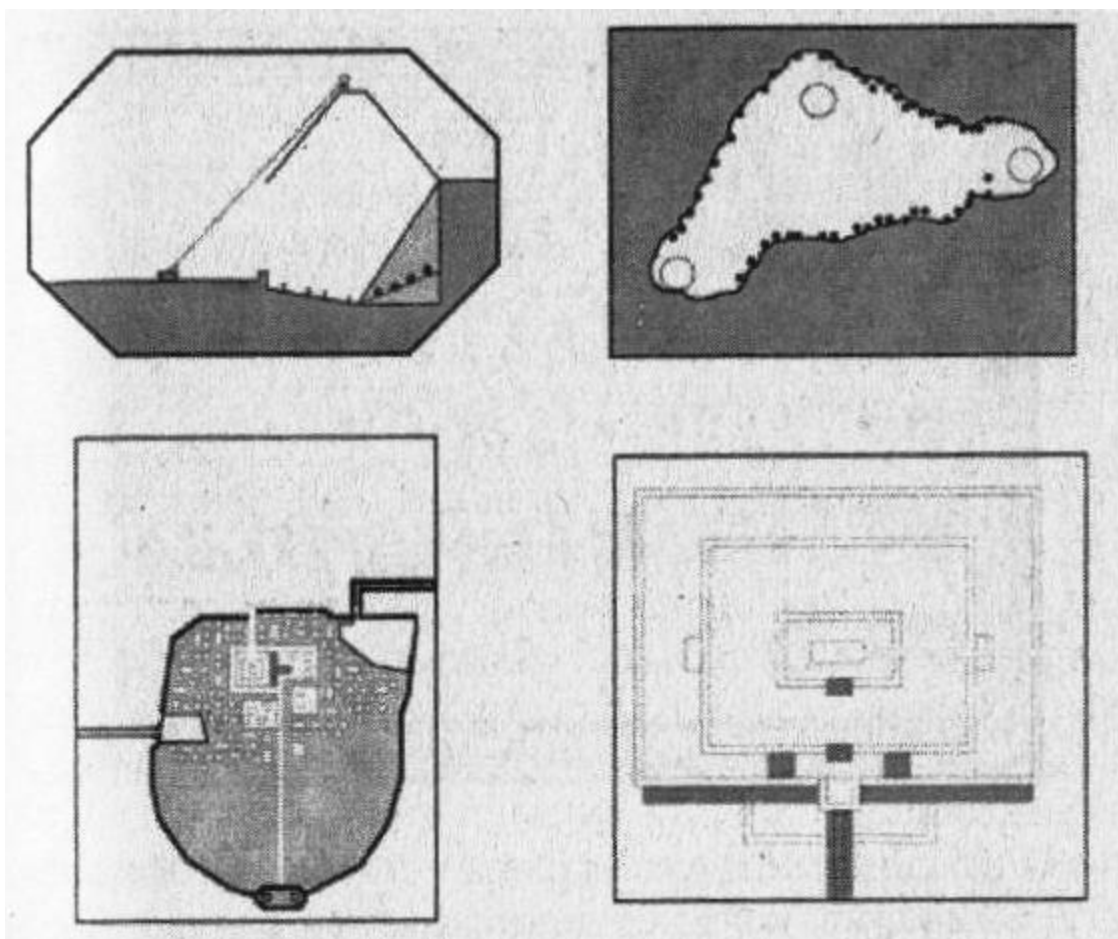
— Може и да свършим за толкова време. Но ще е на косъм.

Докато той говореше, Зоуи и Магьосника оглеждаха стените на залата.

Те бяха изпъстрени с безброй различни изображения — хиляди и хиляди, красиви и изящни.

Някои им бяха познати — Мистерията на кръговете, кръглият символ на Машината и дори подредбата на камъните при Стоунхендж. Но други бяха съвсем непознати:

Зоуи извади от раницата си цифров фотоапарат „Канон“ и трескаво започна да снима — знаеше, че нямат много време.

— Онова там е Ур — възкликна Магьосника и посочи едно от изображенията, което току-що бе снимала.

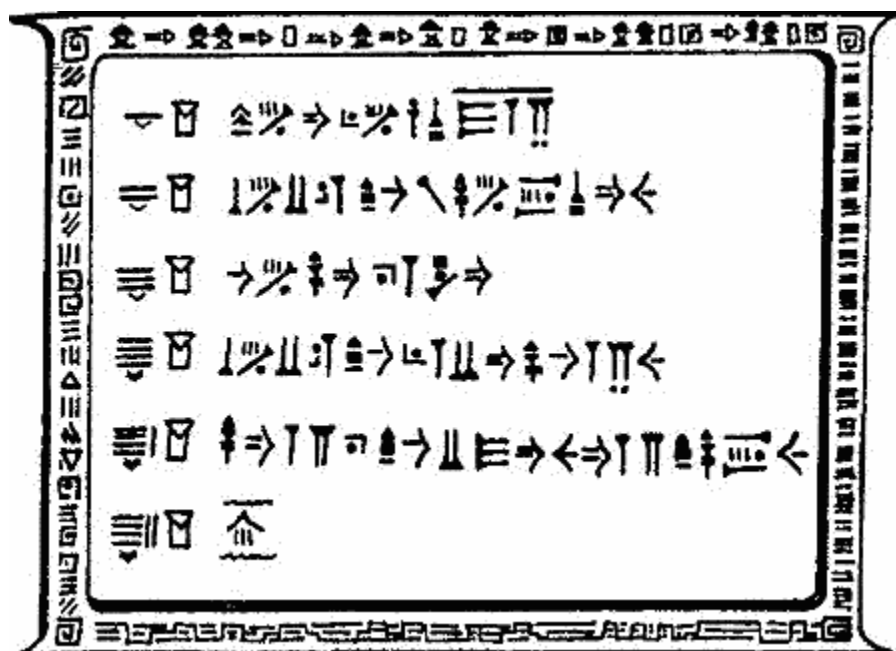
— Така ли? — изненада се Зоуи.

— Това е планът на древния град Ур в Месопотамия. Ур е забележителен с това, че разполагал с две защитени със стени пристанища — едното на запад, другото на север. Виж, съвсем ясно се виждат. До построяването на Голямата пирамида Зикуратът в Ур бил най-високата постройка на Земята. А знаеш ли какво означава думата „Ур“?

— Не. Кажи.

— Светлина. Градът на светлината.

В центъра на стената имаше голяма лъскава плоча от обсидиан. Всеки знак на нея бе запълнен със злато, Филигранната рамка пък изглеждаше изработена от единствено парче масивно злато:

— О, Господи... шестте върха... — прошепна Магьосника. — Символът, който се повтаря втори отляво — обърнатият триъгълник върху правоъгълник — е символът в Словото на Тот за „връх“. А самият надпис представлява описание на *всичките* шест върха. Ще трябва Лили да ми го преведе.

Зоуи направи няколко снимки на надписа, после се втренчи в противопоставящата се на законите на гравитацията увиснала над пропастта пирамида.

— Магьоснико, кой би могъл да построи такова нещо? — попита тя. — Не може да е човек от древността. Дори днес никой не може да създаде нещо такова.

— Така е — съгласи се Магьосника. — Така че кой наистина би могъл? Извънземни? Някои допускат подобна възможност — всъщност над седемдесет процента от хората вярват, че някога в миналото Земята е била посещавана от извънземни. И ако те съществуват, възможно е да са посетили нашата планета и да са построили тези съоръжения. Но лично аз не съм привърженик на тази хипотеза.

— А на коя?

— Той смята, че те са построени от хората — обади се Джак, който също разглеждаше стените. — Ей... Това е Ур!

— От хората? — Зоуи се намръщи. — Но нали се съгласи, че древните хора не биха могли да...

— Точно така. Но не изключих раса от свръхдревни — уточни Магьосника.

— Теорията за прадревната цивилизация — подметна Джак.

— Да — потвърди Магьосника. — Теорията, че нашата цивилизация не е първата, обитавала тази планета. Че през епохите между паданията на астероиди, ударите на комети и убийствените приближавания на разни Тъмни звезди някакви същества от човешки тип многократно са се извисявали над заобикалящите ги животни, създавали са процъфтяващи цивилизации и са умирали, за да се появят отново милиони години по-късно.

— Смяташ, че някаква древна цивилизация от човешки тип е построила всичко това? — недоверчиво попита Зоуи.

— Да. Високоразвита човешка цивилизация, много по-развита от съвременната. Нима не забеляза, че всички врати, през които минахме, и всички стъпала, по които слязохме, са направени за същества с нашите размери? Една извънземна цивилизация да направи стъпала, подходящи за човек — това ще е върхът на случайността. Не, тази пещера — това удивително съоръжение — е направена от човешки ръце, макар и преди много, наистина много години. От хора.

— Хора, които въпреки своя прогрес не са съумели да избегнат унищожението — подчерта Зоуи.

— А може нещо да ги е убило — намеси се Уест. — Докато са строили всичко това, е паднал астероид и просто ги е изличил от лицето на Земята.

— За сто милиона години може да се случат страшно много неща — въздъхна Магьосника. — Може да се появи нов животински вид, да се развие, да се утвърди и после да изчезне. Та нали *Homo sapiens* съществува само от някакви си стотина хиляди години. И нека не забравяме, че хората, построили тази Машина, поне са се опитвали да се спасят от връщането на Тъмната звезда.

— Магьоснико, съжалявам, че те прекъсвам, но били хвърлил един поглед на това? — помоли Джак, който междувременно бе отишъл до ръба на „балкона“ и гледаше през бинокъла си колосалната обърната пирамида.

Върхът на пирамидата се спускаше наравно с нивото на „балкона“, но отстоеше на стотина метра от тях.

— Върхът не е остър — отбеляза той и подаде бинокъла на Магьосника. — Плосък е.

— Както беше при Голямата пирамида? — попита Зоуи.

— Почти. Тук плоската част обаче е по-малка... доста по-малка — отговори Магьосника. — Горедолу с размера на... — той погледна Стълба в ръцете на Джак — на това.

— Само че как да стигнем дотам, за да го сложим на мястото му? — попита Зоуи.

— Предполагам, по същия начин, по който стигнахме дотук — каза Джак и посочи пода под краката им.

Зоуи погледна надолу и видя символа на Машината, издълбан в мрамора. Тук обаче правоъгълниците в рисунката бяха с човешки ръст.

Джак постави пречистения Стълб в процепа най-близо до пропастта.

В същия миг се разнесе мощен грохот.

Джак се огледа, но не видя никаква причина за тътена.

А после от стената на пропастта, точно пред тях, започва да излиза тесен мост. И докато се издигаше, се разгъваше — дълъг каменен мост без перила.

Грохотът не спираше. Мостът продължаваше да се издига... още и още, докато в един момент с плътен удар не спря. Приличаше на грамаден каменен език, прострян над пропастта от краката на Джак до... обърнатия връх на пирамидата.

— Не е зле — одобри Джак.

И здраво хванал пречистения Стълб, Джак Уест-младши стъпи на моста — нищожно дребен в необятната Зала, над пропастта и под колосалната пирамида.

Бездната под него чезнеше в мрака.

Джак се опита да не мисли за това. Просто тръгна към гигантската бронзова пирамида, без да откъсва поглед от нея.

Зоуи и Магьосника следяха всяка негова крачка.

Джак стигна до края на моста и застана под върха на обърнатата пирамида...

Беше точно 6:11.

Горе първите лъчи на слънцето се отразяваха от повърхността на притихналото езеро.

Алби бе нагласил телескопа си върху една гладка площадка на пирамидалния остров, точно над двете клатеци се във водата надуваеми лодки.

След малко извика:

— Сатурн се издигна над Юпитер! Пролуката... се появи!

Часовникът на Джак показваше 6:12.

След цялото великолепие на залата, пирамидата и бездънната пропаст Джак се чувстваше малко странно пред толкова малкия връх на масивния обект.

Изведнъж пирамидата забръмча.

Беше нисък, басов звук... мощна разтърсваща вибрация, която отекна из пещерата.

Джак се стресна.

— Капитан Уест — чу се в ухото му гласът на Алби, — изплуването на Титаник започна току-що. Разполагате с около една минута, за да поставите Стълба.

— Благодаря — отговори Джак. — Усетих, че започва.

Застанал на самия край на моста, високо над пропаст, за която никой не знаеше колко е дълбока, той разглеждаше върха на бучащата пирамида.

Както бе забелязал още от „балкона“, тя не завършваше с остър връх. Върхът ѝ беше плосък. Плоската част бе широка колкото длан, сякаш там бе имало пирамидион, който някой някога неизвестно защо бе отсякъл.

Виждаше се и геометрично правилна квадратна дупка — отвор, който отговаряше идеално на размера и формата на Стълба.

— Магьоснико? — каза Джак по радиото. — Някакви последни напътствия? Някаква церемония, към която следва да се придържам?

— Не ми е известна такава — отговори Магьосника. — Просто постави Стълба в пирамидата.

— Добре тогава...

Джак погледна за последен път часовника си. Беше точно шест и дванайсет.

Той хвана Стълба с две ръце и застана високо над бездънната пропаст дълбоко под повърхността на земята, вкара пречистения Стълб в съответстващата му дупка във върха на пирамидата.

Стълбът влезе в отвора...

... и се заклеци в него. Подаваше се наполовина, но беше невъзможно да се помръдне.

Зловещото бучене мигновено престана.

Във въздуха се възцари тишина.

Джак затаи дъх.

И тогава — *БАМ!* — чистият прозрачен диамант на Стълба, вложен непоклатимо във върха на пирамидата, засия с ярка бяла светлина.

Джак залитна назад и заслони очите си с ръка.

Ослепителната светлина освети пещерата и Джак видя колко дълбока е пропастта, над която стоеше. Беше невъобразима: дори сиянието на Стълба не можеше да достигне края на отвесните ѝ стени.

С гръмотевично изтрещяване от Стълба се изтръгна дебел бял лазерен лъч и се устреми в дълбините на пропастта, към земното ядро.

Джак не можеше да го гледа — той беше непоносимо ярък.

Погледна нагоре, към пирамидата, чийто мащаб продължаваше да го пораждава.

И видя Стълба.

Той *пулсираше* със светлина, а течното му ядро излъчваше меко сияние.

В този момент, бавно, постепенно, по всяка повърхност на Стълба се появи странен текст — бели символи.

Джак веднага ги позна.

Словото на Тот.

Тайнственият език, открит в Египет, който можеше да бъде четен само от оракулите на Сива — Лили и брат ѝ Александър.

А след това си спомни наградата, полагаща се на онзи, който постави първия Стълб.

Знание.

Тези символи несъмнено съдържаха някаква мъдрост, някакво изпълнено с ново съдържание послание.

Знание, за което някои нации не биха се замислили да убият.

Посегна към Стълба. В мига, в който го докосна, нещо прещрака и заключващият механизъм на пирамидата освободи Стълба в ръцете му, само че сега той сияеше с белите символи на езика на Тот.

Джак го разгледа и веднага установи, че от горния край на Стълба липсва малка пирамидална част, която сякаш беше отсечена.

Удивено вдигна поглед и видя... че голямата обърната бронзова пирамида отново е цяла. Някак, неизвестно как, по време на ослепителното светлинно шоу тя бе взела част от Стълба като пирамидион и с това бе възстановила идеалната си форма.

— Прекрасно... — прошепна Джак и погледна току-що образувалата се в Стълба пирамидална вдлъбнатина. После каза в микрофона: — Магьоснико. Тук станаха някои доста сериозни неща.

— Подозирах.

Джак прибра светещия Стълб в раницата си и каза:

— Е, като се има предвид ситуацията, нещата свършиха направо безболезнено.

— Да, доста необичайно за нас... — започна Магьосника, но сигналът внезапно прекъсна и се разнесе равно пищене.

Кръвта на Джак се вледени. Това не бе загуба на сигнал. Ако бе така, щеше да се чува съскане или прашене. Този тон означаваше нещо друго.

Обърна се и видя Магьосника на ръба на „балкона“ — Разперил озадачено ръце. До него Зоуи тревожно махаше на Джак да побърза.

Джак затича по моста и завика по радиостанцията:

— Астро! Лили! Алби! Чувате ли ме? Никакъв отговор.

Само същият равен тон.

— Джак, някой ни заглушава! — викна Зоуи.

Джак Уест вече го беше разбрал.

Появиха се на повърхността на езерото, изплуваха от всички страни на надуваемите лодки — мъже в черни леководолазни костюми, въоръжени с автомати МР-5.

Дванайсет души. Група на специалните сили.

— Мамка му! — изкрещя Астро. — Онова движение, което улови хидролокаторът... не са били крокодили, а хора.

— Млък! — изкомандва един от мъжете, явно командир; акцентът му издаваше възпитаник на Итън. — Долу оръжията и горе ръцете!

Астро и Мечо Пух се подчиниха.

„Британски части“, помисли си Астро. Вероятно СВС или кралски десантници. Извърна се към Йоланте, но лицето ѝ бе застинало като маска.

Британските командоси се качиха в лодките.

Мечо Пух инстинктивно дръпна Лили и Алби зад себе си.

Командирът отиде при Йоланте и свали маската и дихателния си апарат. Беше млад, с квадратна челюст и надупчено с белези от шарка лице.

— Лейтенант Колин Ашмънт, мадам, Кралски десантни части. Очаквахме ви. Както ни беше заповядано, подслушвахме честотата на капитан Уест, докато не научихме, че Стълбът е поставен.

— Отлична работа, лейтенант — отсече Йоланте, направи крачка напред и се озова в групата на десантчиците — Уест е долу с още двама. Старецът, който ни е нужен, и една жена, която не ни трябва.

Подаде на Ашмънт микрофона на радиостанцията си, а той изключи заглушаващата система, която бе окачена на кръста му.

После каза в микрофона:

— Капитан Джак Уест. Ние сме Кралските десантни части. Не можете да се измъкнете. Вие го знаете и ние го знаем. Изнесете Стълба.

— Я си го начукай! — разнесе се глас по радиостанцията.

Ашмънт се усмихна. Погледна Лили и Алби и каза:

— Изнесете Стълба, капитане. Или ще убия децата. Едно по едно. Първо момчето...

— Окей, идваме.

Йоланте, Ашмънт и трима от хората му стояха в апарата за скачване, закрепен в основата на скалния остров, и гледаха пълния с крокодили тунел.

В другия край на тунела стояха Джак, Зоуи и Магьосника.

— Изпратете напред стареца със Стълба! — нареди Ашмънт.

— Как се казваш, боец? — хладно попита Джак.

— Ашмънт. Лейтенант. Пети полк, Кралски десантни части на Нейно величество.

— Ти заплаши моето малко момиче и нейния приятел, лейтенант Ашмънт. За това ще умреш... лошо.

— Не ме плашите, капитан Уест — високомерно отговори Ашмънт. — Чувал съм за вас и познавам такива като вас. Някои мислят, че сте добър, но за мен вие сте недисциплиниран и безразсъден. Поредното диво животно от *колония*, която сме направили грешката да не държим изкъсо. Склонен съм да убия момчето на принципна основа. Изпратете веднага стареца със Стълба или ще дам заповед да го направят.

Джак подаде раницата си на Магьосника и той запълзя покрай крокодилите за втори път тази сутрин.

Те отново се размърдаха протестиращо, но не атакуваха.

Докато Магьосника пълзеше към изхода на тунела! Джак извика:

— Йоланте... разочарован съм.

— Съжалявам, Ловецо — отговори тя. — Но кръвта вода не става. Особено кралската кръв.

— Ще го запомня.

Магьосника най-сетне излезе през отвора на тунела и застана пред три насочени към него дула.

Ашмънт дръпна раницата от него, видя светещия Стълб в нея и я подаде на Йоланте.

— Нагоре, старче. — И показа с брадичка стълбата, водеща към лодките на повърхността на езерото.

— Но... — опита се да възрази Магьосника.

— Тръгвай!

Магьосника неохотно започна да се изкачва.

Йоланте гледаше Джак и Зоуи. Вдигна Стълба в ръцете си и погали с пръсти пирамидалната дупка в единия му край. После каза:

— Приятен престой в гробницата ви, капитане.

След това натисна края на сияещия Стълб в символа на Машината при входа и кръглият капак веднага се завъртя и запечата тунела с глух звук. Зоуи и Джак останаха вътре.

Йоланте, Ашмънт и съпровождащите ги десантници се качиха в надуваемите лодки.

Ашмънт разхерметизира скачващия апарат и в тръбата веднага нахлу вода и заля входа към подземната пещера.

После избута Лили и Магьосника в първата надуваема лодка. Алби, Мечо Пух и американецът останаха във втората.

Лейтенантът се обърна към Йоланте.

— А с тях какво да правим?

— Ще задържим момичето и стареца. Другите не ни трябва.

— Ясно — изръмжа Ашмънт. Бързо окова с белезници: Пух, Астро и Алби, срязва въжетата, които държаха лодките заедно и към острова, и после — бум! бум! бум! — стреля три пъти в гумения борд на втората лодка.

Лили изпищя.

Лодката веднага омекна... и започна да потъва... заедно с окованите Мечо Пух, Астро и Алби!

Дебнещите наоколо в широк кръг крокодили веднага се раздвижиха. За разлика от другите долу, тези бяха будни, нащрек и съвсем мобилни.

— Дано имате късмет и потънете, преди да са ви изяли — каза Ашмънт. — Ако не стане така, дано смъртта ви поне бъде бърза.

— Но твоята няма да е никак лека — отговори Мечо Пух. — Мръсник!

— Алби! — изкрещя Лили. Плачеше.

Алби седеше като вкаменен, само очите му се местеха от потъващата лодка към кръга крокодили.

— Сбогом — каза Ашмънт.

После запали двигателя на първата надуваема лодка и я подкара на изток, към зората и доковете при Абу Симбел, като остави Мечо Пух, Алби и Астро на волята на съдбата.

През омекналите бордове на потъващата лодка започна да нахлува вода.

Прикован с белезници за нея, Алби се чувстваше като пасажер на „Титаник“ — неспособен да спре непредотвратимото потъване и обречен да умре съвсем скоро.

— Окей — обади се Мечо Пух между няколко дълбоки поемания на въздух. — Какво би направил Ловеца? Сигурно би имал на пояса си резервен кислороден апарат, предполагам? Или кислород, за да прогори тези белезници.

— Само че ние нямаме — сухо отбеляза Астро.

Пух помисли за експлозива С-2, който държеше скрит в придържания брата му пръстен, но... не, той бе прекалено мощен за белезници. Щеше да откъсне и ръката му.

Наблизо плесна с опашка огромен крокодил.

— Как си, хлапе? — попита Астро Алби.

— Изплашен до смърт.

— И аз съм така — отговори Астро.

Водата вече заливаше целия борд на спуканата лодка.

Стигна до коленете на Алби, после започна да се изкачва по бедрата му.

Всеки момент щяха да потънат.

Внезапно плясване накара Алби да се извърне. Грамаден крокодил се надигаше от водата към лицето му... но в следващата секунда изтрещя изстрел и крокодилът омекна, пронизан в окото от Астро.

— Мамка му... — възкликна Алби. — О боже, о боже, о боже...

Водата вече бе до кръста му.

Мечо Пух свали маската си и му я подаде, макар да не бе свързана към кислороден резервоар.

— На, сложи си я. Все ще ти даде няколко секунди. Съжалявам, хлапе... съжалявам, че не можем да направим нищо повече за теб...

В същия миг лодката се напълни докрай с вода и пое с нос към дъното...

Лодката повлече Алби надолу, дърпаше го за китката все по-дълбоко покрай вертикалната каменна стена на острова.

В периферията на зрението му се мяркаха крокодили — наблюдаваха бавното им потъване.

Един от тях се плъзна към Алби с тласъци на мощната си опашка и отвори челюсти. Алби изкрещя беззвучно под водата, но...

... крокодилът спря.

Спря като замръзнал на десет сантиметра от лицето му.

Зъбите му почти опираха в изпъкналите му от ужас очи... и едва сега Алби зърна големия „Кей-бар“ — ножа на Мечо Пух, — забит в меката долна част на челюстта на чудовището.

Мечо Пух бе замахнал със свободната си ръка и бе спрял чудовището в последната възможна частица от секундата.

А после Алби видя очите му — широко отворени и налети с кръв. Този мъчителен скок към него се бе оказал последното действие на Мечо Пух на земята. Тялото му се отпусна.

И тогава от другата страна към тях се насочи втори крокодил и отново избра Алби — явно най-дребната жертва, — и този път Алби знаеше, че няма измъкване. Пух вече го нямаше. Астро беше твърде далече.

Крокодилът разтвори челюсти.

И изгубил всякаква надежда, Алби затвори очи и зачака края.

Но краят така и не дойде.

Нямаше внезапна болка. Нямаше забиване на зъби.

Алби отвори очи... и видя Джак Уест в леководолазен костюм — бореше се с гигантския крокодил.

В следващия миг някой натика в устата му регулатор на дихателен апарат и Алби пое най-сладката глътка животворен въздух. Погледна и видя до себе си Зоуи, екипирана също като Джак.

В следващия миг Зоуи заплува към отпуснатото тяло на Мечо Пух и сложи регулатора в неговата уста. Той се размърда. Зоуи се прехвърли на Астро.

Битката на Джак с крокодила кипеше сред облак мехурчета.

И изведнъж Алби видя как крокодилът захвапва злобно лявата ръка на Джак... само че две секунди по-късно Джак я *измъкна* от челюстите му.

Чак сега Алби си спомни, че лявата ръка на Джак е метална, но преди да успее да изпита облекчение, главата на крокодила експлодира и около нея се понесе червен облак кръв. Изглежда, в момента на захвапването Джак бе успял да натика в пастта на чудовището граната.

В този момент Зоуи стреля през белезниците на Алби, направи същото в тези на Пух и Астро, а после до тях доплува Джак и двамата със Зоуи започнаха да си подават регулаторите... а след миг Алби разбра, че му помагат да изплува на повърхността и че по чудо е оживял.

Подадоха глави на повърхността едновременно и заплуваха без подканване към острова. Джак избута Алби по склона, докато не се увери, че е в безопасност.

Пух и Астро бяха следващите избутани, след това Зоуи, а накрая Джак се измъкна сам. През цялото време не бе изпускал от поглед крокодилите, но за щастие те бяха заети с разкъсването на обезглавения си събрат.

Джак се просна на брега и жадно загълта въздух.

— Как... как се измъкнахте? — задъхано попита Алби.

— Във входния тунел имаше крокодили — обясни Джак. — Оказа се, че са се промъкнали през пукнатина от другата страна,

цепнати в скалата, създадена от трус бог знае кога. Излязохме през нея.

Надигна се на лакът и погледна към водата.

— Те към Абу Симбел ли отплаваха?

— Да — потвърди Алби.

— И взеха Лили?

— И Магьосника. Ядосан ли сте, господин Уест?

Уест скръцна със зъби.

— Алби, думата „ядосан“ дори най-бегло не описва онова, което чувствам в точно този миг! — И той натисна един бутон на радиостанцията си. — Лешояд! Ятаган! Чувате ли ме?

Но радиото оставаше безмълвно. Никакъв отговор.

— Повтарям... Лешояд, Ятаган... чувате ли ме?

Отново нямаше отговор. Ефирът бе потънал в тишина.

— Къде са се дянали, по дяволите? — изръмжа Джак.

Докато ставаше всичко това, лодката на лейтенант Колин Ашмънт вече акостираше недалеч от величествените статуи на Абу Симбел. Придружаваха я две по-малки надуваеми лодки, в които пътуваха другите единайсет члена от отряда на Кралските десантни части.

В същия момент първата колона автобуси с туристи вече спираше наблиз до кея.

От автобусите започнаха да слизат туристи от най-различни националности — германци, американци, китайци, японци. Прозяваха се и се протягаха след дългия път.

Ашмънт сбута Лили и Магъосника да слязат от лодката и после ги насочи към два бели събърбъна със затъмнени прозорци, паркирани наблиз. Йоланте вървеше пред всички, крачеше бързо и делово. Носеше раницата на Уест със Стълба в нея.

Няколко туристи от най-близкия автобус се скупчиха около английските събърбъни.

Бяха класическият тип японски туристи — четирима мъже на средна възраст, метнали през вратовете си фотоапарати „Никон“, с широки елеци и по сандали — и с бели чорапи.

Един от тях извика на Ашмънт:

— Еееей, сър! Извинете. Къде статуи?

Ашмънт, който бе сложил тениска върху леководолазния си костюм, мина покрай него, без изобщо да му обръща внимание.

Лили понечи да изкрещи на японците...

... но в същия момент забеляза студената пресметливост, с която азиатецът проследи Ашмънт, и усети, че има нещо, което, ама съвсем не е наред.

Четиримата японци вече бяха заобиколили колите и екипа на Ашмънт в идеален полукръг.

С лудо биещо сърце Лили ги огледа, но видя само безизразни погледи и мрачни изражения.

И тогава, с периферното си зрение, забеляза ръката на един от японците... а на ръката имаше татуировка — татуировка, която вече бе виждала, татуировка с японското знаме и някакъв символ зад него.

— Танк... — каза неволно тя на глас. — О, не... О, не! Магъосник, назад!

И се хвърли в краката на стреснатия възрастен професор и го повали в мига, в който „туристът“ най-близко до Ашмънт разгърна елека си и под него се видяха шест пакета С-2, пристегнати към гърдите му. А след това любезният на външен вид японец на средна възраст стисна ключа в ръката си и... се взриви...

Четири разтърсващи взрива раздраха спокойния утринен въздух и четиримата японски самоубийци изчезнаха в идентични облаци дим, огън и части от човешки тела.

Прозорците на всички коли в радиус двайсет метра се пръснаха и посипаха земята с парчета.

Ашмънт пострада най-тежко. Тялото му бе запратено върху единия събърбън с жестока сила и той се свлече на земята като парцалена кукла.

Трима от хората му — онези, които се намираха най-близко до японските самоубийци — бяха убити намясто. Останалите се разхвърчаха в различни посоки.

Йоланте бе най-далече от всички и пострада най-малко — ударната вълна я отхвърли на пет метра и падна тежко на земята, удари си главата и изгуби съзнание.

Скочилата върху Магъосника Лили усети как по гърба ѝ преминава изгаряща вълна — сякаш някой я зашлеви на голо, — после усети миризма на изгоряло, но това не продължи дълго, понеже в следващия миг ѝ причерня и светът около нея престана да съществува.

В действителност единственият, който излезе от атаката без никакви поражения, бе Магъосника — благодарение на приложените съвсем навреме ръгбистски умения на Лили, извадили го от зоната на преки поражения.

Ушите му пищяха, но той надигна глава... и видя Лили; беше се проснала върху него, а ризата ѝ бе в пламъци.

Измъкна се изпод нея и бързо я заметна със самото си, за да изгаси пламъците. После я вдигна — беше в безсъзнание и отпусната — и зяпна пред сцена, каквато не бе виждал: огън, дим, смачкани коли и кървавите останки на десантниците на Ашмънт.

А после изви сирена и Магъосника се извърна.

Истинските туристи в *истинските* автобуси наоколо бяха видели какво става и изплашени от повторение на кръвопролитните терористични атаки при храма на Хатшепсут през 1997 година, бяха побързали да се качат по автобусите си.

Погледът на Магъосника се спря върху Йоланте и раницата на земята до нея.

Прихванал Лили с една ръка, Магъосника изтича при Йоланте и взе раницата със Стълба. После се метна на втория събърбън и

изхвърча от паркинга.

— Скай Монстър! Скай Монстър! — викаше Магъосника по радиото, докато се отдалечаваше на юг от Абу Симбел. Имаше силен сигнал. Изглежда, заглушаващото устройство на Ашмънт бе повредено от взрива.

— Магъосник! Къде беше? Опитвам се да се свържа с вас вече от двайсет ми...

— Скай Монстър, стана голяма... поразия! — Магъосника се запъна. — Британците ни изненадаха, после други изненадаха и тях. Лили е в несвяст, Джак е затворен в тунела, Алби, Мечо Пух и Астро се удавиха и крокодилите... О, Алби!...

— Алби е добре — разнесе се по радиото друг глас.

Гласът на Джак.

Джак — тъкмо заобикаляше пирамидалния остров, следван от другите — продължи:

— Той е с мен. Пух, Астро и Зоуи също. Ние сме в безопасност. Какво стана, Магъоснико?

— Четирима души, явно японци, току-що се взривиха до колите за изтегляне на Ашмънт, на паркинга при кея. Беше засада. Чакаха ни. Струва ми се, че целта им бе да унищожат Стълба. Аз съм в една от британските коли и карам на юг, колкото може по-далече от града.

— А Йоланте и Стълбът?

— Йоланте е в безсъзнание, така че можах да взема Стълба. Не мога да кажа дали ще оцелее.

— Ясно — каза Джак. — Искам да се измъкнеш оттам колкото е възможно по-бързо и да стигнеш до място, където Скай Монстър да може да те вземе. Скай Монстър, Стреч — спуснете ни лодка, за да стигнем до брега, после ни вземете и...

— Тъ... Ловецо, не мисля, че е възможно — каза Скай Монстър.

Скай Монстър кръжеше високо в небето над Абу Симбел и гледаше надолу към необятната шир на язовира „Насър“ и

магистралата, водеща от север към града. Стреч седеше до него на мястото на помощник-пилота и също разглеждаше ландшафта.

— Понеже нали разбираш — обясняваше Скай Монстър, — точно затова се мъчех да се свържа с вас. Втората колона, която видяхме по-рано, сега е само на пет километра от туристическите автобуси. Бързо се приближава от север и не е само от туристически автобуси. Има и автобуси де, но само за прикритие това е военен конвой — леки всъдеходи, бронирани джипове, хамъри и бетеери. Предполагам, че е египетската армия, явно сръчкана от някого да действа. Та значи ще са в града след около четири минути. Даже по-малко.

Скай Монстър и Стреч пак погледнаха надолу към магистралата и задаващата се от север колона — черна лента върху жълтата пелена на пустинята.

Конвойт се носеше с пълна скорост.

Най-отпред бяха туристическите автобуси. Оставяха след себе си прашен облак, който скриваше десетки военни коли. Конвойт се състоеше от петдесетина машини и караше поне триста души.

— Май я загазихме — изпъшка Скай Монстър.

— Значи така — каза Джак. — Планът остава същият. Магьосник, ти продължаваш да бягаш — задачата ти е да се измъкнеш. Така че хващай магистралата и поеми на юг, към суданската граница. Скай Монстър ще може да те вземе някъде по пътя. Ние следваме в същата посока, доколкото можем, и се опитваме да ви настигнем.

— Окей... — каза Магьосника, но в гласа му прозвуча съмнение.

— Ловецо, имайте готовност — обади се Скай Монстър. — Изпращам ви два пакета. Нещо като коледен подарък в аванс.

Джак вдигна поглед към небето и видя тъмния силует на „Халикарнас“ да захожда към скалистия остров.

Голямата машина се спусна на трийсетина метра над водата, прелетя с рев над главите им и от задния товарен отсек се откъсна нещо с парашут. Преценката на стария майстор бе отлична — пратката падна във водата само на петдесетина метра от брега.

В мига, в който докосна водата, „подаръкът“ се освободи от опаковката си, моментално започна да се надува... беше моторна лодка с извънбордови мотор.

— Весела Коледа — каза Джак.

След няколко минути вече се люшкаха по ниските вълни на път за западния бряг.

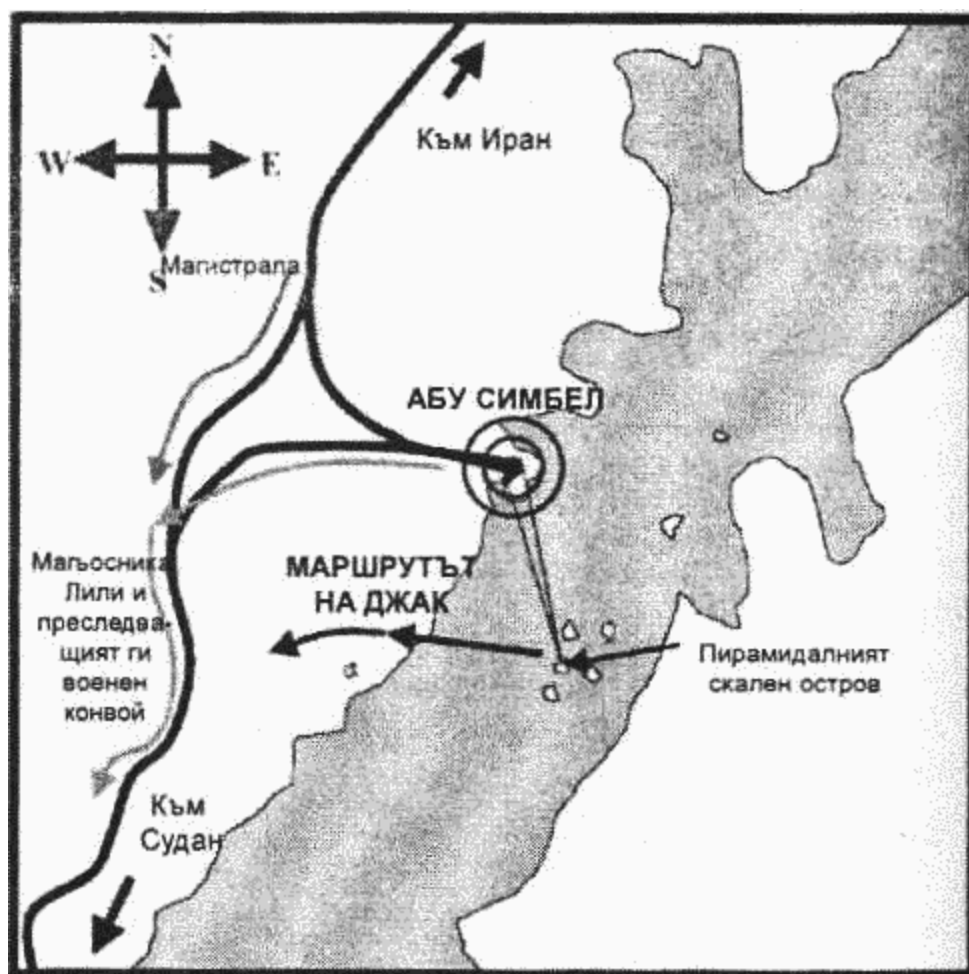
Целта им беше стар рибарски кей на няколко мили южно от големите статуи на Абу Симбел.

Почти в момента, когато слязоха на брега, втора пратка с парашут леко се приземи в пустинята на няколко метра от тях.

Пратката беше компактен джип „Ланд Роувър Фриландър“ със задвижване на четирите колела — подарък на „Халикарнас“ от британците на остров Мортимър, — олекотена конструкция, но за сметка на това модифицирана за военно предназначение.

А зад волана бе Стреч.

— Да ви хвърля донякъде, а? — ухили се той.

Гумите на фриландъра изсвистяха и малкият джип с висока проходимост буквално полетя напред.

Джак седеше до Стреч, който караше съсредоточено. Отзад се бяха натъпкали Астро, Алби, Мечо Пух и Зоуи: едва си бяха намерили място в купчината огнестрелно оръжие, сред което имаше дори установка за изстрелване на ракети „Предатор“.

Джак отново опита радиото:

— Ятаган! Лешояд! Обадете се! — Но отговор нямаше.

Двамата трябваше да покриват кея, но Магьосника не ги бе споменал в разказа си за атаката на камикадзетата. Отсъствието им без никакво обяснение беше доста подозрително.

Малкият фриландър подскачаше през пустинята и оставяше зад себе си пращен облак. Летяха към асфалтираната магистрала, водеща на юг.

Още преди да излязат на магистралата, видяха разгръщащото се преследване: самотният бял събърбън на Магьосника фучеше пред конвоя на египетската армия от автобуси, джипове, камиони и хамъри.

— Най-малкото, което сме длъжни да постигнем — каза Джак на Стреч, — е да спасим заредения Стълб. Знанието на него е... безценно.

— Не трябва ли да спасим и себе си? — възрази Стреч.

— Единствено важна е Лили. Всички останали сме... на второ място. Нашето измъкване може и да не се получи, но нейното е задължително. Тя е по-важна от всеки от нас. — И той погледна косо Стреч. — От всички нас. Съжалявам, приятел.

— Е... хубаво е човек да има реална представа за собствената си ценност.

Джак посочи с брадичка сцената пред очите им.

— Виждаш ли последния автобус в конвоя... онзи, дето едва се влачи зад всички останали?

— Да...

— Искam го.

Магьосника караше като обезумял.

Стискаше волана на откраднатия събърбън с такава сала, че кокалчетата на пръстите му бяха побелели. Очите му скачаха върху три неща: пътя напред, конвоя преследвачи и седалката до него: на нея Лили, с отворени очи и кървави следи от одрасквания по лицето, безпомощно се люшкаше при всяка неравност по пътя.

Преследвачите вече го приближаваха, виждаше го в огледалото. Два наистина застрашително изглеждащи хамъра с картечни гнезда в задната част се канеха да минат от двете му страни.

— Скай Монстър! — извика Магьосника в микрофона. — Къде си?

— Тук!

Буууум!

Без никакво предупреждение огромният черен търбух на „Халикарнас“ прелетя ниско над колата на Магьосника и кацна на магистралата пред него. Вратата на задния люк се смъкна като товарна рампа точно пред събърбъна.

— Окей... ще забавя малко! Хайде, качвай се! — ненужно обясни Скай Монстър.

Големият 747 се носеше начело на колоната по магистралата със 130 километра в час, крилете му излизаха далеч извън прашните банкети.

Магьосника натисна газта.

Колата скочи напред към зейналата в тялото на чудовището дупка.

В този момент двата хамъра откриха огън.

Куршумите изхвърлиха искри от корпуса на събърбъна и бронирания фюзелаж на самолета, дори от вътрешността на товарния отсек.

Задното и страничните стъкла на събърбъна се пръснаха на парчета. Магьосника се сгъна в седалката, но не изпусна от поглед рампата на „Халикарнас“.

Събърбънът се заклати, приплъзна, но запази посоката си и с последно изцеждане на цялата мощност на мотора Магьосника го качи на рампата, образувана от задния капак, влетя в огромното помещение на товарния отсек и се понесе към предната преградна стена.

Настъпи спирачката и закова пред нея.

— Господи, аз ли го направих?! — възкликна.

— Божичко, Магьоснико, направи го! — обади се по радиото Скай Монстър. — Бях убеден, че си поне на метър встрани. Добро шофиране, Фанджо^[1]...

Магьосника се обърна, за да види как е Лили, и видя, че е отворила безсилно очи.

— Добро утро, малката...

Думите му бяха прекъснати от силен тласък отзад — един от египетските хамъри се бе осмелил да се качи по рампата след тях!

Магьосника залитна напред.

В следващия момент сработиха инстинктите му.

Той включи на задна скорост и натисна педала на газта.

Събърбънът скочи назад, блъсна хамъра и го изтласка надолу по рампата и извън самолета под жаркото слънце. Тежката машина падна на пътя, спирачките ѝ блокираха, тя поднесе рязко и започна да се извърта странично. Следващите две машини успяха да я избегнат, но третата — камион — я блъсна и това беше краят и на двете.

— Скай Монстър! — извика Магъосника от товарния отсек. — Вдигай тая проклета рампа и да изчезваме!

— Готово, Маг.

Двигателите на „Хали“ завиха още по-пронизително в подготовка за излитане. Едновременно с това товарната рампа започна да се вдига и през бавно затварящия се процеп Магъосника видя преследвачите — гневна колона тежковъоръжени коли.

Рампата вече бе наполовина затворена. И изведнъж конвойт се раздели в средата и отпред бавно излезе нов Хамър, въоръжен с установка за изстрелване на ракети, монтирана в задната му част.

Хамърът стреля — от установката излетя единствена, но смъртоносна ракета — и Магъосника разтвори широко очи при мисълта какво ще се случи, когато тази ракета попадне в отсека и се взриви... само че ракетата рязко се отклони и изчезна от полезрението. Той въздъхна облекчено. Не ги бяха улучили. Миг по-късно разбра, че изобщо не е така. Разнесе се експлозия и Магъосника осъзна, че ракетата е улучила един от двата двигателя на „Халикарнас“ отдясно.

---

[1] Хуан Фанджо (1911–55) — легендарен пилот от Формула 1, който от 52 старта има 24 победи и 5 световни титли (за сравнение подобрилият рекорда му Шумахер има 250 старта, 91 победи и 7 световни титли). — Б.пр. ↑

Попадението беше пряко — ракетата се заби във външния от двата двигателя, пръсна го на хиляди парчета и остави на негово място плътен облак дим.

— Начукаха ми го странично! — изрева Скай Монстър, прищрака моментално няколко ключа и започна да изхвърля горивото, което можеше да бъде възпламенено от експлодирания двигател, като едновременно с това блокира всички горивоподаващи тръбопроводи, така че огънят да не се разпространи към резервоарите в самото крило.

Едва тогава намери кураж да погледне навън през десния прозорец на кабината. Двигателят се бе превърнал в купчина огънат метал и извити проводници. Налагаше се да се освободи от него. Излитането все още бе възможно, но само с три двигателя щеше да е в значителна степен затруднено — сега щеше да им трябва по-дълга писта, защото набирането на достатъчна за излитане скорост щеше да стане по-бавно.

Не можеше да има никакво съмнение — повредата бе тежка.

Самолетът намали.

Преследващият ги конвой съкращаваше разстоянието.

Гледката бе невероятна.

Грамадният 747 фучеше по магистралата през пустинята, преследван от цяла орда военни машини — хамъри, джипове, камиони и автобуси, — всички се носеха с над 100 километра в час, като глутница хиени по следите на ранен бивол.

Щом излезе на подходяща дистанция, конвойт откри стрелба.

Съвсем естествено първата цел бяха гумите на „Халикарнас“, само че гигантският самолет разполагаше с протектори от кевлар, способни да устоят на всякакви куршуми.

Затова преследвачите предприеха втора, много по-опасна тактика.

Първият преследващ камион изскочи напред и се мушна под лявото крило на „Хали“.

Без да губят време, войниците от египетските специални сили — бяха цял взвод — предприеха стандартната тактика срещу самолет: скачаха на покрива на кабината и оттам се прехвърляха на крилото в най-ниската му точка, мястото на свързването му към фюзелажа на „Халикарнас“.

Скай Монстър безпомощно наблюдаваше от кабината.

— Проклятие!

Погледна през прозореца от другата страна и видя цял автобус с войници да завива под другото крило.

— Мамка му... мамка му... мамка му...

В този момент в кабината влязоха Магьосника и Лили.

— Какво става?

— Загубихме четвърти двигател и сега ни вземат на абордаж откъм крилата! — обясни бързо Скай Монстър. — По никакъв начин не можем да се защитим. Те са като бълхи, които не мога да изтръскам.

— Трябва да направиш нещо...

— Магьоснико, не съм чувал някой да се е отървявал в подобна ситуация. Правя каквото мога.

— Не можем ли да излетим?

— Можем... но ми трябва много по-дълга писта. — Скай Монстър започна да клати самолета наляво и надясно.

Египетските войници на крилете почнаха да се мъчат да запазят равновесие, търсеха за какво да се хванат. Неколцина паднаха на пътя.

Но повечето намериха за какво да се хванат, а и от автобуса вече се качваха още.

„Халикарнас“ — носеше се по магистралата със скорост, която не му позволяваше да излети — беше обречен.

Магьосника погледна картата на местността и каза:

— След пет километра магистралата се изправя. Правата отсечка е дълга около два километра. След това отново започват завои през хълмовете и това продължава чак до суданската граница.

— Искаш да кажеш, че това ни е пистата ли? — изръмжа Скай Монстър.

— *Единствената ни писта.*

Скай Монстър продължаваше да гледа тревожно през десния прозорец.

— Магьосник, ще покараш ли тая бракма няколко минути? — внезапно попита той и стана.

— Да карам „Хали“? — сепна се Магьосника. — Та аз дори кола не мога да карам като хората.

— Е, време е да се научиш. Ето, гледай. Сега ще ти покажа как...

На километър и половина зад отчаяно опитващия да се измъкне от преследвачите си „Халикарнас“ последният автобус в автоколоната на военния конвой караше на отреденото му място и всички в него с интерес наблюдаваха зрелищната гледка на онова, което ставаше пред тях.

Така че никой не забеляза малкия „Ланд Роувър Фриландър“ — сега шофиран от Мечо Пух, — който се приближи по магистралата зад тях. И пак никой не забеляза как джипът се залепя отзад и отдясно, и пак никой не е забелязал как Уест, Стреч и Астро стъпват на капака на фриландъра и се качват по стълбата на покрива на автобуса.

Тримата изтичаха до кабината и пуснаха две от газовите гранати на Астро през люка ѝ.

След няколко секунди — това, че всички вътре вече са под въздействието на газа, пролича по факта, че автобусът започна да криволичи — Уест легна по корем, бръкна в люка, отключи предната врата и се вмъкна вътре, следван от партньорите си.

Уест — предвидливо си бе сложил маска — издърпа изпадналия в несвяст шофьор от седалката и седна зад волана.

Макар да се намираше на опашката на конвоя, виждаше тремаво тресящия се „Халикарнас“, виждаше черния облак дим под дясното му крило и накачалите и по двете крила нападатели.

Астро огледа задната част на автобуса. Беше пълна с „приспани“ войници — всичките обикновени пехотинци.

— Египетската армия — съобщи той, след като хвана за яката най-близкия и огледа петлиците.

— Като повечето африкански страни, египетската армия понякога предлага услугите си срещу заплащане — обясни Джак. — Ако имаш достатъчно пари и нужните връзки, не е проблем да си купиш малко „мускул“ за ден-два. Без никакво съмнение конкурентите ни разчитат на солидна подкрепа. Сега, ако не възразявате, е време да разчистим пътя и да свалим онези нещастници от самолета. Стреч, това предно стъкло вече не ми е нужно.

Стреч пристъпи напред и пръсна стъклото с един откос.

— Господа — каза Джак и свали газовата си маска. — По гумите.

Без да обръща внимание на брулещия лицето му въздух, който нахлуваше през пръснатото стъкло, Джак настъпи газта, вдигна до 130 километра в час и започна да задминава колите пред тях. Стреч и Астро пък почнаха да стрелят по задните гуми на другите коли.

Гумите се пукаха с гръм, изненаданите шофьори не успяваха да овладеят машините и те изхвърчаваха от платното. Автобусът на Уест неумолимо си пробиваше път напред.

След необяснимото за останалите катастрофиране на четири машини, шофьорът на един от хамърите забеляза напредващия автобус на Уест и стрелецът му завъртя картеницата назад... но в следващия миг Стреч ликвидира хамъра с ракета „Предатор“. Хамърът излетя от магистралата, превъртя се и падна.

Друг джип ги забеляза и също понечи да ги обстреля, но Уест го изпревари, заби автобуса в него и го изблъска по магистралата като играчка.

— Мечо Пух! — извика по радиото. — Дръж се плътно зад мен. Качваме се на „Халикарнас“!

От фриландъра Мечо Пух извика:

— Разбрано!

Зоуи и Алби се надигнаха и видяха автобуса на Джак и колите на вражеския конвой пред тях.

Бяха вече на само шейсетина метра зад „Халикарнас“ и виждаха качилите се на него въоръжени мъже — по шестима на всяко крило. Опитваха да отворят вратите при крилата. Между фриландъра и опитващия се да излети 747 имаше четири автобуса и два хамъра — и всичките сякаш държаха да се вмъкнат под крилата на самолета.

Джак извика по радиото:

— Скай Монстър! Обади се! Отвори задната рампа!

Но колкото и да бе странно, Скай Монстър не отговаряше.

В същия момент египетските войници на лявото крило на „Халикарнас“ успяха да отворят вратата. И...

Буум!

Първият от групата бе издухан от изстрел с ловджийска пушка.

Останалите се втурнаха да търсят прикритие, то видяха вбесения Скай Монстър — той държеше едрокалибрена „Ремингтън“, явно съвсем готова за следващ изстрел.

— Махайте се от самолета ми, негодници такива! — кресна брадясалият новозеландец. Не бе забелязал, че малката слушалка е изпаднала от ухото му, докато бе тичал към вратата.

Междувременно Магъосника водеше ускоряващия се самолет по ужасен начин... но моментът беше такъв, че дори слаб шофьор бе по-добър от никакъв.

— По дяволите! — ядоса се Джак. — Не мога да се свържа със Скай Монстър да му кажа да свали рампата...

Гледаше безпомощно „Халикарнас“. Нямаше начин да се качат. Изведнъж Астро се наведе напред и каза:

— Може ли да направя едно предложение?

И измъкна отнякъде някакъв странно изглеждащ пистолет.

След секунди Джак и Астро отново бяха на покрива на подскачащия автобус, но този път гледаха нагоре към гигантския опашен стабилизатор на „Халикарнас“, който се извисяваше точно над тях.

Астро държеше необичайното си оръжие.

То беше нещо като запазена марка за елитна група американски морски пехотинци — т.н. „разузнавателен корпус“ — изработена от армалайт магнитна кука МН-12А „Магхук“.

Уест беше виждал обикновен „магхук“: приличаше на автомат с две дръжки и представляваше пневматично задействана магнитна кука за захващане, която върнеше в екипировка с петдесетметрово здраво въже. Можеше да се използва като стандартна кука — благодарение на специалния си накрайник — или като магнитна, заради мощния магнит в същата глава, който позволяваше прикрепяне към повечето метални повърхности. Модификацията с буквата „А“ обаче беше нова, по-малка от оригиналната „магхук“, с размера на голям пистолет.

— Чувах за тая джаджа, но още не я бях виждал — призна Джак.

— Винаги си я взимам, когато излизам от къщи — пошегува се Астро и стреля към стабилизатора на „Халикарнас“. Магнитната кука изсвистя във въздуха и се залепи за него.

— А сега дръж здраво — каза Астро и подаде на Джак „магхука“, но не преди да натисне в дръжката му бутона с надпис „Прибиране“.

Джак почти излетя от покрива на автобуса и започна да се приближава към стабилизатора — макарата навиваше въжето.

Стигна до стабилизатора на „Халикарнас“, залюля се леко и праметна крак, за да се залови. После хвана „магхука“ и тъкмо да го хвърли на Астро, та и той да се качи по същия начин, но...

... но Астро така и не можа да се възползва от шанса да последва Джак: в този миг автобусът им бе ударен странично от един от египетските автобуси и Астро залитна и насмалко да падне от покрива.

Стреч — той отново бе поел шофирането — хвърли поглед надясно и срещна гневните очи на шофьора на египетския автобус, който вдигна пистолет „Глок“ и го насочи към Стреч...

... който обаче на свой ред вдигна като пистолет установката за изстрелване на ракети „Предатор“ и го изпревари с натискането на спусъка.

Ракетата мина през стъклото, сякаш го нямаше, и се заби кръвожадно в носещия се успоредно на тях автобус. Припламна ослепително ярка светлина и той се пръсна като фойерверк на милиони частици.

Скай Монстър охраняваше широко отворената врата. Вятърът се опитваше да смъкне дрехите му, но той не помръдваше, насочил пушката към вратата, готов да стреля по първата глава, която се осмели да надникне.

Двама души се стрелнаха пред отвора и той мигновено стреля, но те се оказаха прекалено бързи, така че той се запита каква е целта им, защото тази бързина не им даваше възможност да направят нищо... но внезапно се сети, че все пак бяха постигнали нещо: бяха отклонили вниманието му.

И в същия миг другата врата — тази зад гърба му — е трясък се отвори и през нея нахлуха египетски войници.

Един... двама... трима... скочиха един след друг вътре с готови за стрелба автомати АК-47, които само след миг щяха да го надупчат.

Отекнаха изстрели.

Скай Монстър вече бе готов да рухне на пода под дъжда от куршуми, но вместо това рухнаха тримата му нападатели.

Скай Монстър отново се извъртя и видя кой ги бе прострелял: в отвора на вратата, която се бе опитвал да охранява само допреди секунди, стоеше Джак и от дулото на неговия „Дезърт Игъл“ излизаше струйка дим.

Скай Монстър въздъхна облекчено... и в същия миг видя на лицето на Джак да се изписва ужас.

— Монстър! Внимавай!... — викна Уест.

Скай Монстър се обърна светкавично — за кой ли път — и видя, че един от тримата египтяни — улучен, но не убит — вдига пистолет в окървавената си ръка и се прицелва в него почти от упор. Египтянинът дръпна спусъка... и в същия миг изневиделица покрай него се стрелна кафява сянка и в следващата част от секундата пистолетът изчезна от ръката му.

Беше Хор.

Соколът на Джак — бе останал на борда на „Хали“ по време на мисията в Абу Симбел — бе изтръгнал пистолета от пръстите на войника!

Джак мина покрай Скай Монстър и с ритник изхвърли египтянина през зеещата врата. Възцари се тишина.

Хор — вече беше пуснал тежкия пистолет — кацна на рамото на Джак.

— Добра работа, пиленцето ми — каза Уест, погали го с пръст между крилата, пристъпи към все още потресения пилот и натика в ухото му изпадналата слушалка.

— Щом ти си тук долу, кой кара самолета?

— Магъосника.

— Магъосника не може да кара и колело — каза Джак. — Качвай се горе и веднага отвори задната рампа, за да се качат и другите. Аз ще поема охраната на вратите.

— Джак, почакай! Трябва да ти кажа нещо! Съвсем скоро пътят свършва. Само с три двигателя сме и ми трябва много по-дълга писта, за да излетим, а тази отсечка е последната, която мога да използвам.

— Кога ще излезем на нея?

— Две минути... не повече. Джак... Джак... какво да правя, ако... ако не всички успеят да се качат?

Джак съвсем сериозно отговори:

— Стигне ли се дотам, вземаш Лили, Магьосника и Стълба и се махате оттук! Това е основният приоритет. — Той тупна пилота по рамото. — Но да се надяваме, че няма да ти се наложи да вземеш подобно решение.

— Разбрано — отговори Скай Монстър и хукна към горната палуба и пилотската кабина.

След първия си неуспешен опит египтяните подновиха усилията си да атакуват боинга: под димящото дясно крило на „Халикарнас“ се вмъкнаха нови два автобуса и група въоръжени до зъби мъже изскочиха на покривите им и се прехвърлиха на крилото на „Халикарнас“.

Където обаче ги посрещна Джак.

Приклепнал на едно коляно, полускрит зад отворената врата и шибан от безмилостния вятър, Джак откри стрелба срещу превъзхождащите го противници.

Само че в мига, в който свалеше един, мястото му се заемаше от следващ.

Беше невъзможно да издържи на това темпо дълго. Хвърли бегъл поглед през рамо и видя, че приближават завой на магистралата. Зад завоя...

... започваше дълга права отсечка.

„Сега трябва бързо да направиш нещо, Джак!“

Във вратата над главата му се заби откос и той видя следващата вълна нападатели... и още по-лошо — видя, че носят леки армирани щитове, точно като онези, които използва полицията при борба с уличните безредици.

Мамка му...

Той стреля и първият нападател падна, улучен в окото през дупката за гледане.

Нещата започваха да излизат извън контрол.

След това видя пътя зад тях и го обхвана пълно отчаяние.

Беше се появило тежкото подкрепление на египтяните...

... под формата на шест американски хеликоптера „Апачи“, приближаващи откъм Абу Симбел: бяха леко размити от трептящия от жегата въздух над пустинята. Зад тях се носеше друга армада военни коли, само че този път американски.

— По дяволите — прошепна Джак, когато челният хеликоптер изстреля две ракети „Хелфайър“ към самолета, после викна: — Скай Монсър!

Скай Монсър скочи в креслото на главния пилот и в движение натисна бутона за спускане на рампата.

В ухото му изгърмя гласът на Джак:

— Скай Монстър! Изхвърли лъжливи цели!

Без замисляне Скай Монстър удари друг бутон с надпис „Диполни отражатели“ и от опашката на „Халикарнас“ излетяха във въздуха два подобни на ракети обекта.

Първата ракета „Хелфайър“ уличи една от лъжливите цели и безобидно се взриви високо над ускоряващия „Халикарнас“.

Втората — заблудена донякъде, но не съвсем, от лъжливите цели — се стрелна покрай тях и се заби в пътя под дясното крило на боинга. Тежкият самолет се раздруса и насмалко да прегази двата автобуса с египетски войници под дясното крило.

Но в същия момент самолетът взе последния завой и излезе на финалната права отсечка на територията на Египет.

И пак в същия момент едновременно се случиха няколко неща.
Скай Монстър изкрещя в микрофона:

— Правете, каквото ще правите, но бързо, защото след малко излитам!

А Стреч видя как трети египетски автобус се промъква явно незабелязан под лявото крило на самолета. На покрива му имаше войници.

— Мечо Пух! — обади се той на фриландъра зад себе си. — Ще се наложи да се качиш сам по рампата. Аз ще опитам да се справя с тоя автобус.

— Разбрано! — отговори Мечо Пух.

Стреч отби наляво, ускори и остави фриландъра на Пух на трийсетина метра отзад, пред вече широко отворения вход на товарния отсек.

После даде газ до дупка и заби автобуса си в египетския, като в последния момент извъртя волана и го изтласка от шосето сред облак от пясък, дим и прах.

Мечо Пух не изпускаше от поглед товарната рампа на „Хали“.

Малкият фриландър се стрелна напред, но в същия миг Алби извика: „Внимавай!“ и Пух завъртя волана, за да избегне настигащия ги отдясно хамър.

Хамърът се размина с тях на косъм и излетя от пътя.

— Благодаря, младежо! — извика Пух.

В същия момент извъня телефонът на Зоуи.

Тя — мислеше си, че е Магъосника или някой от другите — отговори с диво: „Да!“.

— Здравей — тихо каза мек женски глас. — Ти ли си Зоуи? Аз съм Лоуис Калвин, майката на Алби, обаждам се да разбера дали всичко е наред.

Зоуи за миг онемя.

— Лоуис?! А... ъ-ъ... здравей! Ами... прекарваме си чудесно...

— Алби при теб ли е?

— Алби ли? — Зоуи се опитваше да осмисли гаврата на съдбата, допуснала подобен телефонен разговор в точно този момент. Накрая

просто подаде телефона на Алби. — Майка ти е. Опитай се да си по-дискретен.

Над главите им изсвистя ракета.

— Мамо... — започна Алби.

Зоуи не чуваше репликите от другата страна, а само думите Алби:

— В момента сме в източната конюшня... Да, на джип съм... А, страхотно е... о, да, да, много добре си прекарваме... Лили ли? Лили е добре... Да, ще... Да, мамо... Да, мамо... Окей, мамо. Чао!

Затвори и върна телефона на Зоуи.

— Отлично — похвали го тя.

— Мама ще откачи, ако разбере къде съм и какво става — каза Алби.

— И моята — изръмжа Мечо Пух, докато маневрираше зад „Халикарнас“... и в този момент... *бам!*... отляво ги удари друг хамър, който никой от тримата не бе забелязал.

Фриландърът отскочи надясно, загуби подравняването с рампата и се блъсна в единия от двата египетски автобуса, атакуващи дясното крило на самолета.

— По дяволите! — изкрещя Мечо Пух.

На дясното крило на „Халикарнас“ Джак продължаваше да стреля по египетските нападатели. Изведнъж видя фриландърът да изниква пред погледа му изпод опашката на самолета, притиснат между единия египетски автобус и много по-голям и тежък от него хамър.

Колкото и да бе странно, първата му мисъл бе за Алби — приятеля на Лили, малкия верен приятел на Лили, — който сега бе долу и... изведнъж, напълно необяснимо и ирационално, той прозря с някакво късче на съзнанието си, че съдбата на Алби е здраво свързана с тази на Лили, че той по някакъв начин я подкрепя и ѝ помага, че ѝ дава сила — и в този миг Джак разбра, че не може да допусне на това момче да се случи нищо, лошо. Зоуи и Мечо Пух можеха да се погрижат сами за себе си, но не и Алби.

Трябваше да действа. Незабавно.

— Хор — викна Уест. — Ако можеш някак да помогнеш, ще съм ти много благодарен.

В този момент още двама египетски войници се опитаха да се качат на дясното крило — и двамата носеха щитове, — но в същия миг Джак изскочи иззад прикритието си, стъпи на крилото, застреля и двамата в очите през процепите за гледане, грабна единия щит и скочи долу... на покрива на първия египетски автобус, който караше под крилото!

А там срещу него се изправиха точно седмина египтяни от специалните сили, за миг поразени, че ги напада един-единствен човек.

В този миг Хор се вряза между тях с опънати напред нокти — остави три широки кървави бразди в лицето на първия войник и извади от равновесие втория.

Това даде на Джак нужния му миг отвличане на вниманието, защото той нямаше никакво намерение да се задържа излишно на покрива.

Без да изпуска щита, той бързо се извъртя и скочи напред точно пред предното стъкло на автобуса, като в момента на скока прикрепил магхука на Астро към покрива.

Скоростта го залепи за стъклото на автобуса — за пълно изумление на водача, — но Уест продължи надолу, просто нямаше как да спре, пусна кевларовия щит под себе си в мига, в който стигна до летящото под автобуса пътнo платно, и като използва щита като скейтборд, се хлъзна под предната броня!

Плъзна се по цялата дължина на автобуса — *под него!* — лежеше по гръб на армирания щит, като използваше здравето въже на магхука, за да контролира колкото е възможно плъзгането си.

И през това време извади своя „Дезърт Игъл“ и стреля във всяка важна метална част, под която премина — оси, електроника, кабели на спирачната система, маркучи на хидравликата — така че когато изхвъркна изпод задната броня, египетският автобус се заклати и излезе от пътя.

Само че невероятното плъзгане на Джак още не бе завършило.

Вторият египетски автобус — онзи, към който бе притиснат фриландърът на Мечо Пух — вървеше плътно зад първия, така че Джак се плъзна и под него, все така върху щита.

В мига, в който мина под предната броня, натисна бутона на магхука и освободи въжето.

Вече се плъзгаше свободно. Колелата на фриландъра бяха на няколко метра от него, а от другата им страна виждаше много по-големите гуми на хамъра, така че докато се плъзгаше, стреля между колелата на фриландъра, за да ги пробие.

И успя. Хамърът изостана, но междувременно двама от египетските десантници в него успяха да скочат на Фриландъра и да нападнат Мечо Пух.

Макар че трябваше да се бори срещу двама, той успя да отклони колата си от автобуса и отново се озова зад рампата на самолета — тя изглеждаше съвсем близо.

Зоуи се наведе напред, за да помогне на Мечо Пух в схватката му с двамата нападатели, но в същия момент Фриландърът кривна встрани. Не можеха да стъпят на рампата — щяха да се забият в дясното обтягащо въже, а това можеше да завърши единствено с ужасна катастрофа.

Изглежда, и Мечо Пух го разбра. Сграбчи двамата египтяни и изръмжа на Зоуи:

— Изчезвайте!

А след това скочи от фриландъра, *без да пуска двамата смаяни египтяни!*

Претърколиха се няколко пъти по твърдата настилка. Мечо Пух се постара повечето от ударите в нея да се поемат от противниците му.

Лили се извърна и загледа как фигурите им се смаляват в далечината.

Очите ѝ бяха пълни със сълзи.

Зоуи завъртя волана — вече нямаше какво да им попречи да се качат на самолета — и настъпи педала.

Фриландърът скочи на рампата, буквално влетя в товарния отсек и блъсна паркирания там бял събърбън. Но това нямаше значение — нали вече бяха в безопасност.

Джак — все още се пързеляше под втория египетски автобус — видя скока на Мечо Пух заедно с двамата му нападатели, но видя също и как фриландърът се качи в самолета.

А след секунда видя и друго: Астро, увиснал от вратата на откраднатия автобус, който караше успоредно с египетския.

— Джак... Дай ръка!

Щом го изтегли в кабината до Стреч, Астро ловко лепна една граната на египетския автобус и извика:

— Отбий!

Стреч послушно отби на безопасно разстояние. Гранатата избухна и половината египетски автобус просто изчезна.

Изведнъж в ухото на Джак се разнесе гласът на Скай Монстър:

— Ловецо! Къде сте, по дяволите? След десетина секунди трябва да излетя!

Джак погледна напред към самолета и веднага разбра: *бяха прекалено далече*. С Астро и Стреч просто нямаше как да се качат на „Хали“.

— Монстър — спокойно каза той в микрофона, — не можем да ви настигнем.

— Какво?!

Стреч и Астро се спогледаха.

И тогава в ефира се разнесе гласът на Лили:

— Не, татко! Ще те изчакаме...

— Не, миличка. Излитайте. Ще те намеря, Лили. Обещавам. Но сега *трябва да се махнете оттук*. Ние не сме толкова важни, колкото си ти. Ти, Зоуи, Магьосника и Алби... вие трябва да продължите мисията, да намерите втория Стълб и да го сложите във втория Връх. Обади се на близнаците, те ще ти помогнат. Сега мисията е твоя. Обичам те. Скай Монстър, излитай!

Изключи радиото и се обърна към Стреч:

— Спри.

Стреч — бе чул всичко — го погледна въпросително.

— Напечно на пътя... — добави Джак. — Запуши го.

Стреч се подчини, извъртя автобуса и наби спирачки.

„Халикарнас“ ускори по асфалта и се скри като размазано петно в утринната мараня.

— А сега, господа — каза Джак, — *бягайте!*

Скочиха на асфалта, побягнаха и се хвърлиха по очи в пясъка в мига, в който предназначената за „Халикарнас“ ракета се заби в автобуса.

Огромна огнена топка се разтвори като гъба в небето. Разлетяха се парчета нажежен метал.

Покрит с пясък, кръв и пот, Джак надигна глава. „Халикарнас“ се смаляваше все повече и повече на юг, после се вдигна в небето.

След секунди до тримата спряха с поднасяне американските хамъри. Шестте хеликоптера „Апачи“ увиснаха над главите им. Перките им вдигаха малки пясъчни бури.

Джак стоеше неподвижно, захвърлил оръжието и сплел пръсти на тила си. Първият войник, който стигна до него — американски пехотинец, — заби в лицето му приклада на автомата си, без да промълви нито дума.

Светът изгасна.

*База за подводници К-10
Остров Мортимър
Бристол Чанъл, Англия
10 декември 2007, 22:00*

В базата К-10 на о-в Мортимър шестима бойци на Специалните сили — навъсени под проливния дъжд — охраняваха входа на малка сграда в периферията на комплекса.

В сградата Лаклан и Джулиъс Адамсън работеха един до друг на съседни компютри.

Лаклан говореше, без пръстите му да спират да танцуват по клавиатурата:

— Знаеш ли, че правоъгълен триъгълник с пропорции 5:12:13 свързва Стоунхендж с Голямата пирамида в Гиза? Върхът при правия му ъгъл всъщност докосва един остров недалеч от тук — Лънди...

Изведнъж Джулиъс скочи от компютъра, заби юмрук във въздуха и изкрещя:

— Открих го! Открих втория Върх!

И ритна стола си назад, за да могат брат му и Танака да видят монитора му. На екрана бе изобразена цифрова снимка на един от трилитите при Стоунхендж, направена по време на светлинното шоу:

Снимката бе заобиколена от колаж от сателитни изображения на Южна Африка, карти на нос Добра Надежда, а в един от прозорците бе активиран Coole Earth.

Джулиъс се усмихна и посочи числото 2 в основата на трилита.

— Той е до Тейбъл Маунтън.

— В Кейптаун? — попита Лаклан.

— Сигурен ли си? — попита Танка.

— Абсолютно. Намира се на пет километра на юг от Тейбъл Маунтън — каза Джулиъс. — Там някъде, сред хълмовете и планините. Целият онзи район е скрит под гъсти гори, ненаселен е и е труднодостъпен. О, аз съм бог!

И се усмихна триумфално. В същия момент телефонът на Танка иззвъня. Японецът се отдалечи, за да отговори на обаждането, и приглушено каза:

— Ало? А, *коничива...*

Лаклан се обърна към Джулиъс:

— Нали разбираш, че това по никакъв начин не доказва превъзходството ти над мен? Номер 2 беше лесна работа. Очертанията на Африка бяха очевидни и за слепец. Аз все още се мъча да открия къде се намира бреговата линия, свързана с номер 3. Защото онова, с което разполагаме, не съответства на никаква брегова линия на Земята днес.

В ъгъла Танка намръщено прошепна:

— О?

Джулиъс подчертано самодоволно сплете пръсти зад главата си:

— Някой ден може да ти изнеса кратка лекция по топографски анализ, брат ми. Хей, сега ми хрумва, че това не е никак лоша позивна: Анализатора.

— Може. Дори можем да я посъкратим на Анал. Аналче, по-добре изпрати тази точка на Джак и Магьосника. Ще им стане приятно.

— Веднага — съгласи се Джулиъс, седна зад клавиатурата, въведе информацията и радостно натисна бутона за изпращане.

Междувременно Танака приключи разговора си с отсечено:

— *Йорошии, има хауринасаи.*

После се върна при близнаците.

— Ей, Танк. — Джулиъс го погледна. — Какво ще кажеш да си избира позивна Анализатора?

Танка се усмихна малко тъжно.

— Ще е много подходящо, Джулиъс.

— Не разбрах: кой идва? — попита го Лаклан.

— Какво?

— Нали току-що каза по телефона: „Йорошии, има хаиринасаи“.

Това не означава ли „Окей, можете да влезете“?

Танка се намръщи.

— Ти знаеш японски?

— Малко. Навремето ходех с една японска студентка.

Джулиъс му се присмя:

— Ха, ходел бил! Просто си чатехте.

Лаклан се изчерви.

— Между нас имаше връзка, Анал. Което позволява да я категоризираме образно като „ходене“...

Вратата на лабораторията рязко се отвори и пазачът им залитна навътре и падна на пода, покосен от приглушен залп.

Пръски кръв покриха стените и очилата на Лаклан.

В лабораторията нахлуха шестима облечени в черно мъже, въоръжени с автомати МР-58К със заглушители. Поведението им издаваше хора със специална подготовка.

Петима насочиха оръжията си срещу близнаците, а шестият, командирът на групата, отиде при Танка и свали маската си. Беше японец.

— Професор Танака, отвън ни чака хеликоптер. Какво да правим с тези двамата?

До слепоочията на близнаците бяха опрени две дула, готови да стрелят.

Лаклан и Джулиъс бяха затаили дъх.

Танка продължително изгледа двамата гении, сякаш решаваше съдбата им: дали да живеят, или да умрат.

После каза:

— Те все още могат да имат решаващ принос. Ще ги вземем с нас.

И излезе, крачеше решително. Нападателят избутаха близнаците под проливния дъжд. По пътя към хеликоптера минаха покрай телата на охранителите от Специалните сили — всички без изключение бяха застреляни в главата.

Въздушното пространство над Африка
10 декември 2007, 09:30

Като изпускаше дим от взривения си десен двигател, „Халикарнас“ „куцукаше“ през африканското небе. Пейзажът отдолу бе еднообразен — безкраен килим от преливащи един в друг скрити под пищна зеленина хълмове.

Летяха вече два часа след драматичното си измъкване от Абу Симбел и сега се намираха над Уганда в Източна Африка. Планът беше да се доберат до старата си база в Кения и там да се прегрупират.

Зоуи и Магьосника влязоха в пилотската кабина при Скай Монстър. Лили и Алби бяха долу и спяха след изпълнената с безумни опасности сутрин.

— Обади ли се? — попита Зоуи.

— Имам добри и лоши новини — отговори Скай Монстър. — Кой искате да чуете първо?

— Добрите.

— Добре. Получи се съобщение от Англия, от близнаците. Нещо за втория Връх.

Магьосника скочи към близкия компютър и прегледа текста на съобщението.

— Кейптаун. Тейбъл Маунтън. О, тези момчета са талантиливи. Добра работа, момчета. Не, отлична работа!

Зоуи се обърна към Скай Монстър:

— Давай сега лошите.

— Без гориво сме, а Кения току-що стана забранена зона.

— Какво?

— Как?

— Преди десет минути започнах да получавам от радара сигнали за въздушни обекти, летящи по направление север-юг по протежение на границата между Кения и Уганда. Става дума за идеално спазване на посоката север-юг, което означава, че това са компютърно управляеми самолети, с други думи... безпилотни „Предатор“.

— Но само Съединените щати и Саудитска Арабия притежават такива... — започна Магьосника.

— Кажи за горивото — прекъсна го Зоуи. — Колко още можем да се задържим във въздуха?

Скай Монстър се намръщи.

— Трябваше да изхвърля много гориво на магистралата, когато улучиха двигателя. Смятам, че ще ни стигне до Руанда или дори езеро Виктория в Танзания. С други думи, още максимум час. После оставаме на изпарения.

— И ще се наложи да кацнем в Руанда? — попита Зоуи, за да се убеди, че е разбрала.

— Ще кацнем или ще паднем — уточни Скай Монстър. — По единия или другия начин в течение на следващия час ще стигнем до земята някъде из Африка.

— Имаме седем дни да се доберем до втория Връх — каза Магъосника. — Само че първо трябва да намерим втория Стълб, а той според Йоланте все още е притежание на племето неета в Демократична република Конго. В някакъв момент ще ни трябва хеликоптер, но до Конго можем да стигнем и по земя през Руанда.

— По земя през Руанда?! — възкликна Зоуи. — Неприятно ми е да напомням точно на теб това, Макс, но Руанда все още официално се смята за най-опасното място на Земята, а Конго е на второ място, отстъпва ѝ със съвсем малко.

Магъосника взе карта на Централна Африка и я разгъна на конзолата в пилотската кабина.

— Ние сме тук, над Уганда — обясни Скай Монстър, — малко северно от езерото Виктория.

Магьосника посочи обширните южни области на Демократична република Конго, които обхващаха цялата лява част на картата, и каза:

— Конго почти изцяло представлява джунгла. Плътна джунгла. Пътищата се броят на пръстите на едната ръка, пистите за 747 са нещо непознато. Все пак в Руанда можем да откраднем хеликоптер, тъй като ООН е оставило там десетки пунктове за снабдяване.

— Ще ни трябва помощ — напомни Зоуи. — Припаси, език, местни обичаи. Соломон? Магьосника кимна.

— Да, Соломон. Ще му се обадя във фермата в Кения. Да видим дали ще може да докара в Руанда припаси и още нещо. Скай Монстър добави:

— Щом така и така ще докарва нещо, не е зле това нещо да включва и доста самолетно гориво. Никак не ми се иска да изоставям самолета си в Руанда. Има право на по-добра съдба.

Зоуи забеляза изражението на Скай Монстър — мисълта, че може да зареже върнатата си машина в една от най-дивите страни на

Африка, беше непоносима за него.

След малко обаче той се овладя и каза:

— Хайде, приятели, съберете си багажа, защото след четиридесет и пет минути кацаме.

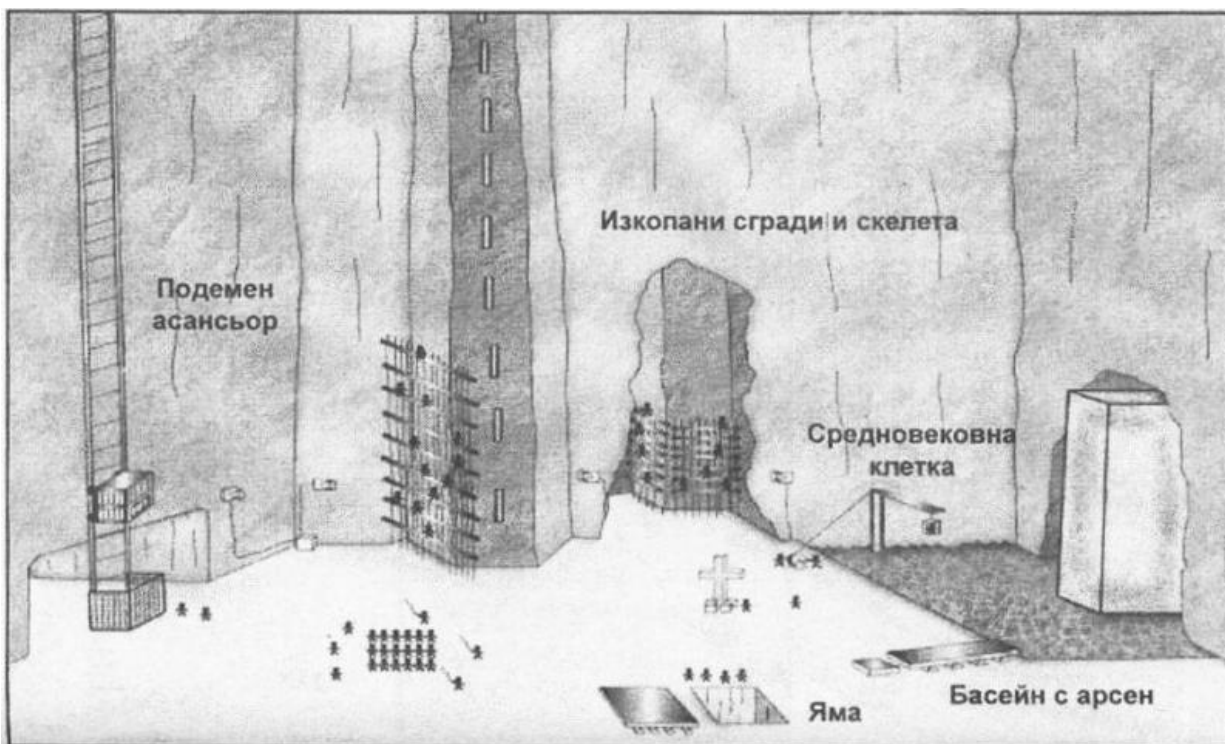

ПЕТОТО ИЗПИТАНИЕ ЧЕРНИЯТ КОНТИНЕНТ

АФРИКА 11 ДЕКЕМВРИ 2007

6 ДНИ ПРЕДИ ВТОРИЯ КРАЕН СРОК

МИНАТА НА ВЪЛКА

Някъде из Африка
10 декември 2007, 18:00

Тъмнина, тишина, спокойствие.

Джак Уест се събуди от остра болка в дясната ръка.

Отвори очи...

... и откри, че се намира легнал по гръб върху масивна каменна плоча на дъното на дълбока квадратна яма, с разперени ръце, а грамаден чернокож забива с чук дебел пирон в дясната му длан!

Исполинът отново стовари чука си и за ужас на Джак пиронът този път мина през ръката му и се заби в малкото парче дърво, вложено в камъка отдолу. От раната бликна кръв.

Джак задиша тежко.

Обърна глава към лявата си ръка, но тя вече беше закована за друго дървено блокче — все още бе с кожената ръкавица. Краката му бяха вързани.

Истинският ужас на ситуацията го осени едва сега...

Разпъваха го.

Разпъваха го легнал по гръб върху каменна плоча на дъното на яма, намираща се бог знае къде.

Опита се да огледа мястото, в което се намираше. Ямата беше дълбока около шест метра, стените ѝ бяха от камък; светът над отвора ѝ бе тъмен, осветяван само от светлината на огън. Може би беше в пещера или някаква мина.

В този момент чернокожият мъж, който приковаваше ръката му към камъка, извика: „Свести се!“ и над ръба на ямата се показаха четирима и погледнаха надолу.

Двама от тях Джак изобщо не познаваше — бяха американски войници, първият набит млад пехотинец с широко разположени немигащи очи, а вторият — също така здраво сложен американец от азиатски произход, облечен в униформата на морски пехотинец.

Третият му бе познат. Беше китаец, по-възрастен, с гневен поглед. Това бе полковник Мао Гонли от Китайската народна армия, когото Джак бе видял за последен път в системата от капани на Лао Дзъ. Бе го оставил да се дави в дима на газова граната, а на всичкото отгоре му бе счупил и носа.

Четвъртият обаче бе човек, когото Джак познаваше отлично. Реши (правилно), че двамата по-млади бойци са негови лакеи. Русокос и синеок, четвъртият бе американски полковник, известен с позивната Вълка. Джак не го бе виждал от години и беше повече от щастлив, че е така.

Вълка разглеждаше Джак — безпомощен по гръб и прикован към пода на ямата — с особено изражение.

После се усмихна и каза:

— Здравей, синко.

— Здравей, татко — отговори Джак.

Мъжът над него бе Джак Уест-старши.

Джонатан Уест-старши — Вълка — гледаше сина си.

Зад него — скрита от погледа на Джак — се простираше вътрешността на огромна подземна мина. В нея стотици едва държащи се на краката си изпити етиопци бяха накацали по високите десетина етажа строителни скелета, въоръжени с мотики и лопати, и снемаха пластове уплътнена през вековете земя от древни каменни сгради.

— Isopeda isopedella — бавно каза Вълка, но гласът му въпреки това отекна из огромната пещера. Джак не отговори. — Обикновеният паяк ловец — поясни Вълка. — Едър, дългокрак, характерен за Австралия. Подобен по размер и известност на тарантулата, макар за него да е известно, че може да израсне до повече от петнайсет сантиметра дължина. — Джак продължаваше да мълчи. — Но въпреки страховития си външен вид паякът ловец не е смъртоносен. Може да се каже дори, че изобщо не е опасен. Ухапването му би причинило само временна локална болка. В този смисъл е заблуда, фалшификат. Животно, опитващо се да маскира с размер и сила своята неефективност... в значителна степен като теб. Никога не съм харесвал позивната ти, Джак.

По челото на Джак се стече капка пот.

— Къде са приятелите ми? — попита той с дрезгав глас, гърлото му бе пресъхнало. Имаше предвид Стреч, Мечо Пух и Астро — никой от групата не бе успял да се спаси при преследването край Абу Симбел.

В същия момент Вълка дръпна Астро до себе си. Младият американец изглеждаше наред, но най-странното бе, че не носеше белезници. Не каза нищо, само студено погледна надолу към Джак.

„Нима Астро е бил човек на Вълка през цялото време?“, запита се Джак. Подобна възможност не бе изключена. Но не, беше убеден, че е разпознал в Астро, свестен човек. Как бе възможно да е бил подставено лице?

— А другите двама?

— Не мисли за тях — отговори Вълка. — Те със сигурност ще те надживеят, макар и не с много. В момента разговаряхме за недостатъците на позивната ти, синко.

— Не съм я избирал аз. Никой не избира сам позивната си.

Вълка отмести поглед, после внезапно попита:

— Как е майка ти? Колкото и да се мъча, не мога да я открия. Сякаш самата тя не го желае.

— И защо ли? — каза Джак.

Обяснението за неблагополучията в брака на родителите му изискваше да се познава бащата на Джак.

С могъща физика и изключителен ум, Джон Уест-старши бе интелектуално суетен, убеден в превъзходството си, независимо за какво ставаше дума. Като стратег той нямаше равен на себе си в Съединените щати, методите му бяха дръзки, безжалостни и — най-важното — успешни. Постиженията обаче само разпалваха вярата му, че е всемогъщ.

Но когато тази безкомпромисна ожесточеност се бе настанила в брака му и бе придобила физически форми, майката на Джак бе изоставила Уест-старши и — за да го вбеси максимално — бе потърсила и получила развод в австралийски съд — австралийски съд, моля ви се!

След това сякаш бе изчезнала от лицето на света, но всъщност бе намерила убежище в отдалечения град Брум, в Западна Австралия, недалеч от фермата на Джак.

Вълка сви рамене.

— В момента тя няма значение. Но когато всичко това приключи, ще си поставя за цел да я намеря.

— Ако можеше да ни види сега... — обади се Джак.

— Ти се справи добре с Маршал Джуда в надпреварата за Седемте чудеса — каза Вълка. — Джуда беше умен. Но налагаше ли се наистина да го хвърлиш в турбината на самолет?

— Е, поне не го разпънах.

Чертите на Вълка се втвърдиха.

— Джуда работеше за мен. Точно както някога и ти би могъл да работиш за мен. В крайна сметка провалът му, макар и достоен за съжаление, не беше пълен. Защото Тартар бе само началото. В момента сме изправени пред много по-голяма мисия — отклоняването на Тъмната звезда и спечелването на наградите. А както знаем, Мощта на Тартар наскоро бе неутрализирана от общите ни врагове — японското Братство на кръвта. — Джак не знаеше това и изглежда, издаде този факт с лицето си. — Не го ли знаеше? — усмихна се Вълка. — Не си чул за церемонията, извършена от тях по време на

лятното равноденствие при Втората пирамида под Великденския остров — географски противостояща на Гиза? Някои от нас искат да управляват света, Джак, други като теб държат да го спасят, а има и трети — като нашите вманиачени на тема чест японски приятели, — които искат да му сложат край... Те бяха онези, които забиха самолета в Бурж ал Араб, за да унищожат Огнения камък. Пак те устройха засада на британските командоси на кея в Абу Симбел. Смъртта не ги плаши. Да си камикадзе, изглежда, е в кръвта им и те възприемат саможертвата като върховна чест.

Джак мъчително смръщи лице и кимна към Мао.

— Значи Америка и Китай най-сетне имат обща цел? Китайците атакуваха фермата ми в Австралия. А същият този задник изтезва Магьосника в Китай.

Мао видимо се напрегна. Вълка обаче беше олицетворение на спокойствието.

— Колкото и да е тъжно, аз вече не изразявам интересите на Америка — отговори той. — След провала на Джуда със Седемте чудеса групата „Колдуел“ бе отстранена от администрацията. Но ние продължаваме да имаме влияние из коридорите на властта и сред военните, особено армията и военновъздушните сили. И ще надживеем тази администрация... Не, нашата малка група от загрижени патриоти смята, че няколко поредни американски правителства не вземат достатъчно присърце ролята на Америка като единствена останала суперсила. Америка трябва да управлява тази планета с желязна ръка, а не с дипломатията на примиренчеството. Ние правим каквото искаме. И не се нуждаем от разрешение... Що се отнася до Китай, не е тайна, че китайците се стремят към нов световен статут и държат да бъдат уважавани по начин, подобаващ за размерите на страната им. Взаимоотношенията на група „Колдуел“ с тях са взаимноизгодни. Ние можем да си предложим много неща: ние разполагаме с информация, те — с мускули.

— Хей, Мао — извика му Джак, — той ще ти пререже гърлото веднага щом престанеш да си му нужен.

— Ще рискувам, капитан Уест — студено отговори Мао. — А вие сте късметлия, че не ми позволява да ви прережа гърлото тук и сега.

— А те кои са? — И Джак посочи с брадичка двамата до баща си.

Вълка посочи първо азиатца.

— Това е Ножа, американски морски пехотинец, командирован временно към ГЕСГ.

ГЕСГ. Това се разшифроваше като Група за екстремни ситуации към Главнокомандващия, но на практика беше частната армия на групата „Колдуел“.

Вълка сложи ръка през плещите на по-едрия младеж до себе си.

— А този млад мъж, Джак, е твой брат, другият ми син — Грант Уест. Американски специални сили, сега също в ГЕСГ. Позивна — Рапира.

Джак изгледа оценяващо младежа с широко разположените очи, стоящ до баща му. Едър, набит и настръхнал, Рапирата също го изгледа, без да примигва. Ако се съдеше по възрастта му, той сигурно се бе родил, докато Вълка още бе женен за майка му — още една причина Джак да не обича баща си.

— Не е много по-различен от теб, Джак — продължи Вълка, — талантлив е, целеустремен, изобретателен. И в доста отношения е твоя подобрена версия — по-добър войник е и е по-дисциплиниран убиец. Освен това знае какво означава думата „подчинение“, макар последното вероятно да е свързано с по-благородния му произход.

— Изобщо онова, което винаги си желал — коментира Джак и разкриви лице от болка. — Собствено куче убиец. Едно на разбирам... защо е целият този цирк? — И той посочи с очи ситуацията, в която се намираше. — Не можа ли просто да ме застреляш?

— О, не — поклати глава Вълка, — не, не, не. Виждаш ли онзи мъж зад теб, Джак. Същият, дето те прикова за плочата? Той е етиопски християнин. А ако не си се досетил, в момента се намираш в Етиопия.

Етиопия?

— Любопитна страна е Етиопия, да знаеш — проточи Вълка. — Страна, в която съжителства смес от религиозни вярвания. Християнството тук е особено силно, то е донесено през средните векове от тамплиерите. Добре известните църкви при Лалибела са доказателство за тяхното присъствие. Чувал ли си, че според някои легенди Етиопия е мястото, където в крайна сметка е попаднал

Кивотът на завета, изнесен тайно от Храма на Соломон? В някои места се практикува ислямът, но по-любопитно е, че в тази страна има низша класа от евреи. Естествено, подобно на еврейските малцинства по цял свят, и тук те са преследвани от другите вероизповедания... Всъщност повечето от нашите роби миньори са етиопски евреи. Пазачите естествено са етиопски християни и това обяснява начина на твоята екзекуция. Пазачите ни са изключително благочестиви в християнството си, Джак. Стигат дори дотам, че на всеки Великден избират един от своята среда, който да играе ролята на Христос, и го разпъват по същия начин, по който си разпънат ти сега. Да умреш така се смята за голяма чест. — Джак усети да го побиват тръпки. — Моите пазачи се страхуват от мен — продължи Вълка, — както и трябва да бъде. Те пазят добре, защото се страхуват от последиците при провал. Искам да те уверя, че всички пазачи в тази мина са информирани, че ти си моят първороден син. Ако аз убия първородния си син по този начин, това ще посее страх в самите им сърца. И аз ще бъда в очите им като Бог — подложил чедото си на този най-ужасен вид смърт. Твоята смърт ще ме направи Бог в очите им.

— Страхотно — прошепна Джак.

Етиопецът с чука бързо се заизкачва по стълба в единия край на ямата. Но Вълка не беше приключил:

— Обърни внимание на каменната плоча, върху която си легнал, синко. Тя е една от десетките, спуснати в тази яма през последните триста години. В момента ти лежиш върху слоеве вече разпънати етиопски християни. Ти няма да умреш от разпъване — това е бавен начин да се умре и понякога отнема до три дни. Не...

Джак чу злоещо стържене и изведнъж от едната страна на отвора на ямата се показва голяма плоска каменна плоча, влачена на ролки от група етиопски пазачи. Плочата бе с форма, която идеално съответстваше на сечението на ямата, в която се намираше.

— ... ти ще бъдеш смазан и така ще се превърнеш с един от слоевете в забележителната вяра на тези хора.

Джак разтвори широко очи.

Плочата вече скриваше наполовина отвора на ямата.

Щяха да я пуснат върху него.

Мамка му!

Нещата се развиваха прекалено бързо.

Джак задиша по-бързо. Огледа се и спря поглед върху дясната си ръка, окървавена и прикована към плочата под него.

Плочата под него... от самата мисъл за нея му се повдигаше, особено като си представеше смазаните разпънати като него етиопци.

— Сбогом, Ловецо — напевно каза Вълка и плочата го скри от погледа на Джак. — Ти беше наистина добър войник, истински талант. Повярвай ми, че наистина страшно съжалявам. Можехме да се сражаваме заедно и щяхме да сме непобедими. Но сега, поради твоя избор, също като паяка, символизиран от позивната ти, ти трябва да бъдеш смазан. Сбогом, сине.

Плочата запълни изцяло отвора на ямата и Джак изкрещя: „Не!“. В този миг етиопците изтеглиха дървените валци, които я задържаха над ямата, и масивната плоча падна от височина шест метра. Полетя право към Джак Уест-младши, страните ѝ едва се докосваха до стените на ямата. Секунда по-късно се стовари върху дъното с тежък удар, който отекна из пещерата.

Вълка хвърли последен поглед на плочата, която току-що бе смазала сина му. Тя не бе съвсем хоризонтална — точно така трябваше да е, след като бе паднала върху издатина. След няколко дни щеше да се изравни като постепенно досмаже гниещите останки на Джак Уест-младши.

Вълка леко сви рамене, обърна се и тръгна към подечника, който водеше извън мината. Мао, Рапирата и Ножа го последваха.

Не и Астро.

Той залитна замаян и двама етиопци, които Джак не бе видял, му помогнаха да запази равновесие.

— Татко — каза Рапирата и кимна към Астро, — какво ще правим с него?

Вълка спря и погледна за миг Астро.

— Безсмислен жест от страна на враговете ни в Щатите... жалка комбинация на безволната администрация, решила да застане на страната на тези нищожни малки нации. Но не бива да оставяме доказателства за ликвидирането на американски военнослужещ. Вземете го с вас. Когато дойде на себе си, ще трябва да избере: да стане един от нас или да умре.

— А другите двама? — тихо попита Ножа. — Израелският снайперист и дебелият втори син на Анзар ал Абас?

Вълка се замисли за миг.

— Израелецът още горе ли е?

— Да.

— За главата му е обявена значителна награда. Шестнайсет милиона долара. Мосад са готови да ги платят след отказа му да се подчини на заповедта им във връзка с Висящите градини. Съдбата му е подпечатана: ще го върнем на Стария майстор и ще си поискаме наградата. Шестнайсет милиона са си шестнайсет милиона. След което старият отмъстителен Мюниц и Мосад могат да го изтезават, докато не им писне.

— А вторият син на Абас?

Вълка погледна назад към старата мина.

В другия край на огромното пространство, до далечната стена, висеше малка средновековна клетка, окачена над широк басейн с хвърляща отблясъци течност.

В тази клетка, на десет метра височина над басейна, бе заключен Мечо Пух.

Беше мръсен, окървавен и отекал след премеждията по египетската магистрала, но бе жив. Ръцете му бяха широко разтворени и задържани в това положение от оковите, хванати през пръчките на клетката.

Течността под него бе смес от вода и арсен. Макар мината да не се водеше за златна, от време на време миньорите откриваха в стените следи от злато и използваша арсеновия басейн, за да го отделят от земната маса. Басейнът се използваше и за наказване на онези, които биваха залавяни да крият злато в телата си — оковаваха крадците в клетката, спускаха ги в басейна и ги давеха в тъмната гъста течност.

За голяма изненада на пазачите Вълка и хората му не се вълнуваха особено от намереното злато и с охота позволяваха на слугите си да задържат изкопаното от робите.

Вълка и подчинените му се вълнуваха от нещо много по-различно — нещо, което според древната легенда лежеше заровено някъде в подобните на кули каменни постройки в стените на мистериозната подземна пещера.

Вълка изгледа жалката фигура на Мечо Пух, увисва в клетката над смъртоносния басейн.

— Нека пазачите го принесат в жертва на своя бог. На нас той повече не ни трябва.

В този момент двама души излязоха от сенките и пресрещнаха Вълка.

Единият пристъпи напред.

Беше Лешояда.

— Американецо — той погледна лукаво Вълка, — моето правителство започва да губи търпение. Ти пристигна при Абу Симбел твърде късно и Стълбът замина. Знаеш каква беше сделката: ние получаваме първия Стълб с наградата към него, а ти — втория.

— Знам сделката, саудитецо — отговори Вълка. — Ще си получите първия Стълб, но не преди да сложим ръка на втория. Познавам те, Лешояде. Знам и методите ти: известни са случаи, когато си изоставял съюзниците си, след като си постигал своите цели, но преди да бъдат постигнати и техните. Затова искам да съм сигурен, че ще мога да разчитам на твоята вяност поне докато трае мисията.

Първият Стълб не е в ръцете ни — притежава го Макс Епер, — но до него можем да стигнем лесно. По-скоро вторият ни създава малък проблем.

— Защо? — попита Лешояда.

— Самолетът на капитан Уест бе забелязан за последно да лети на юг в Африка. Те отиват за втория Стълб, който е в племето неета в Централна Африка. Но неета са неуловими.

— Епер смята, че може да ги открие — каза Лешояда.

— В такъв случай, като намерим него, ще открием и неета, а значи и Стълба. Това би трябвало да устрои дома Сауд, Лешояде, защото заловим ли Епер, ще се сдобием и с вашия Стълб. Ето още един мотив да ми помогнеш сега: обади се на твоите хора и ги накарай да отворят хазната си и да наемат армиите на всяка африканска нация между Судан и Южна Африка със задачата да охраняват всеки път, всяка река и всяка граница в Централна Африка. Ловеца е мъртъв, а Магьосника бяга... не вярвам да е трудно да го намерим. Време е да сложим край на амбициите им.

Вълка стъпи в асансьора, съпровождан от Мао, Рапирата и Ножа, и клетката запълзя покрай стената нагоре. Лешояда и спътникът му останаха долу. След малко четиримата излязоха от мината през изкопана в земята дупка, намираща се на 70 метра над пода на пещерата.

Ножа попита:

— Достатъчно ли е онова, което знае Магьосника, за да открием неета?

Вълка отговори, без да спира:

— Макс Епер е светилото в тази област и поне до момента всичките му заключения съвпадат с нашите. Дори да му се случи нещо и да умре, загубата няма да е непоправима, защото ние имаме собствени изследвания, на които можем да се опираме. Освен това разполагаме и с наш експерт по тези въпроси, до когото винаги можем да се допитаме.

Той мина покрай още няколко етиопски пазачи и се изправи пред седналата в колата си широко усмихната Йоланте Комптън-Джоунс, видяна за последен път в безсъзнание на кея в Абу Симбел.

Лешояда и спътникът му стояха до подемния асансьор на дъното на мината. Спътникът на Лешояда бе пожелал да се задържат още малко тук.

Двамата тръгнаха през мината и спряха пред самотната клетка, висяща над арсеновия басейн.

С оковани към пръчките на клетката китки Мечо Пух приличаше на пленено животно.

От клетката бе невъзможно да види разговора между Лешояда, спътника му и Вълка при асансьора, така че когато сега ги забеляза да се приближават, сбърка присъствието им с предстоящо спасение.

— Братко! — извика той.

Ятагана — защото това бе спътникът на Лешояда — го изглежда безстрастно.

Мечо Пух раздруса прътите на клетката и викна:

— Братко, побързай да ме освободиш! Преди да са се върнали...

— Няма да се върнат — каза Ятагана. — Поне не скоро. Не и преди тази мина да е разкрила тайната си.

Мечо Пух замръзна и спря да друса прътите.

— Братко, нима не си тук, за да ме освободиш?

— Не, не съм тук затова.

Ятагана отиде при шахтата, в която бе убит Уест, и лениво погледна голямата плоча.

После се върна при арсеновия басейн.

— Брат ми... ти винаги си имал един фатален недостатък. Съюзяваш се със слабите. Още като ученик се опитваше да бъдеш защитник на кльощавите и крехките. Това може и да изглежда благородно, но в крайна сметка е просто глупаво. Подобно поведение няма бъдеще.

— А ти към каква стратегия се придържаш, *брат* ми? — попита Мечо Пух вече с гняв в гласа.

— Заставам на страната на силните — отговори Ятагана с мъртъв поглед. — Правя го за доброто на семейството и на нацията. В твоя съюз с малките нации няма *бъдеще*. Това е детинска мечта, която има място само в приказките и книжлетата за деца. Само сдружение със силните, с тези, които един ден ще управляват, може да бъде от полза за Емирствата.

— Затова ти и твоят потаен приятел саудитец се съюзяват с ренегатите американци, така ли?

— Американският полковник и китайските му приятели са ни полезни... за момента. Вълка използва китайците, китайците със сигурност използват него, а ние използваме и двете страни. Вярно, подобна „организация“ крие известни рискове, но пак е по-добра от съюз между цаци.

— По-скоро бих се съюзил с цаци, отколкото да се коалирам с бандити — изстреля в отговор Пух. — Забрави ли, братко, че крадците не знаят какво означава чест? Загрубейт ли нещата, съюзниците ти ще те изоставят. И ще го направят без миг колебание.

Ятагана го изглежда искрено заинтригуван.

— И ти цениш тези хора? — Кимване към ямата. — Нещастникът капитан Уест? Евреинът от Израел, който в момента пътува за среща с Мосад? Вулгарната дъщеря на Оракула на Сива — момичето, което смята, че има право да учи и което те прави за смях, като те нарича с името на един дебел детски герой?

— Те станаха мое семейство и сега осъзнавам, че са ми семейство в по-голяма степен, отколкото си ми ти.

— Няма никаква чест да живееш по този начин, Захир. Това е шамар през лицето на всяка ценена от нас традиция. Мюсюлманите не се сприятеляват с евреи. Момичетата не ходят на училище. Да не говорим, че не бива да наричат мъжете със смешни прякори. Светът, който ще създам, ще възстанови традициите. Ще възстанови и старото понятие за чест. Ти явно нямаш място в този свят, затова трябва да умреш.

— Поне ще умра за своите приятели. Ти, братко, със сигурност ще умреш сам.

— Разбрах — каза Ятагана и погледна към земята. — Така да е. — И се обърна, за да си ходи. — От уважение към баща ни ще му кажа, че си умрял достойно, Захир, да речем, като си ме защитил от вражески куршум. Не искам да го карам да се срамува от смъртта ти. Сега те оставям на диваците.

И двамата с Лешояда се отправиха обратно към подемния асансьор.

— Постъпи както желаш, братко — каза след него Мечо Пух. — Както желаш...

После остана сам в огромната подземна пещера, увиснал в средновековната клетка над отровния басейн, на четиридесет метра от ямата, където добрият му приятел Джак Уест-младши бе посрещнал смъртта от ръката на собствения си баща.

Нищожно дребен на фона на пещерата, изоставен от брат си и сам в тъмнината, Мечо Пух тихо заплака.

Провинция Кибуе, Руанда
11 декември 2007, 23:35

Шибан от дъжда, останал без гориво и използващ само три двигателя, „Халикарнас“ кацна незабелязано на една права отсечка от шосе в изолираната югозападна руандийска провинция Кибуе.

Задната товарна рампа се отвори и през нея изскочи фриландърът със Зоуи, Магъосника и децата. Бяха взели лаптопа на Магъосника, многочестотен радиоскенер, няколко туби с гориво и два глока.

Преди трийсет минути се бяха обадили на Соломон Кол в Кения. Винаги наясно за местните опасности и осведомен за безопасните места за среща, Соломон ги бе инструктирал да се свържат с него при изоставеното ремонтно депо на ООН номер 409 в покрайнините на руандийския град Камембе, разположен в най-югозападната провинция на страната Киангугу.

Скай Монстър обаче не тръгна с тях.

Той избра да остане при обичния си самолет, сам, запасал два кобура на колана си и праметнал през рамо ловджийска пушка. Щеше да остане при „Халикарнас“ и да чака някакви познати на Соломон да докарат керосин, колкото да прескочат езерото Виктория и да се доберат до старата ферма в Кения.

Така че след като фриландърът отпраши бог знае накъде, Скай Монстър застана под гигантското туловище на „Халикарнас“, абсолютно сам сред руандийските хълмове.

В далечината се разнесе вой.

* * *

Магъосника, Зоуи, Лили и Алби се носеха по безлюдно шосе.

Зоуи беше зад волана, а Магъосника държеше включения радиоскенер и подслушваше радиочестотите за предавания.

Малко преди залез скенерът улови съобщение на военните до всички правителствени сили, с което им нареждаше да следят за появата на компактен модел на „Ланд Роувър“ — също като техния, —

в който пътуват лица, отговарящи на тяхното описание: руса жена, възрастен мъж с брада, може би трети мъж и две деца.

Зоуи изруга. Радиоуправляеми безпилотни самолети патрулираха въздуха над Кения. Руандийската армия претърсваше страната за тях. Сякаш всички в Африка бяха тръгнали по следите им.

И подобно заключение не бе никак далече от истината.

Тя не знаеше, че дванайсет часа по-рано по инструкции от Лешояда бяха направени многомилионни преводи с начална точка хазната на Саудитска Арабия до десетина отчаяно бедни и безнадеждно корумпирани африкански режима. Всеки превод бе съпроводен с обяснителна бележка:

Открийте черен „Боинг 747“, за който се предполага, че ще кацне аварийно някъде из Централна Африка. На него се намират поне двама бегълци от бялата раса: старец с дълга бяла брада, жена с руса коса с розови връхчета, а вероятно и трети мъж — новозеландски пилот. С тях има две деца: момиченце от египетски произход също с розови връхчета на косата и малко чернокожо момченце с очила.

Всяка африканска нация, която вземе участие в издирването, ще получи \$50 милиона просто за усилията си.

Страната, която открие бегълците и залови стареца и момиченцето, ще получи допълнително \$450 милиона.

И сега поради наградата от половин милиард долара за главите им по следите им бяха поне десет африкански нации в най-опасния район на света.

Африка.

В ерата на джипиес спътници и бързите пътувания по въздух е лесно да се каже, че светът е малък, но Африка е доказателство, че подобно твърдение е лъжа.

Африка е огромна и въпреки вековете географски изследвания голяма част от покритите ѝ с джунгли централни райони остава недокосната от съвременния човек. Външните ѝ територии — като Нигерия с нейния петрол и Южна Африка с нейните диаманти — отдавна са плякосани от европейските нации, но безкомпромисният характер на вътрешността ѝ се противопоставя успешно вече петстотин години на опитите за проникване.

Изоляцията върви ръка за ръка с тайнствеността, а мистериите на Африка са многобройни.

Мистерия например е племето догони в Мали. Макар да са примитивно племе, догоните от векове знаят, че звездата Сириус в действителност е *тройна* — тя има два спътника, невидими за невъоръженото човешко око, известни с безличните имена Сириус В и Сириус С. Използващите телескопи западни астрономи откриха това едва в края на 20-и век.

В древните си предавани от уста на уста легенди догоните твърдят, че звездите всъщност са слънца — факт, който е поразително, че се знае от примитивно племе.

Как точно догоните знаят онова, което знаят, е една от мистериите на Африка. Работата е в това, че те не се единственото африканско племе, което знае необичайни и древни тайни.

В центъра на огромния материк Африка се намира мъничка страна, известна под името Руанда.

Хълмиста и скрита под джунглите, тя е широка едва 200 километра и с лекота би се поместила на мястото на щата Кънектикът — един от най-малките в Съединените щати.

Разбира се, светът вече знае за 800 000 члена на племето тутси, избити от етническите хуту в продължение на само един месец, по време на безразборното клане през 1994 година, когато убийците използвали мачете и набити с пирони тояги, наричани *масу*. Само за един месец от лицето на земята изчезнаха 10% от 7,5-милионното население на Руанда.

Много по-малко се знае обаче за трагедията на *оцелелите* след геноцида: многото тутси, които не били убити или ръцете им не били отсечени от размахващите мачете хуту. Днес не е необичайна гледката на едноръки местни жители, занимаващи се с ежедневната селскостопанска работа.

Отчаяно бедна, загубила значителна част от населението си в резултат на безпрецедентното клане и неразполагаща с нищо, което светът би желал да купи от нея, Руанда е грозен пример за най-лошите страни на човешкия характер.

Това е черната дупка на Черния континент.

Вечерта спряха фриландъра зад изоставена църква в южната част на провинция Кибве и го покриха с клони и мръсно чергило.

Църквата бе ужасяваща гледка.

Стените ѝ бяха надупчени от куршуми, около дупките все още личеше размазана засъхнала кръв. Никой не бе направил дори опит да я почисти в десетилетието след 1994 година.

Зоуи стоеше зад църквата и се взираше в тъмнината, стиснала МР-5. Магьосника и децата бяха вътре.

— По време на геноцида тутси се изпокрили в църкви като тази — обясни Магьосника. — Но местните свещеници често били в съюз с хуту. Селяните търсели спасение в църквите, но свещениците ги задържали вътре с различни обещания, а междувременно уведомявали отрядите на смъртта на хуту. Появявал се патрул и избивал всички тутси.

Децата гледаха кървавите дупки от куршуми в стените и си представяха зверствата, извършвани точно тук.

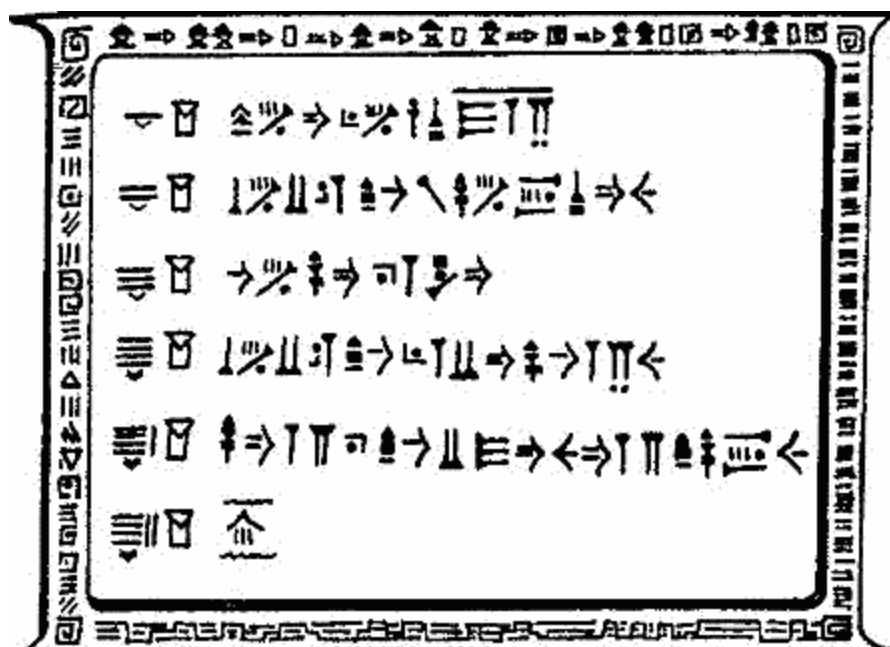
— Това място не ми харесва — каза Лили и потрепери.

— Магьоснико — обади се Зоуи от прага и съзнателно смени темата, — кажи ми нещо. Какво означава всичко това? Ако забравим за Стълбовете, свещените камъни и подземните върхове на Машината, каква е целта на тази мисия?

— Каква е целта ли? — повтори въпроса ѝ Магьосника. — Апокалипсисът, Второто пришествие, краят на света. Във всяка религия има мит за апокалипсиса. Дали това са четирима конници или велик ден, когато делата на всеки човек биват преценявани, откак по

планетата стъпва човешки крак, хората живеят с мисълта, че един ден всичко ще свърши зле... Но едновременно с това — неясно как — ние разполагаме с този тест, това върховно изпитание, тази система от Върхове, построена в далечното минало от някаква напреднала цивилизация, която ще ни позволи да избегнем ужасния край, ако... ако сме достойни за предизвикателството. Което ми напомня... Лили, би ли хвърлила един поглед на това, ако обичаш?

Магьосника сграбчи цифровата камера на Зоуи и превъртя на снимката, която тя бе направила при първия Връх на златната плоча, която бяха видели на стената там:

— Можеш ли да преведеш тези редове? — попита той Лили.

— Разбира се — каза Лили. — Прилича на списък, списък на... имаш ли лист и химикалка?

И като хвърляше от време на време поглед върху плочата, тя бързо надраска превода. Когато свърши, текстът гласеше:

- 1-ви връх: Голямата зала за наблюдение
- 2-ри връх: Градът на мостовете
- 3-ти връх: Огненият лабиринт
- 4-ти връх: Градът на водопадите
- 5-и връх: Светът на господарите на морето

6-и връх: Най-великият храм сред всички

— Това е описание на всички Върхове... — каза Зоуи.

— И може би най-ясното описание на огромното предизвикателство, пред което сме изправени — допълни Магьосника.

— Градът на мостовете? Огненият лабиринт? — прошепна Алби.

— Какъв е този Огнен лабиринт? Майчице...

Магьосника обаче също се бе замислил.

— Лили, извади Стълба, ако обичаш — онзи, който бе зареден при Абу Симбел.

Лили извади Стълба от раницата.

Той все още изглеждаше необикновено... вече не замъглен, а прозрачен със светещата течност в центъра и загадъчните надписи по стъклоподобните му стени.

— Разпознаваш ли това писмо? — попита Магьосника.

Лили се взря отблизо в Стълба... и очите ѝ се разшириха.

После се извърна към Магьосника.

— Това е разновидност на Словото на Тот — каза тя. — Много сложен вариант, но е Тот, няма съмнение. — И пак заглежда надписите.

След минутка добави:

— Изглежда като смес от инструкции, схеми и символи, групирани във формули.

— Знание... — подхвърли Алби.

— Именно — каза Магьосника. — Възнаграждението за успешното поставяне на първия Стълб в първия Връх. Другите награди са *топлина, зрение, живот, смърт и власт*. Формулите на този зареден Стълб са някакво тайно знание, предоставено ни от строителите на Машината.

Лили взе нов лист и започна да копира написаното на Стълба. След това почна да превежда заедно с Алби.

Зоуи застана до Магьосника и кимна към двете деца.

— Справят се отлично, а?

— Да. Важно е духът им да не пада, защото нещата тепърва ще стават страшни.

— По-страшни от историите за руандийския геноцид — които им разказваше?

Магьосника се изчерви.

— О... Да... Ммм...

— Няма значение. Виж, има нещо друго, което ме безпокои — каза Зоуи.

— Какво?

— Ти.

— Аз... Защо аз? — объркано попита Магьосника.

Зоуи го гледаше странно и сякаш замислено. След това взе тоалетната си чантичка и извади от нея ножица и самобръсначка.

— О... не, Зоуи... — неубедително възрази Магьосника.

След десет минути Магьосника отново седеше до децата, само че сега бе без брада, а буйната му бяла коса бе обръсната до голо.

Изглеждаше абсолютно различен... по-слаб и някак повърлине.

— Приличаш на остригана овца — изкиска се Лили.

— Харесвах се с брада — тъжно каза той.

Лили отново се закиска.

— Добре, Лили — каза Зоуи и вдигна ножицата. — Сядай сега ти на стола на бръснаря. Твой ред е.

— Мой ред ли? — Лили пребледня.

След пет минути тя седеше до Магьосника с наведена глава. Косата ѝ бе значително по-къса, а от розовите връхчета нямаше и следа.

Беше ред на Магьосника добродушно да се засмее.

И на Алби.

— Лили, приличаш на момче...

— Млъквай, Алби — намусено каза Лили.

— Съжалявам, мъниче — каза Зоуи и хвана и собствена си коса. — Някой ще подстриже ли и мен?

Направи го Лили — тъжно оряза розовите връхчета и падащата до раменете на Зоуи коса. Това сложи край на удоволствието, което двете си бяха направили взаимно в едни сякаш вече забравени пощастливи времева. Когато свърши, Зоуи приличаше на пънкарка.

— Хайде, време е всички да спим — каза тя. — Магьоснико, първата смяна е твоя. Аз поемам късната.

— Магьосника седна до задната врата, а останалите намериха по-удобни места на пода и се свиха в самотната руандийска църква — място, където все още се долавяше мирисът на смъртта.

Лили се събуди със сепване — върху устата ѝ имаше ръка.

Беше Зоуи.

— Не мърдай... имаме неприятности.

Лили изплашено огледа изоставената църква. Алби до нея се бе свил на пода и не смееше да издаде звук. Магьосника не се виждаше. Небето над счупения прозорец изсветляваше...

Пред прозореца премина силует.

Чернокож мъж с камуфлажна униформа, каска и мачете в ръка.

— Дойдоха преди няколко минути — прошепна Зоуи.

Приблужи се и Магьосника и се сниши до Зоуи.

— Четирима са и имат „техника“, паркирана малко встрани, ей натам.

„Техника“ наричаха в Африка обикновен камион с картечница, монтирана на откритата каросерия.

— Униформите им са стари — продължи Магьосника, — така че най-вероятно са бивши войници, които армията повече не може да издържа — сега просто банда насилници.

В забравената от бога Руанда вилнееха банди мародери, хищници в човешки облик, които търсеха жени и деца из изолираните ферми и по селата. Имаше случаи, когато подобни банди тероризираха цели градове по цяла седмица.

Зоуи присви устни и прошепна:

— Вземи децата и ме чакайте при задната врата. Имай готовност да изтичате до „техниката“.

— Защо?

— Защото така или иначе ни трябва друг превоз.

* * *

След минута водачът на бандата застана пред входа на църквата.

Беше кльоцав, но жилав, с армейска униформа. Куртката му бе разкопчана на гърдите. Каската му обаче не бе стандартната за армията — беше небесносиня и на нея с големи бели букви бе изписано „ИМ“ — отвратителна награда, високоценена от бандитите в Руанда. Тя означаваше, че този човек е убил участник в миротворческите сили на ООН.

Водачът крадешком се качи по дървеното стълбище, стиснал мачетето...

— Търсиш ли нещо?

Той рязко се извърна и видя Зоуи.

В първия се смая: жена, бяла жена. После присви очи и извика на другарите си нещо на киняруанда.

Те веднага дотичаха и като видяха Зоуи, почнаха да я заобикалят.

А тя тропна с крак по дъсчения под — това бе уговореният сигнал за Магьосника и децата, че могат да излязат през задната врата, — после пристъпи напред и се озова в кръга на мародерите.

Онова, което последва, се случи много бързо.

Водачът се хвърли към Зоуи... но тя заби светкавичен удар с юмрук в гърлото му.

Той падна на колене, задавен, и в този момент атакуваха другите трима... но с непостижима скорост Зоуи ритна единия в диафрагмата и му счупи ребрата, разби носа на втория с жесток удар с лакът и с мачетето на втория удари третия в слабините. Той диво изкрещя и се свлече.

Схватката приключи за секунди и когато всичко свърши, четиримата руандийци се гърчеха в краката на Зоуи.

— Малко ви беше — каза тя на раздяла и в същия момент Магьосника наби спирачките на „техниката“ нея. Децата бяха с него.

Зоуи взе мачететата на бандата и куртката на водача им — както и каската на ООН, — след това скочи в кабината на „техниката“ и потеглиха към изгрева.

По-късно сутринта навлязоха с откраднатата „техника“ в провинция Киангугу.

Шофираше Зоуи, облечена в отнетата от бандите армейска куртка. Магьосника се извисяваше, нахлупил новата си придобивка — каската на ООН — и създаваше впечатление, че е служител на ООН, достатъчно високопоставен, за да си позволи да бъде развеждан из страната от жена.

Минаваха покрай скелетите на изоставени военни джипове — гумите и колелата им отдавна бяха свалени. Смущаващо голям брой едноръки жени готвеха пред домовете си. Деца си играеха в крайпътните канавки. Мъжете в по-голямата си част лежаха на сянка пияни до несвяст.

Зоркото око на Зоуи не пропусна да забележи, че на колана на един от тях има защипан мръсен мобилен телефон.

Предимството му бе, че беше непроследим, затова веднага го отнеха от спящия пияница и когато наближиха Камембе, Лили се опита да се свърже с телефона на Джак. Превключи телефона на говорител, за да чуват всички.

Телефонът извънхя веднъж...

Щрак.

— Ало? — Гласът бе досущ като на Джак.

— Тате! — възкликна Лили.

— Не, не е татко ти, Лили. Но за мен е удоволствие най-сетне да се запознаем. Аз съм твойт дядо Джонатан Уест-старши и със съжаление трябва да те информирам, че убих баща ти преди два дни. Благодаря ти за обаждането все пак. Сега хората ми ще могат да триангулират вашето местонахождение.

Лили веднага натисна бутона за край на разговора. Лицето ѝ беше бяло като платно.

— Убили са Джак! — възкликна Зоуи, грабна телефона от ръцете на Лили и опита да набере първо номера на Мечо Пух, а след това и този на Стреч, но и в двата случая веднага ги прехвърлиха на гласова поща. Каквато и да бе причината, едно бе ясно — телефоните бяха изключени.

— Джонатан Уест-старши — промълви Магьосника. — Вълка. Мили Боже, той е в основата на нещата. И сега знае къде сме... а значи ще се досети, че сме тръгнали по следните на неета.

Зоуи мълчеше. В главата ѝ се рояха различни мисли.

„Джак е мъртъв, а ние сме в сърцето на Африка, сами и преследвани...“

До нея Лили гледаше с празен поглед в пространството. После се разплака. Хълцаше с такава сила, че чак я болеше. Алби сложи ръка през раменете ѝ.

— Не можем да се откажем — тихо, но твърдо каза Магьосника.
— Джак не би искал да се откажем. Трябва да се стегнем и да открием неета и втория Стълб.

Зоуи мълчеше и продължаваше да анализира всички аспекти на новата ситуация. Само за няколко секунди бе научила, че мъжът, когото обича, е мъртъв, и едновременно с това на плещите ѝ се бе стоварила огромна отговорност — неета, Стълбовете, безопасността на Лили и Алби, — все неща, с които не бе сигурна, че ще може да се справи. Идеше ѝ да се разплаче, но знаеше, че не може да си го позволи.

А след това проговори Лили и Зоуи се върна към реалността.

— Съжалявам — каза Лили. — Не исках да издавам къде сме...

— Няма нищо, миличка — успокои я Зоуи. — Ние всички искахме да се чуем с него.

Лили — бузите ѝ бяха мокри от сълзи — погледна Зоуи, после се хвърли в прегръдката ѝ и отново се разрида.

Зоуи успя някак да се справи и с прегръдката, и с волана.

На запад се издигаха покритите с джунгли планини на Конго. Конго имаше много по-неравен терен от Руанда, беше по-гъсто заселена страна, но и по-непроходима.

Някъде там бяха неета — тайнственото племе, известно с деформираните си лица и безсмислената си жестокост... Пазителите на втория Стълб. И сега, сама и без Джак, Зоуи трябваше да ги намери.

Към два следобед стигнаха покрайнините на Камембе и бързо откриха изоставеното депо на ООН, което им трябваше.

Приличаше на сметище. Триметровата ограда от телена мрежа беше скъсана на няколко места. До портала имаше очукан знак: ООН — ДЕПО 409: ОКОМПЛЕКТОВАНЕ И ЗАРЕЖДАНЕ НА САМОЛЕТИ.

Зад оградата имаше няколко цистерни за гориво, вдигнати на тухли, защото гумите и по-ценните им части отдавна бяха свалени, както и два стари хеликоптера модел „Хюи“, които пък бяха останали без плазове за кацане.

Изад най-близкия хеликоптер излезе чернокож. Много висок чернокож. Зоуи мигом извади пистолета си.

— Зоуи? Ти ли си? — попита мъжът. Зоуи облекчено въздъхна и за пръв път от доста време се усмихна.

Защото до стария ръждясал хеликоптер стоеше Соломон Кол.

Соломон бе довел двама носачи, които пък бяха донесли туби с гориво.

— Тук сме от рано сутринта и вече започвахме да се безпокоим дали не сте станали жертва на бандитите — каза той.

— Почти — късо отговори Магъосника.

— Е, носим и храна. — Соломон се усмихна.

— О, Соломон — каза Зоуи, — толкова се радвам да те видя.

Докато се хранеха, Соломон обясни:

— Един мой приятел има „Фокер“ за пръскане на посевите. Докара ни тази сутрин и ни остави на няколко километра източно оттук. По селата, през които минахме, има слухове за съобщение на правителството, направено по радиото. Обещават голяма награда на онзи, който открие група бели бегълци, за които се смята, че са в Руанда. Хвърлили са за вас огромна мрежа и...

— Ей! Мисля, че ми стана ясно... — внезапно се обади Алби.

Той седеше отделно от другите и продължаваше да разглежда заредения Стълб.

За него вече беше идея фикс да разбере какво означават светещите символи на Стълба. С помощта на Магъосника и Лили вече знаеше смисъла на доста от тях, но току-що бе направил нова връзка.

— Какво има, Алби? — попита Магъосника.

Алби вдигна паралелепипеда на Стълба с пирамидалната дупка в единия му край. Показа им четирите дълги страни. Те бяха покрити със светещи бели символи.

— Вижте тази страна с тънката като паяжина матрица по нея. Тази матрица всъщност е матрицата на въглерода — изключително сложно свързани въглеродни атоми, много по-сложно от всичко, което ни е известно.

— И какво означава това? — попита Лили.

— Въглеродът изгражда диамантите, най-здравия материал на земята. Въглеродното влакно също е изключително здраво, но едновременно с това е и много леко — използва се за подсилване конструкцията на кабините на изстребители и състезателни коли. Здраво и леко. Титан, стомана — те са яки, но и тежки. Тази матрица обаче е нещо друго — сплав на основата на въглерода, невероятно здрава, но и непостижимо лека.

— Техническо познание... — ахна Магъосника. — Това е знание по технически въпроси.

— Да си дешифрирал и някоя друга страна? — обади се Зоуи.

— Частично. Тази например, като че ли изобразява звездата Сириус и двата ѝ спътника. Вторият спътник е показан като източник на поле с нулева енергия — същото нещо, от което се състои нашата Тъмна звезда.

— Е, добре е да се знае, че това може да се случи и на други места във Вселената — коментира Магъосника.

— Следващата страна на Стълба е още по-невъзможна — продължи Алби. — Тя... хм... като че ли обяснява проблема с разширяването на Вселената.

— Господи! — Магъосника се облещи. — Сигурен ли си?

— Какъв проблем с какво, че не разбрах? — попита Лили.

Магъосника обясни:

— Смята се за общоприето, че нашата Вселена се разширява. Проблемът, пред който са изправени учените, е, че тя би трябвало да се разширява по-бързо, отколкото я наблюдаваме да го прави^[1]. Това принуждава учените да заключат, че някъде има *отрицателна енергия* или сила, която държи Вселената като в юмрук и така забавя разширяването ѝ. Откриването на физическите Компоненти на тази отрицателна енергия би спечелило на откривателя си Нобелова награда още утре.

Лили се усмихна на Алби и каза:

— Значи започвай да работиш над благодарствената си реч.

— Не смятам, че намирането на древен Стълб и прочитането на съдържанието му може да се смята за откритие — възрази Алби.

— Работата е там — намеси се Магьосника, — че става дума за невероятни неща, невероятно знание. Откритието на Алби всъщност обяснява равновесното състояние във вселената: необяснимото равновесие във вселена, която се разширява след Големия взрив, но на това се противопоставя обратна сдържаща сила. Това е монументално. Ние ставаме притежатели на свръхзнание, предадено ни от една изключително щедра цивилизация...

Пронизителен писък раздра въздуха и отекна от хълмовете.

А после се възцари тишина и всички се заоглеждаха. Откритието на Алби ги бе накарало за момент да забравят къде се намират.

Понеже тишината продължаваше, Магьосника се прокашля и каза:

— Ще е крайно интересно да разберем какво има на последната страна на Стълба. Отлична работа, Алби, ти се справи много добре. Джак казваше, че си наистина даровит. Лили е голяма късметлийка, че си неин приятел.

Алби се усмихна широко.

Зоуи — наблюдаваше разговора с подчертан интерес, защото ако не друго, тези проблеми и космическите загадки им помагаха да не мислят за смъртта на Джак попита:

— Но ако това е *знанието*, каква би могла да е следващата награда — *топлината*?

Всички погледнаха Магьосника.

— Нещо на същото висше ниво, предполагам. Но различаващо се по някакъв начин от чистото знание като това. Навремето познавах един американски преподавател, който се интересуваше от Рамзесовите камъни — голям учен в Масачузетския технологичен институт, казваше се Феликс Бонавентура. Та Бонавентура силно се интересуваше от втората награда. Интерпретираше „топлина“ като „енергия“, или по-скоро като някакъв източник на енергия, понеже всички известни ни източници на енергия изискват произвеждането и на топлина: въглища, пара, двигатели с вътрешно горене, дори ядрената енергия. Но ако можем да произвеждаме топлина или движение без нуждата от гориво, това би означавало да разполагаме с неограничен запас от енергия.

— Да не говориш за вечен двигател? — недоверчиво попита Алби.

— Бонаventura смяташе, че именно това е втората награда — потвърди Магьосника. — Тайната на вечното движение.

— Е, това вече е нещо, за което китайците биха убили — намеси се Зоуи. — Там буквално се задушават от замърсяване вследствие изгарянето на огромно количества въглища.

— Същото се отнася и до Америка — каза Алби. — Близкият изток повече няма да им трябва.

— Ще се промени целият свят — каза Магьосника. — Саудитците и огромните им запаси от петрол ще станат излишни. Няма да има нужда от въглищата. Господи, та самият начин на водене на война ще се промени: знаете ли, че към края на Втората световна война, нацистите са използвали коне и каруци, понеже свършили горивото си? Награда като „топлината“ определено ще промени облика на света.

Следобед Соломон и Зоуи се заловиха да поправят един от двата „Хюи“ в депото. За разлика от камионите, двигателите на хеликоптерите се оказаха почти непокътнати и частите, които липсваха в единия, лесно можеха да се вземат от другия.

По някое време Соломон слезе от хеликоптера, бършеше ръцете си с мръсен парцал.

— Дами и господа, хеликоптерът ви е готов.

— Ами да намерим неета тогава — каза Магьосника и стана.

---

[1] Реалността, изглежда, е още по-фантастична. Според някои последни наблюдения Вселената ускорява разширяването си, което е противно на логичното очакване, че би го забавяла (след Големия взрив, в резултат на който се е образувала), поради сдържащата сила на гравитацията на масата, от която се състои. Обяснение на това ускоряващо се разширяване засега няма. — Б.пр. ↑

Разнебитеният стар хеликоптер „Хюи“ на ООН бавно летеше над покритите с джунгла планини на Източно Конго, все още без плазове за кацане.

Пилотираше Зоуи. Магьосника седеше до нея и не спираше да прелиства множеството карти и бележки, и да търси информация в лаптопа си.

— Преди няколко години накарах Джак да ми направи проучване на известното за неета — каза той и намери нужната страница сред бележките си:

ПЛЕМЕТО НЕЕТА

- Изолирано племе в Демократична република Конго/Заир; войнствено; другите племена се страхуват от него; канибали.

- Вродени уродства във всички членове, разновидност на синдрома на Протей (уголемени костни образувания по черепа, като при елефантиазиса).

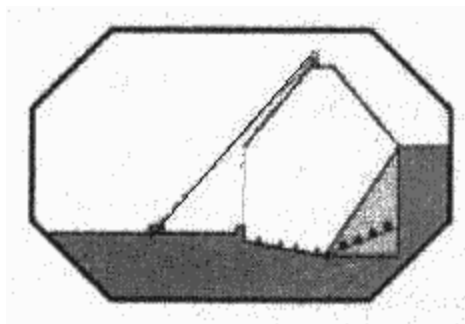
- Открито е случайно от *Хенри Мортън Стекли* през 1876; войните на неета избили 17 души от експедицията му, а Спенли едва се измъкнал жив; години по-късно се опитал да намери пак, но не открил мястото.

- Може би на същото племе се е натъкнал гъркът *Йероним* по време на своята експедиция в Централна Африка (Йероним споменава за племе с ужасни деформации по лицата в джунглата южно от Нубия. Точно от неета той открадва прозрачното кълбо, използвано по-късно от Делфийския оракул)

- *Най-добрият, експерт:* д-р *Даян Касиди*, антрополог от Университета в Южна Калифорния. Цялата ѝ 20-членна експедиция изчезва през 2002 по време на търсене на неета в Конго.

- Касиди намерила тази скална рисунка в пещера в Северна Замбия и я приписала на предците на неета:

- Тя като че ли изобразява кух конус на вулканичен кратер, на чийто връх е Делфийското кълбо, но смисълът не е ясен.

— Ей! — извика Зоуи. — Виждала съм тази рисунка. Беше в...

— Беше при първия Връх — прекъсна я Магъосника. — Което подсказва ясна връзка между нашата мисия и неета. Ключът обаче е Йероним... — Той прещрака през записите в базата данни в лаптопа. — Йероним... Йероним... Аха, ето го!

Беше намерил нужния му запис — сканирано изображение на древен ръкопис, написан на гръцки.

— Какво е това? — попита Лили.

— Това е ръкопис, съхраняван в Александрийската библиотека, написан от великия гръцки учител и изследовател Йероним.

Преди няколко години Магъосника и Джак бяха открили в Атласките планини голяма колекция ръкописи — колекция, която впоследствие се оказа, че била част от прочутата Александрийска библиотека, отдавна смятане за унищожена, когато римляните я изгорили. След месеци на търпеливо сканиране Магъосника бе успял да въведе всички ръкописи в различните си компютри.

Йероним бил изключителен човек. Не само бил голям учител, но и несравним изследовател... нещо като Индиана Джоунс на древността. Преподавал в Академията заедно с Платон и ученик му бил не кой да е, а самият Аристотел. Точно той откраднал Делфийското кълбо от неета и го занесъл в Гърция, където впоследствие го използвали за предсказване на бъдещето.

— Делфийското кълбо? — попита Зоуи, без да откъсва поглед от уредите за пилотиране. — Имаш предвид Прорицателския камък на Делфи? Един от Шестте свещени камъка?

— Да — потвърди Магьосника. — Йероним го откраднал от неета, но от онова, което съм чел от него, той винаги е смятал да им го върне. Именно затова написал този ръкопис — за да може един ден Кълбото да бъде върнато.

— И било ли е върнато? — попита Алби.

— След като осъзнали каква е силата му, гърците не искали да го върнат — каза Магьосника. — Но към края на живота си Йероним се вмъкнал тайно в храма пещера на Оракула, взел Прорицателския камък и напуснал Гърция с лодка. Отбил се в Александрия, оставил в библиотеката тези ръкописи и продължил на юг към Африка. Повече никой не го видял. — Магьосника се обърна към Лили. — Можеш ли да преведеш този ръкопис?

Тя сви рамене. Беше на старогръцки, а старогръцкият бе елементарен за нея.

— Разбира се. Тук се казва:

В ДОЛИНАТА НА ПАЗИТЕЛИТЕ НА ДЪРВЕТА,
ТАМ, КЪДЕТО СЕ СЪБИРАТ ТРИ ПЛАНИНСКИ
РЕКИ,
ПОЕМИ ПО ЛЯВАТА
И ЩЕ НАВЛЕЗЕШ В ТЪМНИЯ СВЯТ
НА ПЛЕМЕТО, ОТ КОЕТО СЕ СТРАХУВА
САМИЯТ ХАДЕС.

— „Племето, от което се страхува самият Хадес“? — повтори Зоуи. — Очарователно.

— Репутацията на неета е толкова страховита, че те са се превърнали в мит — обясни Соломон. Много африканци плашат децата си с тях: канибализъм, човешки жертвоприношения, дори убивали собствените си деца.

— Мен не можеш да ме уплашиш със страшна приказка — заяви Лили, мъчеше се да говори като възрастна. — Добре де... Долината на пазителите на дървета? Това трябва да е отправната точка.

Магьосника вече търсеше из базата данни в компютъра си.

— Да, да... Имаше някаква препратка към тази долина. Но къде?... А... ето я! Аха...

Лили се наведе над рамото му и видя на екрана заглавната корица на книга, орфано издание от 19-и век, озаглавено „През Черния континент“, с автор Хенри Мортън Стенли.

— Стенли е написал много книги за експедициите си в Африка, повечето от тях романтична боза — обясни Магьосника. — Тази обаче съдържа подробности за действително забележителната му експедиция през африканския континент, като се започне от Занзибар на изток и се свърши с Бома на запад. Стенли тръгва от Занзибар начело на керван от 356 души и година по-късно се появява при естуара на река Конго на атлантическото крайбрежие със само 115 от хората си, всички едва се държат на крака от глад... По време на експедицията Стенли влиза в многобройни сражения с местните племена, сред които се набива на очи потресаваща схватка с племе, което напомня за неета. Стенли разказва, че непосредствено *преди* схватката вървели през някаква долина, където дърветата били изваяни в невероятни статуи на хора, някои високи над двайсет метра. Такава долина така и не била открита, което впоследствие допринесло за съмненията, че Стенли е измислил по-голямата част от описваните приключения.

— И? — подкани го Зоуи.

Аз вярвам, че Стенли е казал истината, просто е сбъркал в описанието на подробностите за маршрута — това е характерен за него пропуск. Точно затова никой не е могъл да намери долината. Но ако реконструираме реалния маршрут на Стенли по особеностите на релефа, споменати в тази книга, може и да имаме късмет.

— Е, аз поне не разполагам с по-добър план — призна Зоуи.

— И аз — нетърпеливо каза Лили. — Да почваме, а?

Конго.

Известна в миналото като Заир, но преименувана през 1997 на Демократична република Конго, страната е трета по големина в Африка и почти толкова голяма на площ, колкото е Индия. Но само три процента от тази огромна площ са култивирани, което означава, че 97% от Конго е чиста джунгла, при това в по-голямата си част все още неизследвана.

Това е жестока земя — като се започне от опасностите на могъщата река Конго и се стигне до непроходимо гъстите джунгли, царство на змии и хиени. Не на последно място идва веригата от активни вулкани и дивият югоизток — тъмното сърце на Черния континент.

Като се придържаше към указанията на Магъосника, Зоуи пое на юг.

Летяха три дни, като от време на време спираха в изоставени депа на ООН, за да потърсят храна и гориво. Най-сетне навлязоха в най-слабо населената част на страната — а може би и на целия континент — платото Катанга в крайния юг.

Осеяно с вулкани, планини и зелени речни долини — то е едновременно и живописно, и крайно изолирано. В планинските ждрела се изливат гигантски водопади. Захранвани от постоянно високата влажност, слоеве мъгла се стелят из долините по цял ден.

Докато летеше, Зоуи непрестанно използваше радиоскенера, за да прослушва всички военни и търговски честоти, което ѝ позволяваше да е в течение на цялата радиокомуникация в този район на страната: военни патрули на конгоанската армия, представителите на ООН и може би...

— ... До Вълка, тук Меча. Току-що улових съмнителен сигнал южно от Калеми. Профилът е на „Хюи“. Може да са те...

— Проверете. — Гласът беше на Вълка.

Хората на Вълка бяха близо.

Следобеда на третия ден, след като бяха загубили време да изследват поне десетина фалшиви следи, Магъосника забеляза планина, спомената от Стенли в книгата му: планина с два водопада.

— Тя е! — възбудено извика той. — Зоуи! Дай на югозапад!

Зоуи го послуша и снижи хеликоптера над гъстообрасла долина, през която течаха три бистри бързи реки.

— Кацни, където се сливат — извика Магьосника.

Кацнаха и предпазливо слязоха от машината.

Лили ги видя първа и възкликна:

— Страхотни са!

Алби само ахна и зяпна.

Пред тях започваше и се губеше в мъглата гора от огромни дървета.

Призрачно сиви, дърветата се издигаха на поне шейсет метра, сплетените им клони образуваха навес, през който слънцето не можеше да проникне.

Но вниманието на децата бе привлечено от стволите на дърветата — от огромните дебели стволове.

Всички гигантски дънери — а те бяха десетки и по десетина метра в диаметър — бяха издялани като статуи на мъже.

Някои изобразяваха стари вождове, други — воини и жреци. Всички имаха сурови изражения, бяха напрегнати и войнствени.

И всички бяха стари, много стари. Гигантските дървета се бяха напукали с времето и бяха оплетени от гъсти лиани, които като че ли задушаваша статуите като огромни змии. Фигурите чезнеха в далечината и сякаш бяха безчислена армия от часови, която охраняваме самите устои на времето.

Въздухът не помръдваше, в гъстата джунгла цареше мъртва тишина.

Магьосника сложи ръка на рамото на Лили и каза тихо:

— Долината на пазителите на дървета.

— И накъде ще вървим сега? — попита Соломон.

Алби бе метнал на врата си цифровия фотоапарат на Зоуи. Вдигна го и направи бърза серия снимки на невероятната гора.

Магьосника цитира Йероним:

— „В долината на пазителите на дървета, там, където се събират три планински реки, поemi по лявата“ — изглежда доста ясно. Продължаваме до мястото, където трите реки се сливат, и тръгваме по лявата.

Докато другите гледаха със страхопочитание огромната издялана гора, Зоуи тръгна нагоре по брега.

Нещо бе привлякло погледа ѝ на петдесетина метра натам.

Стигна до завоя на реката...

... и спря като закована.

— Мамка му — прошепна.

Видя поне трийсет лодки, разбити и изпочупени, полупотопени в реката. Изоставени лодки от най-различни модели и на различна възраст. Някои изглеждаха по-съвременни, други видимо бяха от епохата на патрулните лодки по време на Втората световна война, трети — още по-стари: имаше сглобяеми лодки, каквито бяха използвани по времето на Хенри Мортън Стенли. Виждаха се дори два полуразрушени хидроплана и един катастрофирал хеликоптер, носещ обозначенията на анголската армия.

Зоуи гледаше невярващо.

Това бяха превозни средства, дошли до това място и завинаги останали тук.

— Мамка му. Това е капан и ние сами влязохме в него. — Тя рязко се извърна и извика: — Лили... Магьоснико... да се връщаме веднага при хеликоптера...

В същия момент обаче хеликоптерът избухна.

Експлозията отекна из долината.

Магьосника, Соломон и децата се обърнаха към хеликоптера и видяха на негово място огнена топка.

Зоуи дотича по брега и също се загледа в пламъците.

А после някакъв клон изпука на отсрещния бряг и тя се извърна и видя тъмна сянка да се измъква от водата и да изчезва сред зеленината.

Дивак.

И тогава я осени.

Неета бяха откривани многократно през вековете. От изследователи — случайно; веднъж, изглежда, дори от анголски патрул. Но ако никой външен никога не разкажеше на света за тях, неета щяха завинаги да останат легенда.

А какъв по-добър начин да се отвлече вниманието на дошлия тук от тези зрелищни дървета — величествените статуи поглъщаха вниманието му, а междувременно някой от племето повреждаше лодката или хеликоптера.

„Както изработиха и нас“, помисли Зоуи.

— Господи — каза тя на глас, — как е възможно да съм толкова... Проклятие!

А после отвсякъде изникнаха тъмнокожи диваци с лица, покрити с бяла боя, и налети с кръв жълти очи. От челата и челюстите им излизаха отвратителни костни израстъци, които им придаваха зловещ, нечовешки вид.

„Синдромът на Протей — помисли си Магьосника. — Деформации, дължащи се на храна и задълбочаващи се в резултат на дългогодишно кръвосмешение“.

Бяха петнайсетина и държаха лъкове и огнестрелни оръжия. Придвижваха се приведени: предпазливи, но уверени.

Заобиколиха ги от всички страни. Зоуи, Соломон и Магьосника инстинктивно образуваха кръг около децата.

— Мисля, че търсенето приключи — прошепна Соломон. — Поточно неета ни намериха.

ШЕСТОТО ИЗПИТАНИЕ ПЛЕМЕТО, ОТ КОЕТО СЕ СТРАХУВА САМИЯТ ХАДЕС

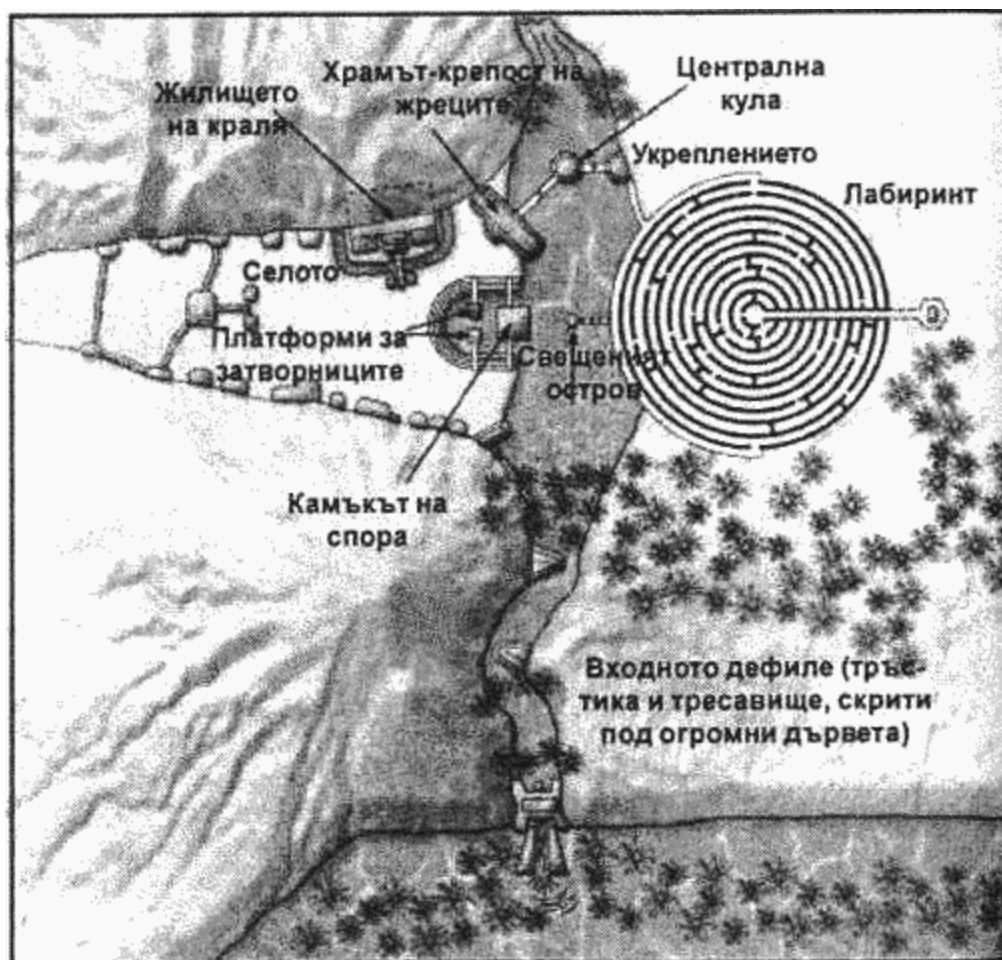

ДЕМОКРАТИЧНА РЕПУБЛИКА КОНГО

14 ДЕКЕМВРИ 2007

3 ДНИ ПРЕДИ ВТОРИЯ КРАЕН СРОК

ЦАРСТВОТО НА НЕЕТА

Царството на неета
Провинция Катанга, Конго
14 декември 2007, 19:30

Поведоха ги през джунглата — пътеката криволичеше през плътната зеленина и минаваше покрай скалисти бързеи. Магьосника се спъна в някакъв корен и падна... а когато се изправи на колене, в гърлото му бе опрян нож и един от пазачите му го държеше здраво: явно бе убеден, че това е било опит за бягство.

— *Кувана ванго* — изсъска дивакът. Магьосника замръзна, защото той бавно натисна ножа и от гърлото му потече кръв. Зоуи и

останалите затаиха дъх... но дивакът изведнъж дръпна Магьосника да стане и грубо го блъсна напред. Никой повече не се спъна.

По здрач стигнаха високи скали, между които имаше дефиле, широко дваيسетина метра.

В дъното на дефилето имаше впечатляващ строеж: гигантско каменно укрепление, осветено от запалени факли и изградено от огромни кубични камъни. Стотици заострени слонски бивни, агресивно насочени напред, пазеха стръмно каменно стълбище, водещо към постройката.

Единствената пролука в укреплението бе огромен портал в основата му. Висок поне шест метра, той беше оформен като озъбена челюст на животно. От долната МУ половина бликаше бърза река и се спускаше по канал в стълбището, така че сякаш нямаше път, по който се мине през портала.

Десет воители на неета се грижеха за платформата пред портала. Държаха на каишки озъбени дърпащи се хиени.

— Опитомени хиени? — ужасено прошепна Зоуи, докато изкачваха стълбите.

Магьосника ѝ прошепна в отговор:

— Йероним твърди, че неета използвали хиените вместо ловни кучета, но твърденията му били отхвърлени като фантазии. Той казва, че тук хиените се отглеждат от палета и след това ги тренират по жестока система, с бой и глад.

— Ако опитомиш хиена — тихо каза Соломон, — тя може да стане изключително ценен помощник. Обонянieto им е несравнимо с това на другите животни. Нямаш шанс да се измъкнеш на глутница преследващи хиени.

— Капан при реката. Унищожени лодки и самолети. Хиени като кучета — изброи Зоуи. — Къде сме попаднали, по дяволите? — И стисна по-силно ръката на Лили.

Стигнаха до портала на върха на стълбището. Един от часовите наду рог и от свода се спусна дървен мост със стъпала. Намести се така, че легна над реката, бликаща от зейналата паст на портала.

Поразени от гледката, заобиколени от страховитите си пазачи, пленниците минаха по подвижния мост и през портала — и влязоха в царството на неета.

От двете им страни се издигаха вертикални стени.

В горната част на дефилето, на сто и двайсет метра над тях, дърветата на тропическата гора бяха съзнателно огънати и принудени да растат навътре, така че да образуват навес и да блокират по този начин погледа отгоре. За всеки летящ в небето наблюдател дефилето и без това скрито между три угаснали вулкана — бе невидимо и неразлично от околната джунгла.

Зоуи веднага прецени, че през деня отгоре със сигурност проникват слънчеви лъчи, но сега пробиваха единични лъчи лунна светлина и осветяваха клисурата с призрачно синкаво сияние.

Лили вдигна поглед към величествените стени и видя някакво странно движение — непрестанно „стичане“ на нещо, което като че ли напояваше оплетените лиани. Вгледа се и потръпна. Бяха змии, най-различни змии — петнисти скални питони, черни мамби и още много други, влизаха и излизаха от безброй дупки.

— Видя ли ги? — ахна тя.

Алби кимна, не по-малко ужасен.

— Аха...

Дефилето се губеше в скритата от мъглата далечина, преграждано на няколко места от каменни укрепления, които не позволяваха на проникналият тук да се движи по права линия.

Вероятно по същата причина дефилето бе осеяно с най-различни препятствия.

На първо място водата — бързата река, която в крайна сметка се изливаше през портала. Но по пътя си до него водата минаваше през два гъстообрасли с тръстика участъка, три дълбоки вира и едно отвратително вонящо тресавище, обитавано от крокодили.

В мига, в който излязоха от величествения портал, водачът им наду рог и група роби в едно от укрепленията нагоре по течението завъртяха с мъка грамадно колело с ръчки по него и от бързата вода се издигнаха каменни платформи — лъкатушеща пътека, която позволяваше преминаването по дефилето без затруднение.

— За недокоснато от цивилизацията племе на канибали тези хора са изненадващо способни — каза Соломон.

— Недокоснати от *нашата* цивилизация — уточни Магъосника.

— Магъоснико — прошепна Зоуи, — какво ще стане сега?

Магьосника хвърли поглед към децата, за да се увери, че не ги слушат, и каза:

— Отиваме към смъртта си, Зоуи. Единственият въпрос е колко дълго ще ни оставят живи, преди да ни изядат крайник по крайник.

Пазачите им ги сбутаха да вървят напред и да не приказват.

Тръгнаха по тъмното дефиле, минаха през различни укрепления и се озоваха в по-широко пространство, осветено от пламтящи огънове.

— Господи... — ахна Магьосника, взрян невярващо в царството на неета.

ЦАРСТВОТО НА НЕЕТА

Намираха се на място, където тяхното дефиле се събираше с друго, по-малко — двете се свързваха под прав ъгъл между трите изгаснали вулкана. В следващия момент се озоваха на много по-широко място.

В центъра на древно село, изградено между стените на двете съединени дефилета, се простираше широко езеро.

Самото село бе невероятно.

Стените на двете дефилета бяха осеяни с десетки каменни домове, някои на замайваща височина. Размерите покриваха спектъра от малки къщурки до висока кула, издигаща се от водите на самото езеро.

До по-високо разположените жилища се стигаше по стълби, а потясното дефиле отляво бе опасно с висящи във въздуха въжени мостове, които свързваха жилищата.

Зоуи бе поразена от уменията на тези хора да строят мостове: въжените, които гледаха сега, скритите каменни, по които бяха дошли дотук след портала, дори видя и няколко подвижни моста, по които се стигаше до кулата в езерото.

— Магьоснико — каза тя, — тези хора...

— Не, те не са построили всичко това — предугади той въпроса ѝ. — Те само са се нанесли. Също като ацтеките направили с Теотихуакан^[1].

— Кой тогава е строителят?

— Предполагам, същата цивилизация, създала Машината. Но виж това...

Бяха стъпили на главния площад и Магьосника Гледаше надясно, над езерото.

Зоуи се обърна.

— Какво е това?!

От другата страна на езерото се издигаше невероятно съоръжение.

Беше огромно и буквално издялано от конуса на изгасналия вулкан, намиращ се в отсрещния край на дефилето.

Приличаше на стадион, по-точно на голяма кръгла арена. В нея се виждаха концентрични стени с проходи в тях и всичко това наподобяваше лабиринт. В самия център на кръглия лабиринт подобно на игла в центъра на слънчев часовник се издигаше много тънко и

много високо каменно стълбище, достигащо до височина поне десет етажа.

Стотиците стъпала бяха достатъчно широки, за да мине по тях един човек, но перила нямаше. Стълбището стигаше до нисък трапецовиден отвор, издълбан в стената на отсрещната страна на лабиринта.

Предизвикателството бе очевидно: по стълбището можеше да се качи само онзи, който стигнеше до центъра на лабиринта.

Зоуи забеляза още нещо интересно: в центъра на езерото — и в центъра на всичко — имаше малък триъгълен остров, който сякаш бе фокусът на цялото това населено място.

А на острова се издигаше нещо подобно на бронзов триножник, който наподобяваше древен уред за измерване на наклон.

А на пиедестал до „уреда“, издигнат така, че да се вижда от всички жители, лежаха два много свещени предмета:

Стълб от непрозрачно стъкло и красиво кристално кълбо.

Магьосника ги видя и дъхът му секна.

— Вторият Стълб и Прорицателският камък.

Не можаха дълго да гледат всичко това, защото пазачите им ги отведоха до дълбока полукръгла яма в центъра на главния площад. В ямата имаше две квадратни гранитни платформи, издигащи се на шест метра над калното дъно.

А в калта лежаха два грамадни крокодила и ги гледаха с немигащи очи.

Два подвижни моста изтрополиха по местата си и групата безцеремонно бе избутана на гранитните платформи: жените на едната, мъжете на другата. Платформите бяха на три метра от ръба и на два метра една от друга, така че бягството бе невъзможно. И по двете имаше следи от удари с бойни секири и петна от засъхнала кръв.

Подвижните мостове се вдигнаха.

Край платформите вече се събираше тълпа — любопитни жители на селото, всички без изключение с костни израстъци по лицата — и всички с интерес разглеждаха пленниците и оживено ги обсъждаха.

В един момент шепотът заглъхна и тълпата се раздели на две. Запалиха факли, явно за да осветят появата на „официалните“ лица.

Които бяха дванайсет, предвождани от огромен и невероятен тлъст субект, чиито одежди от кожи бяха накичени с оръжия, черепи и

различни украшения. Сред оръжията на колана му Магьосника забеляза пищов от 19-и век.

„Вождът на племето. Носи оръжията и черепите на онези, които неговият род е успял да изтреби през вековете. Мили боже...”

Придружаваха го седмина по-млади мъже, всичките високи и с горди осанки.

„Сигурно са синовете му“, реши Магьосника.

Останалите четирима в групата бяха различни: трима определено бяха воители — стройни и мускулести, с пламтящи погледи и нашарени лица.

Четвъртият и последен обаче бе най-странный.

Беше стар и прегърбен — и с най-страшните израстъци по лицето от всички. И неговото лице бе боядисано, само че очите му бяха най-ужасяващите, които Магьосника бе виждал през живота си: този прегърбен старец имаше мъртви жълти ириса, които гледаха налудничаво към всичко и към нищо.

Шаманът на племето неета.

Шаманът прерови нещата им — бяха ги струпали край ямата — и изненадано ахна, като видя първия Стълб. После изкрещя:

— *Нийхака!*

— *Нийхака... о-о, нийхака...* — разнесе се шепот из тълпата.

— *Нийхака бомвача Нефтис!*

Магьосника нямаше абсолютно никаква представа какво означават тези думи.

И изведнъж Лили каза от другата платформа:

— Той говори езика на Тот. Говори го. „Нийхака“ е образувано от „ний“ — „първият“ и „хака“ — „Велик стълб“. Първият велик стълб. „Бомвача“ означава просмукал или оплоден. „Първият велик стълб е оплоден от Нефтис“.

— Нефтис е явно другото име на Тъмната звезда — досети се Магьосника. — Името е гръцко.

И тогава шаманът извади Философския камък и Огнения камък и очите му се ококориха.

Той погледна Магьосника и излая няколко бързи фрази.

Лили плахо преведе:

— Иска да знае как си се сдобил с тези велики средства за пречистване.

— Кажи му: „След дълго обучение и много години търсене“ — отговори Магьосника.

Лили го направи с треперещ от уплаха глас.

Шаманът пое рязко дъх и измърмори нещо; продължаваше да гледа Магьосника с все така широко разтворени очи.

Лили обясни:

— Изненадан е, че говоря Словото на Тот. Намира това за пророческо. Той е шаман и смята, че и ти си...

Шаманът изкрещя и тя спря наред фразата.

Шаманът се обърна и извика нещо. От тълпата излезе една жена.

Лили ахна в секундата, в която я видя.

Магьосника също.

Беше жена от бялата раса, над петдесетгодишна, с посивяла руса коса и дребно лице, измъчено и покрусено. Беше облечена като жените на неета и носеше примитивни украшения.

Магьосника прошепна:

— Доктор Касиди? Доктор Даяна Касиди?

При думите му жената сепнато вдигна поглед, сякаш не бе чувала английски от много време.

Шаманът ѝ кресна нещо и тя побърза да сведе глава.

Значи в това се бе превърнала д-р Даяна Касиди, експерт по неета. Бе намерила тайнственото племе, а неета я бяха направили своя робиня.

Шаманът отсечено заговори на Касиди.

Лили слушаше и превеждаше:

— Нарича я Осмата жена на Великия вожд. Казва ѝ, че не може да ми се довери. Искане тя да превежда.

Шаманът рязко се извърна, изгледа ядно Магьосника и заговори все така остро и бързо.

Даяна Касиди бавно превеждаше на английски:

— Великият шаман Янис желае да знае дали си дошъл тук, за да откраднеш Стълба на неета.

— О, не — побърза да отговори Магьосника. — Тук сме, за да ви помолим да ни позволите да използваме вашия Стълб, да го вземем от

вас назаем и да спасим света от Тъмната звезда — същата, която шаманът нарича Нефтис.

Д-р Касиди преведе.

Щом чу превода, шаманът се сепна и почти отскочи. Овладя се и пак заговори отсечено. Касиди преведе:

— Янис казва, че Нефтис властва, както му е угодно. Това е свещеното му право. Кой сте вие, че да се противопоставяте на волята на Нефтис?

— Аз съм един от малцината, които държат да спасят света — смирено отговори Магьосника.

Шаманът отново каза отсечено нещо.

— Янис казва, че щом Нефтис желае да унищожи този свят, тогава така и ще направи. Ние просто ще сме свидетели на мига, когато той отприщи своята мощ. Янис няма да говори повече с теб.

Шаманът се обърна и гневно са отдалечи, като взе всичките им вещи, в това число Огнения камък, Философския камък и първия Стълб.

---

[1] Един от най-големите градове на Америка и столица на най-голямата империя, съществувала в доиспанския период. В разцвета на града (ок. I век) той бил населяван от 200 000 души. Ацтеките го откриват около 500 г. пр.н.е., но тогава той вече отдавна бил изоставен. И до момента е се знае коя цивилизация го е издигнала (ацтеките приписвали това на загадъчна раса на гигантите). — Б.пр. ↑

Пленниците останаха на каменните платформи през остатъка от вечерта безпомощни и изплашени.

Шаманът се оттегли в една голяма подобна на укрепление сграда северно от платформите на брега на езерото.

Украсена с десетки слонски бивни, насочени под наклон навън, тази крепост, а може би храм, се охраняваше от четирима въоръжени с копия жреци с боядисани в бяло лица. Някои от тях обаче имаха пистолети на кръста.

— Воини монаси — каза Магьосника. — Най-добрите воини на неета стават част от висшата класа. Получават специално обучение да се бият и изучават изкуството да бъдеш невидим. Йероним пише, че когато видиш жреца на неета, когото си преследвал, гърлото ти вече е прерязано.

През цялата вечер жителите на селото се събираха, пулеха се срещу тайнствените затворници и ги разглеждаха с любопитство, по-подходящо за животни в зоологическа градина.

Децата с особен интерес оглеждаха Алби.

— Какво казват? — попита той притеснено.

— Чудят се на очилата ти — обясни му Лили.

Жените сочеха Зоуи и си шепнеха.

— Заради панталоните ти и късата ти коса не могат да решат мъж ли си, или жена.

А после се появиха някакви мъже и жените и децата се пръснаха. Атмосферата около платформите осезаемо се промени.

Мъжете явно бяха видни представители на племето. Събраха се пред двете платформи и започнаха да сочат Сенниците и оживено да обсъждат нещо. Личеше, че най-едрият е водачът на групата, а останалите са антуражът му.

— Какво казват? — попита Магьосника.

Лили се намръщи.

— Говорят основно за Зоуи и мен. Големият казва, че не иска Зоуи, понеже тя сигурно вече е докосната, каквото и да означава това...

Изведнъж якият неета кресна нещо на Лили.

Тя озадачено поклати глава и каза:

— Ъ-ъ... не. *Ниха*.

Диваците събраха глави и си зашушнаха нещо.

— Лили — не се сдържа Магьосника, — какво ти каза?

— Попита ме дали съм имала съпруг. Казах му, не, разбира се, че не.

— О, боже! — изпъшка Магьосника. — Трябваше да се сетя...

И млъкна, защото едрият мъжага се изсмя гръмогласно и тръгна с наперена походка към най-голямата къща на селото, следван от антуража си.

— Какво искаше да каже? — попита Лили Зоуи.

— Ох, не питай — отговори Зоуи.

По-късно, доста след полунощ, когато всички жители на селото спяха, Лили се събуди и видя процесия от воини монаси, предвождани от шамана, да пресичат езерото по подвижните мостове. Държаха високо вдигнати факли и отиваха към кръговия лабиринт от другата страна.

Един носеше Огнения камък с благоговение, с протегнати напред ръце. Друг носеше Философския камък — пак със същата почит. А зад тях трети воин монах носеше първия Стълб.

Зоуи — будна и на пост — подвикна тихо на Магьосника, за да го събуди.

Шаманът се отдели от основната група и отиде на явно свещения триъгълен остров в центъра на езерото по каменен мост, който се издигна сякаш специално за него изпод водите на езерото. А там, на каменния пиедестал, лежах гордо Делфийското кълбо и вторият Стълб.

С подчертано благоговение шаманът вдигна Делфийското кълбо и го подаде на един от последвалите го монаси, който на бегом се върна в процесията.

Шаманът остана на острова и след малко към него се присъединиха двамата монаси, които носеха Философския камък и Огнения камък.

Всички пленници със затаен дъх проследиха как шаманът тържествено постави Стълба на своя народ във Философския камък.

А когато сложи най-отгоре Огнения камък, от вътрешността на Философския камък блесна познатата светлина и след това, когато шаманът извади от него Стълба на неета, той вече не беше мътен, а сияеше с кристална чистота.

Беше пречистен.

Шаманът изглеждаше като човек, зърнал своя Бог.

Церемонията беше извършена и шаманът постави втория Стълб на пиедестала му, върна на монасите Огнения камък и Философския камък и остана на свещения остров, а те ги отнесоха — заедно с първия Стълб — в лабиринта.

След двайсетина минути воините монаси с двата сведени камъка и първия Стълб излязоха на тясното каменно стълбище, което се издигаше в центъра на лабиринта.

— Те знаят как да минат през него?! — попита Лили смаяно.

— Подобни лабиринти са били обичайни в древността — отговори ѝ Магьосника. — Египетският лабиринт, лабиринтът в двореца в Кносос... Виждаш ли, те не са били строени, за да са непреодолими. Всеки лабиринт си има скрито решение и ако го знаеш, можеш да минеш през него доста бързо.

— Само че най-често единствено царските особи и жреците са знаели решението — уточни Зоуи. — Наистина изобретателен начин да скриеш съкровищата си от простолудите.

Монасите изкачиха високото стълбище и влязоха през трапецовидния отвор на върха му: очевидно там бе някаква светая светих, където двата камъка — Огненият и Философският — щяха да са на сигурно място.

Разнесе се приглушено песнопение. Огньовете на факлите затанцуваха.

След малко в небето се появи червена точка — явно в навеса от клони, скриващ дефилето, имаше специално изрязана пролука, защото петното съвсем не случайно се показва точно над светилището. Изглежда, един от монасите се бе изкатерил по някаква вътрешна шахта и бе излязъл на самия връх на вулкана, на двеста метра височина.

И изведнъж... светлата точка се смени с абсолютно извънземно алено сияние.

— Това е Кълбото — прошепна Магьосника. — Изглежда, са взели горе и Огнения камък. После са сложили Кълбото над Огнения камък и са освободили специалната му сила.

— И каква е тя? — попита Соломон.

— Способността да се вижда Тъмната звезда — отговори Алби.
— Виж...

И посочи шамана, който все още стоеше на триъгълния остров, само че сега се беше привел над уреда за измерване на наклона и надничаше в нещо като окуляр, окуляр, насочен право към аленото сияние на Делфийското кълбо високо над върха на вулкана.

— Това е *телескоп* — каза Алби. — Телескоп като построения от Хук през 17-и век. Телескопът няма нужда от тръба — трябва му само две лещи, едната долу, другата горе, раздалечени на фокусното разстояние. Само че този безтръбен телескоп е огромен... с размерите на вулкана.

— Телескоп създаден с една-единствена цел — поясни Магьосника. — Наблюдаването на Тъмната звезда.

Сякаш чул думите му, шаманът диво изви, прилепил око към окуляра:

— Нефтис! Нефтис... Нефтис!!!

И монотонно запя нещо.

Лили се вслуша и започна да превежда:

— Велики Нефтис. Верните ти слуги са готови за твоето пристигане. Ела и ни окъпи в смъртоносната си светлина. Освободи ни от земното ни съществуване.

— Това е лошо... — обади се Зоуи.

— Защо?

— Защото този шаман няма намерение да спасява света от Тъмната звезда. Той *иска* тя да дойде. Исква да отприщи силата на полето с нулева енергия върху Земята. Нещо повече, този човек иска да умре от ръката на своя Бог.

Лили отново заспа, но малко преди изгрев се случи нещо друго.

Бяха изтекли няколко часа, откакто монасите воители бяха свършили с работата си и бяха върнали свещените предмети на своя народ по обичайните им места: Делфийското кълбо и вече пречистеният втори Стълб бяха пак на пиедестала си на триъгълния остров до древния уред. След това жреците се бяха прибрали в храма крепост и в селото се бе възцарил покой... покой, продължил до момента, в който Лили се събуди, понеже някои я замеряше с някакви неща.

Тя отвори очи...

... и видя един младеж от неета да хвърля по нея камъчета.

Лили седна.

Младежът беше дваисетинагодишен и нисичък и ако можеше да се премахне издутината на лявата част на черепа му, определено щеше да мине за голобрад юноша.

— Здравсти... — неуверено каза той.

— Говориш моя език? — изненада се Лили.

Той кимна.

— Малко. Аз ученик на осма съпруга на вожда. — Изговаряше внимателно всяка дума. — Тя и аз, много потискани в племето, затова говори заедно много. Аз има много питане теб. Много питане...

— Например?

— Какво представлява твой свят?

Лили наклони глава на една страна и го огледа по-внимателно. Беше крайно изненадващо да намери точно в тази обстановка един съвсем обикновен, внимателен и любопитен младеж.

— Как се казваш? — попита тя.

— Аз Оно, седми син на върховен вожд Рано.

— Аз пък съм Лили. Говориш моя език много добре.

Оно се усмихна гордо.

— Аз добър ученик. Радвам да се уча.

— И аз — съгласи се Лили. — Но аз съм добра с езиците. Вашият е много древен, знаеш ли?

— Това аз знае.

Както се оказа, Оно бе наистина *много* любопитен младеж и имаше безброй въпроси за света навън.

Идеята за полет например му беше страшно интересна. Като малък той бе помогнал да се обезвреди хидроплан долу при издяланата гора. След като нещастниците в самолета били извадени и отведени, а след това и убити, той разглеждал машината с часове. Но колкото и да се мъчил, така и не разбрал как така това тежко нещо може да лети като птица.

Друг въпрос, който го измъчваше, бе радиото — всъщност радиото на Зоуи, което ѝ бяха отнели, — и той попита Лили по какъв начин това устройство позволява на двама души да разговарят от разстояние.

Лили се постара да отговори на въпросите му и колкото повече говореха, толкова повече се убеждаваше, че Оно е не само любопитен, но и мил и внимателен.

— Ще ми разкажеш ли за твоето племе? — помоли го тя.

Въпросът ѝ го накара да въздъхне.

— Неета имат дълга история. Властта в племе се крепи на... как да каже... поравно между кралско семейство и жреци на Свещения камък... Баща ми вожд, защото наше семейство силно отдавна. Силен вожд уважаван от неета. Но аз мисля баща ми груб. И братя груби. Голямо тяло, малък мозък. Но тук силни получават всичко — здрави жени, първи храна, — затова силни продължават управляват. Бият слаби и вземат от тях — животни, плод, дъщери... Но воини жреци също имат власт, защото пазят лабиринт. В техни крепости те учи от малки и научава магии и как да се бие, затова като пораснат, стават убийци.

Лили погледна тъмния храм крепост. С високите си кули, бивните и подвижните си мостове той внушаваше страх.

— Само от техните крепости ли може да се стигне до лабиринта и свещения остров? — попита тя.

— Да. През векове вождове и жреци вижда колко е... изгодно... да уважава властта на другия. Кралско семейство заповядва на хората да уважава жреци, а жреци одобряват кралски сватби и поддържа вождове. Наказва всеки, който напада крал.

— И какво е наказанието за нападане на кралска особа?

— Осъждат на лабиринт — отговори Оно и погледна към масивната постройка от другата страна на езерото. — Там има животни. Понякога осъден преследван там от жреци, друг път — от

кучета, понякога осъден оставен да блуждае в лабиринт, докато не умре от глад или не самоубие се от отчаяние. Никой не може избяга от лабиринт. — Млъкна и тъжно въздъхна. — Мила Лили. Аз не силен. Аз малък, но ум — остър. Но остър ум тук нищо. Спорове се решават на Камъка на спора. — Той кимна към една голяма квадратна каменна платформа, намираща се между плочата на Лили и триъгълния остров. — Не се надявал да победа братя в схватка, затова принуден живее в сянка. Живот в моето племе не щастлив, Лили, дори ако си седми син на вожд.

Оно склони глава и Лили го погледна със състрадание.

В този миг нещо някъде издрънча и Оно се изправи.

— Зора идва. Село се събужда. Аз трябва ходи. Благодаря за разговор, мила Лили. Съжалявам за теб, заради ден, който предстои.

— Денят, който ми предстои? Какво искаш да кажеш?

Но Оно вече се бе скрил сред сенките.

— Какъв ден ми предстои? — попита тя утринния здрач.

Но никой не й отговори.

Настъпи утрото.

Слънчевите лъчи пробиха заслона на листата и осветиха дефилетата на неета. Около двете платформи със затворниците се събра цяла тълпа.

Пред тълпата се изправи грамадният воин, който предния ден бе оглеждал преценяващо Лили и Зоуи. До него стоеше дебелият вожд, който явно одобряваше онова, което предстоеше да се случи, и дори се гордееше с него.

Якият воин се обърна към тълпата с мощен кънтящ глас. Лили тихо превеждаше:

— Поданици на върховния вожд Рено, нашия велик и благороден крал, защитник на лабиринта, покорител на белите хора и собственик на бяла жена, чуите думите ми! Като първороден син на славния ни вожд, аз, Барано, в желанието си да следвам примера на именития си баща, заявявам правото си върху тази бяла жена!

Лили се ококори. *Какво?!*

Този гаден грозник искаше Зоуи?

— Ако никой не се осмели да се изправи срещу мен, аз сега и веднага ще я отведа в леглото си и ще я смятам за своя жена!

Тълпата мълчеше.

Явно никой не смееше да се опълчи срещу този човек-планина.

Лили видя Оно в задните редици на тълпата и видя и как тъжно свежда глава. Видя и Даяна Касиди и как се извъръща ужасена и вдига ръка пред устата си.

После погледна Зоуи... лицето ѝ бе бяло като платно.

Лили се смръщи объркано.

Извърна се отново и този път видя, че всички жени неета сочат нея, оглеждат я и одобрително клатят глави.

И тогава разбра.

Дивакът не искаше Зоуи.

Искаше нея.

Кръвта ѝ замръзна.

Тълпата мълчеше. Най-големият син на вождата я оглеждаше похотливо, а зад ухилените му бърни се виждаха гадни жълти зъби.

„Негова жена? Но аз съм на само дванайсет!“

— Аз ще се бия за нея — чу се спокоен глас.

Лили се обърна.

И видя Соломон да се изправя на другата платформа — висок и слаб, но и строг и благороден.

— Аз се противопоставям на желанието ти — каза Соломон.

Най-големият син на вожда бавно се обърна към Соломон. Беше съвсем ясно, че не бе очаквал някой да му се противопостави. Огледа Соломон внимателно, изсумтя пренебрежително и извика нещо.

Касиди преведе:

— Барано казва: „Така да бъде. Към Камъка на спора!“.

Сложиха дъски и Барано и Соломон минаха по тях до Камъка на спора — широката квадратна платформа до брега на езерото.

Платформата бе по-ниска от тези за затворниците и се издигаше на по-малко от стъпка от нивото на водата. Беше заобиколена от крокодили, които зорко следяха какво става.

Неета също се струпаха, за да гледат.

Някой хвърли на платформата две саби.

Лили ужасено гледаше как Соломон вдига едната... не я държеше както трябва, сякаш никога през живота си не бе замахвал със сабя, което — поне доколкото Лили си спомняше — сигурно бе истина.

От друга страна, Барано грабна своята сабя умело, като човек, който има богат опит.

Оно се приближи и застана на три метра от платформата на Лили.

— Това е лудост. Дори ако кльоцав убие Барано, той бъде осъден на лабиринт, защото убил кралски син. Опитен боец ли е твой приятел?

Очите на Лили бяха пълни със сълзи.

— Не.

— Защо тогава застава пред Барано за теб?

Лили не можеше да отговори. Само гледаше Соломон, който стоеше на Камъка на спора заради нея.

Отговори му Зоуи:

— Там, откъдето идваме, понякога се изправяш в защита на приятелите си, макар да знаеш, че не можеш да победиш.

Оно се намръщи.

— Не вижда смисъл.

В този момент изгърмя барабан и тлъстият вожд на неета седна в кралската ложа срещу Камъка на спора й каза високо:

— Бийте се!

Това щеше да се превърне в най-ужасната гледка в живота на Лили.

Барано се хвърли срещу Соломон с вихрушка от мощни замахвания, а Соломон — милият Соломон, който бе люлял Лили на

коляното си, когато бе малка, само се отбраняваше и отстъпваше към края на платформата.

Бе повече от ясно, че битката е абсолютно неравностойна.

Барано помете отбраната на Соломон с пет мощни замахвания и след това, без дори да мигне, го промуши с такава сила, че острието излезе през гърба му.

Лили ахна.

Соломон падна на колене и я погледна. В очите му се четеше: „Извинявай, опитах!“. В следващия миг Барано му отсече главата.

Трупът на Соломон се свлече на камъните.

Тълпата изрева.

Лили ридаеше. Зоуи я прегърна. Магьосника и Алби стояха на тяхната платформа и гледаха, неспособни да повярват на очите си.

Барано вдигна триумфално юмрук, после небрежно избърса сабята си в тялото на Соломон.

А после ритна тялото му през ръба и крокодилите се нахвърлиха върху него.

— Други има ли? — изрева той. — Смее ли още някой да се изправи срещу мен?

Диваците изкрещяха, после се възцари тишина.

Лили хълцаше.

И докато преглъщаше, чу по радиото, което бе в Оно, далечен пукащ глас:

— ... улових остатъчен топлинен образ преди половин час. Току-що го открих. Изглежда като свален „Хюи“ с маркировка на ООН. Наблизо до странно изглеждаща гора. Изпращам ви координатите си, сър...

Радиото изпука и спря.

Единственият звук, който се чуваше, бе от крокодилите, които разкъсваха тялото на Соломон.

— Значи няма никой! — отново извика Барано и Касиди отново бързо преведе. — Отлично! Сега ще отведе новата си съпруга и ще ѝ се насладя!

И изведнъж се разнесе друг глас:

— Има.

Беше Зоуи.

Реакцията на неета беше стъписване — те никога не бяха виждали подобно нещо.

Жена да се изправи срещу кралския син!

— Освен ако, разбира се, синът на вожда не се страхува да се изправи срещу жена — продължи Зоуи.

Усетила момента, Даяна Касиди побърза да преведе думите на Зоуи и тълпата подивя.

А Зоуи извика предизвикателно:

— А ако ме победи, Барано ще има две бели жени!

Когато Касиди преведе и това, очите на Барано светнаха като електрически крушки. Да притежаваш бяла жена беше символ на върховен статут, но две...

— Дайте я тука! — извика той. — Ще я победя и ще я взема, но така, както човек си взима куче!

Зоуи стъпи на Камъка на спора, очи в очи с гиганта Барано.

В никакъв случай не оставяше впечатление на едра. Но мускулестите ѝ рамене, блестящи от пот, таяха неподозирана сила.

Главата ѝ стигаше само до раменете на първородния син на вожда на неета. Чернокожият гигант се извисяваше над нея.

Барано изрита към Зоуи сабята на Соломон и каза нещо явно оскърбително.

— Така ли? — отговори Зоуи презрително, макар да не разбра нищо, и се наведе да вземе сабята. — Само че едва ли си виждал досега жена като мен, задник нещастен. Дай сега да те видим какво можеш...

Барано се хвърли с оглушителен рев към нея и замахна да я посече, но Зоуи, макар с труд, парира удара му и отскочи встрани.

Барано залитна и се обърна, сумтеше като бик.

Отново се хвърли към Зоуи, този път с поредица удара, които Зоуи само отрази с отчаяна ловкост; сабята ѝ звънтеше от посрещането на всяко негово замахване.

Нямаше никакво съмнение, че Барано е по-силен, а на всичко отгоре като че ли трупаше самоувереност с всяка нова поредица удари,

които нанасяше със съкрушителна сила. Зоуи правеше всичко по силите си, за да се защити, и до момента не бе успяла нито веднъж да премине в атака. Събралата се тълпа беше наясно, че изходът на двубоя е предопределен.

Но схватката продължаваше, Зоуи все така успешно отразяваше всички удари и малко по малко започна да се изяснява, че битката съвсем няма да е толкова лесна.

Петте минути станаха десет, а след това и двайсет.

Лили наблюдаваше всяка подробност внимателно и в един момент усети, че Зоуи е укротила бурята срещу себе си — поредиците бързи атаки, състоящи се от по няколко свистящи удари със сабята, следвани от отстъпление и подготовка за следваща атака.

Само че атаките на Варано ставаха все по-бавни, а интервалите между тях — все по-дълги.

Варано беше плувнал в пот и явно бе много изморен.

И тогава Лили си спомни за един филм, който бе гледала някога заедно със Зоуи — документален филм за боксовия мач между Мохамед Али и Джордж Форман в Африка. Форман бе по-едър, по-силен и по-млад от Али, но Али бе укротявал стихията срещу себе си цели осем рунда, Форман се бе изморил до смърт — и тогава Али бе нанесъл удара си...

А сега Зоуи нанесе удара си.

Варано опита нова, по-сдържана атака, но Зоуи светкавично се измъкна, заби късата си сабя в дебелата му шия и го прониза точно през адамовата ябълка — заби сабята чак до дръжката.

Огромният мъж замръзна като вкаменен.

Тълпата ахна.

Вождът скочи на крака.

Шаманът се обърна към жреците и кимна. Няколко от тях се отдалечиха на бегом.

Барано се заклати по плочата на Камъка на спора — беше още жив, но неспособен да помръдне, не можеше да проговори и дума, заради забитата в гърлото му сабя; очите му гледаха изумено, той не можеше да повярва, че една жена — *тази жена!* — по някакъв начин се е оказала по-добра от него.

Зоуи просто стоеше пред него и го гледаше право в очите.

После бавно посегна, взе сабята от вече безполезната му дясна ръка и я вдигна пред ужасените му очи.

След това се обърна към тълпата и викна:

— Сабята в гърлото му е отмъщение за всички момиченца, за които този човек се е „женил“ през живота си.

Даяна Касиди преведе високо.

— А това е за моя приятел, който той днес уби — каза Зоуи, хвана дръжката на своята сабя, която все още стърчеше от гърлото на Барано, и с всичка сила я натисна, избути го към периферията на каменната площадка и той падна на самия ръб.

Зоуи ритна безсилните му крака през ръба и го остави безпомощно да гледа как най-близкият крокодил се хвърля към него. Крокодилът се издигна с мощен тласък от тинята и с едно захапване отгриза краката му.

Доплува и втори крокодил. Но преди да бъде издърпан навътре в калната вода, Барано трябваше да изживее ужаса да наблюдава със *собствените* си очи как двата крокодила откъсват крайниците му и буквално го изаяждат жив.

Кръвта му заливаше Камъка на спора. После крокодилите го издърпаха под водата и повърхността на езерото отново се успокои.

* * *

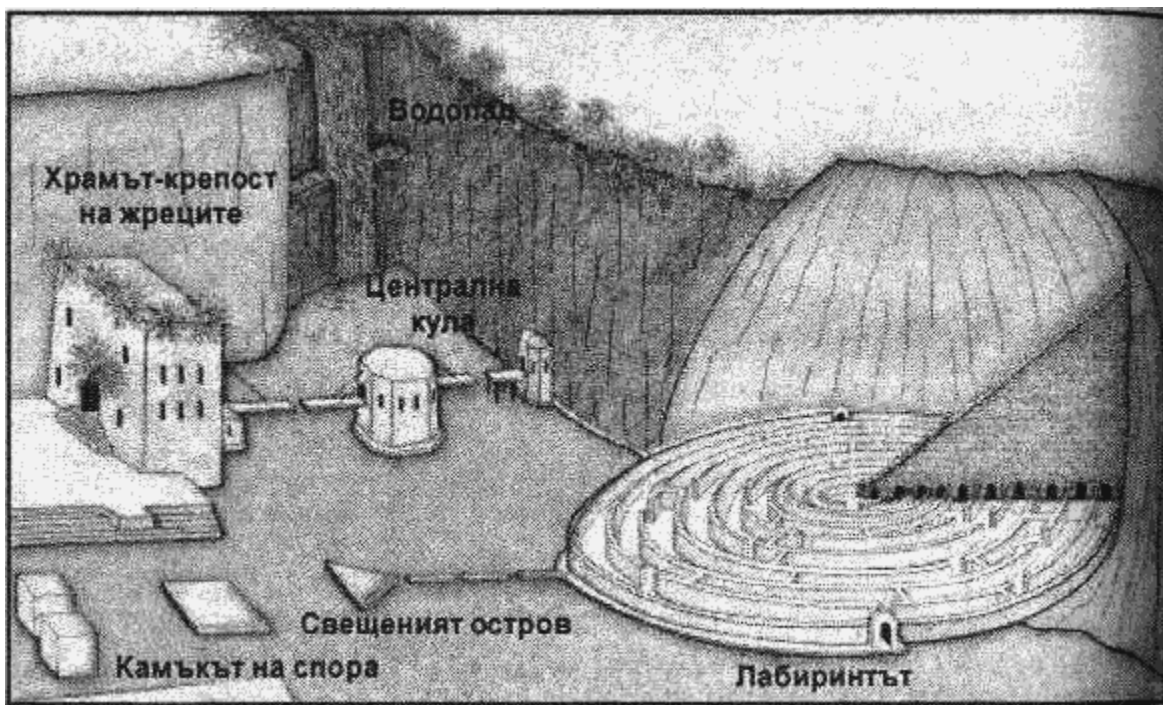
— Еба си! — ахна Алби потресен и това бе първият звук, който наруши възцарилата се тишина.

Вождът стоеше изправен, загубил дар слово. Първородният му син беше мъртъв, убит от тази жена.

Но шаманът до него беше хладно спокоен. И извика нещо с остър глас.

Даяна Касиди преведе:

— Убит е член на кралското семейство! Всички знаят наказанието за подобна дързост! Убиецът трябва да влезе в лабиринта!

ПРЕДИЗВИКАТЕЛСТВОТО НА ЗОУИ

Отново нагласиха дъските до Камъка на спора и неколцина воини монаси обградиха Зоуи. Тя пусна сабята. Воините веднага я избутаха с копията си към храма крепост, който бе единственият вход за гигантския лабиринт от другата страна на езерото.

Шаманът вече стоеше на входа.

— Тази жена проля кралска кръв! — извика той. — Наказанието ѝ е следното: тя е осъдена на лабиринта, където ще бъде преследвана от кучета. Ако боговете в безмерната си мъдрост ѝ позволят да излезе на другата страна жива и недокосната, ние няма да се противопоставим на волята им.

— Стар като вековете начин на извъртане — обади се Магъосника. — Понеже няма да може да излезе от лабиринта, ще се сметне, че боговете са одобрили смъртта ѝ. Това е като давенето на жените в реките по обвинение, че са вещици — ако потънели, това означавало, че не са вещици. Типична ситуация, в която тя не може да победи, а от друга страна — този тип не може да загуби и винаги ще може да твърди, че изходът е по волята на боговете.

Даяна Касиди официално обясни на Зоуи:

— Лабиринтът има два входа: единият от северната, Другият — от южната страна. В него има много места без изход. От двата входа има пътища, водещи до центъра. Ти ще бъдеш оставена на северния вход, а малко по-късно по дирите ти ще тръгнат четирима монаси с хиени. За да оживееш, трябва да намериш пътя до центъра, а после и от него нататък, така че да излезеш през южния вход. Това е единственият начин да ожи...

Шаманът излая нещо и Касиди преведе:

— Шаманът пита имаш ли последно желание.

Зоуи се огледа. Погледна Магъосника и Лили на платформите им, а също и Алби... и изведнъж забеляза нещо да виси на врата му.

— Всъщност... имам — каза тя.

— Да?

— Искам един от моите хора да ме придружи в лабиринта — момчето.

Магъосника и Лили я чува и възкликнаха:

— Какво?!

Алби опря пръст в гърдите си и викна:

— Аз?!

Даяна Касиди се намръщи изненадано, но преведе на шамана думите на Зоуи.

Шаманът изгледа дребничкия Алби, явно не видя в него никаква опасност и кимна.

Доведоха момчето при Зоуи.

— Зоуи... — почна Алби.

— Довери ми се — каза тя, докато вратата за лабиринта се вдигаше на веригите си с грохот.

Точно преди двамата да влязат през нея, Зоуи извика:

— Лили! Продължавай да слушаш онова радио, дето е у приятеля ти.

Лили я изгледа неразбиращо.

Минаха по два големи моста и спряха пред големия кръгов лабиринт. Погледнаха назад към селото, към. Лили и Магьосника на платформите, към селяните, разположили се амфитеатрално около тях, и към свещения остров, на който се намираха Кълбото и вторият Стълб.

Гневно изръмжаване ги накара да се обърнат.

Четирима воини монаси излязоха от издълбана в сената килия, удържаха с мъка четири петнисти хиена на каишка.

Животните се дърпаха с всички сили — изглеждаха гладни, явно ги държаха без храна за случаи като този — лаеха, виеха и тракаха със зъби; от челюстите им се стичаше слюнка.

— Защо взе и мен? — прошепна Алби.

— Защото можеш да разчиташ карти по-добре от мен.

— Какво?!

— И защото на врата ти виси моят цифров фотоапарат — продължи Зоуи и го погледна многозначително. — А в него се съхранява тайната на този лабиринт.

— Как така?

Преди Зоуи да успее да отговори, ги избутаха до най-северния край на лабиринта, където се намираше входът: висока арка, стъпила с двата си края върху най-външния каменен пръстен.

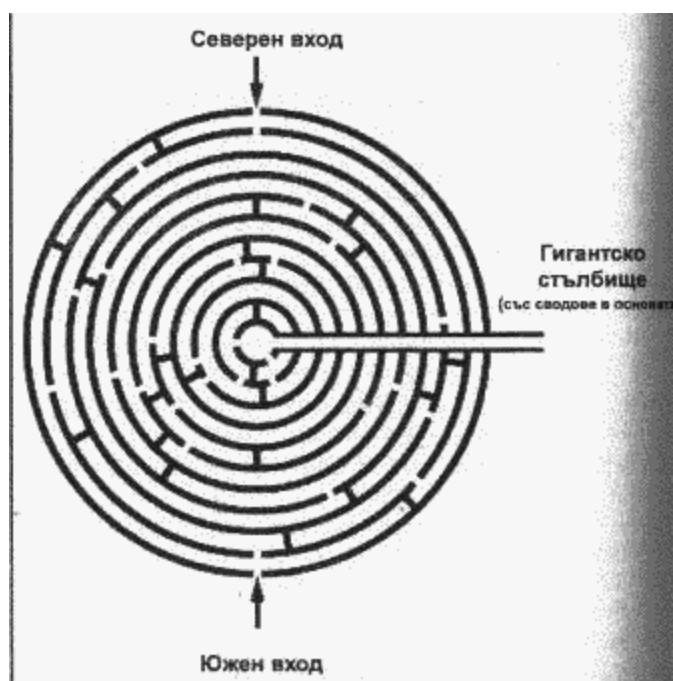
Изработката на стената бе изумителна — камък с цвят на мрамор без видими следи от слепване или сглобки. По някакъв начин твърдят

вулканичен камък бе изсечен и шлифован в невероятна конфигурация. Резултатът изглеждаше изпреварил с няколко ери развитието на това примитивно африканско племе.

Шаманът се обърна към тълпата от другата страна на езерото и извика високо:

— О, Нефтис, ти, що носиш смърт и разрушение, твоите смирени слуги предават на твоя лабиринт жената, която проля кралска кръв, и нейния спътник. Постъпи с тях както желаш!

И Зоуи и Алби бяха избутани под свода в древния лабиринт, от който никой осъден не бе успявал да се измъкне жив.

ЛАБИРИНТЪТ НА НЕЕТА

Лабиринтът на неета

Тежката врата се затвори зад тях и Зоуи и Алби се озоваха в дълъг коридор без покрив, който се извиваше плавно и в двете посоки. Стените бяха бели.

В центъра на лабиринта се издигаше уникалното каменно стълбище, което водеше към вулкана и в светилището на жреците. В момента на стълбището стояха десетима монаси и охраняваха достъпа до светилището в случай, че се случи невероятното и Зоуи и Алби успеят да се доберат до центъра.

Имаха три възможности за избор.

Наляво, надясно или — през прохода в следващата кръгова стена — напред.

На калния под пред прага на този вход лежеше вонящият изгнил скелет на огромен крокодил, който замалко не бе успял да се измъкне от лабиринта. По костите все още се виждаше полуизядена изгнила плът.

„Какво, за бога, може да изяде крокодил?“, помисли си Алби.

И се сети...

„Други крокодили. Тук има и други крокодили...“

— Бързо насам — каза Зоуи и го дръпна наляво. — Дай ми фотоапарата.

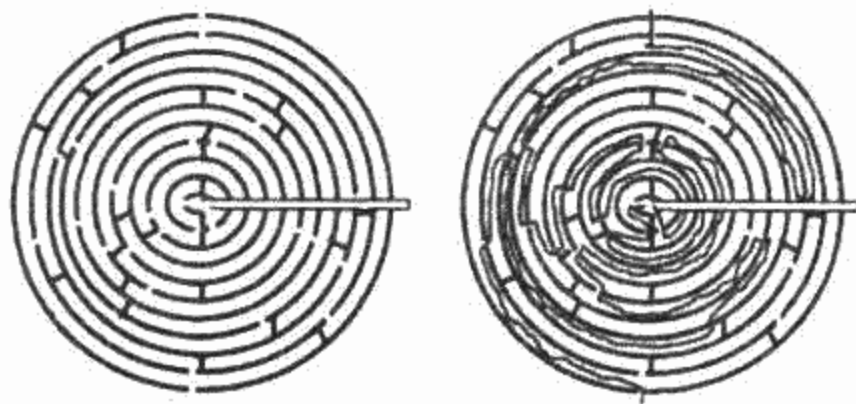
Алби свали фотоапарата от врата си и ѝ го даде. Докато тичаха, Зоуи превъртя записаните снимки, върна се назад в африканското им приключение — изображения на издяланата гора на неета, снимки от Руанда, после язовир „Насър“, Абу Симбел и...

... снимките, които бе направила при първия Върх.

На малкото екранче се появиха изображенията на грамадната обърната пирамида, а след това на стените в колонната зала на Върха, в това число снимките на златната плоча.

— Ето тази — каза Зоуи и я показва на Алби. — Това е, което ни трябва.

Той погледна снимката, докато бързаха по извития коридор.

На снимката се виждаха две кръгли изображения, издълбани с майсторство в камъка. Изображения на лабиринт. *Този лабиринт.* Едното показваше празен лабиринт, а на другото се виждаха два маршрута през него — единият от север, другият от юг, но и двата свършващи в центъра.

Алби поклати глава. Десетте концентрични кръга и правото тясно стълбище, започващо в самия център и продължаващо надясно, определено *приличаха* на този лабиринт...

— Шаманът и жреците сигурно разполагат със същата картинка някъде тук — каза Зоуи. — Това е обяснението как само те могат успешно да минават през лабиринта.

— Зоуи! Почакай! Спри! — извика Алби и се закова на място.

— Какво?

— Ако се вярва на това, сме поели в грешна посока.

— Вече?

Изображението с вписания маршрут показваше грешката им: те бяха тръгнали веднага наляво по най-външния кръг на лабиринта...

— Трябваше да прескочим скелета и да влезем в следващия кръг — каза Алби. — Виж... Нашият маршрут води до няколко отклонения без изход. Бързо! Трябва да се върнем, преди да са пуснали хиените!

— Е, наистина се радвам, че те взех с мен — въздъхна Зоуи.

Хукнаха обратно и стигнаха до големия сводест портал и полуизядения скелет на крокодила. Прескочиха го.

— Сега вече сме наляво — каза Алби.

И затичаха отчаяно наляво по извития коридор.

Грамадното стълбище малко по малко се приближаваше, вече дори виждаха полукръглия сводест вход в основата му — сякаш ги подканваше да минат през него, ако желаят.

— Не! — извика Алби. — Надясно в следващия вътрешен кръг. Отекна стържене.

Последва го лаят на хиените и чаткането на нокти по засъхналата кал на пода.

— Пуснаха ги — каза Зоуи, макар че нямаше нужда.

Тичаха през лабиринта.

Търчаха по дългите извити коридори и чуваха хиените през стените.

От време на време стигаха до ями, пълни с воняща вода и с по един-два крокодила. Често попадаха и на човешки останки, и на скелети на крокодили — явно това бяха животните, които не бяха успели да се измъкнат оттук, преди да умрат от глад.

Заобикаляха ги, прескачаха ги, но не смееха да се забавят, макар че веднъж Зоуи спря за малко, колкото вземе една дълга тънка кост.

Продължаваха да бягат.

И през цялото време се приближаваха все повече и повече до стълбището.

— Зоуи — попита задъхано Алби, — а какво ще правим, ако все пак се измъкнем оттук? Няма ли тогава да ни убият по друг начин?

— Не, ако стане онова, което очаквам — отговори Зоуи. — Просто исках да спечеля малко време. Точно затова се забавих толкова с убиването на онзи задник.

Алби се смая.

— Забавила си се нарочно?! Но защо? Какво ще стане?

— Ще дойдат гадните.

— Тия не са ли тъкмо гадните?

— Значи по-гадните. Онези, които ни прогониха от Египет и които убиха Джак. Те са почти тук. А когато пристигнат и нападнат неета, ще дойде нашият шанс. Това е моментът, в който трябва да излезем от лабиринта и да сме готови да бягаме.

Лили седеше сама на платформата. Оно седеше на брега срещу нея.

Изведнъж радиото на врата му изпраща:

— *Водач, тук Вълка, обади се.*

— *Тук Водач. Какво има, сър?*

— *Нож, внимавай. Докато с Острието прегръщяхте онези дървета, забелязахме няколко термични изображения да приближават към вас хора са, поне десет. Прокрадват се към хеликоптерите ви от изток.*

— *Благодаря за инфото, сър. Ще се справим. Тук Ножа, край.*

Лили се обърна към Магьосника на другата платформа — той също бе чул разговора.

— Хората на Вълка... — каза Магьосника. — Вече са почти тук...

Зоуи и Алби влизаха все по-навътре в лабиринта, не спираха да тичат по дългите му извити коридори. Алби даваше указания, а Зоуи следеше за опасности. Странно, но докато тичаше, тя стържеше с крокодилската кост по стените.

Стълбището се приближаваше все повече и повече и след поредното минаване през един от десетте свода в основата му изведнъж излязоха на идеална кръгла площадка. В стените ѝ се виждаха два входа.

Намираха се в центъра на лабиринта.

Алби вдигна очи към високото стълбище. Стъпалата отиваха във височината на кухия вулкан, а широчината им позволяваше по тях да се качва само един човек. Нямаше перила. По стъпалата стояха свирепи изглеждащи воини монаси, въоръжени с копия и пистолети.

В основата на стълбището, в самия център на целия лабиринт, се издигаше украсен мраморен подиум. В него бяха издълбани някакви писмена, наглед на Словото на Тот.

издяланата гора — укрепен портал, силно охраняван. Ще ни трябват още хора.

— Разбрано, Нож. На път сме, ориентираме се по сигнала ви.

Лили вдигна поглед ужасена.

Зоуи и Алби бяха в лабиринта, тя и Магьосника бяха на платформите, а хората на Вълка всеки момент щяха да нападнат царството на неета.

Отчаяно бягство през лабиринта.

Зоуи и Алби не смееха да спрат, за да си поемат дъх. Вече обикаляха из южната половина на лабиринта и се отдалечаваха от стълбището в центъра.

По пътя им имаше още кални ями с крокодили, няколко дълбоки шахти и още човешки останки.

Някъде по средата ги настигна втора хиена, но Зоуи я фрасна по муцуната с един крокодилски череп и използва зъбите като нож с много остриета, всъщност дори като ренде — и го дръпна. Хиената изскимтя и побягна, оставяше кървава диря.

Продължиха да тичат. В един момент, благодарение на безпогрешната навигация от страна на Алби, изскочиха през най-външната стена на лабиринта, втурнаха се покрай стената и след малко стигнаха до висок сводест вход, идентичен на онзи, през който бяха влезли в лабиринта.

Южният вход.

Зоуи спря на двайсетина метра от него и каза:

— Не е добре да излезем от лабиринта прекалено рано. Трябва да го направим в точния момент.

— И как ще го познаем? — попита Алби.

В същия момент някъде откъм дефилетата се чу експлозия на граната.

— Вече настъпи — каза Зоуи. — По-гадните току-що пристигнаха.

ГЕСГ отрядът на Вълка щурмува главния портал на неета, предвождан от морския пехотинец с позивна Ножа и командоса от Делта с позивна Меча, начело на от стотина конгоански военнослужещи, въоръжени с автомати АК-47.

Купени с парите на саудитците, конгоанските войници бяха в буквалния смисъл на думата наемници и Ножа ги използваше по предназначение — като пушечно месо на първа линия.

Изпрати ги срещу основната отбранителна линия на неета в началото на дефилето — серия капани и укрития, които водеха до смъртта на вървящия начело, но след това биваха неутрализирани от напирещата маса конгоански войници.

Някои неета разполагаха с огнестрелни оръжия, но повечето бяха стари и зле поддържани, поради което не можеха да се противопоставят на много по-съвременното въоръжение на нападателите.

Така че отрядът на Вълка напредваше през дефилетата и избиваше диваците. Неета се сражаваха фанатично и не се предаваха до последния си дъх. Много конгоанци намериха смъртта си този ден, но много повече останаха живи, така че скоро излязоха на централния площад на селото.

В момента, в който започна нападението срещу дефилетата, около платформите на затворниците настъпи хаос.

Селяните — до този момент те бяха седели в очакване на резултат от изпитанието с лабиринта — побягнаха. Хукнаха и членовете на клана на вожда, но за да вземат оръжията си.

Всички воини монаси около платформите потърсиха убежище в храма крепост: минаха по първия подвижен мост и заеха позиции в свещената кула — четириетажна постройка в езерото, по средата между храма крепост и отсрещния бряг.

Лили и Магьосника просто бяха зарязани на техните платформи.

Можеха само безпомощно да наблюдават експлозиите и да слушат стрелбата из дефилетата. Тя неумолимо се приближаваше.

И изведнъж Лили забеляза някакво раздвижване на отсрещната страна на езерото.

Видя как шаманът и двама воители се втурват на триъгълния остров в средата на езерото, за да вземат трите свещени предмета: Делфийското кълбо, втория Стълб и уреда за наблюдение на Тъмната звезда.

После затичаха към отсрещната страна и стигнаха до тясната пътека покрай външната стена на лабиринта в същия момент...

... когато Зоуи и Алби изскочиха от сенките на входа.

Лили едва не извика „Ура!“. *Те бяха минали през лабиринта...*

Започна схватка. Зоуи бързо обезоръжи двама от воините монаси, заби тъпия край на едно копие в лицето на шамана и го просна на земята.

А после с Алби прибраха трите свещени предмета и...

Лили чу някакъв звук и се обърна.

Оно беше вдигнал една дъска и тъкмо се готвеше да я нагласи като мост до платформата на Лили. Даяна Касиди пък спускаше дъска към платформата на Магъосника.

В настъпилия хаос — воините на неета тичаха във всички посоки, експлодираха гранати, гърмеше се напосоки — никой не обръщаше никакво внимание на затворническите платформи.

— Лили! — бързо каза Оно. — В кулата на жреците на острова има тунел за бягство. Ще ти го покажа... ако ни вземете с вас.

— Съгласна съм — без изобщо да се замисли, каза Лили. — Вземаме ви.

Двете дъски паднаха, свързаха платформите със сушата и Лили и Магъосника изтичаха по тях, най-сетне свободни.

Докато бягаха през глава към храма крепост на жреците, Магъосника видя Зоуи и Алби на отсрещния бряг на езерото да тичат в същата посока. Носеха свещените предмети на острова.

— Зоуи! — извика той. — Към централната кула! Кулата на жреците! Тя е изход.

— Ясно! — изкрещя Зоуи.

В същия момент някъде над високия водопад в северния край на дефилето на неета се разнесе оглушителен гръм.

Навесът от извити дървета, скриващи дефилето, избухна в пламъци и по езерото се посипаха горящи клони и стволоче, падаха от

височина поне сто метра.

Два хеликоптера „Блек Хок“ на ГЕСГ се спуснаха с грохот през отвора в навеса и увиснаха точно над кулата на жреците на острова!

Бяха модифицирани „Блек Хок“, известни като „въоръжени пробивачи на защита“, макар единствените им модификации да се състояха в количеството на въоръжението, което носеха. Тези конкретно бяха въоръжени до зъби с оръдия и ракетни установки.

От двата хеликоптера излетяха ракети — всичките насочени към стратегическите точки в отбраната на неета. Каменните кули се пръснаха на парчета. Бойците полетяха в езерото. Препятствията по пътя в основното дефиле се разхвърчаха във въздуха, което позволи на конгоанските войници да се изсипят в селото невъзпрепятствани.

Храмът крепост също бе улучен от ракета.

Само миг по-късно от всичките тесни каменни прозорци изригна огън, а почти едновременно с това огромната врата се разтвори с трясък и през нея навън се изсипаха горящи воители, втурнаха се през глава надолу по стълбите и се хвърлиха отчаяно в езерото... където пламъците бяха угасени, но вечно чакащите крокодили — възнаградени.

Писъци. Блъскане. Хаос.

— Това е шансът ни! — каза Магъосника. — Вътре... Бързо!

Следван по петите от Лили, Оно и Касиди, той се хвърли напред към храма крепост...

... и спря на стъпалата, блокиран от трима неочаквани играчи: тлъстия вожд на неета и двама от синовете му, които държаха пушки-помпи.

Вождът кресна нещо на Оно и Касиди и те веднага свалиха жалките си пистолети.

— Какво казва? — запъхтяно попита Магъосника.

— Казва, че не можем да избягаме — обясни Касиди. — Казва още, че съм негова и че ме притежава. Когато всичко това свършело, щял да ми предаде урок в спалнята, а Оно щял да пребие като куче, до смърт. — Касиди гневно изгледа вожда. — Край на уроците ти в спалнята — заяви ядосано и светкавично вдигна пистолета и стреля с него два пъти — като опитен стрелец — в челата на двамата синове на вожда.

Двамата паднаха. В тиловете им зейнаха огромни кървави дупки. Бяха мъртви още преди да се свлекат на земята.

Смаян, вождът вдигна пушката си, но спря, като видя насоченото дуло на пистолета на Даяна Касиди.

— Пет години мечтая за това — каза тя.

Бум!

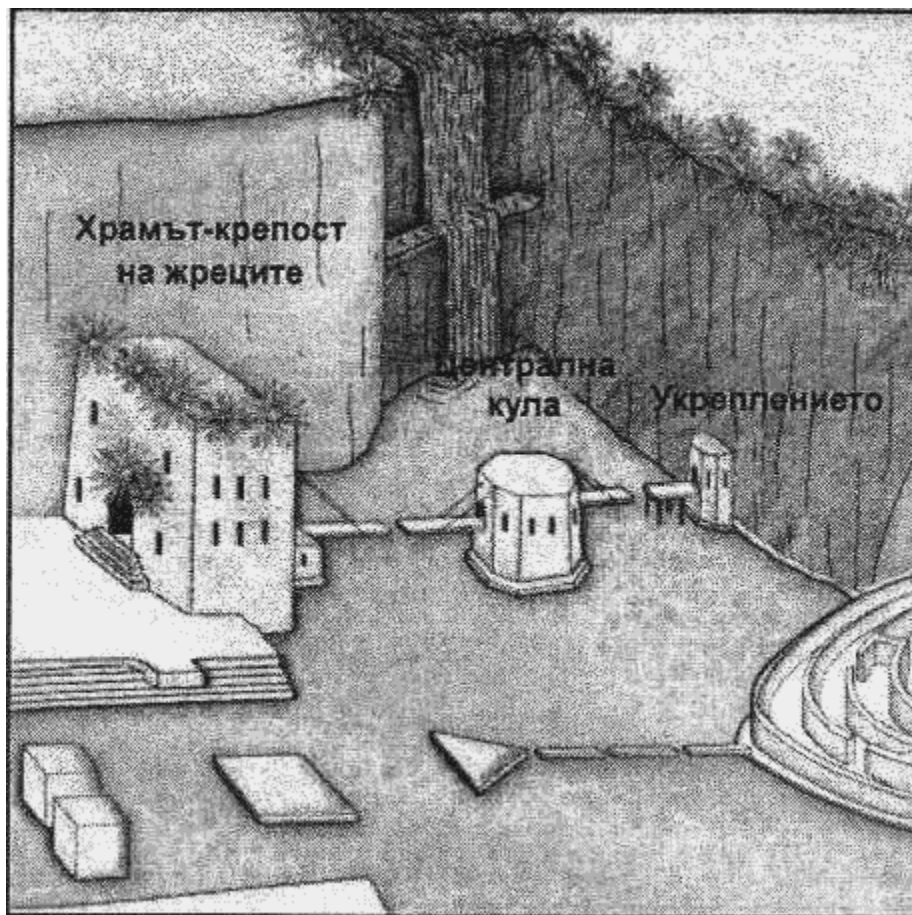
Куршумът мина през носа на вожда и се заби в мозъка му; от лицето му бликна кървав гейзер.

Дебелият вожд се свлече на стълбището и се затърчи надолу, разпръскваше по стъпалата кръв и парчета мозък.

Кралят на неета беше мъртъв. Даяна Касиди го изгледа със смес от отвращение и кръвожадно наслаждение.

Магьосника взе падналата пушка на вожда и хвана Касиди за ръка.

— Хайде! Да се махаме оттук!

ПОДВИЖНИТЕ МОСТОВЕ И КУЛАТА

Групата на Магьосника бързаше през храма крепост на жреците на неета.

Беше като в готически филм.

По различни устройства за изтезание висяха окървавени скелети, купи с гадни течности в тях изпускаха пара, стените бяха изписани с древни заклинания.

Бързо се качиха по някакви стълби и излязоха на дълъг подвижен мост, водещ към централната кула в езерото. Втори подобен мост се простираше от кулата към храма крепост. Двата моста се събираха по средата.

— Насам! — извика Оно и хукна.

Те го последваха.

На средата на моста неочакван вик накара Магьосника да спре като закован.

— Епер! Професор Макс Епер!

Магьосника се обърна... и видя Вълка: стоеше близо до Камъка на спора и гледаше право към него.

— Намерихме те, Макс. Знаех, че ще успеем. Не можеш да спечелиш. Синът ми не можа, та ти ли...

И вдигна нещо, та Макс да го види по-добре.

Беше очукана стара пожарникарска каска, на която пишеше: FDNY Precinct! 17^[1].

Каската на Джак. Лили ахна.

— Гледах го как умира, Епер! — извика Вълка. — Собственият ми син. Е, повече герои нямате. Защо да бягате?

Магьосника скръцна със зъби и прошепна:

— Е, не са се свършили съвсем.

После хвана Лили за ръката и затичаха към кулата.

* * *

От своята страна на езерото Зоуи и Алби също тичаха към централната кула в заграждението за жреци.

Докато тичаха по някаква тясна пътека по брега на езерото към малкото укрепление, сгушено в стената на дефилето, нахлу нова група от хората на Вълка, този път от север, над водопада.

Спуснаха се по въжета — поне двайсетина конгоански и американски войници, покривани от един от хеликоптерите „Блек Хок“.

Докато Алби гледаше нагоре към тази нова вълна нападатели, на покрива на малкото укрепление изведнъж изскочи воин монах на неета и изненадващо за всички стреля срещу хеликоптера с анголски РПГ.

Снарядът улучи увисналия над езерото хеликоптер и той се пръсна, полетя надолу и падна в езерото близо до кулата.

— Господи, тези неета са запазили всичките оръжия, които са намерили — прошепна Зоуи.

Воинът монах се скри, вероятно за да презареди.

Изчезването му даде на Зоуи и Алби възможност да притичат до укреплението, да се шмугнат в него и да се качат по вътрешните каменни стълби.

Щом излязоха на по-горния етаж, видяха каменен мост — половинка от мост всъщност — да се простира към централната кула. Вдигнат на няколко масивни каменни колони, този полумост бе създаден да се свърже с насрещната източна половинка, която се спускаше откъм храма крепост... както бе точно в момента.

Погледнаха натам и видяха Магъосника да им маха.

— Насам! Побързайте! — изкрещя той, но в същия миг — без никакво предупреждение — половината мост пред него започна да се вдига.

— Бягайте! — извика Магъосника.

— Бягай! — викна Зоуи на Алби.

Хвърлиха се напред сред стрелба, експлозии и разсякла небето ракета — димната следа увисна във въздуха, преди ракетата да се забие в скалното укрепление зад тях и да го взриви. Отломки полетяха във всички посоки.

Но монахът, изстрелял РПГ-то от покрива, се бе изтъкнал навреме и сега тичаше след Зоуи и Алби, за да се добере до кулата.

Подвижният мост се вдигаше... една стъпка над мястото на съединението... две стъпки... три...

Зоуи и Алби вече бяха по средата.

Монахът тичаше с всички сили.

Ръбът на отсрещния мост вече се бе издигнал на четири стъпки над техния. Зоуи сграбчи Алби и го хвърли високо във въздуха.

Алби полетя нагоре и се блъсна с гърди в ръба. Ударът изкара въздуха от дробовете му, но той все пак успя да се хване и се преви на две през ръба.

Щом се увери, че Алби е в безопасност, Зоуи също скочи с протегнати ръце, улови ръба с крайчетата на пръстите си и въздъхна с облекчение.

Но облекчението ѝ продължи до мига, в който монахът зад тях също реши да скочи — но понеже идваше със закъснение, улови Зоуи през кръста.

Тя обаче се удържа, макар и с последни сили. Мостът продължаваше да се издига.

Стигна наклон 20 градуса, после 30, след това 45...

Все така прегънат през ръба и стиснал в едната си ръка втория Стълб, Алби виждаше как Зоуи се мъчи да изрита воина монах. Зачуди се как да ѝ помогне...

... и в този миг със силно раздрусване и без никакво предупреждение мостът спря издигането си и Алби се изтърва и се запързала към кулата!

Плъзгаше се надолу, мъчеше се да не изпусне Стълба, но в основата на моста се удари силно в каменната опора, Стълбът изхвърча от ръцете му и се изтърколи през кулата и по другия подвижен мост — онзи, който отиваше назад към селото.

Алби с отчаяние проследи как стъклоподобният Стълб спира точно в точката, в която мостът се съединяваше с насрещния, спуснатия от храма крепост.

— Алби! — извика някой.

Момчето се обърна и видя Магьосника под каменно стълбище, което водеше надолу в пода отдясно. Лили беше до него.

А после чу нови гласове и погледна към Стълба — и видя в храма крепост да се появяват конгоански войници, предвождани от американски морски пехотинец.

Стълбът бе по средата на разделящото ги разстояние.

Изпълнен с болка вик накара Алби да се извърти на колене. Видя как Зоуи се изпуска от издигнатия наполовина подвижен мост... и как вече не може да се държи...

„Това става прекалено бързо — изкрещя мозъкът му. — Твърде много възможности за избор, прекалено много променливи. Да

избягам с Лили, да взема Стълба, да помогна на Зоуи...”

Изведнъж се възцари тишина и времето забави хода си — поне за Алби.

И в тишината Алби направи своя избор. От трите неща можеше да се справи с две.

Можеше да стигне до Стълба и да се добере до Лили и Магьосника в кулата... но не можеше да направи това и да помогне на Зоуи. Ако избере тази възможност, Зоуи щеше да падне в езерото с крокодилите и те щяха да я изядат.

От друга страна, можеше да помогне на Зоуи и да стигне до Лили и Магьосника... но това щеше да означава да остави Стълба на нападателите. А това можеше да има глобални последици.

„Глобални“, повтори той на себе си.

Стълбът или Зоуи.

Единият избор потенциално водеше до спасяване на света. Другият означаваше спасяване на един живот животът на жената, която бе толкова скъпа не само за него, но и за онези, на които той държеше: Лили, Магьосника и Джак Уест-младши.

„Не е честно! — гневно си помисли той. — Това не е избор, пред който да стои едно хлапе. Твърде сериозно е. Прекалено важно!“

И Алби направи своя избор.

Избор, който щеше да има много важни последици.

Времето възстанови нормалния си ход и Алби скочи и изтича *назад* към издигнатия наполовина дървен мост, където беше Зоуи.

Изкатери се с мъка по стръмния наклон, забиваше нокти в гредите. И видя пръстите на Зоуи, вкопчени в ръба, точно в мига, в който те за пореден път се плъзнаха още малко...

... хвана едната ѝ ръка с две ръце и задърпа с всичка сила, за да я удържи.

Увиснала под него, Зоуи вдигна глава и по лицето ѝ премина лъч на надежда. Тя замахна надолу с другата си ръка и удари по главата воина монах, за да се отърве от него.

Монахът изкрещя отчаяно, докато падаше към езерото. Плъосна във водата и няколко крокодила мигновено се плъзнаха към него и го дръпнаха под водата.

С помощта на Алби Зоуи се изтегли през ръба.

— Благодаря, Алби.

— Сега вече наистина трябва да се махаме — каза той.

Плъзнаха се по задник надолу по моста и спряха с крака в кулата. В същия момент конгоанците стигнаха до Стълба на другия подвижен мост и го показаха на Ножа.

— По дяволите — изпъшка Зоуи.

Алби изруга наум, но беше късно — нали вече бе направил избора си.

— Насам — твърдо каза той и избута Зоуи надолу по каменните стъпала и в кулата, където чакаха Магьосника, Лили, Оно и Даяна Касиди.

— По-бързо! — извика Лили. — Тук има тунел. Хайде! Алби понечи да последва Зоуи надолу по стъпалата, но точно тогава се случи най-изненадващото нещо на света — поне за него. Простреляха го.

---

[1] Противопожарна служба на Ню Йорк, 17-и участък — Б.пр. ↑

Просто нещо изведнъж го удари в лявото рамо, извъртя го и го запрати на три крачки встрани и в стената.

Алби се свлече замаян, лявото му рамо пареше по начин, който бе напълно нов за него. Погледна го и видя, че е цялото в кръв.

Неговата кръв!

Видя Зоуи, видя я да се опитва да се върне да го вдигне, но беше прекалено късно — конгоанците и морският пехотинец с азиатски черти вече нахлуваха в кулата, — а Магъосника дърпаше Лили надолу, към тунела.

И Алби остана опрян на каменната стена, замаян, целият в кръв и ужасен... на милостта на морския пехотинец, който с твърда крачка тръгна към него.

Тунелът беше тъмен, влажен и тесен.

Тичаха. Водеше Оно, вдигнал пламтяща факла над главата си. Следваха го Лили и Даяна Касиди, Магьосника и Зоуи бяха в ариергарда.

— О, господи! Алби...! — проплака Зоуи.

— Трябваше да го изоставим! — изненадващо твърдо заяви Магьосника.

— Ама те го раниха...

— Вълка не е чак толкова жесток, та да убие дете! А ние трябва да се измъкнем. Ти какво успя да вземеш от свещения остров, Зоуи?

— Кълбото и уреда за гледане. Но загубихме втория Стълб — отвърна Зоуи. — Алби реши да спаси мен вместо Стълба. Сега е в ръцете на хората на Вълка.

— Значи след като свърши с неета, Вълка ще разполага с двата Стълба, плюс Огнения камък, плюс Философския камък! Ще имат всичко нужно, за да извършат церемонията при втория Върх... а и при всички останали Върхове. Това е катастрофа!

Заизкачваха се по дълго стълбище и стигнаха в малка пещера.

Излязоха от нея и се озоваха на брега на широката река, която захранваше водопада на неета.

На юг, над безкрайната зелена шир на джунглата — с изключение на дупката в навеса над селото — се издигаха три вулкана.

Крясъци и стрелба ги накараха да се извърнат.

На стотина метра от пещерата, на самия бряг на реката, се водеше друга битка.

Двама пилоти на конгоанската армия отчаяно защитаваха голям хидроплан от атаките на трийсетина воители на неета. Хидропланът бе много стар модел, съветска имитация на класическия „Боинг 314 Клипър“.

Голям и тумбест, с горна палуба за пилотите и долна за пътниците, хидропланът имаше четири турбовитлови двигателя и голям търбух, потопен във водата. Евтин и стар очукан „Клипър“ като този бе обичайна гледка из тези части на Африка, където единствените самолетни писти бяха речните корита.

Точно в този момент клиперът бе наобиколен от воините на неета. Те се катереха по него, скачаха по крилата му, стояха на носа му и удряха с тояги по стъклото на пилотската кабина.

Магьосника видя как Зоуи присви очи и възкликна невярващо:

— Да не мислиш да...

— Точно това мисля — прекъсна го тя и взе от ръцете му пушката на вожда.

Докато двамата конгоански пилоти стреляха напосоки срещу воините на неета, петима души безшумно и незабелязано се плъзнаха под водата до опашката на крилатата машина, където имаше врата.

Зоуи бе начело. Излезе от водата и посегна към вратата.

Отвори я... и пред нея се изправи жълтозъб воин монах на неета, направо се извисяваше над нея. Опъна лъка си... но Зоуи го изпревари и с една ръка вдигна пушката и го простреля.

След минута влезе в кабината и видя как неета измъкват конгоанския помощник-пилот през вече разбитото предно стъкло. Той пицеше.

Двама воини го насякоха на парчета направо върху носа на машината. Когато приключиха, се наведоха, за да влязат в кабината, но се озоваха срещу пушката на Зоуи.

Последваха два изстрела.

Воините отхвърчаха от носа и паднаха в реката.

Зоуи седна на пилотската седалка, другите се скупчиха зад нея. Подпомогнат от Оно, Магьосника охраняваше стълбата към долната палуба с взетия по пътя автомат АК-47.

— Можеш ли да управляваш това чудо? — попита Лили.

— Лично Скай Монстър ме е учил — отговори Зоуи, докато разглеждаше замайващо многото циферблати по пулта. — Не е чак толкова по-различен от хеликоптер... поне така мисля.

После натисна бутона на запалването.

Четири турбовитлови двигателя се събудиха гръмогласно за живот.

Останалият все още жив пилот — стреляше безуспешно през вратата, гледаща към брега — се смая, когато двигателите забоботиха и започнаха да набират обороти.

Тази изненада всъщност му коства живота.

Когато се обърна, за да види какво става, в него се забиха шест стрели и той падна от вратата. А когато хидропланът тронаво се отдели от брега, десетината останали живи воители на неета, които го атакуваха, наскочаха панически във водата.

През разбитото предно стъкло нахлуваше все по-мощна струя въздух, но това не разколеба Зоуи. Тя натисна лоста и усети как машината оживява под нея.

Носът започна да разбива вълните, скоростта се увеличаваше плавно — и в един момент се откъснаха от водата и полетяха.

Зоуи облекчено се усмихна.

— Господи, май успяхме...

Изстрели зад гърба ѝ я накараха да се обърне.

Магьосника стреляше с автомата по воитите на неета, които напиреха да се качат по стълбата при тях.

Явно никой от тях не мислеше за живота си, защото живите се хвърляха през трупове на мъртвите, крещяха диво и се опитваха да стрелят с лъковете си.

А ако можеше да види хидроплана отстрани, Зоуи щеше да бъде поразена — няколко неета бяха все още на покрива и лазеха към кабината.

Едновременно с това двама други — на едно от крилата — замисляха самоубийствения опит да хвърлят мрежа върху едно от витлата. Хвърлиха я... въжето се оплете във витлото... двигателят изпусна струя дим и спря!

Хидропланът се наклони и кренът изхвърли от крилото двамата воители и ги запрати надолу към смъртта им.

Зоуи се обърна на седалката и ги видя да падат, после с мъка овладя хидроплана.

— Какво им е на тези хора! — извика тя.

Отговори ѝ Даяна Касиди:

— Охраняват царството си с див фанатизъм. Вярват, че ако чрез смъртта си някой воин на неета успее да попречи на някой натрапник да избяга, ще заслужи мястото си в рая.

— Значи самолетът ни гъмжи от фанатици камикадзета — заключи Зоуи. — Чудя се дали...

Прекъсна я нова стрелба. Някак приглушена.

— Магъоснико! — извика Зоуи.

— Не съм аз! — надвика той рева на двигателите. — Неета спряха да атакуват горната палуба. Всичките се изтеглиха долу.

Нови приглушени изстрели.

И изведнъж Зоуи видя как втори от монтираните на крилото двигатели изпуска дим. Витлото му спря.

Тя се сети какво става.

— Боже господи! Те стрелят по двигателите през страничните врати. Ще ни свалят.

— Ако преди това не възпламенят горивото в крилата — поправи я Магъосника.

Още изстрели.

— Мамка му, мамка му, мамка му... — заповтаря Зоуи. По лоста за управление усещаше, че хидропланът вече не реагира така леко.

„Няма спасение — помисли си. — Не мога да ги спра, след като са решили да умрат“.

— Свършено е с нас — каза високо. Сякаш в отговор на думите й радиото оживя.

— Зоуи! Ти ли си в тоя „Клипър“? Скай Монстър се обажда!

— Монстър? — викна Зоуи. — Да, ние сме! Къде си?

— Точно над теб — беше отговорът.

И докато се носеха над джунглата, един огромен самолет се снижи над тях.

„Халикарнас“.

— Съжалявам, че ми отне толкова време да се добера дотук — каза Скай Монстър. — Наложих се да го направя през Кения!

— А как ни намери? — попита Лили.

— После ще говорим за това! — намеси се Зоуи. — Скай Монстър. Имаме на борда сган от сърдити пасажери, решени да ни свалят *отвътре*. Трябва да ни измъкнеш... незабавно!

— Разбрано де. Вече видях, че сте без предно стъкло. Има ли ранени?

— Не.

— Значи използваме техниката „подушване на куче“. Вдигни седемстотин и всички горе.

— Ясно.

— Какво е „подушване на куче“? — обади се Лили.

— Ще видиш — каза Зоуи и рязко се обърна.

Защото отдолу се разнесоха нови изстрели.

Двата самолета летяха над конгоанската джунгла в тандем — огромният 747 над по-малкия „Клипър“.

После „Халикарнас“ се спусна пред клипера с отворена задна товарна рампа и се намести точно пред разбитото предно стъкло на кабината му.

Рампата зейна пред Зоуи, буквално на метри от носа на хидроплана.

— Окей, Скай Монстър! — извика тя в микрофона. — Задръж така, сега ще се приближим и ще изпратя всички напред.

Ускори малко и хидропланът се приближи до рампата на „Халикарнас“, носът му буквално драскаше ръба на рампата.

— Окей — извика тя. — Магьосник, вземи Лили, Оно и доктор Касиди и тръгвайте!

Магьосника нямаше нужда от подканване.

Бързо се прехвърли навън през разбитото стъкло и застана на носа на клипера под брулещото въздушно течение между двата самолета.

Помогна на Лили, Оно и Касиди да излязат при него и един по един и четиримата стъпиха на рампата на „Халикарнас“ и се вмъкнаха в товарния отсек.

Зоуи остана сама в кабината.

Включи автопилота и на свой ред се измъкна на носа, но в този момент диваците успяха да улучат още един двигател и хидропланът рязко подскочи.

Зоуи нямаше избор, така че се хвърли към рампата на „Хали“ в мига, в който хидропланът под краката ѝ буквално пропадна и полетя.

Ръцете ѝ задраха ръба на рампата, пръстите ѝ се свиха в надежда да се уловят за нещо, но нямаше нищо... и за свой ужас тя усети как се плъзга назад и надолу в безмилостното синьо небе...

... и в този момент я уловиха три чифта ръце.

Хванаха я в последната възможна частица от секундата.

И я държаха здраво. Далече под тях хидропланът с диваците на борда се заби в джунглата и избухна в огнено кълбо.

Магьосника, Лили и Оно изтеглиха Зоуи на рампата, а Даяна я затвори. Капакът щракна успокоително и всички насядаха на пода в прекрасната тишина на товарния отсек.

— Б-б-б-благодаря — заекна Зоуи.

— Ти да ни благодариш? — ахна Магьосника. — *Ти да благодариш на нас?* Зоуи, я се погледни отстрани какво направи: ти уби оня грамаден воин на Камъка на спора, ти разгада лабиринта, ти вдигна тоя бъкан с диваци хидроплан, за да ни измъкнеш от ада, и едва не умря, след като направи всичко да ни спасиш... Честно, Зоуи, не бях виждал досега нищо подобно. Това, което направи, е просто *невероятно!* От днес Джак Уест-младши вече не е единственият герой, когото... познавах. Него вече го няма, но ти го замести повече от достойно. Ти си направо удивителна!

Зоуи сведе глава. Не се бе замисляла какво е направила. Просто го бе направила.

Лили я прегърна.

— Страхотна си, принцесо Зоуи! Пет звезди! Жестоко!
И за първи път от няколко дни Зоуи се усмихна.

В селото на неета хората на Вълка бяха овладели положението, благодарение на превъзходството си в численост.

Селяните и воините бяха събрани заедно, поставени на колене, оковани в пластмасови белезници и оставени под охраната на конгоанските войници.

Ножа дойде при Вълка и каза гордо:

— Сър, успяхме.

И отстъпи крачка встрани. Зад него стоеше командосът от Делта Форс, Меча, държеше втория Стълб.

Очите на Вълка блеснаха. Той взе пречистения Стълб и благоговейно го вдигна пред лицето си.

— Намерихме и този млад господин — продължи Ножа и блъсна напред Алби, който се държеше за раненото рамо. — Албърт Калвин. Твърди, че бил приятел на дъщерята на Джак Уест.

Вълка изгледа момчето и изсумтя:

— Превържете го. Ще го вземем с нас.

Ножа продължи:

— Рапирата е в светилището им над лабиринта. Казва, че е намерил Огнения камък, Философския камък и първия Стълб... положени на олтари. Ще ги сваля при нас.

— Прекрасно — каза Вълка. — Неета са ги отнели от Макс Епер. Какъв прекрасен ден! — После внезапно се обърна към Ножа. — А къде е Делфийският камък?

— Няма го, сър. Отнесен е от групата на професор Епер.

— Е, Епер знае, че вече разполагаме с всички козове: първите два Стълба, Философския камък и Огнения камък. Няма проблеми.

— Има обаче още нещо, сър — обади се Ножа.

— Да?

Ножа махна с ръка и хората му избутаха от тълпата още един човек.

Вълка изненадано вдигна вежди.

Беше шаманът на неета.

Разкривените ръце на стареца бяха в белезници, но в очите му гореше ярост.

— И как можеш да ми помогнеш ти? — попита Вълка, макар да знаеше, че няма начин старецът да го разбере.

За негова изненада той му отговори. Но не на езика на Тот. Проговори на език, който Вълка знаеше — гръцки:

— Вторият Ъгъл на Машината — изръмжа шаманът. — Виждал съм го. И ще те отведе при него.

На лицето на Вълка се появи лукава усмивка.

— Нож, Меч... подгответе хеликоптерите за излитане и се обадете на хората ни в Киншаса. Кажете им да са готови със самолет за Кейптаун. Време е да получим проклетата си награда.

Докато „Халикарнас“ се носеше на югоизток по изключение, без да се намира в пряка опасност от каквото и да било, Зоуи и останалите се присъединиха към Скай Монстър в салона до пилотската кабина.

Скай Монстър им разказа какво се бе случило с него, след като го бяха оставили в Руанда.

— След като момчетата на Соломон донесоха гориво, колкото да излетя, се добрах до старата ферма в Кения, прегледах „Хали“ изцяло, презаредих и дори успях да си сложа чисто нов двигател.

— Държал си там резервни двигатели? — недоверчиво попита Зоуи.

— Ами... хм... намирах някои тук-там по време на... хм... пътуванията ми и си ги пазя за трудни дни — малко засрамено отговори Скай Монстър. — Както и да е, понеже сканирах всички радиокомуникации в Централна Африка, днес прихванах конгоанците на сателитния скенер — ставаше дума за транспортен „Клипър“, ескортиран от американски хеликоптери — и разбрах, че се насочват насам. Досетих се, че са ви открили, така че се залепих за тях... е, на разстояние. След това ви видях да излитате в обратна посока и допуснах, че може да си ти, Зоуи.

— Да бе! — Зоуи се изсмя.

— Ей... а къде е Соломон? — попита Скай Монстър. Още не съм му благодарил за горивото.

Зоуи поклати глава.

— Той загина заради мен — обясни Лили тъжно.

— О... — тихо каза Скай Монстър. — А Алби?

— Не питай — отговори Зоуи и разтри слепоочията си. Все още не можеше да се примири с онова, което се бе случило. — Да се надяваме, че е жив.

Погледна Лили и очите им се срещнаха. Лили не каза нищо.

Докато разговаряха, Магъосника работеше на един от компютрите: изпращаше кодирано съобщение до един от форумите за „Властелинът на пръстените“, които той, Лили и Джак използваха за комуникация. Ако Джак по някакво чудо бе жив, щеше в крайна сметка да провери във форума.

— Да не мислиш, че татко още е жив? — тихо попита Лили. — Даже след като онзи човек ни показва каската му?

Магъосника се обърна и я погледна.

— Баща ти е много жилав човек, Лили. Най-жилавият, упорит, изобретателен, гениален, верен, грижовен и адски труден за убиване човек, когото съм познавал. За мен Джак Уест не е мъртъв, докато не видя вкочаненото му тяло със собствените си очи. — Това не прозвуча много окуражително и Магьосника добави: — Никога не трябва да губим надежда, мъниче. Надеждата, че онези, които обичаме, са живи, и надеждата, че доброто ще надделее над злото в този епичен конфликт. Пред лицето на могъщите ни противници и при нищожната вероятност за успех надеждата е единственото, което ни остава... затова никога не я губи, Лили. Дълбоко в сърцата си лоши хора като Вълка не хранят никаква надежда и я заместват с похот, с жажда за власт... и ако се доберат до тази власт, ще са щастливи само защото всички останали са нещастни. Винаги имай надежда, Лили, защото надеждата ни прави добрите, а нейната липса прави тях лошите.

Лили го погледна.

— Този... Вълка... каза по телефона, че ми бил дядо. Как е възможно татко да е толкова добър, а той да е толкова лош?

Магьосника поклати глава.

— Това не мога да го обясня. Пътят, по който човек поема в живота си, често се определя от възможно най-странни, най-случайни неща. Джак и баща му са еднакви в много неща: и двамата са безумно целеустремени и невероятно интелигентни. Само че Джак действа в името на другите, а баща му — за собствена изгода. Просто в някакъв момент на живота си са се научили да живеят по своя начин.

— А каква тогава ще стана аз? — неспокойно попита Лили. — Искам да съм като татко, но изглежда, че това не е гарантирано. Не искам да направя погрешен избор, когато е важно.

Магьосника ѝ се усмихна и разроши косата ѝ.

— Лили, просто не мога да си представя как *ти* ще правиш погрешен избор.

— А Алби е в ръцете на Вълка — тъжно каза Лили.

— Да — отговори Магьосника. — Да...

В този момент от кабината се чу сигнал и Скай Монстър отиде да провери какво става. И след секунда изкрещя:

— Какво е това, за бога?

Всички се втурнаха в кабината, за да видят какво го е накарало да изгуби самообладание.

Десетки червени точки бяха осеяли небето високо над северната граница на Южна Африка. По западното крайбрежие над Кейптаун имаше други точки, сини.

— Какво е това? — попита Зоуи.

Червените точки са военни самолети, а сините са бойни кораби — каза Скай Монстър. — А по всички честоти се излъчва едно и също съобщение: южноафриканските въоръжени сили са затворили въздушното пространство над страната за целия чуждестранен въздушен трафик — военен и търговски. Едновременно с това военноморските им сили са отцепили Кейптаун, Тейбъл Маунтън и половината от нос Добра Надежда. — Той посочи няколко бели точки в океана южно от Кейптаун. — Тези бели точки са последните граждански кораби, допуснати през последния половин час. Ако съди по транспондерите им, това са регистрирани в Южна Африка риболовни траулери, които се връщат от Индийския океан. Последните, на които е разрешено да влязат. Всички морски маршрути вече са затворени.

— Но ние трябва да сме в Кейптаун утре вечер! — възкликна Зоуи.

— Съжалявам, Зоуи, но няма начин. Ще ни свалят. Враговете ни ни изолираха напълно. Сигурно са купили цялото южноафриканско правителство. Неприятно ми е точно аз да го кажа, но... няма начин да стигнем до Кейптаун.

СЕДМОТО ИЗПИТАНИЕ ВТОРИЯТ ВРЪХ

АНГЛИЯ–ЮЖНА АФРИКА 11 ДЕКЕМВРИ 2007

6 ДНИ ПРЕДИ ВТОРИЯ КРАЕН СРОК (4 ДНИ ПО-РАНО)

*Имението Енмор
Ландс Енд, Англия
11 декември 2007*

Лаклан и Джулиъс Адамсън седяха с унили физиономии в заключената библиотека на Енмор Манър — уединено имение в далечния югозапад на Англия, в близост до Ландс Енд^[1].

Червената светлина на свръхчувствителното устройство за проследяване мигаше срещу тях и реагираше на всяко тяхно

помръдване — съобщаваше на японските им похитители дали все още са там, където трябва да са.

Разполагаха само с раницата на Лили и нищо повече. В нея бяха останали само играчките ѝ — всичко друго, което бяха притежавали и което представляваше някаква ценност, им бе отнето.

От време на време похитителите им се появяваха и ги караха да им обяснят някоя диаграма, записана в компютъра им, или да им разтълкуват някой пратен от Магъосника имейл, свързан с Машината, който не можеха да разберат.

Танака бе неизменно вежлив, но лаконичен до крайност. Очите му бяха студени и фокусирани върху цел, която оставаше непонятна за близнаците.

Само веднъж Лаклан излезе от апатията си и каза:

— Ей, Танк! Защо правиш това бе, пич? Забрави ли приятелите си — Магъосника и Лили?

Танка се обърна към него, очите му пламнаха.

— Приятели ли? Приятели! Самата концепция за приятелство бледнее през *унижението* на цяла една нация. През 1945 година страната ми бе опозорена, не просто победена в битка, а смазана като куче пред погледа на целия свят. Императорът ни, великият ни император, бе поруган. Това опетняване Япония не може да забрави.

— Но Япония отново е силна — опита се да възрази Джулиъс. — Една от най-богатите и най-напреднали страни на света.

— Роботите и електрониката не възстановяват честта, Джулиъс. Само отмъщението може да го постигне. Изучавах тази Машина цели двайсет години, но никога не забравих за отмъщението. В сърцата си всички японци са съгласни с мен и сърцата им ще се изпълнят с радост, когато дойде часът на разплатата.

— Но те ще са *мъртви* — напомни му Джулиъс. — Ако ти успееш, животът на Земята ще бъде унищожен.

Танака сви рамене и каза:

— Смъртта не е смърт, ако вземеш със себе си и своя враг.

На няколко пъти в отсъствието на Танка пазачите разговаряха пред близнаците; вероятно мислеха, че *гайджините* не разбират японски.

В един момент Лаклан, който междувременно тракаше на клавиатурата, но всъщност слушаше, рязко вдигна глава.

— Какво има? — прошепна Джулиъс.

— Казват, че току-що са получили известие от своя човек в групата на Вълка... някой си Акира Исаки.

— Исаки?

Който и да е, изглежда, не е толкова предан на Вълка. Всъщност работи за тези задници. Та той току-що им се обади и им съобщи... мамка му!... че Джек Уест е мъртъв и че Вълка е на път за Конго, за да се сдобие с втория Стълб. Исаки щял да се обади пак, когато всичко това приключи, и да каже на своите дали трябва да действат, или не.

— Ловеца е мъртъв? — повтори Джулиъс. — Вярно ли е това според теб?

— Не знам. Но едно ми е ясно: времето ни е ограничено. Трябва да изчезваме.

Дванайсет часа по-късно, през нощта, един от японските им пазачи дойде да провери какво правят.

Един от датчиците бе засякъл нарушаване на периметъра през един от прозорците в библиотеката, но от друга страна, проследяващото устройство продължаваше да показва, че близнаците са още в библиотеката и едва помръдват, което означаваше, че спят.

Японецът отвори вратата на библиотеката и замръзна.

Библиотеката беше празна.

Близнаците ги нямаше.

Единственият помръдващ предмет бе роботчето на Лили, механизмираното куче със Лайселот, което подскачаше на малките си метални крачета и лаеше безшумно по слисания японски пазач.

Той мигновено задейства алармата и из цялото имение светнаха прожектори, но близнаците вече седяха в каросерията на пикап, който напускаше района на Ландс Енд.

— И къде отиваме сега? — попита Джулиъс.

Лаклан се намръщи и отвърна:

— Сещам се за едно-единствено място.

[1] Буквално „Краят на земята“ — най-западната точка на Великобритания; остров на югозападното крайбрежие в графство Корнуол — Б.пр. ↑

Минният комплекс
Някъде из Етиопия
11 декември 2007

Докато Зоуи превеждаше хората си из джунглите на Конго, а близнаците се измъкваха от японското Братство на кръвта на Танка в Ландс Енд, Мечо Пух гаснеше в загадъчната етиопска мина, увиснал в клетката над арсеновия басейн.

Шест часа след ужасната смърт на Джак Уест — и след като брат му, Ятагана, го бе оставил бавно да умре — работният ден приключи и пазачите — етиопски християни — подбраха етиопските евреи миньори и ги затвориха в подземните им стаи: изкопани в земята дупки с дъски вместо легла и парцали вместо завивки. Дадоха им мухлясал хляб и някаква мътилка, която приличаше на бълвоч.

След това трийсетимата пазачи се събраха край арсеновия басейн при Мечо Пух.

Запалиха факли.

Разнесе се монотонно песнопение.

Забучиха в земята голям християнски кръст и го запалиха.

Започнаха някакъв ритуален танц.

След като кръстът се разгоря, изгасиха факлите и единственият източник на светлина в необятното подземно пространство бе оранжевото му сияние, което се отразяваше от каменните кули, все още полузаровени в пръста на високите стени.

Мечо Пух гледаше разтревожено. Изглежда, краят му бе дошъл. Той хвърли тъжен поглед към дълбоката яма на трийсетина метра от арсеновия басейн — ямата, в която Джак бе срещнал смъртта.

Клетката се раздруса и започна да се спуска на веригите си към изпускащия пара басейн — двама пазачи бяха освободили макарата.

Останалите запяха „Отче наш“ на латински, все по-бързо и по-бързо: *Pater Noster, qui es in caelis, sanctificetur nomen tuum...*

Клетката се спускаше.

Мечо Пух раздруса прътовете.

Pater Noster, qui es in caelis, sanctificetur nomen tuum...

Три метра, два и половина...

Мечо Пух започна да усеща топлината на басейна, горещите пари вече се издигаха около него.

Pater Noster, qui es in caelis, sanctificetur nomen tuum...

Песнопението продължаваше.

Танцът продължаваше.

Барабанът продължаваше да бие.

Клетката на Мечо Пух продължаваше да се спуска.

Мечо Пух трескаво гледаше ту кипящия басейн под себе си, ту полюшващата се тълпа пеещи и поклащащи се пазачи, ту пламтящия кръст, извисяващ се над всичко и всички... и някъде в тази сякаш извадена от ада сцена му се стори, че дочува друг звук, някакво изкънтяване, но не можеше да се ориентира откъде иде, затова престана да му обръща внимание.

Pater Noster, qui es in caelis, sanctificetur nomen tuum...

Басейнът вече бе само на три стъпки под него, парите му вече го обгръщаха изцяло. Облян в пот, предчувстващ приближаването на смъртта, без никаква възможност за спасение, Мечо Пух започна да се моли.

Мускулестият етиопски пазач, който бе приковал Джак Уест към хоризонталния му кръст, сега предвождаше жертвената церемония и биеше с наслаждение огромния барабан.

Хилеше се доволно, докато наблюдаваше как клетката на Мечо Пух се приближава към отровния басейн.

Заблъска по барабана още по-силно, което доведе тълпата до екстаз... но в същия момент един дълъг строителен пирон изсвистя във въздуха... сякаш отникъде... заби се в дясното му око, проникна на шест сантиметра в мозъка му и го уби мигновено. Той падна на земята. Барабанът издумтя кухо.

Всички замръзнаха.

Всичко спря. Танцуването, пеенето. Дори хората на макарата спряха да въртят ръчката.

Възцари се мъртва тишина.

Тълпата извърна глави.

Един мъж стоеше до горящия кръст, страховито осветен от пламъците му: ужасяваща фигура, цялата в кръв — по лицето, по

дрехите и най-много по парцала, омотан около дясната ръка.

Възкръснал от мъртвите, измъкнал се изпод огромната каменна плоча на дъното на дълбоката яма, това беше самият Джак Уест... и беше ядосан както никога през живота си.

Ако това, че Джак Уест бе убит от собствения си баща, даваше основания за сравнения с Христос в съзнанията на потресените етиопски пазачи християни фундаменталисти, възкръсването му вледени душите им.

А това, че бе успял тихо да обезоръжи четирима от тях по време на дивото им подскачане и сега държеше пистолет, само засилваше убеждението им, че този човек притежава божествени способности.

С една съществена отлика.

Джак Уест-младши не беше милостив бог.

На Джак му бяха потрябвали шест часа, шест безкрайно дълги часа на внимателно преместване чрез крайно болезнени движения, за да се измъкне.

Блокирането на падащата плоча бе изживяване, за което не искаше дори да си спомня.

Когато плочата започна да пропада в ямата, Джак трескаво се сети за една очевидна истина: той разполагаше с едно-единствено средство, имащо някакъв шанс да устои на тежестта ѝ, и това бе титановата му изкуствена ръка.

Така че в мига, в който плочата надвисна над него, той стисна зъби, събра всичките си сили и дръпна прикованата си лява ръка.

Пиронът се разклати леко, но изобщо не се измъкна.

Плочата падаше...

... и той отново дръпна, и този път металната му ръка се освободи заедно с пилона, и когато грамадната плоча падна на дъното на ямата, Джак вече бе свил ръката си заедно с пилона перпендикулярно на плочата и следователно вертикално, беше свил пръстите си в юмрук, бе извъртял краката си и когато плочата стовари с трясък цялата си тежест върху металния му юмрук и смаза два от пръстите му, ръката му все пак устоя.

Долната повърхност на плочата бе спряла притеснително само на сантиметър от носа му, така че за всички, които гледаха надолу, изглеждаше като че ли Джак е напълно смазан.

Той обаче бе свил краката си колкото можеше по-наляво, главата си бе извърнал надясно, а дясната му ръка оставаше все още прикована към пода също на някакви сантиметри от плочата.

Оттук нататък му трябваша само кураж, сила и време: куражът, за да преодолее болката в прикованата си дясна ръка; силата, за да я измъкне заедно с пирона; време, за да направи всичко това, без да осакати ръката си завинаги.

На три пъти припада по време на зловещото „упражнение“ — не можеше да прецени за колко дълго.

Но след няколко часа агонизиращо дърпане най-сетне успя да разхлаби пирона и да освободи и дясната си ръка.

Последваха няколко минути дълбоки вдишвания, след което той издърпа със зъби пирона от окървавената си длан.

От раната шурна кръв и Джак бързо смъкна колана си и отново със зъби стегна турникет.

И припадна за пореден път — и се свести след цял час.

Всъщност дойде на себе си, събуден от песнопение, танци и биене на барабан.

Pater Noster, qui es in caelis, sanctificetur nomen tuum...

Сега оставаше да реши проблема с плочата.

Трябваше му само една пукнатина в нея и той я намери в близост до мястото, където бе прикована дясната му ръка.

Напъха в пукнатината С-2 с размера на блокче дъвка — мощен експлозив с малък радиус на действие, който държеше в специално отделение на изкуствената си ръка за използване спрямо ключалки в случай, че се озове затворен някъде.

Експлозивът избухна — далечното изкънтяване, което Мечо Пух бе чул, но не му бе придал значение, — и плочата се пукна точно на две. Частта откъм нормалната ръка на Джак падна на пода на ямата и над него зейна тесен отвор, през който все пак можеше да се измъкне.

След мъчителни минути енергично извиване почти излезе на свобода, ако не се броеше изкуствената му ръка, която продължаваше да подpira другата половина на голямата плоча.

Ситуацията бе жестока — беше невъзможно да повдигне тежката плоча и да освободи титановата си ръка. Изборът бе единствен.

Той просто откачи ръката от бицепса си и се изтърколи навън.

Сега се намираще на дъното на ямата с една цяла ръка и една наполовина и вече ясно чуваше песнопението и думкането на барабана — със съществена разлика, че вече бе свободен.

Ново блокче С-2 разби плочата върху изкуствената му ръка и Джак бързо я измъкна, закачи си я и превърза пробитата си дясна длан с парцал.

След това се качи по стълбата в стената на ямата, готов за битка с пазачите.

Сега стоеше пред пазачите и приличаше на олицетворение на Смъртта.

Очите му бяха кръвясали, около устата му имаше пръстен засъхнала кръв — кръвта от пирона, който бе изтръгнал със зъби от дясната си длан.

И все пак си оставаше един срещу трийсетима.

А после вдигна изкуствената си ръка напред. Държеше пожарогасителя, който бе взел от подечника.

Насочи го срещу пламтящия кръст... и пещерата потъна в абсолютен мрак.

Мракът бе направо космически.

Пазачите изпаднаха в паника и се разкрещяха. После млъкнаха. И чуха шум от стотици стъпки...

Бум!

... и аварийното осветление на мината се включи и освети Джак, който си беше на същото място до кръста...

... само че сега зад него стоеше цяла армия.

Армия от няколкостотин миньори роби, които бе освободил от килиите им, преди да се изправи срещу пазачите.

Нямаше никаква нужда от думи — лицата на робите казваха всичко: смъртна омраза, гняв и жажда за възмездие. В битката, която щеше да последва, нямаше да има милост, това щеше да е битка, която да въздаде дължимото за годините робство.

С раздиращ ушите вик робите се хвърлиха срещу пазачите.

Последвалото можеше да се опише само с една дума: клане.

Неколцина пазачи се опитаха да вземат оръжията си от стойката наблизо, но робите ги събориха на пода и буквално ги смачкаха на пихтия. Други полетяха в басейна.

Някои се опитаха да избягат към асансьора — единствения изход от мината, — но върху тях се нахвърлиха десетки роби, въоръжени с дъски с набити в тях пирони, и ги пребиха до смърт.

Само след минути всички пазачи бяха мъртви и в мината се възцари тишина.

Джак освободи Мечо Пух от клетката му. Щом стъпи на твърда земя до басейна, Пух погледна Джак и възкликна ужасено:

— В името на Аллах, Джак, изглеждаш като смачкано лайно!
Окървавен, мръсен и изтощен отвъд всякакви предели на
човешката издръжливост, Джак се усмихна и каза:

— Знам...

После припадна в ръцете на Мечо Пух.

Събуди го блаженото усещане на галеща лицето му слънчева светлина.

Отвори очи и видя, че лежи на кушетка в караулната на мината; слънцето надничаше през прозореца.

Дясната му ръка беше превързана с чист бинт, лицето му бе измито. Беше облечен в чисти дрехи — някаква традиционна етиопска роба.

Примижа, стана и излезе.

В коридорчето видя Мечо Пух.

— А, воинът се е събудил — каза Пух. — Сигурно ще ти е приятно да научиш, че вече сме собственици на тази мина. Разчистихме пазачите с помощта на робите... мисля, няма нужда да ти обяснявам, че те ги атакуваха с огромно въодушевление.

— Мога да ги разбера — каза Джак. — Та в Етиопия ли сме наистина?

— Колкото и да не ти се вярва — да.

Излязоха под ясното небе.

Джак се огледа.

Суха пустинна земя, ръждивочервена почва и голи хълмове.

По хълмовете се виждаха сгради — каменни постройки, красиво иззидани, всяка висока поне колкото пететажна сграда и всяка сякаш издялана от цяло парче скала, подаваха се от широки ями с каменни стени. Впечатлението бе, че наистина, са едно цяло със скалата под тях.

Една от сградите бе във формата на кръст с еднакво дълги рамена — кръстът на тамплиерите.

— Сети ли се къде сме? — попита Мечо Пух.

Джак отговори:

— Да. В Лалибела. Това са забележителните църкви на Лалибела^[1].

— Мисията ни е пред провал, Ловецо — тъжно каза Мечо Пух.

Джак поглаждаше ранената си дясна ръка. Около тях освободените роби си заминаваха за родните места, след като бяха разграбили офисите.

— Пръснати сме по четирите посоки на света — продължи Пух. — Баща ти изпрати Стреч в Мосад, иска да получи наградата за главата му.

— Мамка му... — замислено каза Джак. — Дали само ми се стори, или Астро наистина беше с Вълка?

— Беше.

— Timeo Americanos et dona ferentes^[2] — прошепна Джак.

— Не зная, Джак — въздъхна Пух. — От онова, което видях... Астро ми изглеждаше не съвсем на себе си. А и по време на мисията ми се стори свестен младеж, в никакъв случай не злодей. Не бих прибързвал с присъдата срещу него.

— Винаги съм ценял мнението ти, Захир. Смятай присъдата за отменена, поне засега. А какво направи Вълка?

— Тръгна по следите на Магъосника, Зоуи, Лили и Алби, за да намери древното племе и да им отнеме втория Стълб.

— Неета... — каза Джак замислено.

Известно време стоя така, загледан в празното пространство.

После се отърси от мислите си и каза:

— Трябва да намерим Лили и другите. Да се сдобием с този Стълб и да го занесем навреме при следващия Връх.

— Трябва ти почивка — отговори Мечо Пух. — И лекар.

— И автотенекеджия — каза Джак и опипа двата смазани пръста на механичната си лява ръка.

— Предлагам да отидем в старата ни база в Кения — във фермата. Там можеш да получиш медицинска помощ и да намериш някой, който да се погрижи за ръката ти. После можеш да тръгнеш за централните райони на континента.

— Да „тръгна“? — улови нюанса Джак. — Не да „тръгнем“?

Мечо Пух го погледна внимателно. После отмести поглед към далечината.

— Напускам те във фермата в Кения, Ловецо. — Джак мълчеше. — Не мога да оставя моя приятел да страда в килиите на Мосад. Те са адски злопаметни. И не прощават на неизпълнили заповед агенти. Светът може да е надвиснал над бездната, знам, но няма да оставя Стреч да умре като куче в някое подземие. Той също не би допуснал подобно нещо да се случи на мен.

— Разбирам.

— Благодаря, Джак. Ще те откарам до Кения и там ще се разделим.

— Добре.

В този момент към тях се приближиха десетина от бившите роби, до един етиопски евреи. Водачът им, достолепен мъж, държеше загърнат в зебло предмет.

— Извинете, господин Джак — притеснено каза той. — В знак на благодарност хората искат да ви дадем това.

— Какво е то?

— О, това са камъните, заради които баща ви ни караше да копаем — отговори мъжът. — Намерихме ги още преди три седмици, но не казахме нито на него, нито на злите пазачи. Скрихме ги и продължихме да копаем, сякаш продължаваме да ги търсим... в очакване на спасение... на вас.

Джак не се сдържа и се усмихна широко. Не можеше да повярва на чутото.

— Та понеже ни освободихте — продължи водачът, — искаме да ви подарим свещените камъни в знак на дълбоката ни благодарност. Ние сме убедени, че сте добър човек, господин Джак.

И подаде на Джак увитото в зебло нещо. Или май бяха *неща*?

Джак взе дара, без да сваля поглед от мъжа.

— Искрено съм ви благодарен. И се извинявам за жестокостта на баща ми.

— Неговите действия нямат нищо общо с вас. Всичко хубаво, господин Джак, и ако някога се върнете в Африка, известете ни. Веднага ще дойдем.

После делегацията си тръгна.

— Дявол да ме вземе — въздъхна Мечо Пух. — Изглежда, оная поговорка да направиш добро и да го хвърлиш в морето, е вярна.

Джак разви зеблото и видя две каменни плочи. По тях имаше надписи... пет-шест реда текст, написани на Словото на Тот.

— Двете плочки на Тутмос! — прошепна Джак. — По дяволите!

РАЗДЕЛЯНЕТО НА ЕКИПА

[1] Лалибела — етиопски император от 11–12 век. Построил 19 храма (издълбани в скалите църкви) в столицата Роха, сега свещен град на абисинците Лалибела — Б.пр. ↑

[2] Парафраза на известното *Timeo Danaos et dona ferentes* (лат.) — фраза, приписвана в „Енеидата“ от Вергилий на жреца Лаокоон, която той произнесъл, когато видял Троянския кон: „Боя се от данайците (гърците) дори когато носят дарове“ — Б.пр. ↑

Кенийската савана
12 декември 2007
5 дни до втория краен срок

Джак и Мечо Пух се носеха през кенийската савана в един стар камион, който бяха взели „назаем“ от мината при Лалибела.

Шофираше Мечо Пух. Джак седеше до него и замислено разглеждаше двете древни плочи.

— Ловецо... Какви са тези неща?

Без да отмества поглед от плочите, Джак отговори:

— Ако ти кажа, няма да ми повярваш.

— Да опитаме все пак. — Пух го погледна косо.

— Окей... Двете плочки на Тутмос някога били притежание на Рамзес Велики, говорим за около хиляда и двеста години преди новата ера. Стояли в древен олтар в любимия му храм в Тива и били най-цененото съкровище по време на неговото царуване. Но в края на живота му били отнети или по-скоро откраднати от един жрец изменник.

— Да си призная, никога не съм чувал за тях — каза Мечо Пух.
— Трябва ли да ме е срам?

— О, чувал си, разбира се. Само че си чувал да ги наричат иначе. Виждаш ли... двойката плочки на Тутмос са известни като Десетте божии заповеди.

— Десетте божии заповеди! — извика Мечо Пух и само по чудо не изпусна волана. — Шегуваш се! Та нали двете изписани каменни плочи със заповедите на Бога са били дадени на Мойсей на планината Синай?

— А може би двете изписани плочи, съдържащи тайно древно знание, са били откраднати от египетски жрец на име Мойсей от Рамзес в Тива и са били изнесени тайно на Синай по време на бягството му от Египет? И ако искаме да сме максимално прецизни по въпроса — продължи Джак, — на двете плочи има само пет заповеди, а не десет, при това плочите са идентични и на тях има един и същи текст. А дали Бог ги е изпратил на Мойсей, когато е бил на Синай, или

Мойсей само е разкрил съдържанието им пред своите последователи за първи път именно на Синай, е донякъде неясно.

— Сериозно ли говориш?

— Позволи ми да те попитам: кой е Мойсей?

Мечо Пух сви рамене.

— Еврейско дете, изоставено от майка си, намерено от царицата и възпитано като брат на...

— ... Рамзес II — завърши Джак. — Историята е всеизвестна. Доста вероятно е Мойсей да е живял по времето на Рамзес Велики. Не толкова вероятно е да е бил евреин, понеже Мойсей е египетско име.

— Името „Мойсей“ да е египетско?!

— По-точно това е половин име и е изопачено. Мос^[1] означава „роден от“, „син на“ и обикновено се комбинира с представка, отнасяща се до божество. Така „Рамзес“ — или произнесено по друг начин „Ра-мос“ — означава „син на Ра“. Поради тази причина е крайно невероятно „Мойсей“ да е било името на човека, когото днес наричаме така. Това е като да казваме на някой шотландец „Мак“, или на ирландец „О“, без да добавяме фамилното му име — Макферсън, О'Райли и така нататък.

— И какво тогава е било името му?

— Мнозина съвременни учени смятат, че пълното име на Мойсей е било Тутмос — Синът на Тот.

— Както в Словото на Тот?

— Същият. Знаем, че Тот е бил египетският бог на знанието. На свещеното знание. Това навело много учени на извода, че онзи, който днес ни е известен като Мойсей, в действителност е бил от кастата на египетските жреци. Нещо повече, бил е много влиятелен жрец: надарен оратор, обаятелен водач на народа. Но имало един голям проблем... Той изповядвал еретична религия.

— Каква...?

— Монотеизъм — отговори Джак. — Идеята, че съществува само един бог. През века, преди Рамзес да се възкачи на трона, Египет бил управляван от един особен фараон, Акенатен. Акенатен останал в историята като единственият египетски фараон, който изповядвал монотеизма. Това естествено не можело да продължи дълго. Бил убит от възмутени религиозни водачи, които векове наред проповядвали, че има много богове, пред които хората да се покланят... Но ако се взрем

в Мойсей, както е представен в Библията, ще видим, че той проповядвал същото — съществуването на един всемогъщ Бог. Доста вероятно изглежда Мойсей да е бил жрец на новата религия на Акенатен. Ако се замислим и допуснем, че този обаятелен жрец е попаднал на две каменни плочи, изписани от предхождаща развита цивилизация, не смяташ ли, че е вероятно да е решил да ги използва, за да подпомогне учението си и да каже на последователите си: „Вижте какво ви изпраща Бог в своята безмерна мъдрост! Неотменимите си закони!“.

— Нали разбираш, че ако си прав, неделните училища просто губят по точки? — отбеляза Мечо Пух. — Но какво общо има всичко това с някакви забутани каменни църкви в Етиопия?

Добър въпрос. Според библейската история Десетте божии заповеди били съхранявани в Ковчега на завета, известен като кивот, *arca foederis*, в специално хранилище в Храма на Соломон. Във филма Индиана Джоунс намира кивота в древноегипетския град Танис, но според етиопците Индиана нещо се е объркал... Етиопците от седемстотин години твърдят, че *arca foederis* е в техни ръце, донесен в страната им от европейските рицари през 1280 година — същите онези рицари, които построили църквите в Лалибела. И сега е ясно, че са прави.

— Но ако на плочите не са написани Десетте божии заповеди, какво е написано върху тях? — попита Мечо Пух.

Джак погледна надписа върху двете плочи в скута си.

— Съдържанието на плочите е не по-малко важно — на тях са думите на ритуала, който трябва да бъде изпълнен при Шестия и последен Врѣх на Машината малко преди Тъмната звезда да погълне Земята. Двете плочки на Тутмос съдържат свещен текст, който ще спаси всички ни.

Пътуваха на юг през Кения, носеха се по магистралите. Найсетне изкачиха последния хълм и пред тях се разкри гледка към старата им база — голяма ферма недалеч от границата с Танзания. В далечината, на фона на южния хоризонт, величествено се извисяваше могъщият конус на Килиманджаро.

На верандата на къщата ги чакаха двама мъже от бялата раса.

Единият беше с черна тениска, другият — с бяла.

На тениските пишеше: „Виждаш съм нивото с кравата“ и „Няма ниво с крава“.

Бяха близнаците.

На рамото на Лаклан бе кацнал Хор. Птицата изцвърча от удоволствие, когато видя Джак, и веднага прехвъркна на неговото рамо.

— Когато стигнахме тук тази сутрин — каза Джулиъс, — този приятел вече чакаше.

— Хубаво имение — добави Лаклан.

— Най-хубавото на света — каза Джак и погали сокола. — Абсолютно най-хубавото.

---

[1] На английски Moses, съответно Ra-moses — Б.пр. ↑

Влязоха в къщата.

— Имаме да ти разказваме много неща... — започна Лаклан, но Джак вдигна предупредително пръст и влезе в стария си кабинет.

Вдигна една дъска в пода и извади от скривалището там кутия от обувки, пълна с американски долари и полева аптечка на австралийските специални сили.

Взе една спринцовка и я напълни с „Андарин“ — „живата вода“ в жаргона на командосите. Андаринът беше мощна смес от адреналин и висококачествен кортизол. Беше полево лекарство, предназначено да притъпи болката и да тонизира с адреналин, като по този начин помогне на лошо ранения войник — в случая Джак — да издържи във вражеско обкръжение.

Джак си направи инжекцията и изпъшка:

— О... така е по-добре. — После се обърна към близнаците. — Извинявайте, господа. Трябваше да взема мерки да остана на крака, докато приключим. Сега вече ми разкажете всичко поред.

Настаниха се в дневната на празната къща и близнаците изстреляха всичко научено през изтеклата седмица.

Съобщиха на Джак за местоположението на втория Връх — Тейбъл Маунтън в Кейптаун, Южна Африка.

После му разказаха за предателството на Танака и за японското братство, нагърбило се със задачата да отмъсти за причиненото на нацията им безчестие през Втората световна война — чрез масово самоубийство. И за най-важното за момента: че Братството е внедрило свой човек в ГЕСГ групата на Вълка — Акира Исаки.

Докато бяха чакали във фермата, близнаците бяха влезли в една от американските бази данни на военните и бяха открили, че наистина съществува военнослужещ на име А. Дж. Исаки — Акира Джуниро Исаки, морски пехотинец, командирован към ГЕСГ.

Лаклан продължи:

— Исаки е роден в Америка през 1979 година в смесено семейство на японец и американка...

— ... несъмнено прекрасни хора — завърши Джулиъс.

— Работата е там — подхвана наново Лаклан, — че родителите на баща му били чистокръвни японци и по време на Втората световна

война били вкарани в трудов лагер в Калифорния...

— Неприятна работа били тези лагери. Голямо петно върху лицето на Америка...

— И значи родителите на А. Дж. загинали в автомобилна катастрофа през 1980 година и той израсъл в семейството на баба си и дядо си...

— Днес тези изпълнени с горчивина чистокръвни японци са членове на Братството на кръвта. А. Дж. постъпва в армията, получава обучение за морски пехотинец, повишен е в разузнавач и в крайна сметка — по негова молба — през две хиляди и трета е командирован в ГЕСГ.

— Позивната му е — уточни Лаклан — Ножа.

— Ножа — повтори Джак. Смътно си спомняше американския войник с азиатски черти, който Вълка му бе представил в етиопската мина, докато го бяха разпъвали в ямата. После попита: — Момчета, имате ли връзка с интернет?

Джулиъс го погледна удивено.

— А дали звездолетът „Ентърпрайз“ черпи енергия от дилитиеви кристали? Естествено, че сме онлайн.

И подаде лаптопа си на Джак.

Джак въведе нещо на клавиатурата.

— Трябва да разберем дали Магъосника и Зоуи са взели от неета втория Стълб. Да се надяваме, че са ми оставили съобщение в интернет.

Влезе в чат рума на „Властелинът на пръстените“ и въведе потребителското си име — STRIDER101 — и паролата.

Появи се нов екран и Джак направи гримаса.

— Нищо.

Не го чакаше никакво съобщение.

Съобщението на Магъосника щеше да се появи едва след три дни.

— Джак, има още нещо — каза Лаклан.

— Какво?

— Откакто сме тук, прослушваме военните честоти в търсене на новини за теб или другите. През последните двацет и четири часа цяла група африкански държави мобилизираха армиите си. Да не говорим, че на юг има маса затворени летища: първо в Зимбабве,

после в Мозамбик, след това в Ангола, Намибия и Ботсуана. Не се пропуска граждански трафик. Някой прекъсва въздушните коридори към Южна Африка.

Джак обмисли чутото.

— Следващият Връх е под Тейбъл Маунтън в Кейптаун, така ли беше?

— Малко в южна посока, но общо взето, да — отговори Лаклан.

— Трябва да стигнем там — взе решение Джак и стана. — Трябва да се доберем до това място преди крайния срок.

— Какво искаш да кажеш? — попита Джулиъс.

— Виждам само два начина, по които могат да се развият нещата. Първият е: Магьосника, Лили и Зоуи вземат Стълба и стигат в Кейптаун, което означава, че когато стигнат там, врагът ще е по петите им. Което пък означава, че ще имат нужда от помощта ни.

— А вторият?

Джак прехапа устна.

Втората възможност е по-лошата: Вълка отнема Стълба и се насочва към Кейптаун с него. Ако го сложи на мястото му, аз нямам претенции към него — това значи глътка въздух за света. Но както казахте, ГЕСГ групата на Вълка е компрометирана от агента на японското Братство на кръвта. Поне един човек в екипа му — Ножа — е предател и не иска Вълка да сложи Стълба, където му е мястото. Исква да унищожи света, да изчисти японския позор. Ако Ножа е в екипа на Вълка, който ще попадне в Кейптаун, той ще направи всичко Стълбът да не бъде сложен успешно.

— Което ще бъде много лошо — каза Лаклан.

— По-лошо просто не би могло да бъде — уточни Джулиъс.

— Да-а-а — проточи Джак. — Независимо кой вариант ще се получи, ние трябва да стигнем в Кейптаун, за да помогнем или на Магьосника, или — просто не ми се вярва, че устата ми изрича това — на Вълка.

— Но как ще стигнем до Южна Африка за четири дни, ако не можем да го направим по въздух? — попита Джулиъс.

Джак погледна за миг през прозореца.

— Познавам само един човек, който би могъл да ни помогне, но не трябва да губим нито миг. — И решително стана. — Хайде, господа. Заминаваме за Занзибар.

Международното летище на Найроби
13 декември 2007, 18:00
4 дни до втория краен срок

Джак стоеше на самолетната писта на международното летище на Найроби. Чартърният самолет — малка „Чесна“, за която бе платил изцяло в наличност, плюс хилядарка, за да не му бъдат задавани въпроси — чакаше.

Кенийският пилот прибра парите, без окото му да мигне. Подобни плащания бяха нещо обичайно за хора, пътуващи до Занзибар.

Близнаците вече се бяха качили в самолета, но Джак остана на пистата с Мечо Пух.

— Е, дотук бяхме.

— За мен беше чест и привилегия да служа заедно с теб, Джак Уест-младши — заяви Мечо Пух.

— Честта бе изцяло моя, приятелю.

— Когато се видите с Лили, предай ѝ моята обич.

— Непременно.

— Съжалявам, че не мога да продължа с теб. Но не мога да нарежа Стреч и...

— Разбирам те — прекъсна го Джак. — Ако можех, щях да дойда с теб.

Изгледаха се за един дълъг момент. После Джак посегна към китката си и си свали часовника. Подаде го на Мечо Пух.

— Ето... вземи го. Това е маяк за помощ, използва Джипиес. Ако загазиш, натисни бутона и ще знам къде си.

Мечо Пух взе часовника и го сложи на китката си.

— Благодаря.

Джак го прегърна и каза:

— Късмет, Захир.

— Късмет и на теб, Ловецо.

После се разделиха. Джак гледаше как Мечо Пух решително върви по пистата. Запита се дали пак ще се видят някога.

Занзибар Край бреговете на Танзания

13 декември 2007, 23:45

4 дни до втория краен срок

Джак и близнаците пристигнаха с частния самолет в Занзибар почти в полунощ.

Занзибар.

Малък остров на изток от Африка, през 19-и век убежище на пирати, трафиканти на роби и контрабандисти — упадъчно свърталище, където законите били безсилни.

През 21-ви век нещата не се бяха променили много.

С изключение на бляскавите хотели по крайбрежната ивица, обслужващи туристи на път за дома след екскурзия до Килиманджаро, Занзибар си остава такъв, какъвто е бил от векове: съвременните пирати се крият из пивниците по тъмните улички, а южноамерикански рибари посещават множеството игрални зали и публични домове и се възползват от услугите на местни чернокожи момичета между рундовете на „блекджек“. Дори старите пиратски пещери по дивия източен бряг на острова още се използват.

Именно към този жесток източен бряг се запътиха Джак и близнаците с едно очукано старо „Пежо“. Целта им бе отдавна изоставен фар на отдалечен нос.

Минаха през портал в ограда от бодлива тел и поеха по обрасла с трева дълга алея, извеждаща до предния вход на фара.

Не се виждаше жива душа.

— Сигурен ли си, че сме, където трябва? — Лаклан се огледа неспокойно и опипа глока, който Джак му бе дал.

— Абсолютно — отговори Джак.

Спря наетата кола, слезе и тръгна към вратата. Близнаците го следваха и оглеждаха недоверчиво пръстена израсла до кръста буйна трева, опасващ основата на сградата.

Джак почука на вратата три пъти.

Никакъв отговор.

Вратата не се отвори.

Не се чуваше нищо освен шума на вълните.

— Кои сте вие? — внезапно попита глас зад тях.

Близнаците се извърнаха. Лаклан извади пистолета.
— Лаклан, не! — каза Джак и натисна пистолета надолу.
Това спаси живота на младежа.
Бяха заобиколени.

По някакъв начин, докато бяха чакали пред входа на фара, зад тях се бяха промъкнали поне десетина танзанийци — до един с изключително черна кожа, облечени в морскосини униформи и въоръжени с чисто нови автомати М-16.

Джак се обърна към командира на групата:

— Иниго, не ме ли позна? Аз съм Джак. Джак Уест. А това са мои приятели — Лаклан и Джулиъс Адамсън, интернет експерти от Шотландия.

Танзаниецът като че ли не го чу.

Не снемаше поглед от близнаците.

— Експерти значи? — Намръщи се свирепо. — По компютрите?

— Д-да... — Лаклан преглътна с мъка.

Танзаниецът продължаваше да мръщи черното си лице. По челото му имаше традиционните племенни белези.

— Играете ли Warcraft по интернет?

— Ъ-ъ... да... — отговори Джулиъс.

Африканецът посочи тениските им с надписите.

— Кравешкото ниво, а? Значи играете и Diablo II?

— Ами... да...

Изведнъж на лицето на африканеца изгря широка усмивка, разкриваща уста, пълна с огромни бели зъби. Той се извърна към Джак.

— Ловецо, чувал съм за това кравешко ниво, но Господ да ме порази, не мога да се добера до него! — И се обърна към близнаците.
— Вие двамата ще ми покажете как да го намеря, нали... *краварчета*?

Джак се усмихна.

— Радвам се да те видя, Иниго. Опасвам се обаче, че времето ни притиска. Трябва незабавно да видя Морския рейнджър.

Въведоха ги във фара, но вместо да се качат, слязоха надолу. Първо минаха през прашна стара изба за вино, а след това през складово помещение. Тук имаше тайно стълбище, което водеше още по-надолу в земята, преди да излезе в гигантска пещера на морското ниво.

По някое време в миналото — може би от пиратите през 19-и век — в пещерата бяха построени два дървени кея и няколко колиби. Неотдавна Морския рейнджър беше монтирал генератори, така че имаше осветление, имаше и няколко бетонни разширения към кейовете.

В самия център, привързана към един от кейовете, показала бойната си рубка над повърхността, се кипреше подводница, клас „Кило“.

Джак вече бе идвал тук и не бе особено изненадан от определено впечатляващата гледка.

Близнаците обаче бяха като ударени от гръм.

— Това е като пещерата на Батман... — прошепна Лаклан.

— Не, по-добра е... — възрази Джулиъс.

Извит като река канал водеше към океана, а по средата му имаше вълнолом, за да защитава пещерата при буря. Излизането оттук бе възможно само при прилив, защото по време на отлив каменистото дъно на канала се откриваше.

На кея стоеше Джей Джей Уикам: бивш морски офицер, командир в американската флота, зет на Джак Уест — младши — Морския рейнджър.

С Джак се прегърнаха. Не се бяха виждали от новогодишното парти в Дубай.

— Какво става, Джак. През последните няколко дни. Африка направо откачи. Саудитците са обявили награда от половин милиард долара за страната, която открие двама души, чието описание силно ми напомня за моята племенница и твоя наставник.

— Саудитците? — повтори Джак.

До момента бе смятал, че поддържат *него*, като изпращат Лешояда в екипа му.

Това обясняваше блокираните въздушни коридори в южната част на континента — само саудитците можеха да си позволят да платят на цели страни.

— Саудитците са се съюзили с баща ми... — каза той.

Изглеждаше логично. Групата „Колдуел“ и саудитците имаха отколешни връзки, в основата на които бе петролът. И ако втората награда — „топлината“ — бе онова, което Магьосника подозираше, че може да се окаже, тоест неизчерпаем източник на енергия, а може би дори вечен двигател, саудитците бяха силно заинтересувани да се снабдят с нея. Значи през цялото това време Джак не се бе борил срещу баща си, а срещу *тройна* заплаха: групата „Колдуел“, Саудитска Арабия и Китай, все съюзници.

— Сложната ситуация току-що стана още по-сложна — каза Джак. — Трябва да стигна в Кейптаун в рамките на четири денонощия, като това трябва да стане тайно и не мога да летя. Ще ти разкажа повече по пътя.

— Баща ти замесен ли е?

— Да.

— Повече не ми трябва да знам — каза Уикам и тръгна към подводницата. — Тъстовете по принцип са малко трудни за издържане, но моят е най-големият задник между всички тъстове, които са се пръквали под слънцето.

Джак тръгна след него.

— Враговете ни със сигурност ще следят за подводници. Имаш ли някакво прикритие?

— Имам, разбира се — отвърна Уикам, без да се обръща.

*Във водите на нос Добра Надежда
16 декември 2007,17:55
Следобедът преди втория краен срок*

След три дни Джак и близнаците заобикаляха Иглен нос и приближаваха мястото, където се срещаха Атлантическият и Индийският океан.

Кейптаун отстоеше на северозапад, зад безлюдния планински полуостров.

Бяха плавали безпрепятствено от Занзибар, на юг, покрай половината африкански континент с дизелово — електрическата подводница на Уикам, прекръстена от него на „Индийски нападател“.

И то по повърхността. Причината за това бе черупката, с която Уикам бе маскирал 74-метровата руска подводница.

Върху подводницата бе монтирана надводната част на стар южноафрикански риболовен траулер — изтърбушен от двигателя и тежката машинария. След извеждането в орбита на разузнавателни спътници, специализирани в откриването на килватерното завихряне при подводниците, Уикам съобразително бе решил, че има нужда от визуална защита, и се бе спрял на този вариант.

Преди няколко месеца десетина пияни южноафрикански риболовци бяха слезли на брега да разпуснат след двумесечно плаване и бяха пребили една от най-красивите проститутки в града. Морския рейнджър и хората му решиха да ги превъзпитат и докато смазаните от бой южноафрикански риболовци лежаха в канавката, откраднаха кораба им и го вкараха в пещерата.

След това го „изкормиха“, вдигнаха го на вериги и го подготвиха за мисия като настоящата.

Докато подводницата напредваше към Кейптаун, Джак разказа на Уикам за епичната си мисия: преодоляването на пещерата с капаните в Китай, декодирането на Стоунхендж, откриването на невероятния първи Връх край Абу Симбел и преследването по пустинната магистрала на „Халикарнас“ от автобусите.

— Разказа му и за шестте Рамзесови камъка, за шестте Върха на Машината и как шестте Стълба трябва да бъдат сложени по местата си, преди да се появи Тъмната звезда.

През това време близнаците се превръщаха в герои в очите на екипажа: показваха на танзанийците някои компютърни трикове, в това число начина за стигане до „кравешкото ниво“ в Diablo II — номер, който ги накара да зяпнат от изумление и им спечели прякора Каубоите.

Индивидуално Лаклан стана Бързата ръка, а Джулиъс — Ловкия. Позивните им харесаха страшно.

Джак периодично проверяваше раздела с обяви във „Властелинът на пръстените“ за съобщения от Магьосника, Зоуи или Лили.

Цели три дни нямаше никакви съобщения.

Но в началото на четвъртия и последен ден, когато — вече изгубил надежда — се регистрира във форума, Джак намери едно предназначено за него съобщение от потребител с име GANDALF101.

Съобщението бе изпратено само преди час. Представляваше поредица числа — шифровано съобщение, чиито податели можеха да бъдат само Магьосника, Лили и Зоуи.

Бяха живи!

Джак се обърна и бързо придърпа към себе си книгите, които бе купил на летището в Найроби — шест книги с меки корици и една с твърди.

Пълната колекция за Хари Потър.

Шифърът, който използваша, бе от типа „кодова книга“.

Повечето шифри от този род използват три числа за откриване на дадена дума в книгата: например 1/23/3 означава „страница 1, ред 23, дума 3“.

Но за Джак това не бе достатъчно надеждно. Той добави допълнително число, с което обозначаваха кой том на поредицата да се използва.

По този начин 2/1/23/3 вече означаваше „Книга 2 («Хари Потър и стаята на тайните»), страница 1, ред 23, дума 3“.

Джек почна да дешифрира съобщението.

Когато най-сетне свърши с прелистването на страниците, на листа пред него пишеше:

МИСИЯТА В ДЖУНГЛАТА КАТАСТРОФА.
ВЪЛКА НИ НАСТИГНА И СЕГА ПРИТЕЖАВА
ДВАТА СТЬЛБА,
ФИЛОСОФСКИЯ КАМЪК И ОГНЕНИЯ КАМЪК.
РОН Е ПЛЕНЕН,
КИНГСЛИ ШАКЪЛБОЛТ Е МЪРТЪВ,
ОСТАНАЛИТЕ СМЕ В БЕЗОПАСНОСТ НА
ХИПОГРИФ, НО ЮЖНА АФРИКА Е ЗАТВОРЕНА ЗА
ВСЯКАКЪВ ТРАФИК.
ВАРИАНТИ НЯМА, НАДЯВАМ СЕ ДА СИ ЖИВ.
ОТГОВОРЪ.

Джак залитна на стола.

Бяха се сбъднали най-големите му страхове.

Вълка притежаваше втория Стьлб. Това, че Вълка можеше да сложи Стьлба във Върха, бе тревожно, но не и катастрофално. Джак просто искаше да спаси света от унищожение и ако някой поставеше днес втория Стьлб на мястото му, светът щеше да бъде в безопасност през следващите три месеца, до момента, когато идеше ред на втората серия върхове.

— Но Джак знаеше, че в групата на Вълка се подвизава готовият на самоубийство Нож.

— Това е лошо — каза Джак на глас. — Много, много лошо.

Прочете реда за КИНГСЛИ ШАКЪЛБОЛТ и въздъхна. КИНГСЛИ ШАКЪЛБОЛТ беше висок чернокож магьосник от петата книга за Хари Потър и оттук кодово име за Соломон Кол.

Значи Соломон беше убит. Проклятие.

Но по-лош бе предният ред: РОН Е ПЛЕНЕН. „Рон“, разбира се, бе кодовото име за Алби — какъвто бе Рон за Хари Потър, такъв бе и Алби за Лили.

Джак рядко псуваше, но този път изпсува.

След това запрелиства книгите за Хари Потър и бързо състави отговор, въведе го от клавиатурата и натисна бутона „Изпрати“.

Текстът на съобщението му беше:

ОЩЕ СЪМ В ИГРАТА.
НА ПЪТ СЪМ ЗА КЕЙПТАУН С ФРЕД, ДЖОРДЖ,
И СИРИУС БЛЕК.
НЕ МОГА ДА РИСКУВАМ ДА ВИ СЕ ОБАДЯ. ЩЕ
СЕ ОБАДЯ,
КОГАТО МОГА.
РАДВАМ СЕ, ЧЕ СТЕ В БЕЗОПАСНОСТ. ЩЕ
ВЪРНА РОН ИЛИ
ЩЕ УМРА, ДОКАТО ОПИТВАМ.

— Скрытата под фалшивата си черупка „Индийски нападатель“
цепеше вълните към Кейптаун.

— Оказа се, че са последните, допуснати в териториалните води
на Южна Африка.

— След това морските маршрути бяха затворени.

— Слънцето залезе, Кейптаун замръкна, отрязан от света.

— Започна нощта на втория краен срок.

„Индийски нападател“ стигна до източното крайбрежие на нос Добра Надежда — скалист полуостров, осеян с гористи планини и дълбоки долини.

Брулено целогодишно от щипещите ветрове, идещи чак от Антарктида, и нарязано от множество непроходими клисури, това място е дяволски негостоприемно и дори в наше време все още необитаемо.

На другата страна на полуострова се намира Кейптаун, който е сгушен в грамадната твърд на планината Тейбъл Маунтън.

Двайсетина бойни кораба на южноафриканския флот затваряха подстъпа откъм морето.

Няколко американски морски съда без маркировка и един частен круизър под саудитски флаг бяха акостирали до скалистия бряг на километър-два в южна посока от последната вила.

Скрити под водолазен звънец под тях, командосите на ГЕСГ разчистваха от водорасли древен каменен вход, изсечен в подводната скала.

Това бе главният вход за втория Връх.

Доколкото Джак знаеше, вторият Връх копираше разположението на древния град Ур — или по-точно Ур бе изграден по подобие на много по-стария втори Връх, — понеже имаше втори вход, който тръгваше откъм изток, преди да завие и да стигне до него от север.

— Трябва да е някъде тук — каза Лаклан, гледаше джипиес картата.

— Сондирам бреговата ивица за кухни и ниши — каза Морския рейнджър. — Но не можем да прекаляваме с активния хидролокатор. Ще ни усетят.

Той „стреляше“ със сигнали на хидролокатора по подводната част на бреговата ивица, сигналите се отразяваха обратно към „Индийски нападател“... освен ако не изчезнеха в отвор в скалата.

— Сър! — извика операторът на хидролокатора. — Акустична аномалия в бреговата ивица, азимут 351, дълбочина 52 метра.

— Има логика — каза Джулиъс. — Морското ниво днес е много по-високо, отколкото е било тогава. Входът, който някога е бил над повърхността, сега е под водата.

— Да видим — каза Морския рейнджър. — Включете камерата на носа.

Включиха монитор и на екрана се показва призрачно зеленикавата картина на подводния свят, постъпваща от камерата, монтирана на носа на подводницата.

По екрана минаха няколко риби, стрелна се акула, после втора... Някакви водорасли лениво се поклащаха: в течението, но основното, което се виждаше, бе скална...

— Там! — извика Морския рейнджър и посочи едно размито тъмно петно.

Джак се наведе към екрана.

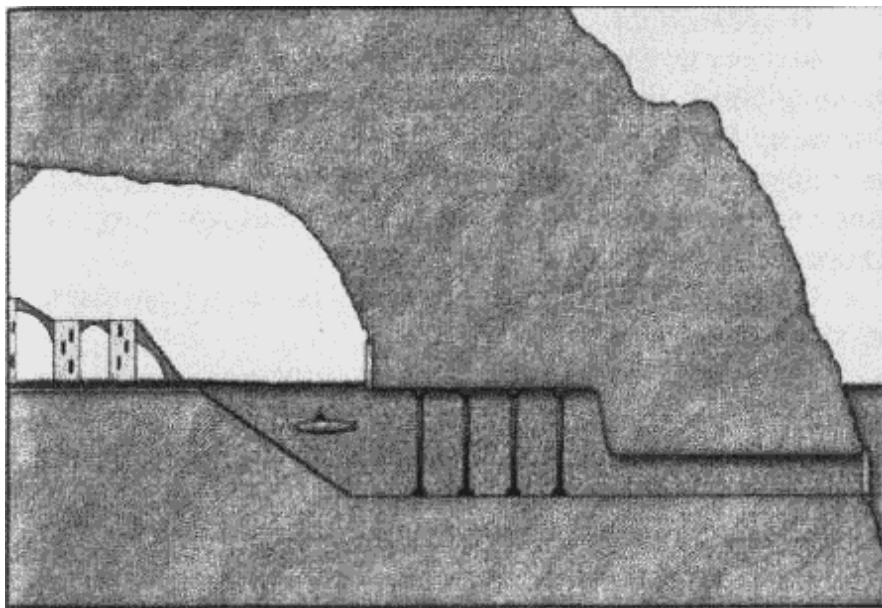
— Фокус! — нареди Морския рейнджър.

Изображението се изясни, контурите се изчистиха.

Джак веднага разбра, че са намерили каквото им трябва.

На екрана, частично скрит зад извитите водорасли, се виждаше украсен древен вход, огромен, квадратен и красиво изсечен в скалата.

— Господи... открихме го.

ИЗТОЧНИЯТ ВХОД КЪМ ВТОРИЯ ВРЪХ

„Индийски нападател“ се освободи от черупката си и потъна.

Подводницата бавно мина през воала от полюшващи се водорасли, висящи над древния вход, и навлезе в мрака от другата му страна.

Два лъча на прожектори разсякоха мътилката.

На монитора в бойната рубка Джак видя тунел с квадратно сечение — губеше се в далечината под основите на Кейптаун.

Морския рейнджър държеше хората си в бойна готовност и им беше наредил да навлизат бавно и внимателно. Хидролокаторът вече можеше да се използва без ограничения.

След петдесетина минути бавно навлизане Джак видя на екрана нещо, което вече бе виждал — колони.

Високи каменни колони, върху които лежеше плоският изсечен в скалата таван. И все пак имаше достатъчно място, за да мине седемдесетметрова подводница.

— Тук е просто необятно... — прошепна Морския рейнджър.

— Трябваше да видиш предишното — отвърна Джак.

Пред тях се появи стена от стъпала. Също както при първия Връх край Абу Симбел, това беше планина от стъпала, буквално стотици, широки колкото залата с колоните. Само че при този Връх стъпалата водеха нагоре, а не надолу, и явно се издигаха над нивото на водата.

— Сър, виждам повърхността — обади се операторът на хидролокатора.

— Да видим тогава какво има горе — каза Морския рейнджър.

„Индийски нападател“ се плъзна безшумно между последните колони и започна да изплува, следваше наклона на гигантското стълбище.

След няколко секунди излезе на повърхността.

Намираха се в нещо като басейн, поне сто метра широк. Приличаше на миниатюрно пристанище и беше четириъгълен: двете странични стени се показваха над водата, а широките стъпала се изкачваха до третата. Откъм четвъртата стена се виждаха някакви сгради, всичките полупотопени.

Беше тъмно. Но над стъпалата мъждееше жълтеникава светлина.

Пещерата бе огромна, висока поне двеста метра.

Люкът на рубката се отвори. Морския рейнджър и Джак излязоха и се загледаха в необятното пространство.

Уикам извади ракетен пистолет, но Джак го спря.

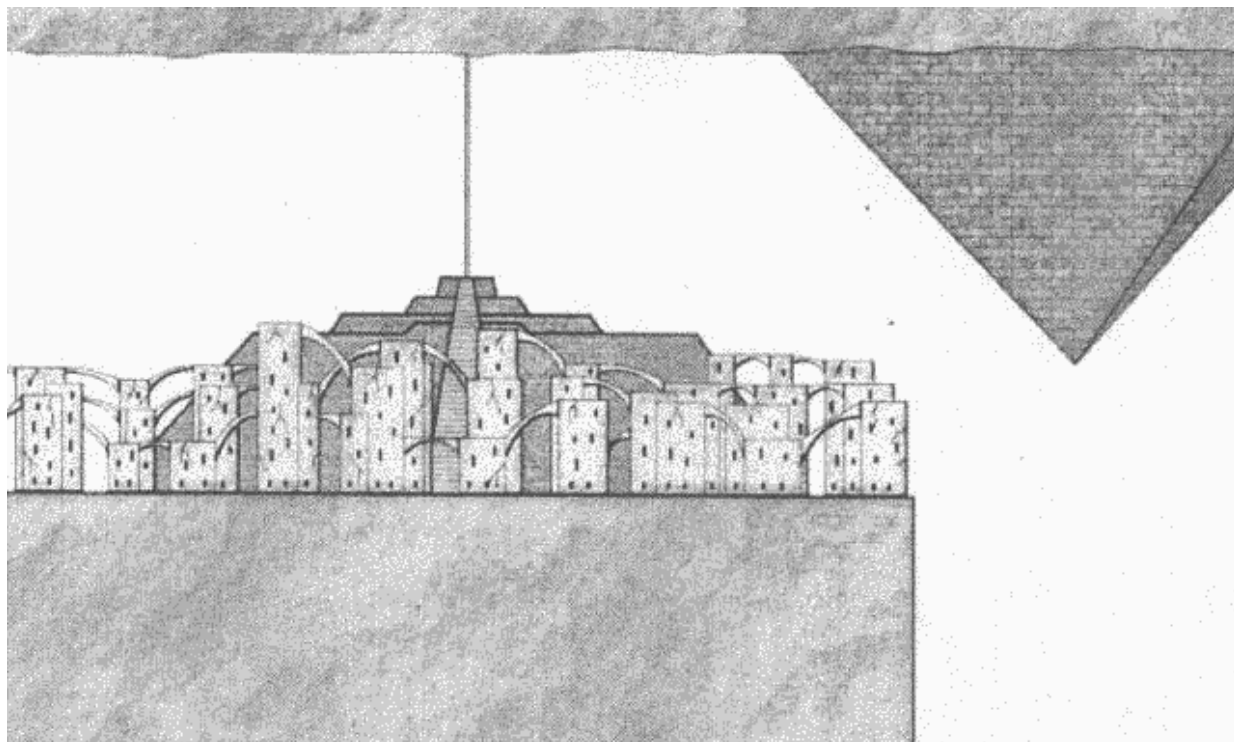
— Не... Вълка вече е тук.

И кимна към жълтеникавата светлина над тях.

Слязоха на брега с лодка — Морския рейнджър, двамата близнаци, Джак и кацналия на рамото му Хор. Тръгнаха нагоре по стъпалата.

И когато стигнаха върха и видяха онова, което се простираше пред тях, Джак прошепна:

— Бог да ни е на помощ!

ВТОРИЯТ ВРЪХ

Пред тях лежеше подземен град.

Цял град.

Каменни сгради, високи и източени като кули, се простираха напред на поне 500 метра. Всички бяха свързани с мостове — някой замайващо високи, други ниски, трети свързани със стълбища под стръмен наклон.

Между сградите имаше канали — водата, която хилядолетия се бе стичала през двата входа на пещерата, бе заляла основите на града.

Над гората от кули се извисяваше масивен зикурат — величествена стъпаловидна пирамида, издигаща се в самия център на призрачния град.

„Точно като в Ур“, помисли си Джак.

От върха на пирамидата почти вертикално стърчеше нещо като стълба. Стигаше до каменния таван на пещерата на шейсет метра височина.

А от точката, където стълбата опираше в тавана, започваше редица ръкохватки, които водеха до центъра на цялата композиция — център, от който на Джак просто му спря дъхът.

Малко странично спрямо подземния град висеше друга обърната пирамида — бронзова и грамадна, копие на онази, която вече бе видял при Абу Симбел.

Висеше от тавана на пещерата като някакъв космически кораб и бе поне два пъти по-голяма от зикурата под нея.

От мястото, където се намираше, Джак не можеше да види дали под пирамидата има някакви сгради, но подозираше, че е увиснала над бездънна пропаст като онази в Абу Симбел.

Но за разлика от Абу Симбел тук имаше град — копие на древния месопотамски град Ур.

Джак се зачуди и дали шестте Върха се различават по нещо: при Абу Симбел имаше грамадна зала, която гледаше към пирамидата, край тази пирамида имаше цял град със свързващи сградите мостове.

Викове и шум го накараха да се обърне. Идваха от другия край на пещерата.

Няколко стръмни стъпала водеха нагоре по стената на най-близката кула. Джак бързо ги изкачи. От върха на кулата се разкриваше гледка към цялата огромна пещера и той веднага разбра къде се намира в това състезание на живот или смърт.

Нещата не изглеждаха добре.

На върха на сграда, отстояща на горе-долу половината от дължината на пещерата, стоеше Вълка. Личеше си, че е там отдавна. Бе заобиколен от хора от частната си армия.

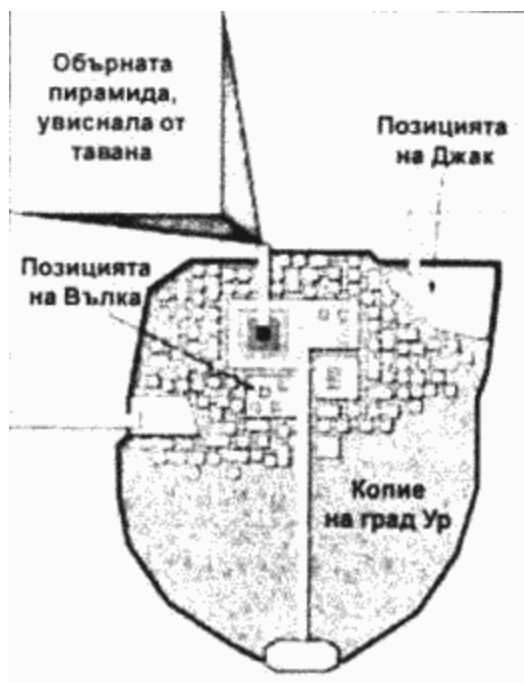
Джак изруга.

Противниците му бяха много по-напред в лабиринта от него. За пореден път започваше, принуден да догонва.

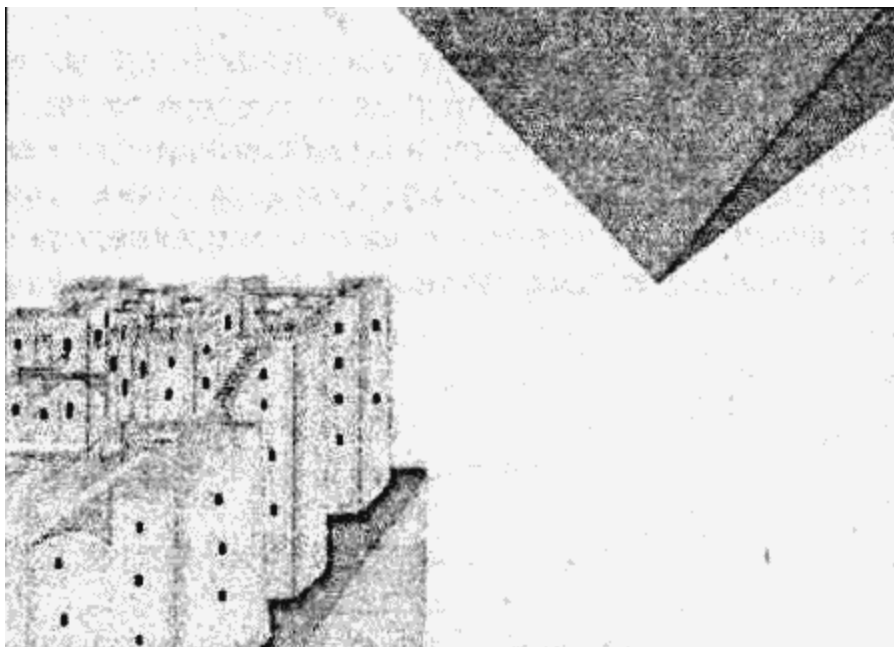
И изведнъж сред войниците, застанали точно зад Вълка, Джак видя мъничка фигурка и сърцето го сви.

Зърна детето само за миг, но изображението се запечата завинаги в съзнанието му: наведена глава, лявата ръка превързана, в дясната неговата пожарникарска каска... изплашено и само малко чернокожо момченце с очила.

Алби.

ОТНОСИТЕЛНИТЕ ПОЗИЦИИ НА ДЖАК И ВЪЛКА

ГРАДЪТ И ПИРАМИДАТА

Вторият Връх
Под нос Добра Надежда Южна Африка
17 Декември 2007, 02:55

Джак обмисляше грандиозната задача, с която му предстоеше да се справи.

Първо оцени позицията на Вълка в другата половина на пещерата.

Хората на Вълка очевидно бяха влезли от запад и вече се бяха качили на една кула, намираща се по средата на разстоянието между западния вход и зикурата.

Добра преднина.

Но като се вгледа, Джак се намръщи. Войниците на Вълка поставяха дълги дъски, за да стигнат стената на съседната сграда, а и след нея...

Погледна под краката си и веднага разбра защо го правят.

Кулата, на която стоеше, нямаше *покрив*. Всъщност всички кули наоколо бяха все такива.

Бяха абсолютно кухи.

Но колкото и любопитно да беше, почти всеки връх се свързваше с два или три други върха чрез замайваща плетеница от мостове.

Това бе грамадна система от капани!

Всички сгради, които виждаше, бяха все такива.

На всяка имаше платформа като изплезен език: издаваше се и стигаше до средата на кулата... и стърчеше над нищото.

Около „езиците“ имаше по няколко малки плочи за стъпване, всяка поставена точно по средата между централната платформа и останалите три ръба на кулата — и всяка от тях изискваше сериозен скок от около метър и половина, за да стъпиш върху нея.

— Как работи това чудо? — попита Морския рейнджър.

— Въпрос и отговор — обясни Джак. — Ето този надпис тук, на ръба, е въпросът. Трябва да скочиш на плочата стъпало, на която е изписан верният отговор. Ако познаеш, плочата ще издържи тежестта ти.

— А ако не познаеш? — попита Лаклан.

— Ако не познаеш, най-вероятно пропадаш в кулата.

Морския рейнджър надникна в тъмната кухня под тях. Стените бяха отвесни и гладки. Излизането бе невъзможно, ако изобщо оцелееш при падането, а не се нанижеш на нещо смъртоносно и невидимо.

— Предполагам, че подпорите, върху които са монтирани тези плочи, са изработени от крехък материал — каза Джак. — Може да изглеждат здрави, но не са.

— Но това означава да отгатнеш всяка гатанка по целия път — обади се Джулиъс. — Би ли заложил живота си на способността си да отговориш вярно на всяка гатанка без изключение?

Само че Джак не го слушаше.

Гледаше напред.

— Гатанки — каза той на глас, без да го казва на никого. — Гатанките на Аристотел... — Обърна се към Морския рейнджър: — Имаш ли на „Нападател“ сателитни телефони за видео връзка? Трябва ни експерт.

Морския рейнджър естествено разполагаше с няколко сателитни телефона, последен писък на технологията. Имаше дори монтирани на шлем камери, които можеше да се свържат с тях. Нареди веднага да му ги донесат.

Подаде един на Джак и каза:

— Обаче ако се свържеш по това чудо, всички наоколо дори с най-жалкия скенер ще разберат, че сме тук.

— Повярвай ми, съвсем скоро те и без това ще разберат. А за да имаме шанс да оцелеем, ни трябва помощ — отвърна Джак.

И набра по видеотелефона „Халикарнас“.

Сателитният телефон в „Халикарнас“ внезапно иззвъня и всички се спогледаха разтревожено.

Зоуи вдигна телефона и предпазливо каза:

— Ало?

— Зоуи, аз съм.

— Джак!

Последваха ахкания и охкания, а радостната Лили изстреля отчет за приключенията им, като завърши с разгромната атака на силите на Вълка срещу неета и загубата на Алби и Стълба.

Накрая Магьосника се наведе над микрофона, за да въведе малко ред:

— Джак... Много се зарадвах на съобщението ти. Не знаехме жив ли си, или не. Но сега сме в крайно затруднено положение. Не можем да влезем в Южна Африка. Намираме се на самолетна писта в пустинята Калахари в Ботсуана, северно от Южна Африка, а Вълка тръгна за втория Връх. Къде си?

— При втория Връх. — Ченето на Магьосника увисна. — Но трябва да ми помогнете.

Магьосника, Лили и Зоуи се взираха в монитора и наблюдаваха видеосигнала, постъпващ от камерата, монтирана на каската на Джак.

Магьосника видя подземния град и ахна. Градът на мостовете наистина бе невероятен, но Джак насочи вниманието им към думите, изписани на Словото на Тот на подобната на език платформа на първата кула:

Σ Ε ⇒ ↖ → < ⊥ ∫ ∪ ∩ ↗ ⇒ ∫ ≡ > Π ∞ ⇒ <

— Лили? — попита Джак.

Лили бързо прочете текста.

— Пише: „Кой е най-добрият брой лъжи?“.

Магьосника се намръщи.

— Най-добрият брой... чакай малко...

Но в същия миг Зоуи възкликна:

— Хей, виждала съм този надпис!

— Къде? — попита Магьосника.

Отговори му Джак по телефона:

— Някъде в царството на неета, предполагам. Заедно със списък на други надписи — такива, които може би изглеждат като числа.

— Да — потвърди Зоуи. — Да. Бяха на самия вход на лабиринта там. Изписани върху красив подиум от бял мрамор. Но откъде знаеш, Джак?

— Защото това е една от Аристотеловите гатанки — отговори той.

— Естествено. — Магьосника се плесна по челото. — Естествено...

— Нещо не схващам — призна си Зоуи.

Джак ѝ обясни:

— В Академията в Гърция Аристотел бил любимият ученик на Йероним — същият Йероним, който открил неета. Логично е да очакваме, че Йероним е разказал на любимия си ученик за неета и откритото от него там. Гатанките на Аристотел изобщо не са негови — те са на Йероним. Той ги е открил, след като е прекарал известно време с неета. Предполагам, че е накарал някой от племето да му ги преведе.

— Та кой е най-добрият брой лъжи? — върна се на темата Лили.

— Една — без колебание отговори Магьосника. — Нали се сещаш за оная приказка: ако излъжеш веднъж, ще излъжеш пак и после пак, само и само за да си последователен. Но ако е възможно да излъжеш само веднъж, това е оптимално.

* * *

В огромната пещера на втория Връх Джак провери надписите върху трите плочи пред себе си.

— Сигурен ли си, Магьоснико?

— Да.

— Би ли заложил живота си?

— Да.

— А би ли заложил моя?

— Ъ-ъ... ами...

— Окей, Макс. Не съм глупак — спря го Джак. — Така или иначе ще се вържа с въже през кръста.

Погледна плочата отдясно — на нея имаше една-единствена хоризонтална черта: едно.

Плочата сякаш се рееше над черната празнота. Джак бе взел магхука на Астро, така че завърза въжето около кръста си, подаде пистолета за изстрелване на Уикам и каза:

— Да почваме.

И без колебание скочи над бездната към плочата отдясно...

Краката му тупнаха върху плочата — и тя устоя под тежестта му.

Джак стоеше на малък плосък камък високо над черната празнота във вътрешността на кулата.

След още един скок стъпи в началото на дълъг мост със стъпала, който водеше към покрива на следващата кула.

— Ей, каубои — извика на близнаците. — Донесете от подводницата спрей или нещо подобно и ме последвайте. Ще маркирате правилните плочи. О... и ако взема да падна, ще трябва да продължите вие.

Лаклан и Джулиъс преглътнаха едновременно. После хукнаха към подводницата.

Джак напредваше през лабиринта — скачаше от плоча на плоча, ръководен от гласовете в шлема си, които му нашепваха отговорите на гатанките.

— Кой е най-добрият брой очи...

— Едно — отговори Магьосника. — Всевиждащото око, което се показва на пирамидионите.

— Кой е най-добрият живот...

— Вторият, животът след смъртта — каза Магьосника. — Скачай на плочата, на която пише две.

Джак напредваше доста бързо. Морския рейнджър и двамата близнаци го следваха.

От време на време Джак поглеждаше към другия край на призрачния град, опитваше се да прецени докъде е стигнал Вълка... и удивено забеляза, че Вълка се придвижва също толкова бързо... ако не и по-бързо от него.

Изведнъж от стените около него започнаха да рикошират куршуми.

Хората на Вълка го бяха засекли по радиото, бяха го забелязали и сега стреляха по него — имаха пряка линия за обстрел въпреки плетеницата от високи кули и мостове.

Джак и Морския рейнджър стигнаха до един перваз, който влизаше навътре в една от кухите кули. Този път им бе предложен троен избор... но на никоя от трите възможни плочи нямаше надписи.

Лили бързо преведе надписа върху перваза: „Каква е посоката на смъртта...”

— На запад — помогна им Магьосника. — Това е посоката на залязващото слънце. Древните египтяни са смятали, че слънцето се ражда всяка сутрин на изток и умира всяка вечер на запад. Именно заради това погребвали мъртъвците на западния бряг на Нил. Отговорът е „запад“.

Джак скочи на плочата западно от него.

Тя устоя и той изтича нагоре по стъпалата към следващата кула. Морския рейнджър го следваше.

И изведнъж се разнесоха викове и двамата чуха гласа на Вълка:

— Окей, Нож и Меч. Давайте!

Джак надникна иззад ъгъла на сградата... и видя, че хората от ГЕСГ се катерят по стъпалата на зикурата. Изглеждаха като мравки на фона на чудовищната сграда.

„По дяволите, не може да бъде!“, помисли Джак.

Но фактът бе неоспорим: хората на Вълка бяха стигнали до зикурата преди него и сега се изкачваха по стълбата към тавана.

Вълка, Рапирата и Алби бяха на стъпалата на зикурата заедно с основната група командоси. Двама души затичаха нагоре по стълбището: единият от бялата раса и с униформа на командос от Делта Форс. Другият изглеждаше азиатец и бе с бойната униформа на морски пехотинец.

Ножа.

Предателят.

И макар да изоставаше в съревнованието кой да стигне пръв, Джак продължи напред.

„Никога не спирай — каза си. — Никога не се отказвай“.

Тичаше по мостовете.

Меча и Ножа се качваха по стълбата.

Джак скочи още няколко пъти по плочите гатанки, подпомогнат от Магьосника и Лили. Хората на Вълка стреляха по него, но не успяха да го улучат.

Меча и Ножа стигнаха горната площадка на стълбата и започнаха да се прехвърлят увиснали на ръце, държаха се за скобите в тавана.

Маршрутът на Джак го водеше по широка дъга, минаваща от северната страна, която се доближаваше до увисналата пирамида. Едва сега Джак видя, че тук наистина има пропаст — бе точно под огромната бронзова пирамида.

Стигна до една кула в самия край на града, на ръба на пропастта — всъщност северната стена на кулата бе почти изравнена с вертикалната ѝ стена, — и най-сетне съвсем ясно видя самата пирамида.

Двамата бойци на ГЕСГ продължаваха да се прехвърлят на ръце по тавана — хващаха се за монтираните там скоби. Увиснали над бездънната пропаст, те бавно се приближаваха към пирамидата.

И в този миг Джак осъзна ужасната реалност.

Беше прекалено далече.

Беше закъснял твърде много.

Не можеше да стигне навреме... просто нямаше начин да стигне до зикурата, да мине някак през хората на Вълка, да изкачи стълбата, да се прехвърли по тавана и да попречи на Ножа да направи онова, което той несъмнено след малко щеше да опита.

Двамата мъже стигнаха до върха на висящата пирамида. Джак гледаше като хипнотизиран как Меча прехвърля въже през последната гривна, увисва на него и с вече свободните си ръце бръква в раницата на гърдите си и изважда...

... втория Стълб.

Пречистен и готов за поставяне.

Вълка също гледаше в захлас, очите му блестяха от радост. До него стояха Рапирата и Алби; и шаманът на неета също, охраняван от двама войници.

В съзнанието на Вълка се преплитаха различни възможности.

Наградата щеше да е негова: топлината. Според главния му научен изследовател, професора от Масачузетския технологически институт Феликс Бонавентура, ставаше дума за топлина, генерирана от вечен двигател. Енергия без гориво. Неограничена енергия, хранваща електропреносните мрежи, самолетите и колите, но без да изисква въглища, петрол или друг вид гориво. Саудитската хватка

върху Америка щеше да отслабне... не, целият Близък изток щеше да се превърне в регион без никакво значение.

И точно в този вълшебен момент на сладки мечти се случи най-неочакваното.

Пред ужасения поглед на Вълка, там, под върха на обърнатата пирамида, докато Меча подготвяше втория Стълб за поставяне, Ножа извади кама „Кей-бар“, преряза гърлото на Меча и взе Стълба.

От гърлото на Меча рухна кръв и се застича в пропастта като зловещ водопад.

След което Ножа абсолютно спокойно преряза въжето, на което висеше Меча, и командосът от Делта Форс полетя в мрака и изчезна.

Джак също видя това хладнокръвно убийство и прошепна:

— О, боже...

Сега Ножа висеше на своето въже и държеше Стълба в едната си ръка. Вдигна го, та Вълка да го види, и извика:

— Добре дошъл в края на света! Свят, който се наслаждаваше на унижението на моя народ! А сега свят... който ще престане да съществува. Япония никога няма да бъде победена!

— Нож! Недей! — изрева Вълка.

Но Ножа се озъби и отвърна:

— Ти си алчен! Искаш земна власт... Но няма по-голяма власт на тази планета от възможността да я унищожиш! Стани сега свидетел на тази власт и знай, че в крайна сметка ние спечелихме войната!

Протегна ръка, готов да пусне Стълба в пропастта, и изкрещя:

— Ще се видим в Ада!

И с тези последни изпълнени с омраза думи Ножа пусна пречистения Стълб в бездната.

Но в мига, в който Ножа отвори ръката си, някой го блъсна... някой, увиснал на някакво въже.

Беше Джак, на въжето на магхука на Астро — беше се люшнал в шейсетметрова дъга.

Понеже нямаше избор той изстреля главата на магхука в стената на пирамидата: надяваше се, че повърхността ѝ притежава магнитни свойства.

И позна. Главата залепна здраво. И Джак скочи, описа огромна дъга над бездънната пропаст — абсолютно изумителна дъга с дължина 60 метра — и стигна края ѝ точно когато Ножа пусна Стълба...

... и успя да го улови...

... наносекунда, преди да се блъсне в Ножа.

Ножа го изгледа вбесено. Джак го беше спрял на ръба на неговия триумф.

Удари Джак в лицето и Джак се люшна, изпусна въжето на магхука, а шлемът-камера се изхлузи от главата му и падна в пропастта. Джак едва успя да удържи Стълба в дясната си ръка — с лявата се вкопчи в ремъците на гърдите на Ножа.

Погледна Ножа в лицето...

... и видя, че този фанатик изобщо не мисли да се отказва.

С все същия яростен поглед в очите японецът посегна да разкопчае катарамата на придържащото го въже.

— Не... — викна Джак.

Но Ножа *искаше* да го направи.

— Така или иначе ще умрем! — изкрещя той. — Защо да не е сега?

И разкопча катарамата — но Джак вече се бе изкатерил по тялото му... протегна изпънатата си до скъсване ръка — и в мига, в който катарамата щракна, миг преди двамата да полетят надолу, успя да *натика Стълба в процеп на върха на пирамидата...* а после полетяха надолу, пирамидата се смаляваше... пропастта ги поглъщаше.

Пропастта, която може би стигаше чак до центъра на Земята.

И докато двамата падаха в черната пропаст, големият загадъчен механизъм се задейства.

Първо се разнесе предупредително бучене, след това суперпещерата се разтресе от оглушителен гръм. От върха на пирамидата изскочи ослепителен лъч, заби се надолу в пропастта и миг по-късно се прибра във върха на пирамидата.

Тишина.

Всичко това въздейства на зрителите по различен начин.

Вълка.

Макар и смаян от появата на Джак, Вълка бързо се окопоти и след светлинното шоу изпрати Рапирата да вземе вече заредения от пирамидата Стълб, за да прибере наградата — тайната на вечния двигател.

След което просто напусна подземния град.

Някой го попита какво да правят с момчето, Алби, но той пренебрежително махна с ръка.

— Оставете го тук.

И Алби остана сам на върха на зикурата в центъра на града.

Морския рейнджър и близнаците.

Те просто стояха като парализирани на покрива на кулата, от която Джак се бе прехвърлил на пирамидата само преди секунди.

Морския рейнджър се опитваше да осмисли току-що случилото се.

Близнаците бяха зяпнали. Хор, който бе кацнал на рамото на Лаклан, отлетя към бездната.

— Той... го направи... — прошепна Лаклан. — Направи го! Сложи Стълба.

Джулиъс поклати глава и добави:

— Не Джак. Суперджак.

— Адски си прав — проговори най-сетне Морския рейнджър и се огледа.

Никой от тях не видя Алби през лабиринта от кули.

— Хайде, момчета — каза Морския рейнджър. — Не бива да се бавим тук. Трябва да се разкараме, преди приятелчетата на Вълка да изпратят някой разрушител да ни потопи. Хайде...

— А Хор? — сети се Лаклан.

— Съдбата на тази птица е обвързана със съдбата на Джак — каза Уикам. — Съдбата си е съдба.

Алби.

Застанал на върха на зикурата в центъра на огромното подземие, изоставен от похитителите си, изплашен от спускащата се тъмнина, след като хората с лампите си бяха тръгнали, Алби се чувстваше най-самотното същество на света.

Гледката на пропадащия в пропастта Джак го бе потресла — до момента Джак му се бе струвал неунищожим, неспособен да умре, но ето че сега го нямаше, беше паднал в бездната, беше мъртъв...

При тази мисъл през тялото му премина студена тръпка и той разбра, че е обречен да умре тук, в тази тъмна пещера, сам.

Стисна още по-силно каската на Джак и се разплака.

Магьосника, Зоуи, Скай Монстър и Лили.

Бяха видели всичко на екрана на видеотелефона.

Първо го бяха наблюдавали от камерата на главата на Джак, а след това от камерата, която носеше Лаклан. Бяха проследили с ужас как микроскопичните на екрана на монитора фигурки на Джак и Ножа се откъсват от върха на обърнатата пирамида, превъртат се във въздуха и политат в бездната.

— Тате...! — заплака Лили. — Не, не, не, не...

— Джак... — прошепна Зоуи и очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Ловецо — беззвучно помръднаха устните на Магьосника.

Скай Монстър посочи екрана.

— Вижте... той постави Стълба, преди да падне. Направи го! Тоя идиот го направи!...

В този момент в кабината прозвуча аларма и Скай Монстър отиде да види какво става. След малко извика:

— Зоуи... Маг! Засичам приближаващ южноафрикански самолет! Няколко са... Изтребители! Трябва незабавно да се разкараме!

Турбините на „Халикарнас“ зареваха, самолетът ускори по пистата, излетя и пое на север, далеч от южните райони на Африка, отново във въздуха, отново в бягство, но този път без идея, без цел и без конкретна посока. Четиримата в него нямаха никакво съмнение, никаква сянка на съмнение, че са изправени пред бъдещите предизвикателства на мисията си — поставянето на останалите четири Стълба през март 2008 година — сами, без Джек Уест-младши.

— О, тате — хълцаше Лили. — Тате!...

ПРИЗНАТЕЛНОСТ

Писането на роман, казват, е самотна работа — прекарваш в уединение месеци пред клавиатурата, потънал, загубен в света, който създаваш. За мен това обаче е огромно удоволствие, поради което гледам на писането на романи като на най-добрата работа на света. Поне така мисля.

Но когато решиш да напишеш книга, която има нещо общо с древния Китай и с японски военни термини в нея, се налага да потърсиш помощ, така че сега е моментът да благодаря на многото хора, които ми помогнаха в трудната ми задача.

Жена ми Натали винаги е първата, която чете онова, което пиша, и нейните коментари продължават да са едновременно задълбочени и меки. Тя е прочела в чернова всичките ми книги и сценарии и вече е доста опитен редактор!

Благодаря и на моя добър приятел Джон Шрутън, който (пак) прочете тази книга, докато седеше в почетната ложа на стадиона за крикет в Сидни и чакаше началото на играта. Мачът започна, но той продължи да чете, което беше добър знак! Голям приятел, голям човек.

За техническата помощ съм задължен на Патрик Поу, който ми намери копия на китайски ръкописи, и на Айрини Кей, че ме свърза с Патрик.

За съвети, свързани с китайския език, моите благодарности на Стефани Поу. А понеже не знам и японски, трябва да благодаря и на Трой Макмълън (и на жена му и снаха му!).

Прочетох много книги, докато правех проучвания за „Шестте свещени камъка“ — като се започне от книги за космоса и полетата с нулева енергия и се стигне до по-езотерични на тема Стоунхендж и други древни места. Специално искам да упомена на първо място произведенията на Греъм Хенкок, когото обичам и държа да го препоръчам от цялото си сърце на всеки, който иска да хвърли поглед върху глобалната история от една по-нестандартна гледна точка; и на второ място на малкия бисер сред книгите, книгата „Стоунхендж“ от

Робин Хийт (Stonehenge by Robin Heath, Wooden Books, Glastonbury, 2002). Именно в тази книга видях за първи път теорията, която свързва Стоунхендж с Голямата пирамида чрез редица правоъгълни триъгълници.

Най-искрени благодарности дължа на Питър и Лорна Грозновски за щедрите им дарения в „Бълант Черити Челъндж“ — близнаците Лаклан и Джулиъс носят имената на техните племенници.

Благодаря и на Пол и Ленор Робъртсън, стари поддръжници на моя труд и друга семейна двойка с неоценим принос в благотворителността и особено за дарението им в „Ей Ес Екс Ройтерс Черити Динърс“! Пол, надявам се, не възразяваш, че те направих гладкоговорещия и играещ двойна игра „лош“ агент на ЦРУ!

И накрая благодаря на The Wags — страхотната група момчета, с които играя голф всяка сряда следобед, — за щедрите им дарения от името на Стив Оукс, водача на тази разнородна група. В отплата за тяхното дарение в един фонд кръстих герой от книгата на името на Оукси... и побързах да го надупча с куршуми. Както казват момчетата, никой не би си пожелал подобна съдба, но такива са опасностите да имаш кръстен на теб герой в книга на Матю Райли!

На всички останали, роднини и приятели, както винаги благодаря, че не спирате да ме окуражавате.

Матю Райли

Сидни, Австралия
Септември 2007

МАТЮ РАЙЛИ РАЗКАЗВА ЗА НАПИСВАНЕТО НА „ШЕСТТЕ СВЕЩЕНИ КАМЪКА“

ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ!

Внимание, интервюто, което следва, издава сюжета на „Шестте свещени камъка“. Читателите, които не са прочели романа, е по-добре да не го четат, понеже то издава съществени моменти в книгата.

Да започнем с най-важния въпрос от всички: как може да завършиш „Шестте свещени камъка“ с падането на Джак Уест в бездънна пропаст?!!!

Окей, окей! Да, допусках, че това може да създаде проблем, и определено тук е най-доброто място да говорим за това. (Ей, мисля, че интервюто в края на „Плашилото“ ми спести безброй имейли относно онова, което направих в онази книга!)

Когато седнах да пиша „Шестте свещени камъка“, се запитах: „Как да направя тази книга абсолютно различна от останалите? Какво мога да направя, та да е напълно неочаквано?“.

Отговорът ми: да измисля най-големия, най-смелия, най-възмутителния роман, но едновременно с това и възможно най-големия, най-смелия и най-възмутителния финал, при който съдбата на героя буквално виси на косъм (а моите читатели знаят отлично, че аз обичам „висенето на косъм“). Получи се добре, особено когато за мен стана очевидно, че замислената история (за шест Стълба, които трябва да се поставят в шест Върха) е прекалено мащабна, за да се помести в една книга... така че финалът е само среда на едно двойно по-обемисто приключение. Понеже често завършвам главите си, като

поставям героя в невъзможна за измъкване ситуация, гледайте на този финал като на край на една по-голяма глава!

Джак може би ще се измъкне от кошмарната ситуация — в действителност един от начините това да стане вече е споменат в книгата (и не, не е Хор). Помислете колко забавно е, че ще трябва да изчакате, за да разберете как ще го направи. Гледам на това като на чакане на следващия сезон на ТВ сериал, който завършва по абсурден начин. Извинявам се на всички, че ще трябва да изчакат по този ужасен начин, но и обещавам на всички, че ще си заслужава!

„Седемте смъртоносни чудеса“ и „Шестте свещени камъка“ донесоха значително увеличение на продажбите на книгите ви (слънчеви лъчи, тъмни звезди, големи древни постройки). Какво точно се опитвате да постигнете с тази поредица?

Опитвам се да постигна нещо много просто: искам да създам еквивалента на нещо епично от рода на „Властелинът на пръстените“, поставено в съвременния свят, в наши дни.

Има и друга причина, но тя се отнася само до мен като автор. В предговора си към „Властелинът на пръстените“ Дж. Р. Р. Толкин обяснява основната причина да напише историята: „Главният мотив беше желанието на разказвача да се опита да пресъздаде тази доста дълга история, така че тя да задържи вниманието на читателите, да ги развесели, да им достави удоволствие, тук-там да ги развълнува или дълбоко да ги трогне“.

Същата работа е и с мен.

Исках да видя дали мога да създам наистина голяма епична история за едно велико мащабно приключение по цялото земно кълбо, история, която обръща поглед към слънцето и космоса, която изучава мистериозни древни места, пръснати по планетата, и в която — това е най-важно от всичко, — докато правят неща, достойни за истински герои, основните действащи лица подлагат на изпитание човешките си качества.

Така, за разлика от книгите за Шейн Скофилд („Плашилото“), където един и същи герой се проявява в съвсем различни приключения, историята, започната в „Седемте смъртоносни чудеса“ и

продължила в „Шестте свещени камъка“, в действителност е една голяма история (точно затова частите „Момиче, наречено Лили“ започват с „Част III“ в тази книга, тъй като Част I и Част II вече ги има в предишния роман).

Разкажи за някои от „загадъчните древни места“, появили се в тази книга, и защо си избрал тях?

Обожавам древните места и древните неща — като се започне с пирамидите и се свърши с Розетския камък, аз просто мога да ги съзерцавам по цял ден, особено ако са трудни за обяснение.

След като изследвах Голямата пирамида и другите чудеса в „Седемте смъртоносни чудеса“, реших в тази книга да се съсредоточа върху някои други мои любими древни места по света, сред които Стоунхендж, Абу Симбел и района на Трите клисури на река Яндзъ в Китай (има, разбира се, още много, които обичам не по-малко, но ги пазя за следващата книга!). Посетил съм и трите споменати места.

На първо място, снимките на Стоунхендж просто не разкриват нищо. Тези камъни са *огромни*! А историята около крайбрежните лишеи по повърхността им... тя е адски странна и необяснена!

Абу Симбел е колосален, по-голям от всичко, което можете да си представите, и е построен по същата причина, поради която народът на Гондор построил Аргонат в „Братството на пръстена“ — за да каже на напиралците съседи: „Вижте колко силни сме ние в Египет! Дори не помисляйте да прекосите границите ни, ако не искате да си имате работа с хората, построили този паметник!“. Прекрасно е, че ООН го пресъздаде наново тухла по тухла, за да го спаси от водите на Асуанския язовир.

Накрая, за Трите клисури в Китай. Това е нещо неописуемо красиво. Двамата с Натали бяхме в района през 2006 с единствената цел да направим проучване за тази книга. Разходихме се из клисурите на река Шенон (пищно зелени, мъгливи и тесни), което помогна в главата ми да изкристализира картината на залятото селце, където Магьосника намира входа за системата от капани на Лао Дзъ.

Върху какво още работиш? Как се развива филмът по „Битката“?

Това е половинчасова комедия, поставена, представяте ли си, в издателската индустрия. Реших, че след десет години в този бизнес вече разполагам с голям запас забавни истории, затова реших да ги използвам в ТВ шоу. Героинята не е автор, а публицист, който препоръчва автори на издателска къща.

Сценарият мина през Холивуд, където попадна от моите агенти в ръцете на Дарен Стар (продуцент/автор на „Сексът и градът“), в „Сони“, у красивата актриса Джена Елфман, и накрая в ABC. Известно време прекарах в полети между Сидни и Лос Анжелис за срещи с директори на студиа и ТВ мрежи. Наистина беше доста вълнуващо. По-късно тази година ще заснемем пилотен епизод, така че чакам кръстосал пръсти нещата да потръгнат.

Това означава, че засега амбициите ми за филма „Битката“ ще почакаат — няма как и двете неща да станат едновременно.

Един въпрос, който много фенове ни задават. Ще видим ли в близко бъдеще отново Шейн Скофилд?

Да, Плашилото е герой, който много фенове обичат — особено след онова, което изживя в „Плашилото“. Говоря напълно сериозно: благодаря на читателите ми, че ми позволиха да изследвам „други територии“ и да пиша за други герои (повярвайте ми като автор, че е възможно да се чувстваш принуден да пишеш отново и отново за един и същи герой). Когато един ден хвърля поглед назад към кариерата ми, бих искал да видя панорама от разнообразни и самостоятелни книги и различни поредици, като се започне от романите за Скофилд и Джек Уест и се стигне до (сегашните) самостоятелни за Уилям Рейс, Стивън Суейн и може би други.

Като казвам това, след почивката от Скофилд вече имам желание да напиша още нещо за него и дори мога да призная, че в главата ми започва да се оформя една идея с негово участие. Така че докато пиша продължението на „Шестте свещени камъка“ (все пак не мога да оставя Джек да пада в онази бездна безкрайно), идеята за следващия

роман със Скофилд ще добие по-конкретни очертания с надеждата, че ще види бял свят в последващата ми книга. Нека добавя, че има много деца, които настояват да видят Ноуег Саг Касег II!

(О, а за тези, които са я пропуснали през 2005, „Адският остров“ — новелата, която написах за инициативата „Живи книги“ — е с участието на Плашилото и отново може да се намери по книжарниците в Австралия и Нова Зеландия.)

Нещо за финал?

Както винаги се надявам, че книгата ви е доставила удоволствие, че ви е извадила от вашия свят за няколко часа или няколко дни и че ви е забавлявала, така както би трябвало да ви забавлява едно влакче на ужаса. И бъдете спокойни... вече трескаво въвеждам на клавиатурата следващата...

Най-добри пожелания и доскоро!

М. Р.

Сидни, Австралия
септември 2007

БИБЛИОГРАФИЯ

Никога досега не бях включвал библиография в книгите си, но за този роман реших, че може да го направя, понеже той задълбава в толкова много различни области на познанието (от Древен Египет и Китай през търговията с роби из Африка, космоса и полетата с нулева енергия до подробности за диамантите и тяхната история). Като автор на художествена литература се налага да бъда „специалист по всичко“, без да съм „майстор в нещо“... с готовност признавам, че не съм експерт по астрономия и астрофизика, но правя всичко по силите си да чета много, та героите ми да бъдат интересни.

Не съм разделил заглавията в библиографията на важни и по-малко важни — от някои съм почерпил нищожни подробности, подхвърлени тук-там еднократно в романа, без това да ги прави по-малко валидни в съзнанието ми, защото упоменаването може да е съществено за сюжета, — нито съм ги подредил в ред на значимост. Библиографията има за цел да подпомогне читателите, които се заинтригуват от нещо.

източници^[1]

Deidre Chetham, *Before the Deluge: The Vanishing World of the Yangtze's Three Gorges* (New York, Pantheon Macmillan, 2002)

Peter Hessler, *River Town: Two Years on the Yangtze* (New York, HarperCollins, 2001)

Duncan Steel, *Rogue Asteroids and Doomsday Comets* (New York, John Wiley & Sons, 1995)

Dava Sobel, *The Planets* (London, Fourth Estate, 2005)

Stephen W. Hawking, *A Brief History of Time* (London, Bantam Press/Transworld, 1988)

Gordon Thomas, *Gideon's Spies: The Secret History of the Mossad* (New York, St Martin's Press, 1999)

Bill Bryson, *A Short History of Nearly Everything* (London, Doubleday, 2003)

Robin Heath, *Stonehenge* (Glastonbury, Wooden Boobs, 2000)

John North, *Stonehenge: A New Interpretation of Prehistoric Man and the Cosmos* (New York, The Free Press, 1996)

Robert Guest, *The Shackled Continent* (London, Macmillan, 2004)

Adam Hochschild, *King Leopold's Ghost* (London, Macmillan, 1999)

Hugh Thomas, *The Slave Trade: The History of the Atlantic Slave Trade 1440–1870* (New York, Simon & Schuster, 1997)

Giles Milton, *White Gold: The Extraordinary Story of Thomas Peltow and North Africa's One Million European Slaves* (London, Hodder & Stoughton, 2004)

Peter Watson, *A Terrible Beauty* (London, Weidenfeld & Nicholson, 2000)

The Seventy Wonders of the Ancient World, edited by Chris Scarre (London, Thames & Hudson, 1999)

The World's Last Mysteries, Reader's Digest (Sydney, Reader's Digest Services, 1978)

Ian Balfour, *Famous Diamonds* (London, William Collins & Sons, 1987)

Robert Bauval, *Secret Chamber* (London, Century, 1999)

Graham Hancock, *Underworld* (London, Michael Joseph/ Penguin, 2002)

Graham Hancock, *The Sign and the Seal: A Quest for the Lost Ark of the Covenant* (London, William Heinemann Ltd, 1992)

Graham Hancock. *Fingerprints of the Gods* (London, William Heinemann Ltd, 1995; London, Century, 2001)

Michael Baigent, Richard Leigh and Henry Lincoln, *The Holy Blood and the Holy Grail* (London, Jonathan Cape, 1982; London, Century, 2005)

Michael Baigent and Richard Leigh, *The Elixir and the Stone* (London, Random House, 1997)

---

[1] Всички заглавия са дадени в оригинал — Б.пр. ↑

Издание:

Матю Райли. Шестте свещени камъка

ИК „Бард“

Редактор: Иван Тотоманов

Художествено оформление на корица: „Megachrom“, Петър Христов

ISBN: 9545858635

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.